

Cổ Tiên Sinh Thân Mến

Contents

Cổ Tiên Sinh Thân Mến	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 1: Mở Đầu	6
3. Chương 2: Chương 2	9
4. Chương 2	12
5. Chương 3: Chương 3	15
6. Chương 3	16
7. Chương 4: Chương 3.2	17
8. Chương 3-2	19
9. Chương 5: Chương 4	21
10. Chương 4	25
11. Chương 6: Chương 5	29
12. Chương 5	33
13. Chương 7: Chương 6	37
14. Chương 6	41
15. Chương 8: Chương 7	45
16. Chương 7	47
17. Chương 9: Chương 8	48
18. Chương 8	52
19. Chương 10: Chương 9	55
20. Chương 9	58
21. Chương 11: Chương 10	61
22. Chương 10	65
23. Chương 12: Chương 11	68
24. Chương 11	71
25. Chương 13: Chương 12	76
26. Chương 12	76
27. Chương 14: Chương 12.2	76
28. Chương 12-2	76
29. Chương 15: Chương 12.3	76
30. Chương 12-3	76
31. Chương 16: Chương 12.4	76
32. Chương 12-4	76
33. Chương 17: Chương 12.5	76
34. Chương 12-5	76
35. Chương 18: Chương 13	76
36. Chương 13	76
37. Chương 19: Chương 13.2	76
38. Chương 13-2	76
39. Chương 20: Chương 13.3	76
40. Chương 21: Chương 13.4	76
41. Chương 22: Chương 13.5	76

42. Chương 23: Chương 14	76
43. Chương 24: Chương 14.2	76
44. Chương 25: Chương 14.3	76
45. Chương 26: Chương 14.4	76
46. Chương 27: Chương 15	76
47. Chương 28: Chương 16	79
48. Chương 29: Chương 17	83
49. Chương 30: Chương 18	86
50. Chương 31: Chương 19	89
51. Chương 32: Chương 20	92
52. Chương 33: Chương 21	95
53. Chương 34: Chương 22	98
54. Chương 35: Anh Ăn Đây, Xem Em Có Thể Làm Gì!	101
55. Chương 36: “ông Chủ, Có Muốn Cùng Xem Không?”	104
56. Chương 37: Em Xem Xét Cho Rõ, Là Muốn Anh Phục Trách Em, Hay Là Em Vẫn Muốn Phụ Trách Anh	107
57. Chương 38: Em Chỉ Có Thể Nghĩ Như Vậy Với Anh	110
58. Chương 39: Anh Nói: “anh Muốn Gặp Em”. Sau Đó, Cô Liền Đứng Ở Đây.	114
59. Chương 40: Đừng Nhức Nhích, Để Anh Ôm Một Lát.	116
60. Chương 41: Thời Khắc Đây, Cổ Tàn Thân Nắm Tay Nàng, Thật Chặt, Thật Chặt.	119
61. Chương 42: Nếu Em Chạy, Anh Liền Trừ Lương Em. Trừ Gấp Đôi	122
62. Chương 43: Da Thịt Thân Cận, Làn Này Coi Như Em Chủ Động Một Lần	125
63. Chương 44: Chương 32	128
64. Chương 45: Lúc Anh Không Có Mặt, Em Phải Tự Bảo Vệ Chính Mình!	131
65. Chương 46: Không Thể Nói Lý Với Nhà Tư Bản, Nhưng Có Thể Hẹn Hò Với Nhà Tư Bản	135
66. Chương 47: Gặp Lại Mỗi Tình Đầu	138
67. Chương 48: Hạ Nhiệm, Em Sẽ Không Có Cơ Hội Rời Khỏi Anh.	141
68. Chương 49: Con Thỏ Nhỏ Tới Miệng, Cũng Có Thể Nhảy Rất Xa	144
69. Chương 50: Lần Sau Khi Anh Bị Bệnh, Em Đừng Đến Thăm, Anh Sẽ Không Tự Kiểm Chế Được	147

Cổ Tiên Sinh Thân Mến

Giới thiệu

Truyện hay Cổ Tiên Sinh Thân Mến của tác giả Gọi ta A Miêu, đây là chuyện ngôn tình sắc xưa xưa xưa kể về một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tien-sinh-than-men>

1. Chương 1: Mở Đầu

“ Ông chủ đến rồi.” Một chiếc xe Bentley xa hoa vừa mới ngừng lại, Ninh Viễn nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi phía sau đang nhắm mắt dưỡng thần không có ý định xuống xe.

Ông chủ của hắc Cổ Tấn Thân.

Ở C thị nổi tiếng là thanh niên tài俊, 30 tuổi liền tạo dựng được một khách sạn nổi tiếng, mặc dù trong ngành không tính là số một số hai, nhưng sự mạnh mẽ ở trên thương trường mọi người đều nhìn thấy.

Người đàn ông suất sắc như vậy tâm tư lại quá mức kín đáo, hắc trở thành trợ lý của Cổ Tấn Thân hai năm, nhưng vẫn không thể đoán được chút nào tâm tư của ông chủ.

Nghe thấy Ninh Viễn nhắc nhở Cố Tấn Thần vốn đang nhắm chặt mắt không nhanh không chậm mở mắt ra, đồng tử màu đen sâu thẳm mà yên tĩnh. Đường như đột nhiên nghĩ ra điều gì quan trọng đột ngột hỏi: “Hôm nay là thứ mấy?”

Ninh Viễn không phản ứng kịp nhìn kính chiếu hậu sững sốt, chờ đến khi hiểu ra ông chủ là nói chuyện với mình thì vội vàng trả lời: “Hôm nay là thứ tư ông chủ.”

Thứ tư

Đợi một hồi lâu không thấy Cố Tấn Thần nói chuyện, Ninh Viễn có chút lo lắng lại lên tiếng: “Ông chủ, ông chủ..”

“ Ông chủ?”

Cách cửa kính xe tầm mắt sắc bén Cố Tấn Thần nhìn khách sạn hiện ngang bên ngoài, nhíu nhẹ môi mỏng nói: “ Xuống xe thôi.”

Mục đích quan trọng nhất mà Cố Tấn Thần ông chủ của Mạc Sâm đến A thị lần này là hợp tác cùng khách sạn 5 sao lớn nhất sa hoa nhất ở A thị.

“ Xin chào Cố tổng tôi là giám đốc khách sạn.” Một người đàn ông thân hình to béo, khi thấy Cố Tấn Thần xuống xe thì lập tức tiến lên mặt mày mỉm cười giới thiệu những nhân viên bên cạnh. Người tinh mắt cũng có thể thấy được tiếp đại long trọng như thế này thì chỉ khách VIP mới có.

Xem ra nhờ có Cố Tấn Thần nên toàn bộ nhân viên Vạn Hào có hiệu suất làm việc tốt như thế.

“ Xin chào, tôi là Cố Tấn Thần.” Cố Tấn Thần hơi hơi vuốt cằm, rất phong độ mà bắt tay với từng người một, hành động phóng khoáng làm cho tất cả nhân viên đều nhìn nhiều thêm một chút. Nhân dịch đặc biệt này nên Cố tổng đặc biệt nói thêm vài câu xã giao:” Lần này có thể cùng Vạn Hào hợp tác là vinh hạnh của Mạc Sâm chúng tôi.”

“ Cố tổng khiêm tốn rồi.”

Đi xuyên qua hành lang dài chiều dài khách, đi theo Cố Tấn Thần có vài nhân viên cao cấp của Mạc Sâm, bộ phận quản lý nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa phòng tổng thống ở Vạn Hào, ở hành lang cửa vào có đình viện phong cách đậm chất Trung Quốc, khi vào đến phía trong đập vào mắt là những đồ trang trí đẹp đẽ của Trung Quốc.

“ Khó trách sao Vạn Hào có thể ở trong rất nhiều khách sạn mà càng ngày càng lớn mạnh, chỉ ngắn ngủi một vài năm thôi mà đã vươn lên trở thành khách sạn quốc tế nổi danh.” Tiêu Sơn quản lý bộ phận Marketing của Mạc Sâm đi phía bên trái Cố Tấn Thần không keo kiệt khen ngợi. Đưa mắt nhìn, phòng rộng 400m2 không gian mở rộng được trang trí hết sức tỉ mỉ, thiết kế cổ điển của Châu Âu cùng với việc trang hoàng theo kiểu Trung Quốc truyền thống tương phản lẫn nhau, làm cho người khách có thể cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ cùng cảm giác hoa lệ.

“ Ừ “ trong lòng Cố Tấn Thần luôn không muốn nói chuyện trực tiếp với người khác, hắn nghiêng đầu lười biếng nhìn, có thể do có chút mệt mỏi, nâng tay xoa xoa huyệt thái dương. Lập tức đi vào trong phòng khách thoải mái ngồi xuống ghế sofa.

Tiêu Sơn có chút hưng phấn hai tay chắp sau lưng, tinh tế quan sát nhân viên phục vụ đang sắp xếp hành lý cho họ, không chút để ý nói: “ Không những thiết kế của Vạn Hào có sáng tạo, mà phương thức quản lý cùng phục vụ cũng là số một.”

Từ lúc tiến vào trong khách sạn hắn cũng đã bắt đầu quan sát bài trí xung quanh, từ cửa đến thang máy lầu một được trải thảm đỏ hết sức sạch sẽ, cửa phòng đã được mở ra từ sớm ánh đèn sáng trưng, chỗ bàn quản lý dọc theo hành lang từng chi tiết một Tiêu Sơn hắn cũng đã quan sát hết thấy, làm nhân viên bên cạnh Cố Tấn Thần đã hai năm, hắn cũng có thể phát hiện được Cố Tấn Thần hiển nhiên cũng để ý.

Ninh Viễn vẫn đi bên cạnh hai người giống như bị ngăn cách ở thế giới khác vậy, vẻ mặt nghi ngờ. Lại không hề vọng ông chủ nói nhiều với nhân viên, nên cũng chỉ yên tĩnh ở bên cạnh cái hiểu cái không.

Thấy Cố Tấn Thần đã ngồi trên ghế sofa, Tiêu Sơn phát phát tay cho Ninh Viễn lui xuống, rồi ngồi xuống bên cạnh, dường như nghĩ ra cái gì nên nói: “ Mục đích của kế hoạch lần này là mang Mạc Sâm hướng ra quốc tế?”

Khi Tiêu Sơn bày ra vẻ mặt hiểu hết tất cả, Cố Tấn Thần khoan thai mở miệng:” Hiểu tôi chỉ có Tiêu Sơn cậu.” Cố Tấn Thần gật đầu khen ngợi. Trong công việc là một đồng sự tốt, ngoài cuộc sống là một người bạn tốt. Tất nhiên Tiêu Sơn có thể hiểu hết tâm tư của hắn.

Đêm đã khuya.

Ninh Viễn để cốc trà còn ấm trên bàn làm việc trong phòng khách, cẩn thận dè dặt quan sát người đàn ông đang vui đùa xử lý văn kiện, hiển nhiên ông chủ của hắn tinh lực dồi dào không có ý nghĩ muốn nghỉ ngơi.

“ Ông chủ “

“ Ừ “ Cố Tấn Thần thấp giọng trả lời, đầu cũng không thèm nâng lên tay tiếp tục làm việc, hạng mục hợp tác cùng Vạn Hoa hợp tác lần này, Mạc Sâm có rất nhiều việc phải làm cho công tác chuẩn bị.

Cả căn phòng chỉ vang lên tiếng bút máy chạm lên những văn kiện xoàn xoạt.

Mấy phút trôi qua, phát hiện trợ lý vẫn đứng bên cạnh mình, Cố Tấn Thần ngẩng đầu nhìn trợ lý dằn dò:” Cậu đi nghỉ ngơi trước đi.”

“ Vâng, ông chủ.”

Ninh Viễn nhẹ nhàng trả lời, khi chuẩn bị rời đi thì phía sau truyền đến thanh âm mệt mỏi của Cố Tấn Thần: “ Đợi một chút.”

Liên tục bận rộn với công việc Cố Tấn Thần hắng giọng một cái, kẹp bút máy trên tay vào trong hồ sơ, ngẩng đầu nhìn Ninh Viễn dường như có chút suy nghĩ hỏi:” Hôm nay là thứ mấy?”

Vấn đề đề này ông chủ đã hỏi hai lần trong ngày hôm nay rồi đó, đối với trình độ hắn hiểu Cố Tấn Thần, việc gì mà hỏi hơn một lần đó là việc ông chủ để ý.

Ninh Viễn cẩn thận nhìn đồng hồ trên tay trả lời:” Hôm nay là thứ tư, qua 15 phút nữa là sẽ qua ngày hôm sau.”

“ Ừ “ Cố Tấn Thần trả lời trợ lý, ánh mắt thâm thúy càng lúc càng mơ màng. Suy nghĩ một chút đột nhiên lại hỏi:” Thứ 6 có lịch trình gì?”

Ninh Viễn nhanh chóng nghĩ lịch trình trong đầu, rồi mới trả lời: “ Vốn có một hoạt động công ích nhưng có thể điều chỉnh thời gian.”

Cố Tấn Thần trầm mặc vài giây, sờ sờ môi mỏng, dưới ánh đèn vàng càng anh tuấn khác thường, giống như sinh ra có khí chất vương giả, làm cho người khác không dám quấy rầy.

Một bữa tiệc nhỏ, hắn chỉ thản nhiên đáp lại một câu:” Tôi sẽ đúng giờ tham dự, cậu lui xuống đi.”

Làm việc đến gần sáng, anh tắm rửa rồi ra ngoài sân thượng rộng rãi đứng, tay cầm ly rượu đỏ lắc lắc dưới ánh đèn hết sức nổi bật, có chút chói mắt. Trên người chỉ mặc một cái áo choàng tắm màu trắng, dây áo buộc lỏng ở bên hông, tản ra mùi đàn ông, bóng lưng biếng nhác trong màn đêm càng tang thêm vẻ gợi cảm.

Cộp cộp....

Không gian đang hết sức im lặng vang lên tiếng giày cao gót hết sức thanh thúy, Cố Tấn Thần nghe thấy nhưng cũng không có quay đầu lại, đem ly rượu đỏ trên tay từ từ rót vào cổ họng, một cổ mùi hương thanh khiết thơm ngọt nhanh chóng lan khắp miệng.

Một phút sau, có một cánh tay dài trắng nõn từ phía sau ôm lấy eo hắn, không có chút ngưng ngừng nào tựa đầu lên vai. Hơi thở nhẹ nhàng ấm áp phả lên da thịt lộ ra khỏi áo choàng, thành âm mị hoặc hướng vào tai anh nói:” Ông chủ .”

Người phía sau hết sức khẩn trương, Cố Tấn Thần có thể cảm nhận được đường cong thân thể cô gái, bàn tay to cầm hai tay đang đan chéo trên bụng mình dùng lực kéo về phía trước người, người này mặc một bộ váy trễ ngực màu đỏ, càng làm cho anh chán ghét, nhướn mày lùi về phía sau hai bước kéo dài khoảng cách.

“ Ông chủ, em đã làm sai cái gì?” Người phụ nữ có chút chật vật còn chưa phản ứng kịp, đây là lần đầu tiên cô gặp tình huống như vậy, cũng không biết là mình làm không tốt chỗ nào, chọc đến ông chủ anh tuần này.

Mắt Cố Tấn Thần rũ xuống, ngữ điệu nghiêm khắc không mang theo chút tình cảm nào ra lệnh : “ Đi ra ngoài.”

“ Ông chủ “ Nghe thấy ngoài sân thượng có tiếng quả trách, đang ở trong phòng pha cà phê Ninh Viễn lập tức đi ra, nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang ngưỡng ngưỡng, mà ánh mắt hết sức thâm tình.

Đối với việc này Ninh Viễn cũng không cảm thấy kinh ngạc. Dựa trên góc độ đàn ông, không thể không thừa nhận ông chủ của anh hết sức đẹp trai.

“ Mang người này ra ngoài, kêu Tiêu Sơn đến đây.”

Ánh mắt sắc bén của Cố Tấn Thần nhìn Ninh Viễn, không cần đoán anh cũng biết là ai dẫn vào. Trừ Tiêu Sơn ra thì ai có gan dám nhét đàn bà vào phòng Cố Tấn Thần.

“ Vâng.”

“ Ông chủ “ Cô gái dường như có chút không cam tâm, mặt được trang điểm đậm vụn vụn dưới ánh đèn, môi được son đỏ bị cắn chặt.

“ Đi đi.” Thấy Cố Tấn Thần không có biểu hiện gì, Ninh Viễn đến bên cạnh kéo cánh tay cô gái đi, nhất thời trong lòng dâng lên một chút đồng tình nhưng cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, liếc ông chủ đối diện một cái liền trực tiếp mang người đi ra ngoài.

Ở trong phòng bên kia Tiêu Sơn không ngừng hắt hơi, khi mà Ninh Viễn đến gõ cửa phòng hắn cũng đã chuẩn bị tốt mà chịu đòn rồi.

Cũng không đợi Ninh Viễn nói, chỉnh chỉnh tây trang xong xuôi liền đi đi đến phòng tổng thống.

Khóe miệng Tiêu Sơn cong lên nụ cười giảo hoạt, vừa vào cửa liền thấy Cố Tấn Thần từ phòng tắm bước ra. Quả nhiên chỉ cần dính một chút nước hoa phụ nữ liền đi tắm sạch sẽ, cái này có thể nói ông chủ có bệnh sạch sẽ không nhỉ? Tiêu Sơn nghĩ, nhàn nhã ngồi trên quầy bar ngoài phòng khách, tay chống lên quầy bar nhìn người đàn ông đang chậm rãi đến gần.

“ Cảnh đẹp như thế này, sao có thể không có người đẹp làm bạn?”

“ Không cần” Cố Tấn Thần nói hết sức vân đạm phong khinh, duỗi tay nhận cà phê Ninh Viễn mang tới, trực tiếp nhét vào trong tay Tiêu Sơn.

Cà phê vừa mới pha có chút nóng, nhất thời Tiêu Sơn không có cảm giác sự nữ thì đổ lên đùi, A một tiếng “ Thật sự không cần?”

Lười trả lời, Cố Tấn Thần không chút kiêng kỵ cảnh cáo thẳng:” Việc như vậy, không muốn có lần tiếp theo.”

“ Việc gì?”

“ Đừng có giả ngu với tôi.”

“ Cậu không phải như vậy, đàn ông nào mà chả háo sắc, cậu lại không thích sắc đẹp, không chỉ người ngoài mà ngay cả đến mình còn hoài nghi cậu đối với mình có âm mưu quỷ rối.”

Bên ngoài có lưu truyền một câu chuyện lý thú, Cố Tấn Thần tiên sinh thích đàn ông, mà đối tượng lại là hán người cùng xây dựng sự nghiệp từ trước đến nay, người không có lý khai Tiêu gia đại công tử Tiêu Sơn.

Có thể Tiêu Sơn sẽ tin người luôn sinh lực dồi dào như Cố Tấn Thần thích nam nhân, nhưng anh vẫn giữ mình trong sạch, làm cho mọi người không khỏi hiểu kỳ anh ta giải quyết nhu cầu như thế nào.

“ Đừng có mà dát vàng lên mặt mình.”

Ngồi ở vị trí này muốn tìm một người phụ nữ dễ như trở bàn tay, chỉ là không phải tùy tiện ai cũng có thể bò lên giường của anh.

Người ngồi trên ghế bày ra bộ dáng vô tội, ngồi ở trên ghế mà người còn đang đưa, đem toàn bộ nghi vấn trong lòng nói ra:” Kì thật mình vẫn hiểu kì làm thế nào cậu có thể giải quyết yêu cầu.”

Cố Tấn Thần ném cho Tiêu Sơn ánh mắt ‘ không cho cậu biết ‘ rồi lại ném lại một câu:” Đi nghỉ đi, sáng sớm mai trước khi ăn cơm đem toàn bộ những nghiên cứu về thị trường báo cho mình.”

Nói xong nhanh chóng đứng dậy, đi về phòng ngủ.

2. Chương 1: Mở Đầu

“ Ông chủ đến rồi.” Một chiếc xe Bentley xa hoa vừa mới ngừng lại, Ninh Viễn nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi phía sau đang nhắm mắt dưỡng thần không có ý định xuống xe.

Ông chủ của hân Cố Tấn Thần.

Ở C thị nổi tiếng là thanh niên tài俊, 30 tuổi liền tạo dựng được một khách sạn nổi tiếng, mặc dù trong ngành không tính là số một số hai, nhưng sự mạnh mẽ ở trên thương trường mọi người đều nhìn thấy.

Người đàn ông suất sắc như vậy tâm tư lại quá mức kín đáo, hân trở thành trợ lý của Cố Tấn Thần hai năm, nhưng vẫn không thể đoán được chút nào tâm tư của ông chủ.

Nghe thấy Ninh Viễn nhắc nhở Cố Tấn Thần vốn đang nhắm chặt mắt không nhanh không chậm mở mắt ra, đồng tử màu đen sâu thẳm mà yên tĩnh. Dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì quan trọng đột ngột hỏi:” Hôm nay là thứ mấy?”

Ninh Viễn không phản ứng kịp nhìn kính chiếu hậu sửng sốt, chờ đến khi hiểu ra ông chủ là nói chuyện với mình thì vội vàng trả lời:” Hôm nay là thứ tư ông chủ.”

Thứ tư

Đợi một hồi lâu không thấy Cố Tấn Thần nói chuyện, Ninh Viễn có chút lo lắng lại lên tiếng:” Ông chủ, ông chủ..”

“ Ông chủ?”

Cách cửa kính xe tầm mắt sắc bén Cố Tấn Thần nhìn khách sạn hiên ngang bên ngoài, nhíu nhẹ môi mỏng nói: “ Xuống xe thôi.”

Mục đích quan trọng nhất mà Cố Tấn Thần ông chủ của Mạc Sâm đến A thị lần này là hợp tác cùng khách sạn 5 sao lớn nhất sa hoa nhất ở A thị.

“ Xin chào Cố tổng tôi là giám đốc khách sạn.” Một người đàn ông thân hình to béo, khi thấy Cố Tấn Thần xuống xe thì lập tức tiến lên mặt mày mỉm cười giới thiệu những nhân viên bên cạnh. Người tinh mắt cũng có thể thấy được tiếp đãi long trọng như thế này thì chỉ khách VIP mới có.

Xem ra nhờ có Cố Tấn Thần nên toàn bộ nhân viên Vạn Hào có hiệu suất làm việc tốt như thế.

“ Xin chào, tôi là Cố Tấn Thần.” Cố Tấn Thần hơi hơi vuốt cằm, rất phong độ mà bắt tay với từng người một, hành động phóng khoáng làm cho tất cả nhân viên đều nhìn nhiều thêm một chút. Nhân dịch đặc biệt này nên Cố tổng đặc biệt nói thêm vài câu xã giao:” Lần này có thể cùng Vạn Hào hợp tác là vinh hạnh của Mạc Sâm chúng tôi.”

“ Cố tổng khiêm tốn rồi.”

Đi xuyên qua hành lang dài chiều dài khách, đi theo Cố Tấn Thần có vài nhân viên cao cấp của Mạc Sâm, bộ phận quản lý nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa phòng tổng thống ở Vạn Hào, ở hành lang cửa vào có đình viện phong cách đậm chất Trung Quốc, khi vào đến phía trong đập vào mắt là những đồ trang trí đẹp đẽ của Trung Quốc.

“ Khó trách sao Vạn Hào có thể ở trong rất nhiều khách sạn mà càng ngày càng lớn mạnh, chỉ ngần ngừ một vài năm thôi mà đã vươn lên trở thành khách sạn quốc tế nổi danh.” Tiêu Sơn quản lý bộ phận Marketing của Mạc Sâm đi phía bên trái Cố Tấn Thần không keo kiệt khen ngợi. Đưa mắt nhìn, phòng rộng 400m2 không gian mở rộng được trang trí hết sức tỉ mỉ, thiết kế cổ điển của Châu Âu cùng với việc trang hoàng theo kiểu Trung Quốc truyền thống tương phản lẫn nhau, làm cho người khách có thể cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ cùng cảm giác hoa lệ.

“ Ủ “ trong lòng Cố Tấn Thần luôn không muốn nói chuyện trực tiếp với người khác, hắn nghiêng đầu lười biếng nhìn, có thể do có chút mệt mỏi, nâng tay xoa xoa huyệt thái dương. Lập tức đi vào trong phòng khách thoải mái ngồi xuống ghế sofa.

Tiêu Sơn có chút hưng phấn hai tay chắp sau lưng, tinh tế quan sát nhân viên phục vụ đang sắp xếp hành lý cho họ, không chút để ý nói: “ Không những thiết kế của Vạn Hào có sáng tạo, mà phương thức quản lý cùng phục vụ cũng là số một.”

Từ lúc tiến vào trong khách sạn hắn cũng đã bắt đầu quan sát bài trí xung quanh, từ cửa đến thang máy lầu một được trải thảm đỏ hết sức sạch sẽ, cửa phòng đã được mở ra từ sớm ánh đèn sáng trưng, chỗ bàn quản lý dọc theo hành lang từng chi tiết một Tiêu Sơn hắn cũng đã quan sát hết thấy, làm nhân viên bên cạnh Cố Tấn Thần đã hai năm, hắn cũng có thể phát hiện được Cố Tấn Thần hiển nhiên cũng để ý.

Ninh Viễn vẫn đi bên cạnh hai người giống như bị ngăn cách ở thế giới khác vậy, vẻ mặt nghi ngờ. Lại không hi vọng ông chủ nói nhiều với nhân viên, nên cũng chỉ yên tĩnh ở bên cạnh cái hiểu cái không.

Thấy Cố Tấn Thần đã ngồi trên ghế sofa, Tiêu Sơn phát phát tay cho Ninh Viễn lui xuống, rồi ngồi xuống bên cạnh, dường như nghĩ ra cái gì nên nói: “ Mục đích của kế hoạch lần này là mang Mạc Sâm hướng ra quốc tế?”

Khi Tiêu Sơn bày ra vẻ mặt hiểu hết tất cả, Cố Tấn Thần khoan thai mở miệng:” Hiểu tôi chỉ có Tiêu Sơn cậu.” Cố Tấn Thần gật đầu khen ngợi. Trong công việc là một đồng sự tốt, ngoài cuộc sống là một người bạn tốt. Tất nhiên Tiêu Sơn có thể hiểu hết tâm tư của hắn.

Đêm đã khuya.

Ninh Viễn để cốc trà còn ấm trên bàn làm việc trong phòng khách, cẩn thận dè dặt quan sát người đàn ông đang vui đầu xử lý văn kiện, hiển nhiên ông chủ của hắn tinh lực dồi dào không có ý nghĩ muốn nghỉ ngơi.

“ Ông chủ “

“ Ủ “ Cố Tấn Thần thấp giọng trả lời, đầu cũng không thèm nâng lên tay tiếp tục làm việc, hạng mục hợp tác cùng Vạn Hoa hợp tác lần này, Mạc Sâm có rất nhiều việc phải làm cho công tác chuẩn bị.

Cả căn phòng chỉ vang lên tiếng bút máy chạm lên những văn kiện xoàn xoạt.

Mấy phút trôi qua, phát hiện trợ lý vẫn đứng bên cạnh mình, Cố Tấn Thần ngẩng đầu nhìn trợ lý dằn dò:” Cậu đi nghỉ ngơi trước đi.”

“ Vâng, ông chủ.”

Ninh Viễn nhẹ nhàng trả lời, khi chuẩn bị rời đi thì phía sau truyền đến thanh âm mệt mỏi của Cố Tấn Thần: “ Đợi một chút.”

Liên tục bận rộn với công việc Cố Tấn Thần hắng giọng một cái, kẹp bút máy trên tay vào trong hồ sơ, ngẩng đầu nhìn Ninh Viễn dường như có chút suy nghĩ hỏi:” Hôm nay là thứ mấy?”

Vấn đề đề này ông chủ đã hỏi hai lần trong ngày hôm nay rồi đó, đối với trình độ hắc hủ Cố Tấn Thần, việc gì mà hỏi hơn một lần đó là việc ông chủ để ý.

Ninh Viễn cẩn thận nhìn đồng hồ trên tay trả lời:” Hôm nay là thứ tư, qua 15 phút nữa là sẽ qua ngày hôm sau.”

“ Ủ “ Cố Tấn Thần trả lời trợ lý, ánh mắt thâm thúy càng lúc càng mơ màng. Suy nghĩ một chút đột nhiên lại hỏi:” Thứ 6 có lịch trình gì?”

Ninh Viễn nhanh chóng nghĩ lịch trình trong đầu, rồi mới trả lời: “ Vốn có một hoạt động công ích nhưng có thể điều chỉnh thời gian.”

Cố Tấn Thần trầm mặc vài giây, sờ sờ môi mỏng, dưới ánh đèn vàng càng anh tuấn khác thường, giống như sinh ra có khí chất vương giả, làm cho người khác không dám quấy rầy.

Một bữa tiệc nhỏ, hẳn chỉ thản nhiên đáp lại một câu:” Tôi sẽ đứng giờ tham dự, cậu lui xuống đi.”

Làm việc đến gần sáng, anh tắm rửa rồi ra ngoài sân thượng rộng rãi đứng, tay cầm ly rượu đỏ lắc lắc dưới ánh đèn hết sức nổi bật, có chút chói mắt. Trên người chỉ mặc một cái áo choàng tắm màu trắng, dây áo buộc lỏng ở bên hông, tản ra mùi lực đàn ông, bóng lưng biếng nhác trong màn đêm càng tang thêm vẻ gợi cảm.

Cộp cộp....

Không gian đang hết sức im lặng vang lên tiếng giày cao gót hết sức thanh thúy, Cố Tấn Thần nghe thấy nhưng cũng không có quay đầu lại, đem ly rượu đỏ trên tay từ từ rót vào cổ họng, một cỗ mùi hương thanh khiết thơm ngọt nhanh chóng lan khắp miệng.

Một phút sau, có một cánh tay dài trắng nõn từ phía sau ôm lấy eo hắn, không có chút ngưng ngừng nào tựa đầu lên vai. Hơi thở nhẹ nhàng ấm áp phả lên da thịt lộ ra khỏi áo choàng, thành âm mị hoặc hướng vào tai anh nói:” Ông chủ.”

Người phía sau hết sức khẩn trương, Cố Tấn Thần có thể cảm nhận được đường cong thân thể cô gái, bàn tay to cầm hai tay đang đan chéo trên bụng mình dùng lực kéo về phía trước người, người này mặc một bộ váy trễ ngực màu đỏ, càng làm cho anh chán ghét, nhướn mày lùi về phía sau hai bước kéo dài khoảng cách.

“ Ông chủ, em đã làm sai cái gì?” Người phụ nữ có chút chật vật còn chưa phản ứng kịp, đây là lần đầu tiên cô gặp tình huống như vậy, cũng không biết là mình làm không tốt chỗ nào, chọc đến ông chủ anh tuấn này.

Mắt Cố Tấn Thần rũ xuống, ngữ điệu nghiêm khắc không mang theo chút tình cảm nào ra lệnh: “ Đi ra ngoài.”

“ Ông chủ “ Nghe thấy ngoài sân thượng có tiếng quả trách, đang ở trong phòng pha cà phê Ninh Viễn lập tức đi ra, nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang ngưng ngừng, mà ánh mắt hết sức thâm tình.

Đối với việc này Ninh Viễn cũng không cảm thấy kinh ngạc. Dựa trên góc độ đàn ông, không thể không thừa nhận ông chủ của anh hết sức đẹp trai.

“ Mang người này ra ngoài, kêu Tiêu Sơn đến đây.”

Ánh mắt sắc bén của Cố Tấn Thần nhìn Ninh Viễn, không cần đoán anh cũng biết là ai dẫn vào. Trừ Tiêu Sơn ra thì ai có gan dám nhét đàn bà vào phòng Cố Tấn Thần.

“ Vâng.”

“ Ông chủ “ Cô gái dường như có chút không cam tâm, mặt được trang điểm đậm vụn vụn dưới ánh đèn, môi được son đỏ bị cắn chặt.

“ Đi đi.” Thấy Cố Tấn Thần không có biểu hiện gì, Ninh Viễn đến bên cạnh kéo cánh tay cô gái đi, nhất thời trong lòng dâng lên một chút đồng tình nhưng cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, liếc ông chủ đối diện một cái liền trực tiếp mang người đi ra ngoài.

Ở trong phòng bên kia Tiêu Sơn không ngừng hắt hơi, khi mà Ninh Viễn đến gõ cửa phòng hẳn cũng đã chuẩn bị tốt mà chịu đòn rồi.

Cũng không đợi Ninh Viễn nói, chỉnh chỉnh tây trang xong xuôi liền đi đi đến phòng tổng thống.

Khóe miệng Tiêu Sơn cong lên nụ cười giảo hoạt, vừa vào cửa liền thấy Cố Tấn Thần từ phòng tắm bước ra. Quả nhiên chỉ cần dính một chút nước hoa phụ nữ liền đi tắm sạch sẽ, cái này có thể nói ông chủ có bệnh sạch sẽ không nhĩ? Tiêu Sơn nghĩ, nhàn nhã ngồi trên quầy bar ngoài phòng khách, tay chống lên quầy bar nhìn người đàn ông đang chậm rãi đến gần.

“ Cảnh đẹp như thế này, sao có thể không có người đẹp làm bạn?”

“ Không cần” Cố Tấn Thần nói hết sức vân đạm phong khinh, duỗi tay nhận cà phê Ninh Viễn mang tới, trực tiếp nhét vào trong tay Tiêu Sơn.

Cà phê vừa mới pha có chút nóng, nhất thời Tiêu Sơn không có cầm chắc suýt nữa thì đổ lên đùi, A một tiếng “ Thật sự không cần?”

Lười trả lời, Cố Tấn Thần không chút kiêng kỵ cảnh cáo thẳng:” Việc như vậy, không muốn có lần tiếp theo.”

“ Việc gì?”

“ Đừng có giả ngu với tôi.”

“ Cậu không phải như vậy, đàn ông nào mà chả háo sắc, cậu lại không thích sắc đẹp, không chỉ người ngoài mà ngay cả đến mình còn hoài nghi cậu đối với mình có âm mưu quấy rối.”

Bên ngoài có lưu truyền một câu truyện lý thú, Cố Tấn Thần tiên sinh thích đàn ông, mà đối tượng lại là hần người cùng xây dựng sự nghiệp từ trước đến nay, người không có lý khai Tiêu gia đại công tử Tiêu Sơn.

Có thể Tiêu Sơn sẽ tin người luôn sinh lực dồi dào như Cố Tấn Thần thích nam nhân, nhưng anh vẫn giữ mình trong sạch, làm cho mọi người không khỏi hiểu kì anh ta giải quyết nhu cầu như thế nào.

“ Đừng có mà dát vàng lên mặt mình.”

Ngồi ở vị trí này muốn tìm một người phụ nữ dễ như trở bàn tay, chỉ là không phải tùy tiện ai cũng có thể bò lên giường của anh.

Người ngồi trên ghế bày ra bộ dáng vô tội, ngồi ở trên ghế mà người còn đóng đưa, đem toàn bộ nghi vấn trong lòng nói ra:” Kì thật mình vẫn hiểu kì làm thế nào cậu có thể giải quyết yêu cầu.”

Cố Tấn Thần ném cho Tiêu Sơn ánh mắt ‘ không cho cậu biết ‘ rồi lại ném lại một câu:” Đi nghỉ đi, sáng sớm ngày mai trước khi ăn cơm đem toàn bộ những nghiên cứu về thị trường báo cho mình.”

Nói xong nhanh chóng đứng dậy, đi về phòng ngủ.

3. Chương 2: Chương 2

Thật lâu thật lâu trước đây, khi anh yêu em, anh nằm bên cạnh em tinh tế nói nhỏ vào tai.

Nói cho em biết, anh yêu em, dường như đã trở thành sinh mệnh như một bộ phận không thể tách rời.

Thứ sáu.

“ Good morning, ladies and gentlemen, Welcome aboard_____”

Phi cơ từ Luân Đôn bay đến Trung Quốc, tiếng nói nhẹ nhàng êm tai của cơ trưởng vang lên trong toàn bộ phi cơ, người vẫn còn trong trạng thái mơ màng nghe thấy thanh âm mà tỉnh lại.

Lông mi thật dài rung động theo hoạt động của đôi mắt, mái tóc quăn hơi vàng phủ trên vai, nghiêng đầu tựa trên cửa sổ nhỏ, rất thoải mái.

Cô gái liếc mắt nhìn động cơ ngoài cửa sổ, ánh dương dần dần dâng lên xuyên qua những tầng mây chiếu lên trên cánh máy bay, thật là đẹp. Quay đầu lại nhận lấy ly cà phê trong tay tiếp viên hàng không, để lộ nụ cười có chiếc răng khểnh, nụ cười dịu dàng mang theo vài phần hoạt bát.

“ Ngại quá, Xin hỏi bao lâu nữa thì máy bay đáp?”

“ Xin chào quý khách, hai giờ nữa máy bay sẽ hạ cánh.”

“ Được, cảm ơn.”

Trong tay nắm ly cà phê ấm áp, độ ấm của nó truyền đến trong lòng bàn tay. Thành phố nhìn từ trên không thật đẹp so với nhìn từ phía dưới, nhìn những tòa nhà cao tầng càng ngày càng gần, cô cảm thấy hơi hơi căng thẳng, hít thở thật sâu không khí trong phi cơ, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên.

Máy bay đúng giờ đáp xuống sân bay quốc tế ở C thị, vừa mới xuống máy bay ra khỏi cửa thì điện thoại liền reo lên, Hạ Nhiễm lấy hành lý trên băng truyền, vừa nhận điện thoại.

Người trong điện thoại đang nói cái gì đó không rõ, Hạ Nhiễm câu được câu không trả lời. Thật vất vả mới đem được hành lý đặt bên chân, mới mơ mơ hồ hồ hỏi:

“ Ba mới vừa nói cái gì vậy?”

Nghe thấy câu hỏi ngỡ ngàng của con gái mình, Hạ Thế Hiên không nhịn được tức giận nói:” Con cái đứa nhỏ này, nói với con nửa ngày, không nghe lọt cái gì cả.”

Hành lý tùy thân không tính là nhiều, Hạ Nhiễm một tay đẩy hành lý hướng đến cửa an ninh, ánh mắt đen láy nhìn nhóm người đón người thân, nhưng vẫn không tìm thấy hình bóng quen thuộc, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên nghi hoặc hỏi:” Ba, ba đang ở đâu?”

“ Tạm thời nhà cũ ở nông thôn có chút việc, ba và mẹ con trở về đó xử lý rồi, đối với chuyện này Hạ Thế Hiên cũng không có bao nhiêu áy náy với nữ nhi , nói ngắn gọn rõ ràng dặn dò Hạ Nhiễm:” Chắc phải một thời gia nữa xong việc chúng ta mới trở về, con tạm thời ở khách sạn vài ngày đi.”

Nhà tổ của Hạ thị ở C thị trong một thị trấn nhỏ, lái xe ra khỏi ngoại thành mất nửa ngày. Hạ Nhiễm nhìn hành lý, khoe miệng giật giật, trong lòng rất không tình nguyện, không thể không ngoan ngoãn nói một câu:” Con biết rồi.”

Bên này cô vừa lên tiếng đáp ứng thì bên kia không còn nghe thấy thanh âm gì, tiếng của Vương Vũ Hồng truyền đến khi điện thoại chuẩn bị cúp “ Nhiễm Nhiễm...”

Đối với người cha lạnh nhạt, người mẹ ôn nhu tinh tế. Làm Hạ Nhiễm phải suy nghĩ một phen về việc mình xa cách cố hương đã lâu. Cô muốn mở miệng làm nũng với mẹ một chút, nhưng không ngờ ở bên kia câu đầu tiên chính là:” Bây giờ hai chúng ta ở nông thôn, nếu con còn không có tìm được việc làm, chúng ta cũng mặc kệ không quan tâm chuyện ăn mặc của con.”

Theo gia quy của Hạ gia, con gái lắm 16 tuổi đã phải độc lập.

Cái này hoàn toàn là ý riêng của Hạ Thế Hiên, đánh giá cao con gái mình.

Vì thế sau khi Hạ Nhiễm vui mừng thối tất những cây nến cấm hôn độn trên bánh sinh nhật 16 của cô, còn chưa có ước điều ước sinh nhật. Liền bị Hạ Thế Hiên nhét vé máy bay vào tay đưa ra nước ngoài. Mang danh là ra nước ngoài du học, kì thực là dọn ra ngoài để lão ba cùng với lão mẹ có không gian riêng, tạo thế giới hai người.

Hạ Nhiễm choáng váng ước chừng hai tháng, cuối cùng không thể không chấp nhận sự thật tàn khốc này.

Đi du học bốn năm, vì kiểm tra khả năng sinh tồn của Hạ Nhiễm, Hạ Thế Hiên không chừa một thủ đoạn ác liệt nào cả.

Khi tâm tình tốt thì gọi một cú điện thoại vượt địa dương an ủi vài câu:” Có nhớ nhà không? Ba ba nói cho con biết một tin tức tốt, con thích nhất vịt nướng ở tiệm Khánh, mua một tặng một.”

Làm cho Hạ Nhiễm bụng đói kêu vang, lại chỉ có thể nhìn ví tiền trống rỗng nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc tâm tình không tốt, câu nói đầu tiên của Hạ Thế Hiên đó là ngừng không gửi sinh hoạt phí cho Hạ Nhiễm nữa, một lần dừng như thế chính là hơn nửa năm.

Sau nhiều lần Hạ Nhiễm tổng kết ra, chính mình có thể kiên cường sống đến bay giờ, hoàn toàn dựa vào cô cố gắng không chịu thua, ngoan cường mà đấu tranh.Có tinh thần của một tiểu cường (con gián) càng áp chế càng hăng đánh không chết.

Tinh thần này càng ngày càng lớn mạnh cô bắt đầu ngoài giờ học làm thêm, làm thêm kiếm tiền nuôi sống chính mình.

Nghĩ đến những áp bách của Hạ gia đối với mình sau khi tốt nghiệp sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Ngày đầu tiên cô về nước vẫn phải chịu cảnh này.

Ngồi nước mấy giờ máy bay trở về, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cô thiếu chút nữa đối với cha mẹ sinh ra mình nổi bão phun ra những lời thô tục, lúc này Hạ ba ba lại gọi điện thoại tới bổ thêm vào lòng Hạ Nhiễm một dao nữa:” Phí khách sạn nhớ phải chính mình trả.”

Sau khi được ba ba ngọt ngào an ủi, Hạ Nhiễm trong lòng bị phần nhắc hành lý ra khỏi sân bay.

Thời tiết C thị phá lệ sáng sủa, không giống như trên máy bay chút nào, ánh mặt trời chói mắt của tháng 6 làm cho mũi ngứa ngứa. Khi máy hạ cánh tiếng gầm rú vẫn còn bên tai, có thể lệch múi giờ là nguyên nhân, sắc mặt của cô nhìn không được tốt lắm.

Tùy ý vẫy một chiếc taxi, hỏi thăm một chút những khách sạn ở C thị, chủ lái xe quá mức nhiệt tình kể ra một loạt tên các khách sạn, mỗi tên đều có đặc sắc riêng, Hạ Nhiễm nghe mà ngáp kiên tục, cuối cùng chọn một khách sạn mà lái xe đã đề cử.

Khi bác lái xe tiến vào cửa lớn của khách sạn Mạc Sâm, Hạ Nhiễm nhìn nhìn cửa lớn khách sạn trước mắt hết sức khi phách lòng mà Hạ Nhiễm không tự chủ được nhếch lên. Trong bốn năm du học, chỉ có nghỉ hè năm nhất cô có trở về một lần, khi đó C thị đã phát triển vượt bậc, thế mà cô chưa từng nghe qua có một khách sạn như thế này.

Chưa nói đến trang hoàng xanh vàng rực rỡ, lại tránh được trào lưu trang hoàng khách sạn bây giờ, lại can đảm lựa chọn phòng cách cổ điển Tây Phương Hy Lạp, phong cách hiện đại cùng cổ điển kết hợp, đại sảnh là một không gian mở sáng ngời, thiết kế đơn giản, không thô tục, tươi mát, tiếp cận được với cuộc sống của con người.

Du khách rất đông, xem ra khách sạn này rất nổi tiếng.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Hạ Nhiễm tự nhiên cong lên, bệnh cũ lòng hiếu kỳ lại tái phát, nói một đằng suy nghĩ một nẻo, do cô học kiến trúc nên chỉ quan tâm những thứ này, nâng tay vò vò đầu ngăn cản những suy nghĩ miên man, nhắc chân đi vào khách sạn.

Trước quầy tiếp tân là một cô gái toàn thân âu phục màu đen, dáng vẻ khéo léo, làm cho là nữ như cô cũng kiêu chể không được mà nhìn vài lần. Một nụ cười tiêu chuẩn hỏi cô:” Xin chào quý khách, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho quý khách không?”

“ Xin chào, tôi muốn một phòng đơn.” Hạ Nhiễm nhếch khoe miệng nhàn nhạt cười.

“ Vâng, phiền quý khách xuất trình một số giấy tờ chứng minh thân phận. Điền vào đây để làm thủ tục đăng ký.”

Những phục vụ tiếp đó Hạ Nhiễm rất vừa lòng, bây giờ nghĩ lại đây có lẽ là một trong những khách sạn đặc sắc.

Một tay cô để trên quầy tiếp tân, trong mắt trong suốt mang theo tán dương, thanh âm thanh thúy dễ nghe” Khách sạn của các vị làm cho người ta có cảm giác thực thoải mái.”

Lời khen của Hạ Nhiễm rất nhanh được đáp lại “ Cảm ơn lời khen của quý khách, đây là việc chúng tôi phải làm.”

“ Phòng của quý khách là phòng 527 đây là thẻ phòng, theo nhân viên tiếp tân quẹo trái là thấy thang máy, hy vọng quý khách ở vui vẻ.”

“ Cảm ơn.”

Ở trước cửa chính cách quầy tiếp tân không xa, một người đàn ông đang từ phía ngoài đi vào chợt dừng chân, Ninh Viễn đi phía sau hần bị bất ngờ, suýt nữa thì va vào lưng ông chủ.

Nhanh tay lẹ mắt ổn định cước bộ, chỉ thấy ông chủ đứng yên ở phía trước. Hai tay xuôi hai bên âu phục giật giật, như là nhìn thấy con mồi mình để ý vậy, vì không nhìn thấy gì nên hần đành nghiêng đầu nhìn phía trước, tầm mắt dừng ở một bóng hình xinh đẹp tóc dài, môi nhẹ nhếch lên một nụ cười thoáng qua.

Mấy phút đồng hồ sau, lập tức bước ra khỏi cửa. Sàn nhà cẩm thạch màu đen được lau bóng loáng vang lên tiếng bước chân thanh thúy.

Nhìn Cố Tấn Thần đã đi xa, Ninh Viễn chạy nhanh theo phía sau, bước chân cũng có chút bối rối.

“ Ông chủ?”

Cố Tấn Thần đi tới gần xe, ý vị thâm trường quay đầu lại nhìn lần nữa. Cánh cửa khác sạn vẫn không ngừng xoay tròn, khi trợ lý mở cửa xe nhanh chóng chui vào chiếc Bentley ngồi ở phía sau.

Hai thay theo thói quen đặt ở trên đùi, ngón tay phải cong lên gõ gõ từng tiếng từng tiếng. Cả người nhìn như thoải mái tự nhiên, nhưng trong lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Một sự khẩn trương lo lắng không lý do tràn ngập trong lòng, nhẹ nhàng ho một tiếng.

“ Lái xe đến xưởng sản xuất đi.”

4. Chương 2

Thật lâu thật lâu trước đây, khi anh yêu em, anh nằm bên cạnh em tỉnh tể nói nhỏ vào tai.

Nói cho em biết, anh yêu em, dường như đã trở thành sinh mệnh như một bộ phận không thể tách rời.

Thứ sáu.

“ Good morning, ladies and gentlemen,Welcome aboard_____”

Phi cơ từ Luân Đôn bay đến Trung Quốc, tiếng nói nhẹ nhàng êm tai của cơ trưởng vang lên trong toàn bộ phi cơ, người vẫn còn trong trạng thái mơ mơ màng màng nghe thấy thanh âm mà tỉnh lại.

Lông mi thật dài rung động theo hoạt động của đôi mắt, mái tóc quăn hơi vàng phủ trên vai, nghiêng đầu tựa trên cửa sổ nhỏ, rất thoải mái.

Cô gái liếc mắt nhìn động cơ ngoài cửa sổ, ánh dương dần dần dâng lên xuyên qua những tầng mây chiếu lên trên cánh máy bay, thật là đẹp. Quay đầu lại nhận lấy ly cà phê trong tay tiếp viên hàng không, để lộ nụ cười có chiếc rang khềnh, nụ cười dịu dàng mang theo vài phần hoạt bát.

“ Ngại quá, Xin hỏi bao lâu nữa thì máy bay đáp?”

“ Xin chào quý khách, hai giờ nữa máy bay sẽ hạ cánh.”

“ Được, cảm ơn.”

Trong tay nắm ly cà phê ấm áp, độ ấm của nó truyền đến trong lòng bàn tay. Thành phố nhìn từ trên không thật đẹp so với nhìn từ phía dưới, nhìn những tòa nhà cao tầng càng ngày càng gần, cô cảm thấy hơi hơi căng thẳng, hít thở thật sâu không khí trong phi cơ, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên.

Máy bay đúng giờ đáp xuống sân bay quốc tế ở C thị, vừa mới xuống máy bay ra khỏi cửa thì điện thoại liên reo lên, Hạ Nhiễm lấy hành lý trên băng truyền, vừa nhận điện thoại.

Người trong điện thoại đang nói cái gì đó không rõ, Hạ Nhiễm câu được câu không trả lời. Thật vất vả mới đem được hành lý đặt bên chân, mới mơ mơ hồ hồ hỏi:

“ Ba mới vừa nói cái gì vậy?”

Nghe thấy câu hỏi ngớ ngẩn của con gái mình, Hạ Thế Hiên không nhịn được tức giận nói:” Con cái đứa nhỏ này, nói với con nửa ngày, không nghe lọt cái gì cả.”

Hành lý tùy thân không tính là nhiều, Hạ Nhiễm một tay đẩy hành lý hướng đến cửa an ninh, ánh mắt đen láy nhìn nhóm người đón người thân, nhưng vẫn không tìm thấy hình bóng quen thuộc, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên nghi hoặc hỏi:” Ba, ba đang ở đâu?”

“Tạm thời nhà cũ ở nông thôn có chút việc, ba và mẹ con trở về đó xử lý rồi, đối với chuyện này Hạ Thế Hiền cũng không có bao nhiêu áy náy với nữ nhi, nói ngắn gọn rõ ràng dặn dò Hạ Nhiễm:” Chắc phải một thời gia nữa xong việc chúng ta mới trở về, con tạm thời ở khách sạn vài ngày đi.”

Nhà tổ của Hạ thị ở C thị trong một thị trấn nhỏ, lái xe ra khỏi ngoại thành mất nửa ngày. Hạ Nhiễm nhìn hành lý, khoe miệng giật giật, trong lòng rất không tình nguyện, không thể không ngoan ngoãn nói một câu:” Con biết rồi.”

Bên này cô vừa lên tiếng đáp ứng thì bên kia không còn nghe thấy thanh âm gì, tiếng của Vương Vũ Hồng truyền đến khi điện thoại chuẩn bị cúp “Nhiễm Nhiễm...”

Đối với người cha lạnh nhạt, người mẹ ôn nhu tinh tế. Làm Hạ Nhiễm phải suy nghĩ một phen về việc mình xa cách cố hương đã lâu. Cô muốn mở miệng làm nũng với mẹ một chút, nhưng không ngờ ở bên kia câu đầu tiên chính là:” Bây giờ hai chúng ta ở nông thôn, nếu con còn không có tìm được việc làm, chúng ta cũng mặc kệ không quan tâm chuyện ăn mặc của con.”

Theo gia quy của Hạ gia, con gái lần 16 tuổi đã phải độc lập.

Cái này hoàn toàn là ý riêng của Hạ Thế Hiền, đánh giá cao con gái mình.

Vì thế sau khi Hạ Nhiễm vui mừng thổi tắt những cây nến cắm hỗn độn trên bánh sinh nhật 16 của cô, còn chưa có ước điều ước sinh nhật. Liền bị Hạ Thế Hiền nhét vé máy bay vào tay đưa ra nước ngoài. Mang danh là ra nước ngoài du học, kì thực là dọn ra ngoài để lão ba cùng với lão mẹ có không gian riêng, tạo thế giới hai người.

Hạ Nhiễm choáng váng ước chừng hai tháng, cuối cùng không thể không chấp nhận sự thật tàn khốc này.

Đi du học bốn năm, vì kiểm tra khả năng sinh tồn của Hạ Nhiễm, Hạ Thế Hiền không chừa một thủ đoạn ác liệt nào cả.

Khi tâm tình tốt thì gọi một cú điện thoại vượt địa dương an ủi vài câu:” Có nhớ nhà không? Ba ba nói cho con biết một tin tức tốt, con thích nhất vịt nướng ở tiệm Khánh, mua một tặng một.”

Làm cho Hạ Nhiễm bụng đói kêu vang, lại chỉ có thể nhìn ví tiền trống rỗng nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc tâm tình không tốt, câu nói đầu tiên của Hạ Thế Hiền đó là ngừng không gửi sinh hoạt phí cho Hạ Nhiễm nữa, một lần dừng như thế chính là hơn nửa năm.

Sau nhiều lần Hạ Nhiễm tổng kết ra, chính mình có thể kiên cường sống đến bây giờ, hoàn toàn dựa vào cô cố gắng không chịu thua, ngoan cường mà đấu tranh. Có tinh thần của một tiểu cường (con gián) càng áp chế càng hăng đánh không chết.

Tinh thần này càng ngày càng lớn mạnh cô bắt đầu ngoài giờ học làm thêm, làm thêm kiếm tiền nuôi sống chính mình.

Nghĩ đến những áp bách của Hạ gia đối với mình sau khi tốt nghiệp sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Ngày đầu tiên cô về nước vẫn phải chịu cảnh này.

Ngồi trước máy giờ máy bay trở về, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cô thiếu chút nữa đối với cha mẹ sinh ra mình nổi bão phun ra những lời thô tục, lúc này Hạ ba ba lại gọi điện thoại tới bổ thêm vào lòng Hạ Nhiễm một đao nữa:” Phí khách sạn nhớ phải chính mình trả.”

Sau khi được ba ba ngọt ngào an ủi, Hạ Nhiễm trong lòng bị phần nhắc hành lý ra khỏi sân bay.

Thời tiết C thị phá lệ sáng sủa, không giống như trên máy bay chút nào, ánh mặt trời chói mắt của tháng 6 làm cho mũi ngứa ngứa. Khi máy hạ cánh tiếng gầm rú vẫn còn bên tai, có thể lệch múi giờ là nguyên nhân, sắc mặt của cô nhìn không được tốt lắm.

Tùy ý vẫy một chiếc taxi, hỏi thăm một chút những khách sạn ở C thị, chú lái xe quá mức nhiệt tình kể ra một loạt tên các khách sạn, mỗi tên đều có đặc sắc riêng, Hạ Nhiễm nghe mà ngáp liên tục, cuối cùng chọn một khách sạn mà lái xe đã đề cử.

Khi bác lái xe tiến vào cửa lớn của khách sạn Mạc Sâm, Hạ Nhiễm nhìn nhìn cửa lớn khách sạn trước mắt hết sức khi phách lông mày Hạ Nhiễm không tự chủ được nhíu lên. Trong bốn năm du học, chỉ có nghỉ hè năm nhất cô có trở về một lần, khi đó C thị đã phát triển vượt bậc, thế mà cô chưa từng nghe qua có một khách sạn như thế này.

Chưa nói đến trang hoàng xanh vàng rực rỡ, lại tránh được trào lưu trang hoàng khách sạn bây giờ, lại can đảm lựa chọn phòng cách cổ điển Tây Phương Hy Lạp, phong cách hiện đại cùng cổ điển kết hợp, đại sảnh là một không gian mở sáng ngời, thiết kế đơn giản, không thô tục, tươi mát, tiếp cận được với cuộc sống của con người.

Du khách rất đông, xem ra khách sạn này rất nổi tiếng.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Hạ Nhiễm tự nhiên cong lên, bệnh cũ lòng hiếu kì lại tái phát, nói một đằng suy nghĩ một nẻo, do cô học kiến trúc nên chỉ quan tâm những thứ này, nâng tay vò vò đầu ngăn cản những suy nghĩ miên man, nhắc chân đi vào khách sạn.

Trước quầy tiếp tân là một cô gái toàn thân âu phục màu đen, dáng vẻ khéo léo, làm cho là nữ như cô cũng kiếm chế không được mà nhìn vài lần. Một nụ cười tiêu chuẩn hỏi cô: "Xin chào quý khách, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho quý khách không?"

"Xin chào, tôi muốn một phòng đơn." Hạ Nhiễm nhíu miệng nhàn nhạt cười.

"Vâng, phiền quý khách xuất trình một số giấy tờ chứng minh thân phận. Điền vào đây để làm thủ tục đăng ký."

Những phục vụ tiếp đó Hạ Nhiễm rất vừa lòng, bây giờ nghĩ lại đây có lẽ là một trong những khách sạn đặc sắc.

Một tay cô để trên quầy tiếp tân, trong mắt trong suốt mang theo tán dương, thanh âm thanh thúy dễ nghe "Khách sạn của các vị làm cho người ta có cảm giác thực thoải mái."

Lời khen của Hạ Nhiễm rất nhanh được đáp lại "Cảm ơn lời khen của quý khách, đây là việc chúng tôi phải làm."

"Phòng của quý khách là phòng 527 đây là thẻ phòng, theo nhân viên tiếp tân quẹo trái là thấy thang máy, hy vọng quý khách ở vui vẻ."

"Cảm ơn."

Ở trước cửa chính cách quầy tiếp tân không xa, một người đàn ông đang từ phía ngoài đi vào chợt dừng chân, Ninh Viễn đi phía sau hắn bị bắt ngờ, suýt nữa thì va vào lưng ông chủ.

Nhanh tay lẹ mắt ổn định cước bộ, chỉ thấy ông chủ đứng yên ở phía trước. Hai tay xuôi hai bên âu phục giật giật, như là nhìn thấy con mồi mình để ý vậy, vì không nhìn thấy gì nên hắn đành nghiêng đầu nhìn phía trước, tầm mắt dừng ở một bóng hình xinh đẹp tóc dài, môi nhẹ nhíu lên một nụ cười thoáng qua.

Mấy phút đồng hồ sau, lập tức bước ra khỏi cửa. Sàn nhà cẩm thạch màu đen được lau bóng loáng vang lên tiếng bước chân thanh thúy.

Nhìn Cố Tấn Thần đã đi xa, Ninh Viễn chạy nhanh theo phía sau, bước chân cũng có chút bối rối.

"Ông chủ?"

Cố Tấn Thần đi tới gần xe, ý vị thâm trường quay đầu lại nhìn lần nữa. Cánh cửa khách sạn vẫn không ngừng xoay tròn, khi trợ lý mở cửa xe nhanh chóng chui vào chiếc Bentley ngồi ở phía sau.

Hai tay theo thói quen đặt ở trên đùi, ngón tay phải cong lên gõ gõ từng tiếng từng tiếng. Cả người nhìn như thoải mái tự nhiên, nhưng trong lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Một sự khẩn trương lo lắng không lý do tràn ngập trong lòng, nhẹ nhàng ho một tiếng.

"Lái xe đến xưởng sản xuất đi."

5. Chương 3: Chương 3

“ Đã đến nơi rồi tất cả đều tốt.”

Vừa vào đến phòng Hạ Nhiễm liền cầm điện thoại gọi điện cho bạn tốt của mình báo bình an.

Cô ngửi thấy trên người mình có mùi máy lạnh, trong lòng hết sức khó chịu, su khi làm xong mọi việc. Nhanh chóng thu thập quần áo, liền vội vàng chạy vào phòng tắm rửa một chút.

Sau khi tắm ra, điện thoại cô để đầu giường như muốn nổ tung, rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn. Cô gạt tóc đã được sấy ra sau lưng, khoanh chân ngồi ở trên giường xem tin nhắn.

Cậu nha, rốt cuộc cũng đã trở lại, ngài mai gặp mặt đi.

___Rosie

Xem ra con rất tốt, đã an toàn trở về rồi.

___Tiêu Sơn.

Chọn vài tin nhắn quan trọng để xem, cô thật chịu không được cơn buồn ngủ, trực tiếp đặt người xuống chui vào ổ chăn ngủ.

Ở hội trường buổi đấu giá từ thiện

Tiêu Sơn vẫn yên lặng ngồi bên cạnh Cố Tấn Thần, đột nhiên cầm di động lên xem, mở xem tin nhắn mới nhận được về Hạ Nhiễm, cố ý đưa đến trước mặt Cố Tấn Thần.

“ Hạ Nhiễm đã trở về, cậu biết không?”

Người đàn ông bị gọi, nhìn đầu nhìn Tiêu Sơn, nhân tiện nhìn qua màn hình điện thoại di động. Sau đó anh tuần xoay đầu đi, thờ ơ nhìn bàn đấu giá phía trước.

Nhìn người náo đó rất là bình tĩnh nhú mày hữu ý như vô ý nói: “ Xin lỗi, tớ quên quan hệ hai người không tốt lắm.”

Hắn liếc Tiêu Sơn một cái nói:” Không nói gì cũng không có ai nói cậu cầm điếu đầu.”

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, người chủ chỉ còn tỉ mỉ chuẩn bị một buổi tiệc tối.

Cố Tấn Thần là khách quý không thể từ chối bị giữ lại. Tiệc rượu như thế này chỉ là nơi tạo cơ hội cho giới thương nhân làm quen lẫn nhau mà thôi, những người có tiền độ sức với nhau, đánh giá, nịnh bợ, mà bản thân mình chỉ cần làm tốt là được.

Tiệc rượu linh đình, những người mặc tây trang giày da kéo dài đại sảnh, Cố Tấn Thần ngồi ở một góc sáng sửa tựa hồ không có một chút hứng thú, không có tâm tình chứ đừng nói là hứng thú. Khuôn mặt anh tuần như bị đè nén , khuôn mặt đông cứng lạnh lùng.

Nâng chén sâm banh trên tay lên, khẽ nhếch khóe môi, trong đầu vẫn quanh quẩn về mặt đặc ý của Tiểu Sơn ở hội trường buổi đấu giá.

Thỉnh thoảng có vài người lên kính rượu hắn chỉ cười trừ mà thôi, nụ cười nơi khóe miệng mang ý chớ gần , làm trong lòng mọi người đang lên cổ rét lạnh.

Đúng vậy Cố Tấn Thần là đang tức giận.

Hắn dùng tay lắc lắc ly rượu, sâm banh hương thuần tinh tế mê người xoay tròn trong ly.

Em cho rằng không còn liên hệ, anh cũng không biết tin tức của em sao?

Tiệc rượu giống như thế này, luôn không tránh khỏi một số người cao ngạo, Cố Tấn Thần không đáp lại tất nhiên sẽ nghĩ đối phương không để mình trong mắt. Thanh âm cao hơn vài bậc chất vấn Cố Tấn Thần “ Cố tổng không cho chúng tôi mặt mũi sao?”

Ninh Viễn là người nhanh tay lẹ mắt, thấy như vậy liền thức thời thay lão bản giải vây :” Thắt lẽ rồi, ông chủ tôi thân thể không khỏe, quấy rầy nhã hứng của mọi người rồi.”

Tiện tay lấy ly rượu vang trong tay người phục vụ, uống một hơi cạn sạch, mới đem những người đó đuổi đi được.

Ánh đèn chiếu lên mặt Cố Tấn Thần càng làm nổi bật ngũ quan anh tuấn. Nhếch môi mỏng, vẻ mặt nghiêm nghị, sau khi trợ lý Ninh Viễn lui về phía sau, để chiếc ly chân dài lên trên bàn, dứt khoát nói:” Về khách sạn”

“ Vâng ông chủ.”

6. Chương 3

“ Đã đến nơi rồi tất cả đều tốt.”

Vừa vào đến phòng Hạ Nhiễm liền cầm điện thoại gọi điện cho bạn tốt của mình báo bình an.

Cô ngồi thấy trên người mình có mùi máy lạnh, trong lòng hết sức khó chịu, su khi làm xong mọi việc. Nhanh chóng thu thập quần áo, liền vội vàng chạy vào phòng tắm rửa một chút.

Sau khi tắm ra, điện thoại cô để đầu giường như muốn nổ tung, rất nhiều cuộc gọi nhỡ và tin nhắn. Cô gạt tóc đã được sấy ra sau lưng, khoanh chân ngồi ở trên giường xem tin nhắn.

Cậu nha, rốt cuộc cũng đã trở lại, ngài mai gặp mặt đi.

___Rosie

Xem ra con rất tốt, đã an toàn trở về rồi.

___Tiêu Sơn.

Chọn vài tin nhắn quan trọng để xem, cô thật chịu không được cơn buồn ngủ, trực tiếp đặt người xuống chui vào ổ chăn ngủ.

Ở hội trường buổi đấu giá từ thiện

Tiêu Sơn vẫn yên lặng ngồi bên cạnh Cố Tấn Thần, đột nhiên cầm di động lên xem, mở xem tin nhắn mới nhận được về Hạ Nhiễm, cố ý đưa đến trước mặt Cố Tấn Thần.

“ Hạ Nhiễm đã trở về, cậu biết không?”

Người đàn ông bị gọi, nhìn đầu nhìn Tiêu Sơn, nhân tiện nhìn qua màn hình điện thoại đi động. Sau đó anh tuấn xoay đầu đi, thờ ơ nhìn bàn đấu giá phía trước.

Nhìn người nào đó rất là bình tĩnh nhúu mày hữu ý như vô ý nói: “ Xin lỗi, tớ quên quan hệ hai người không tốt lắm.”

Hắn liếc Tiêu Sơn một cái nói:” Không nói gì cũng không có ai nói cậu cầm điếc đầu.”

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, người chủ chỉ còn tỉ mỉ chuẩn bị một buổi tiệc tối.

Cố Tấn Thần là khách quý không thể từ chối bị giữ lại. Tiệc rượu như thế này chỉ là nơi tạo cơ hội cho giới thượng nhân làm quen lẫn nhau mà thôi, những người có tiền độ sức với nhau, đánh giá, nịnh bợ, mà bản thân mình chỉ cần làm tốt là được.

Tiệc rượu linh đình, những người mặc tây trang giày da kéo dài đại sảnh, Cố Tấn Thần ngồi ở một góc sáng sủa tựa hồ không có một chút hứng thú, không có tâm tình chứ đừng nói là hứng thú. Khuôn mặt anh tuấn như bị đè nén, khuôn mặt đông cứng lạnh lùng.

Nâng chén sâm banh trên tay lên, khẽ nhếch khóe môi, trong đầu vẫn quanh quẩn vẻ mặt đắc ý của Tiểu Sơn ở hội trường buổi đấu giá.

Thỉnh thoảng có vài người lên kính rượu hần chỉ cười trừ mà thôi, nụ cười nơi khóe miệng mang ý chớ gần, làm trong lòng mọi người đang lên cổ rét lạnh.

Đúng vậy Cố Tấn Thần là đang tức giận.

Hắn dùng tay lắc lắc ly rượu, sâm banh hương thuần tinh tế mê người xoay tròn trong ly.

Em cho rằng không còn liên hệ, anh cũng không biết tin tức của em sao?

Tiệc rượu giống như thế này, luôn không tránh khỏi một số người cao ngạo, Cố Tấn Thần không đáp lại tất nhiên sẽ nghĩ đối phương không để mình trong mắt. Thanh âm cao hơn vài bậc chất vấn Cố Tấn Thần “Cố tổng không cho chúng tôi mặt mũi sao?”

Ninh Viễn là người nhanh tay lẹ mắt, thấy như vậy liền thúc thời thay lão bản giải vây:” Thất lễ rồi, ông chủ tôi thân thể không khỏe, quấy rầy nhã hứng của mọi người rồi.”

Tiện tay lấy ly rượu vang trong tay người phục vụ, uống một hơi cạn sạch, mới đem những người đó đuổi đi được.

Ánh đèn chiếu lên mặt Cố Tấn Thần càng làm nổi bật ngũ quan anh tuấn. Nhếch môi mỏng, vẻ mặt nghiêm nghị, sau khi trợ lý Ninh Viễn lui về phía sau, để chiếc ly chân dài lên trên bàn, dứt khoát nói:” Về khách sạn”

“ Vâng ông chủ.”

7. Chương 4: Chương 3.2

Dọc theo đường đi Cố Tấn Thần không mở miệng nói câu nào, lập tức đi vào trong thang máy. Ninh Viễn cẩn thận nhìn ông chủ nhà mình, khuôn mặt như thể có vẻ như đang không vui, chắc là do hồi nãy trên bữa tiệc hần chủ động chần rượu cho lão bản.

Điều đầu tiên trong quy định của Mạc Sâm đối với nhân viên là không được tự chủ trương, Ninh Viễn thấp giọng nói: “ Thực xin lỗi, ông chủ.”

Nghe thấy lời xin lỗi của Ninh Viễn, Cố Tấn Thần dường như đã dự đoán được, mắt cũng không thèm chớp nhìn cửa thang máy uy nghiêm nói: “ Không có lần thứ hai.”

Cửa thang máy mở ra ở trên tầng cao nhất, Cố Tấn Thần bước ra, chân đi không nhanh không chậm trên tấm thảm đỏ, cuối cùng dừng lại ở một căn phòng có bảng hiệu CEO thì dừng bước, buông cánh tay đang định mở cửa xuống.

Tay nắm thật chặt trong không trung hai giây, rồi đột nhiên thả xuống.

Một lát xoay người phân phó trợ lý “ Gọi điện cho lễ tân điều tra cho tôi cái này...”

Khi phục vụ phòng nhấn chuông cửa thì Hạ Mạt vẫn còn mơ mơ màng màng trong ổ chăn. Ổ trong ổ chăn lộn một vòng không thèm để ý. Chuông cửa vẫn cứ vang lên, gãi gãi đầu nhu nhu mắt một hồi cả người mới thanh tỉnh. Trong phòng không có bật đèn, rèm cửa sổ cũng kéo lại nên cả phòng tối đen im lặng. Dựa theo ánh sáng của di động, nhìn thời gian, vừa đúng 8h tối.

Là ai đã gõ cửa?

Từ tiện sửa một chút áo ngủ trên người, liền đi dép lê của khách sạn vội vàng chạy ra mở cửa

“ Đến đây.”

Bịch__ tiếng cửa phòng mở ra Hạ Nhiễm liền nhìn thấy nhân viên phục vụ và xe thức ăn liền bị đạo lùi về sau mấy bước, đặc biệt khó hiểu nhìn cửa “ Tôi không có kêu phục vụ, có phải anh nhầm rồi không?”

Nhân viên phục vụ đã được đào tạo nghiêm chỉnh, đẩy xe ở phía trước, vừa giải thích vừa đẩy xe thức ăn vô trong phòng “ Khách san chúng tôi đang có chương trình mỗi ngày 20 hàng tháng sẽ có chọn một vị khách may mắn được khách sạn chuẩn bị một bữa tối đặc biệt.”

Cuối cùng lúc gần đi cũng không có quên nói lời chúc mừng với Hạ Nhiễm “ Chúc mừng cô, Hạ tiểu thư.”

“ Vâng...cảm ơn.”

Hạ Nhiễm vẫn dựa vào cửa nhìn nhân viên phục vụ rời đi, lặng lẽ thề lười “ Đây là gặp vận cứt chó sao?”

Hạ Nhiễm cô từ nhỏ tới lớn, những lần ném trái đầu khổ không dưới 81 lần, ở trên đường kiếm tiền, trông xổ số chưa bao giờ đến lượt cô, lần này được sự ưu đãi đặc biệt của khách sạn là lần đầu tiên.

Nhéo nhéo mặt mình, xác định mình không có đang nằm mơ. Hạ Nhiễm làm người chỉ có ba cái ham ăn, ngủ, kiếm tiền. Điều thứ nhất đã hoàn thành, điều thứ hai đã đưa đến cửa, điều thứ ba có thể còn xa sao?

Nghĩ đến đây khoe miệng nhếch lên, đối với nhân viên phục vụ đã đi xa cúi đầu 90 độ, rồi đóng cửa thật mạnh. Đã đến rồi thì an tâm ở lại, mỹ thực đưa đến cửa hảo hảo mà ăn thôi.

“ Ông chủ, chuyện ngài phân phó đã làm xong rồi.”

“ Được rồi.” Dưới gara của khách sạn Mạc Sâm, trong một chiếc xe, người đàn ông nói vô điện thoại một câu liền cắt đứt điện thoại. Bỏ điện thoại qua ghế bên cạnh, làm một cái xoay vô lăng đẹp mắt, lái x era khỏi khách sạn.

Biệt thự cổ gia là một tòa nhà cũ kỹ hết sức nổi bật trong khu biệt thự _sông nhỏ tân thành , cách trung tâm thành phố 30 phút lái xe, có điều kiện rất tốt đằng sau là núi phía trước là một cái hồ. Trước đây khi Cổ gia chọn địa điểm , chính là nhìn trúng sông nhỏ tân thành ở vùng ngoại ô này, khung cảnh và không khí đều không có gì để chê bai.

Khi Cổ Tấn Thành lái xe vào tiểu khu thì trời đã vào đêm, phòng bảo vệ đã sớm nhận biết được hết tất cả các loại xe trong khu này, khi thấy xe Cổ gia đứng ở cửa, lập tức tươi cười ra mở cửa.

Trong tiểu khu các phòng đều độc lập, mỗi một nhà có một cái cửa. Đèn xe vừa mới đảo qua cửa nhà cũ, bác Trương và thím Trương luôn luôn canh chừng ở cửa viện lập tức ra đón.

Khi xe dừng lại trong sân, bác Trương liền bước lên mở cửa xe.

“ Thiếu gia đã về.” Khi thấy Cổ Tấn Thần đi ra, một tay nhận chìa khóa từ thiếu gia, thím Trương thì chuẩn bị cơm chiều “ Ăn cơm trước đi.”

“ Vâng”

Bác Trương và thím Trương làm việc cho cổ gia cũng đã hai ba mươi năm rồi. Nhìn Cổ Tấn Thần lớn lên. Mười năm trước khi Cổ gia dời đến thành phố A, liền để lại bác Trương trông coi nhà cũ ở thành phố C. Tình cảm của hai người đối với Cổ gia chỉ có tăng theo thời gian chứ không có giảm. Nhất là khi Cổ Tấn Thần quyết định ở lại thành phố C xây dựng sự nghiệp. Bác Trương đã cam đoan với Cổ gia sẽ chăm sóc tốt cho Cổ Tấn Thần.

Nhìn thoáng qua chiếc áo đơn trên người bác Trương, những nếp nhăn trên mặt ông càng ngày càng rõ ràng, năm thánh đã lưu lại trên người ông không ít dấu vết.

“ Bác Trương, lần sau đừng ở trong sân chờ cháu.”

Bác Trương là một người thật thà, khi nghe Cổ Tấn Thần nói như thế, lập tức lắc đầu khoát tay nói:” Làm sao có thể như thế được, thiếu gia nói như vậy làm khó lão Trương này rồi.”

Thấy bác Trương vẫn cứ kiên trì, Cổ Tấn Thần cũng không nói nhiều nữa, đi theo ông vào trong nhà. Khi vào đến cửa bác Trương đưa tay nhận lấy tây phục của Cổ Tấn Thần mắc lên trên giá áo, mới mở miệng nói:” Thiếu gia đã đặt vé máy bay cho ngày mai rồi.”

Vé máy bay?

Cổ Tấn Thần dừng bước, khoảng hai giây, nghi ngờ hỏi:” Hôm nay là ngày 15 rồi sao?”

“ Đúng thế.”

Ngày mai là ngày 16, ngày 16 hàng tháng, bất kể là trời nắng hay mưa, Cổ Tấn Thần đều đáp chuyến bay sớm nhất đi Luân Đôn Anh.

Trương bá đã quen việc đặt vé máy bay hàng tháng như thế là công tác, đã được 4 năm rồi.

“ Thời gian trôi qua thật mau.” Tháng trước khi đi Luân Đôn khi đó trời mưa thật to.

“ Hủy vé máy bay đi.”

Về sau hẳn cũng không cần nữa rồi.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, lập tức ngũ quan trở nên nhu hòa, vừa cởi khyu tay áo xắn tay áo lên, đi đến phòng bếp.

“ Thiếu gia...” bác Trương nhìn Cố Tấn Thần đang bước vào phòng bếp, tháng trước cũng vì chuyến bay lùi giờ cất cánh mà thiếu gia có chút cáu kỉnh khó chịu.

Ông có chút hiểu ra, đi theo phía sau Cố Tấn Thần “ Việc làm ăn ở đó đã xong rồi sao?”

Nghe thấy nghi vấn của bác Trương, Cố Tấn Thần đang đi dừng lại quay đầu, gật đầu nhẹ nói:” Vâng, đã xong.”

Đúng vậy đã xong rồi.

Từ hôm nay trở đi hẳn không cần chạy đi chạy lại giữa hai nước nữa.

Mấy năm nay cố gắng tạo ta một thế giới thuộc về mình, chỉ vì một ngày này.

Hạ Nhiễm anh sẽ xây một tòa thành bảo vệ cho em.

8. Chương 3-2

Dọc theo đường đi Cố Tấn Thần không mở miệng nói câu nào, lập tức đi vào trong thang máy. Ninh Viễn cẩn thận nhìn ông chủ nhà mình, khuôn mặt như thể có vẻ như đang không vui, chắc là do hồi nãy trên bữa tiệc hẳn chủ động chần rệu cho lão bản.

Điều đầu tiên trong quy định của Mạc Sâm đối với nhân viên là không được tự chủ trương, Ninh Viễn thấp giọng nói: “ Thực xin lỗi, ông chủ.”

Nghe thấy lời xin lỗi của Ninh Viễn, Cố Tấn Thần dường như đã dự đoán được, mắt cũng không thèm chớp nhìn cửa thang máy uy nghiêm nói: “ Không có lần thứ hai.”

Cửa thang máy mở ra ở trên tầng cao nhất, Cố Tấn Thần bước ra, chân đi không nhanh không chậm trên tấm thảm đỏ, cuối cùng dừng lại ở một căn phòng có bằng hiệu CEO thì dừng bước, buông cánh tay đang định mở cửa xuống.

Tay nắm thật chặt trong không trung hai giây, rồi đột nhiên thả xuống.

Một lát xoay người phân phó trợ lý “ Gọi điện cho lễ tân điều tra cho tôi cái này...”

Khi phục vụ phòng nhấn chuông cửa thì Hạ Mạt vẫn còn mơ màng trong ổ chăn. Ổ trong ổ chăn lộn một vòng không thèm để ý. Chuông cửa vẫn cứ vang lên, gãi gãi đầu nhu nhu mắt một hồi cả người mới thanh tỉnh. Trong phòng không có bật đèn, rèm cửa sổ cũng kéo lại nên cả phòng tối đen im lặng. Dựa theo ánh sáng của di động, nhìn thời gian, vừa đúng 8h tối.

Là ai đã gõ cửa?

Tùy tiện sửa một chút áo ngủ trên người, liền đi dép lê của khách sạn vội vàng chạy ra mở cửa

“ Đến đây.”

Bịch__ tiếng cửa phòng mở ra Hạ Nhiễm liền nhìn thấy nhân viên phục vụ và xe thức ăn liền bị đạo lùi về sau mấy bước, đặc biệt khó hiểu nhìn cửa “ Tôi không có kêu phục vụ, có phải anh nhầm rồi không?”

Nhân viên phục vụ đã được đào tạo nghiêm chỉnh, đẩy xe ở phía trước, vừa giải thích vừa đẩy xe thức ăn vô trong phòng “ Khách sạn chúng tôi đang có chương trình mỗi ngày 20 hàng tháng sẽ có chọn một vị khách may mắn được khách sạn chuẩn bị một bữa tối đặc biệt.”

Cuối cùng lúc gần đi cũng không có quên nói lời chúc mừng với Hạ Nhiễm “ Chúc mừng cô, Hạ tiểu thư.”

“ Vâng...cảm ơn.”

Hạ Nhiễm vẫn dựa vào cửa nhìn nhân viên phục vụ rời đi, lặng lẽ thề lười “ Đây là gặp vận cứt chó sao?”

Hạ Nhiễm cô từ nhỏ tới lớn, những lần ném trái đầu khổ không dưới 81 lần, ở trên đường kiếm tiền, trông xổ số chưa bao giờ đến lượt cô, lần này được sự ưu đãi đặc biệt của khách sạn là lần đầu tiên.

Nhéo nhéo mặt mình, xác định mình không có đang nằm mơ. Hạ Nhiễm làm người chỉ có ba cái ham ăn, ngủ, kiếm tiền. Điều thứ nhất đã hoàn thành, điều thứ hai đã đưa đến cửa, điều thứ ba có thể còn xa sao?

Nghĩ đến đây khoe miệng nhếch lên, đối với nhân viên phục vụ đã đi xa cúi đầu 90 độ, rồi đóng cửa thật mạnh. Đã đến rồi thì an tâm ở lại, mỹ thực đưa đến cửa hảo hảo mà ăn thôi.

“ Ông chủ, chuyện ngài phân phó đã làm xong rồi.”

“ Được rồi.” Dưới gara của khách sạn Mạc Sâm, trong một chiếc xe, người đàn ông nói vô điện thoại một câu liền cắt đứt điện thoại. Bỏ điện thoại qua ghế bên cạnh, làm một cái xoay vô lăng đẹp mắt, lái x era khỏi khách sạn.

Biệt thự cổ gia là một tòa nhà cũ kỹ hết sức nổi bật trong khu biệt thự _sông nhỏ tân thành, cách trung tâm thành phố 30 phút lái xe, có điều kiện rất tốt đằng sau là núi phía trước là một cái hồ. Trước đây khi Cổ gia chọn địa điểm, chính là nhìn trúng sông nhỏ tân thành ở vùng ngoại ô này, khung cảnh và không khí đều không có gì để chê bai.

Khi Cổ Tấn Thành lái xe vào tiểu khu thì trời đã vào đêm, phòng bảo vệ đã sớm nhận biết được hết tất cả các loại xe trong khu này, khi thấy xe Cổ gia đứng ở cửa, lập tức tươi cười ra mở cửa.

Trong tiểu khu các phòng đều độc lập, mỗi một nhà có một cái cửa. Đèn xe vừa mới đảo qua cửa nhà cũ, bác Trương và thím Trương luôn luôn canh chừng ở cửa viện lập tức ra đón.

Khi xe dừng lại trong sân, bác Trương liền bước lên mở cửa xe.

“ Thiếu gia đã về.” Khi thấy Cổ Tấn Thần đi ra, một tay nhận chìa khóa từ thiếu gia, thím Trương thì chuẩn bị cơm chiều “ Ăn cơm trước đi.”

“ Vâng”

Bác Trương và thím Trương làm việc cho cổ gia cũng đã hai ba mươi năm rồi. Nhìn Cổ Tấn Thần lớn lên. Mười năm trước khi Cổ gia dời đến thành phố A, liền để lại bác Trương trông coi nhà cũ ở thành phố C. Tình cảm của hai người đối với Cổ gia chỉ có tăng theo thời gian chứ không có giảm. Nhất là khi Cổ Tấn Thần quyết định ở lại thành phố C xây dựng sự nghiệp. Bác Trương đã cam đoan với Cổ gia sẽ chăm sóc tốt cho Cổ Tấn Thần.

Nhìn thoáng qua chiếc áo đơn trên người bác Trương, những nếp nhăn trên mặt ông càng ngày càng rõ ràng, năm thánh đã lưu lại trên người ông không ít dấu vết.

“ Bác Trương, lần sau đừng ở trong sân chờ cháu.”

Bác Trương là một người thật thà, khi nghe Cổ Tấn Thần nói như thế, lập tức lắc đầu khoát tay nói:” Làm sao có thể như thế được, thiếu gia nói như vậy làm khó lão Trương này rồi.”

Thấy bác Trương vẫn cứ kiên trì, Cổ Tấn Thần cũng không nói nhiều nữa, đi theo ông vào trong nhà. Khi vào đến cửa bác Trương đưa tay nhận lấy tây phục của Cổ Tấn Thần mắc lên trên giá áo, mới mở miệng nói:” Thiếu gia đã đặt vé máy bay cho ngày mai rồi.”

Vé máy bay?

Cổ Tấn Thần dừng bước, khoảng hai giây, nghi ngờ hỏi:” Hôm nay là ngày 15 rồi sao?”

“ Đúng thế.”

Ngày mai là ngày 16, ngày 16 hàng tháng, bất kể là trời nắng hay mưa, Cổ Tấn Thần đều đáp chuyến bay sớm nhất đi Luân Đôn Anh.

Trương bá đã quen việc đặt vé máy bay hàng tháng như thế là công tác, đã được 4 năm rồi.

“ Thời gian trôi qua thật mau.” Tháng trước khi đi Luân Đôn khi đó trời mưa thật to.

“ Hủy vé máy bay đi.”

Về sau hẳn cũng không cần nữa rồi.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, lập tức ngũ quan trở nên nhu hòa, vừa cởi khyu tay áo xắn tay áo lên, đi đến phòng bếp.

“ Thiếu gia...” bác Trương nhìn Cố Tấn Thần đang bước vào phòng bếp, tháng trước cũng vì chuyến bay lùi giờ cất cánh mà thiếu gia có chút cáu kỉnh khó chịu.

Ông có chút hiểu ra, đi theo phía sau Cố Tấn Thần “ Việc làm ăn ở đó đã xong rồi sao?”

Nghe thấy nghi vấn của bác Trương, Cố Tấn Thần đang đi dừng lại quay đầu, gật đầu nhẹ nói:” Vâng, đã xong.”

Đúng vậy đã xong rồi.

Từ hôm nay trở đi hẳn không cần chạy đi chạy lại giữa hai nước nữa.

Mấy năm nay cố gắng tạo ta một thế giới thuộc về mình, chỉ vì một ngày này.

Hạ Nhiễm anh sẽ xây một tòa thành bảo vệ cho em.

9. Chương 5: Chương 4

Sáng sớm, mặt trời mọc từ hướng Đông.

Từ chiếc giường màu trắng truyền đến tiếng chuông điện thoại thanh thúy dễ nghe, người náo đó bởi vì tối hôm qua ăn quá phong phú không tiêu hóa được nên khó ngủ, một đôi mắt thâm quầng sưng lên thật to, đưa tay sờ di động bên người.

“ Hello, is that miss Xia.”

Trong điện thoại truyền đến một câu tiếng anh sứt sẹo, làm cho Hạ Nhiễm nhất thời không phản ứng kịp, tưởng mình nghe nhầm, đề di động sát vào yếu ớt hỏi:” Excuse me, who are you.”

“ Cậu đoán đi.”

Một câu cậu đoán đi, đã hoàn toàn làm bại lộ thân phận của người kia, Hạ Nhiễm đang nửa tỉnh nửa mơ mường cười thiếu chút nữa lạc cả giọng. Một bên cười ha ha, một bên ấp úng trên ghế:” La đại tiểu thư, cậu ngứa da rồi sao?”

Rosie là bạn gái của Tiêu Sơn, Tiêu Sơn là bạn của Hạ Nhiễm nhiều năm, dùng một câu để tổng kết tình cảm của bọn đó là tri kỷ. Hạ Nhiễm thường hay nói giỡn, mỗi một nữ sinh bên người đều một người con trai mà không phải là bạn trai, nhân vật may mắn lại là Tiêu Sơn.

Vì thế khi Hạ Nhiễm và Tiêu Sơn nhiều năm làm tri kỷ, một lần làm cho bạn gái của Tiêu Sơn Rosie nổi ghen. Hạ Nhiễm nhìn Tiêu Sơn chạy qua chạy lại hai bên xin lỗi, đơn giản nói với cậu ta giới thiệu mình cho Rosie. Thế nhưng lại không nghĩ đến hai người lại ăn ý với nhau như vậy, trở thành bạn tốt không có gì để giấu nhau.

“ Ai kêu cậu không có xem tin nhắn?”

“ Có ai sáng sớm tinh mơ mắt còn chưa có mở ra mà xem tin nhắn không?” Nói xong, ngáp dài liên tục.

“ Không phải sáng hôm qua cậu đến nơi sao? ngủ một ngày mà còn chưa đủ?”

Ai nói ăn uống no say, thì có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Hạ Nhiễm cần mãnh liệt nghiêm túc kháng nghị điều này, hướng về bạn tốt oán giận:” Tối hôm qua ăn uống quá no, hại mình cả đêm không ngủ được, đến gần sáng mới ngủ.”

Nói xong còn không quên nghĩ về một bàn đại tiệc phòng phú tới hôm qua, những miếng bít tết tiêu chuẩn, những chiếc bánh ngọt socola, món mì ý làm nước miếng chảy ròng ròng.

“Đáng đời.” Rosie nhin xuống xúc động muốn trợn mắt, kéo cuộc nói chuyện về vấn đề chính “ Nhanh nhanh dậy đi hôm nay tổ chức đại tiệc cho cậu đón gió tẩy trần.”

“ Tốt.”

Sau một hồi sửa soạn, nhìn mình ăn mặc chỉnh tề trong gương, dáng vẻ tự nhiên hào phóng, chỉ có một khuyết điểm duy nhất là mặt ửng ửng chút thâm quầng. Chết tiệt mắt thâm quầng , cô lấy tay xoa xoa mi tâm, lông mày hơi nhíu lên, cả người nhìn qua có một loại động lòng người không nói nên lời.

Sửa soạn xong Hạ Nhiễm mang túi xách ra cửa.

“ Dợi chút..”

Cửa thang máy đang muốn đóng lại, dưới tiếng gọi ầm ỹ của cô từ từ mở ra , người ở bên trong một thân âu phục màu đen, ngũ quan thành thật, mang theo khí chất nho nhã. Cô vội vàng đi vào, thối lui đến một góc sáng sửa lễ phép hướng hẳn cười “ Cảm ơn.”

Thấy nàng khách khí như vậy, Ninh Viễn cảm thấy có chút ngượng ngùng, khẽ gật đầu nói:” Không cần khách khí.”

“ Khụ.”

Tiếng cực lực ầm nhẩn buồn bực vang lên, thanh âm phát ra Hạ Nhiễm lúc này mới phát hiện ra , bên cạnh người đàn ông kia còn có một người đàn ông khác , thân hình hai người hết sức đối lập, người phía sau thân hình cao lớn hơn, tuy đứng bên cạnh cô, nhưng trên người lại tỏa ra khí chất vương giả không gì sánh kịp, khi cô đang đánh giá anh ta thì người đó quay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt quen thuộc kia làm cho cô ngạc nhiên không thôi. Tóc đen thật dày, dưới lông mi dày là một mặt thâm thúy lợi hại, mắt hơi hơi hạ xuống, khóe môi hơi gợn lên.

Mở miệng muốn kêu tên của anh ta, bởi vì ngạc nhiên mà chậm chạp kêu không ra. Hơn nửa ngày mới than ra một tiếng “ Cố...”

“Cố Tấn Thần, sao anh lại ở đây?”

Đã bốn năm, đây là lần đầu tiên đứng ở khoảng cách gần như thế này nhìn cô. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu lam thân liền có ren ở tay áo, tóc uốn mềm mại buông hờ trên vai, thành thực mà thanh nhã. Mặt trang điểm tinh xảo, thanh tú mà không kiêu my. Nhưng so với cảm giác đầu tiên của hắn cao lớn hơn không ít, dưới chân đi một đôi giày búp bê, chỉ đến ngực anh.

Anh cũng không đáp lại câu hỏi:” Tại vì sao không thể ở đây?”

“ Không ý của tôi là ở đây gặp được anh thật khéo.” Tiếng cười của cô càng ngày càng thấp.

“ Thật là khéo.” Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, còn cố ý trêu chọc nói:” Không phải em đang ở Anh sao?”

Cô nhìn anh, thành thật trả lời:” Mới trở về ngày hôm qua.”

Anh mỉm môi cười, háo phóng mà tự nhiên thiếu một chút sắc bén, hơn vài phần sinh động.

“ Phải không?”

“ Ân.” Cô hơi gật đầu, thân hình theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Đối với Hạ Nhiễm, gặp Cố Tấn Thần phần xấu hổ nhiều hơn so với kinh ngạc.

Người lớn hai nhà, Cố Ngôn Truyền và Hạ Thế Hiên là bằng hữu nhiều năm. Năm đó khi còn trẻ khi vợ Cố Ngôn Truyền có thai đã cùng với bạn tốt của mình là Hạ Thế Hiên ước định. Nếu sau này Hạ gia sinh con gái, hai nhà sẽ thành thông gia.

Ước định này vẫn được người trong Hạ gia nhắc đến, cho dù sau này Cố gia chuyển đến A thị.

Cơ hội gặp mặt giữa Hạ gia và Cố gia cũng không có giảm đi khi Cố gia chuyển đến A thị, ngược lại tăng lên rất nhiều. Tất nhiên Hạ Nhiễm cũng gặp Cố Tấn Thần rất nhiều, nhưng bởi vì từ nhỏ đã được huấn luyện tư tưởng để trở thành bà chủ của Cố gia, Hạ Nhiễm là người mạnh mẽ nên không thể nào có tình cảm với Cố Tấn Thần được, theo năm tháng tuổi càng ngày càng tăng hai người chỉ dừng lại ở mức bằng hữu có khi còn xa lạ hơn.

Trong thang máy chỉ im lặng trong chốc lát, Hạ Nhiễm nhìn Cố Tấn Thần, lại nhìn Ninh Viễn bên cạnh, hơi có vẻ xấu hổ hỏi: “ Hai người chuẩn bị đi đâu?”

“ Ăn cơm.”

“ Phải không, thật khéo, tôi cũng vậy.” Dứt lời, cô cũng không biết tại sao mình lại nói như vậy, đơn giản là ngậm miệng lại, nhìn chằm chằm giày của mình.

Thông qua sự phản quang của thang máy, Cố Tấn Thần nhìn thấy nhất cử nhất động của cô, thấy Hạ Nhiễm đang cố đứng xa mình, khéo mắt liếc nàng. Trước khi ra khỏi thang máy môi mỏng khẽ mở “ Vậy cùng nhau đi đi.”

“ ... ”

Cô đi theo phía sau ra khỏi thang máy, vội vàng nói “ Thật có lỗi, tôi có hẹn rồi.”

Cô đang nghĩ chắc Cố Tấn Thần sẽ không cùng cô nói cái đề tài này nữa, nhắc chân chuẩn bị chạy, lại nghe thấy thanh âm trầm bổng của anh.

Anh nói “ Tôi không ngại.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Hạ Nhiễm suýt chút nữa sập bẫy chính mình.

“ Ông chủ...”

Ngay cả Ninh Viễn đứng bên cạnh Cố Tấn Thần, khi nghe được ông chủ trả lời như vậy cũng hơi sửng sốt. Đang muốn nhắc nhở ông chủ giữa trưa có một cuộc hẹn quan trọng, lại bị ánh mắt cam đoan của ông chủ làm cho những lời muốn nói toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Anh không ngại nhưng tôi để ý a. Hạ Nhiễm oán thăm, chỉ đành phải chuyển nói: “ Đây, chỉ sợ không tốt lắm.”

Cố Tấn Thần cũng không nói lời nào, chỉ nhìn chằm chằm cô mà thôi. Cái cảm giác đó như là cô thiếu anh mấy trăm vạn vậy, nhìn đến cả người Hạ Nhiễm không thoải mái, vội vàng bổ sung thêm: “ Lần khác đi, lần khác tôi mời anh.”

Ở C thị có một nhà hàng Nhật nổi tiếng, mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng rất ấm áp.

Khi Hạ Nhiễm đẩy cửa bước vào, người phục vụ đã kính cẩn đứng ở một bên, nói số bàn liền đi theo người phục vụ đi vào.

Nhà hàng được trang trí theo kiểu Nhật, lầu hai được trang trí thành đại sảnh và phòng bao, mỗi phòng bao lấy màu nâu làm chủ đạo, những dụng cụ ăn cơm đều được thiết kế sáng tạo, lưu giữ được thói quen cuộc sống của người Nhật.

Phòng ăn mới mở độc đáo, thiết kế thú vị làm cho người ta đến một lần là không thể quên được.

“ Đến đây, mình đã gọi cơm xong rồi, cậu xem còn gì phải gọi thêm không?” Rosie đang nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ nghe thấy tiếng động xoay người lại, cười đứng dậy nghênh đón.

Bởi vì gặp Cố Tấn Thần trì hoãn trong chốc lát, xấu hổ nói với Rosie: “ Đã đến lâu chưa?”

“ Không lâu, mình cũng vừa mới đến.”

Hai người ngồi xuống, phục vụ liền bắt đầu mang thức ăn lên, sashimi cá hồi, salad cá hồi cùng súp miso, cơm cuộn, sushi, cánh gà Nagoya, mực nướng, cơm nắm kiểu nhật. Thức ăn ngon cơ hồ bày đầy một bàn.

“ Tiêu Sơn đâu?” Hạ Nhiễm nhìn xung quanh một vòng, vừa uống trà hoa vừa hỏi bạn tốt ở đối diện

“ Đang trên đường, lập tức tới đó. Đừng quan tâm đến anh ấy, hai chúng ta ăn trước đi.” Nhắc đến Tiêu Sơn là khoe miệng Rosie nhếch lên thật cao, như là một cô gái mới yêu vậy.

Hạ Nhiễm giần liếc cô một cái:” Xem ra cuộc sống gia đình hạnh phúc quá nhỉ.”

Tiêu Sơn là con trai lớn nhà họ Tiêu, nhiều lần bị Tiêu nhị gia thúc giục lấy vợ sinh con. Nhưng Tiêu là một kẻ bất cần đời làm sao có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, hơn nữa Rosie cũng không nghĩ bước vào nhà tù hôn nhân quá sớm. Vậy nên đơn giản là Tiêu Sơn dọn đồ chạy khỏi Tiêu gia, chen chúc trong một cái phòng trọ nhỏ với Rosie, trải qua thế giới hai người.

“ Còn phải nói sao.” Ở phía ngoài vang lên tiếng cười ngậy ngô, Hạ Nhiễm và Rosie quay đầu lại thì thấy Tiêu Sơn đang sai những bước dài đi đến. Dem âu phục trên tay đưa cho bạn gái, vẫn không quên đánh giá một phen, không chút keo kiệt khen:” A nha đầu này những năm này, lớn lên xinh đẹp như vậy...”

Hạ Nhiễm trừng mắt liếc hần một cái:” Lắm chuyện.”

Hắn gấp một miếng sushi bỏ vào trong bát Hạ Nhiễm, xong lại gấp cho bạn gái một miếng” Lần này về nước là tạm định cơ hau định cư.”

“ Định cư”

“ Vậy đã nghĩ đi làm ở đâu chưa?”

“ Tạm thời còn chưa biết.”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí rất ấm áp.

Đang trong lúc hi hi ha ha, ý cười trên mặt Tiêu Sơn biến mất khi nhìn thất Cố Tấn Thần ở phía bên ngoài phòng bao, hơi hơi thu liễm lại, giống như thấy được cái gì không bình thường khoe miệng phút chốc cong lên “ Cố tổng cũng đến rồi.”

Cố tổng? Người nào là cố tổng?

Theo tầm mắt Tiêu Sơn nhìn ra bên ngoài, Hạ Nhiễm âm thầm căn môi dưới, thật sự là sợ cái gì thì nó sẽ tìm đến.

Cố Tấn Thần ở bên ngoài phòng bao nhìn thấy bọn học nên đi đến.

Khi đi vào trong phòng, mắt khéo hờ đảo qua Tiêu Sơn và Rosie, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Hạ Nhiễm ngữ khí thản nhiên nói:” Người cô hẹn chính là hắn?”

Vốn là hắn đến đây để ăn cơm, nếu không phải đi toilet trùng hợp thấy sẽ không phát hiện ra cô gái này cũng ở nơi này.

Cô mở to hai mắt chớp chớp, có chút khó hiểu hỏi:” Không được sao? Không phải hai người biết nhau sao?”

Cô rõ ràng là hẹn Tiêu Sơn cũng không phải là bạn gái hắn, tại sao lại bày ra biểu tình đó?

Hạ Nhiễm nhếch khoe miệng để lộ nụ cười tà ác, tầm mắt cô không nhìn được rơi trên người Tiêu Sơn.

Tiêu Sơn và Cố Tấn Thần cùng nhau lớn lên, Hạ Nhiễm quen biết Tiêu Sơn là nhờ Cố Tấn Thần. Năm đó khi hai nhà Cố Hạ tụ họp thì Tiêu Sơn có chạy tới chạy lui sau mông Cố Tấn Thần.

Cố Tấn Thần trực tiếp làm lơ câu hỏi của Hạ Nhiễm, nhìn một bàn đầy món Nhật, nhíu mày:” Cô thích ăn món Nhật?”

“ Ân.” Hạ Nhiễm không biết Cố Tấn Thần có ý gì, cắn đôi đũa trong tay, không biết là gặt đầu hay lắc đầu. Từ đầu đến cuối chỉ cần gặp Cố Tấn Thần thì đầu óc cô dùng chẳng được.

“ Cố tổng cũng thích? Trước đó không biết anh đến nên tùy tiện kêu vài món. Nếu không kêu thêm?” Tiêu Sơn bưng đôi đũa trong tay, có một số người chính là kỳ quái như vậy, thích nhìn người khác có tâm tình không tốt. Cố Tấn Thần càng biểu hiện rõ ràng thì Tiêu Sơn càng thích.

“ Cô ấy không thích đồ ăn Nhật Bản.” Cố Tấn Thần nhếch miệng, như là đang nói thói quen hằng ngày của mình, tự nhiên mà trực tiếp.

Lời nói của hắn làm Hạ Nhiễm đang ăn không cẩn thận cắn phải lưỡi của mình. Mở to mắt khó có thể tin nhìn Cố Tấn Thần.

Tiêu Sơn ở một bên chưa có ý định dừng nói:” Cố tổng biết cũng thật nhiều.”

Cố Tấn Thần nhẹ gật đầu, bộ dáng như đang hưởng thụ.

Những lời nói của họ làm cho Hạ Nhiễm đỏ mặt. Nhìn cái bộ dáng Cố Tấn Thần thế này có vẻ như chưa muốn đi, dù sao cũng thiếu hẳn một bữa cơm, không bằng mời luôn bây giờ, liền nói:” Anh muốn cùng ăn không?”

“ Không cần.”

Tiểu Sơn cố ý nói thêm vài câu “ Khách khí làm gì, gọi thêm nhiều đồ ăn một chút chúng ta cùng nhau ăn.”

Cố Tấn Thần đang muốn rời đi, dừng cước bộ xoay người lại nói:” Cũng được.”

Nói xong ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhiễm, không nói câu nào cả.

Hạ Nhiễm ảo não cầm đũa lên, tại sao cô lại nói như thế chứ. Món ăn ngon đầy trước mặt, đã không còn mùi vị gì nữa.

Một bữa cơm trải qua thật im lặng.

10. Chương 4

Sáng sớm, mặt trời mọc từ hướng Đông.

Từ chiếc giường màu trắng truyền đến tiếng chuông điện thoại thanh thúy dễ nghe, người náo đó bởi vì tối hôm qua ăn quá phong phú không tiêu hóa được nên khó ngủ, một đôi mắt thâm quầng sưng lên thật to, đưa tay sờ di động bên người.

“ Hello, is that miss Xia.”

Trong điện thoại truyền đến một câu tiếng anh sứt sẹo, làm cho Hạ Nhiễm nhất thời không phản ứng kịp, tưởng mình nghe nhầm, đề di động sát vào yếu ớt hỏi:” Excuse me, who are you.”

“ Cậu đoán đi.”

Một câu cậu đoán đi, đã hoàn toàn làm bại lộ thân phận của người kia, Hạ Nhiễm đang nửa tỉnh nửa mơ mường cười thiếu chút nữa lạc cả giọng. Một bên cười ha ha, một bên ấp úng trên ghế:” La đại tiểu thư, cậu ngứa da rồi sao?”

Rosie là bạn gái của Tiêu Sơn, Tiêu Sơn là bạn của Hạ Nhiễm nhiều năm, dùng một câu để tổng kết tình cảm của bọn đó là tri kỷ. Hạ Nhiễm thường hay nói giỡn, mỗi một nữ sinh bên người đều một người con trai mà không phải là bạn trai, nhân vật may mắn lại là Tiêu Sơn.

Vì thế khi Hạ Nhiễm và Tiêu Sơn nhiều năm làm tri kỷ, một lần làm cho bạn gái của Tiêu Sơn Rosie nổi ghen. Hạ Nhiễm nhìn Tiêu Sơn chạy qua chạy lại hai bên xin lỗi, đơn giản nói với cậu ta giới thiệu mình cho Rosie. Thế nhưng lại không nghĩ đến hai người lại ăn ý với nhau như vậy, trở thành bạn tốt không có gì để giấu nhau.

“ Ai kêu cậu không có xem tin nhắn?”

“ Có ai sáng sớm tinh mơ mắt còn chưa có mở ra mà xem tin nhắn không?” Nói xong, ngáp dài liên tục.

“ Không phải sáng hôm qua cậu đến nơi sao? ngủ một ngày mà còn chưa đủ?”

Ai nói ăn uống no say, thì có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Hạ Nhiễm cần mãnh liệt nghiêm túc kháng nghị điều này, hướng về bạn tốt oán giận:” Tối hôm qua ăn uống quá no, hại mình cả đêm không ngủ được, đến gần sáng mới ngủ.”

Nói xong còn không quên nghĩ về một bàn đại tiệc phòng phú tối hôm qua, những miếng bít tết tiêu chuẩn, những chiếc bánh ngọt socola, món mì ý làm nước miếng chảy ròng ròng.

“Đáng đời.” Rosie nhin xuống xúc động muốn trợn mắt, kéo cuộc nói chuyện về vấn đề chính “ Nhanh nhanh dậy đi hôm nay tổ chức đại tiệc cho cậu đón gió tấy trần.”

“ Tốt.”

Sau một hồi sửa soạn, nhìn mình ăn mặc chỉnh tề trong gương, dáng vẻ tự nhiên hào phóng, chỉ có một khuyết điểm duy nhất là mặt ửng ửng chút thâm quầng. Chết tiệt mắt thâm quầng, cô lấy tay xoa xoa mi tâm, lông mày hơi nhíu lên, cả người nhìn qua có một loại động lòng người không nói nên lời.

Sửa soạn xong Hạ Nhiễm mang túi xách ra cửa.

“ Đợi chút..”

Cửa thang máy đang muốn đóng lại, dưới tiếng gọi âm ỹ của cô từ từ mở ra, người ở bên trong một thân âu phục màu đen, ngũ quan thành thật, mang theo khí chất nho nhã. Cô vội vàng đi vào, thối lui đến một góc sáng sửa lễ phép hướng hân cười “ Cảm ơn.”

Thấy nàng khách khí như vậy, Ninh Viễn cảm thấy có chút ngượng ngùng, khẽ gật đầu nói:” Không cần khách khí.”

“ Khụ.”

Tiếng cực lực ầm ầm buồn bực vang lên, thanh âm phát ra Hạ Nhiễm lúc này mới phát hiện ra, bên cạnh người đàn ông kia còn có một người đàn ông khác, thân hình hai người hết sức đối lập, người phía sau thân hình cao lớn hơn, tuy đứng bên cạnh cô, nhưng trên người lại tỏa ra khí chất vương giả không gì sánh kịp, khi cô đang đánh giá anh ta thì người đó quay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt quen thuộc kia làm cho cô ngạc nhiên không thôi. Tóc đen thật dày, dưới lông mi dày là một mặt thâm thúy lợi hại, mắt hơi hơi hạ xuống, khóe môi hơi gợn lên.

Mở miệng muốn kêu tên của anh ta, bởi vì ngạc nhiên mà chậm chạp kêu không ra. Hơn nửa ngày mới thán ra một tiếng “ Cố...”

“Cố Tấn Thần, sao anh lại ở đây?”

Đã bốn năm, đây là lần đầu tiên đứng ở khoảng cách gần như thế này nhìn cô. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu lam thân liền có ren ở tay áo, tóc uốn mềm mại buông hờ trên vai, thành thực mà thanh nhã. Mặt trang điểm tinh xảo, thanh tú mà không kiêu my. Nhưng so với cảm giác đầu tiên của hân cao lớn hơn không ít, dưới chân đi một đôi giày búp bê, chỉ đến ngực anh.

Anh cũng không đáp lại câu hỏi:” Tại vì sao không thể ở đây?”

“ Không ý của tôi là ở đây gặp được anh thật khéo.” Tiếng cười của cô càng ngày càng thấp.

“ Thật là khéo.” Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, còn cố ý trêu chọc nói:” Không phải em đang ở Anh sao?”

Cô nhìn anh, thành thật trả lời:” Mới trở về ngày hôm qua.”

Anh mỉm môi cười, háo phóng mà tự nhiên thiếu một chút sắc bén, hơn vài phần sinh động.

“ Phải không?”

“ Ân.” Cô hơi gật đầu, thân hình theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Đối với Hạ Nhiễm, gặp Cố Tấn Thần phần xấu hổ nhiều hơn so với kinh ngạc.

Người lớn hai nhà, Cố Ngôn Truyền và Hạ Thế Hiên là bằng hữu nhiều năm. Năm đó khi còn trẻ khi vợ Cố Ngôn Truyền có thai đã cùng với bạn tốt của mình là Hạ Thế Hiên ước định. Nếu sau này Hạ gia sinh con gái, hai nhà sẽ thành thông gia.

Ước định này vẫn được người trong Hạ gia nhắc đến, cho dù sau này Cố gia chuyển đến A thị.

Cơ hội gặp mặt giữa Hạ gia và Cố gia cũng không có giảm đi khi Cố gia chuyển đến A thị, ngược lại tăng lên rất nhiều. Tất nhiên Hạ Nhiễm cũng gặp Cố Tấn Thần rất nhiều, nhưng bởi vì từ nhỏ đã được huấn luyện tư tưởng để trở thành bà chủ của Cố gia, Hạ Nhiễm là người mạnh mẽ nên không thể nào có tình cảm

với Cố Tấn Thần được, theo năm tháng tuổi càng ngày càng tăng hai người chỉ dừng lại ở mức bằng hữu có khi còn xa lạ hơn.

Trong thang máy chỉ im lặng trong chốc lát, Hạ Nhiễm nhìn Cố Tấn Thần, lại nhìn Ninh Viễn bên cạnh, hơi có vẻ xấu hổ hỏi: “ Hai người chuẩn bị đi đâu?”

“ Ăn cơm.”

“ Phải không, thật khéo, tôi cũng vậy.” Dứt lời, cô cũng không biết tại sao mình lại nói như vậy, đơn giản là ngậm miệng lại, nhìn chăm chăm giày của mình.

Thông qua sự phản quang của thang máy, Cố Tấn Thần nhìn thấy nhất cử nhất động của cô, thấy Hạ Nhiễm đang cố đứng xa mình, khéo mắt liếc nàng. Trước khi ra khỏi thang máy môi mỏng khẽ mở “ Vậy cùng nhau đi đi.”

“ ... ”

Cô đi theo phía sau ra khỏi thang máy, vội vàng nói “ Thật có lỗi, tôi có hẹn rồi.”

Cô đang nghĩ chắc Cố Tấn Thần sẽ không cùng cô nói cái đề tài này nữa, nhắc chân chuẩn bị chạy, lại nghe thấy thanh âm trầm bổng của anh.

Anh nói “ Tôi không ngại.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Hạ Nhiễm suýt chút nữa sập bẫy chính mình.

“ Ông chủ...”

Ngay cả Ninh Viễn đứng bên cạnh Cố Tấn Thần, khi nghe được ông chủ trả lời như vậy cũng hơi sửng sốt. Đang muốn nhắc nhở ông chủ giữa trưa có một cuộc hẹn quan trọng, lại bị ánh mắt cam đoan của ông chủ làm cho những lời muốn nói toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Anh không ngại nhưng tôi để ý a. Hạ Nhiễm oán thăm, chỉ đành phải chuyển nói: “ Đây, chỉ sợ không tốt lắm.”

Cố Tấn Thần cũng không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm cô mà thôi. Cái cảm giác đó như là cô thiếu anh mấy trăm vạn vậy, nhìn đến cả người Hạ Nhiễm không thoải mái, vội vàng bổ sung thêm: “ Lần khác đi, lần khác tôi mời anh.”

Ở C thị có một nhà hàng Nhật nổi tiếng, mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng rất ấm áp.

Khi Hạ Nhiễm đẩy cửa bước vào, người phục vụ đã kính cẩn đứng ở một bên, nói số bàn liền đi theo người phục vụ đi vào.

Nhà hàng được trang trí theo kiểu Nhật, lầu hai được trang trí thành đại sảnh và phòng bao, mỗi phòng bao lấy màu nâu làm chủ đạo, những dụng cụ ăn cơm đều được thiết kế sáng tạo, lưu giữ được thói quen cuộc sống của người Nhật.

Phòng ăn mới mở độc đáo, thiết kế thú vị làm cho người ta đến một lần là không thể quên được.

“ Đến đây, mình đã gọi cơm xong rồi, cậu xem còn gì phải gọi thêm không?” Rosie đang nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ nghe thấy tiếng động xoay người lại, cười đứng dậy nghênh đón.

Bởi vì gặp Cố Tấn Thần trì hoãn trong chốc lát, xấu hổ nói với Rosie: “ Đã đến lâu chưa?”

“ Không lâu, mình cũng vừa mới đến.”

Hai người ngồi xuống, phục vụ liền bắt đầu mang thức ăn lên, sashimi cá hồi, salad cá hồi cùng súp miso, cơm cuộn, sushi, cánh gà Nagoya, mực nướng, cơm nắm kiểu nhật. Thức ăn ngon cơ hồ bầy đầy một bàn.

“ Tiêu Sơn đâu?” Hạ Nhiễm nhìn xung quanh một vòng, vừa uống trà hoa vừa hỏi bạn tốt ở đối diện

“ Đang trên đường, lập tức tới đó. Đừng quan tâm đến anh ấy, hai chúng ta ăn trước đi.” Nhắc đến Tiêu Sơn là khéo miệng Rosie nhếch lên thật cao, như là một cô gái mới yêu vậy.

Hạ Nhiễm giậm liếc cô một cái: “ Xem ra cuộc sống gia đình hạnh phúc quá nhỉ.”

Tiêu Sơn là con trai lớn nhà họ Tiêu, nhiều lần bị Tiêu nhị gia thúc giục lấy vợ sinh con. Nhưng Tiêu là một kẻ bất cần đời làm sao có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, hơn nữa Rosie cũng không nghĩ bước vào nhà tù hôn nhân quá sớm. Vậy nên đơn giản là Tiêu Sơn dọn đồ chạy khỏi Tiêu gia, chen chúc trong một cái phòng trọ nhỏ với Rosie, trải qua thế giới hai người.

“ Còn phải nói sao.” Ở phía ngoài vang lên tiếng cười ngây ngô, Hạ Nhiễm và Rosie quay đầu lại thì thấy Tiêu Sơn đang sải những bước dài đi đến. Đem âu phục trên tay đưa cho bạn gái, vẫn không quên đánh giá một phen, không chút keo kiệt khen:” A nha đầu này những năm này, lớn lên xinh đẹp như vậy...”

Hạ Nhiễm trừng mắt lếc hần hống một cái:” Lắm chuyện.”

Hắn gấp một miếng sushi bỏ vào trong bát Hạ Nhiễm, xong lại gấp cho bạn gái một miếng” Lần này về nước là tạm định cơ hau định cư.”

“ Định cư”

“ Vậy đã nghĩ đi làm ở đâu chưa?”

“ Tạm thời còn chưa biết.”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí rất ấm áp.

Đang trong lúc hi hi ha ha, ý cười trên mặt Tiêu Sơn biến mất khi nhìn thấy Cố Tấn Thần ở phía bên ngoài phòng bao, hơi hơi thu liễm lại, giống như thấy được cái gì không bình thường khóe miệng phớt chốc cong lên “ Cố tổng cũng đến rồi.”

Cố tổng? Người nào là cố tổng?

Theo tầm mắt Tiêu Sơn nhìn ra bên ngoài, Hạ Nhiễm âm thầm căn môi dưới, thật sự là sợ cái gì thì nó sẽ tìm đến.

Cố Tấn Thần ở bên ngoài phòng bao nhìn thấy bọn học nên đi đến.

Khi đi vào trong phòng, mắt khéo hờ đảo qua Tiêu Sơn và Rosie, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Hạ Nhiễm ngữ khí thản nhiên nói:” Người cô hẹn chính là hắn?”

Vốn là hắn đến đây để ăn cơm, nếu không phải đi toilet trùng hợp thấy sẽ không phát hiện ra cô gái này cũng ở nơi này.

Cô mở to hai mắt chớp chớp, có chút khó hiểu hỏi:” Không được sao? Không phải hai người biết nhau sao?”

Cô rõ ràng là hẹn Tiêu Sơn cũng không phải là bạn gái hắn, tại sao lại bày ra biểu tình đó?

Hạ Nhiễm nhếch khóe miệng để lộ nụ cười tà ác, tầm mắt cô không nhìn được rơi trên người Tiêu Sơn.

Tiêu Sơn và Cố Tấn Thần cùng nhau lớn lên, Hạ Nhiễm quen biết Tiêu Sơn là nhờ Cố Tấn Thần. Năm đó khi hai nhà Cố Hạ tụ họp thì Tiêu Sơn cố chạy tới chạy lui sau lưng Cố Tấn Thần.

Cố Tấn Thần trực tiếp làm lơ câu hỏi của Hạ Nhiễm, nhìn một bàn đầy món Nhật, nhú mày:” Cô thích ăn món Nhật?”

“ Ân.” Hạ Nhiễm không biết Cố Tấn Thần có ý gì, cắn đôi đũa trong tay, không biết là gạt đầu hay lắc đầu. Từ đầu đến cuối chỉ cần gặp Cố Tấn Thần thì đầu óc cô dùng chẳng được.

“ Cố tổng cũng thích? Trước đó không biết anh đến nên tùy tiện kêu vài món. Nếu không kêu thêm?” Tiêu Sơn bưng đôi đũa trong tay, có một số người chính là kỳ quái như vậy, thích nhìn người khác có tâm tình không tốt. Cố Tấn Thần càng biểu hiện rõ ràng thì Tiêu Sơn càng thích.

“ Cô ấy không thích đồ ăn Nhật Bản.” Cố Tấn Thần nhếch miệng, như là đang nói thói quen hằng ngày của mình, tự nhiên mà trực tiếp.

Lời nói của hắn làm Hạ Nhiễm đang ăn không cẩn thận cắn phải lưỡi của mình. Mở to mắt khó có thể tin nhìn Cố Tấn Thần.

Tiêu Sơn ở một bên chưa có ý định dừng nói:” Cố tổng biết cũng thật nhiều.”

Cố Tấn Thần nhẹ gật đầu, bộ dáng như đang hưởng thụ.

Những lời nói của họ làm cho Hạ Nhiễm đỏ mặt. Nhìn cái bộ dáng Cố Tấn Thần thế này có vẻ như chưa muốn đi, dù sao cũng thiếu hẳn một bữa cơm, không bằng mời luôn bây giờ, liền nói: “Anh muốn cùng ăn không?”

“Không cần.”

Tiểu Sơn cố ý nói thêm vài câu “Khách khí làm gì, gọi thêm nhiều đồ ăn một chút chúng ta cùng nhau ăn.”

Cố Tấn Thần đang muốn rời đi, dùng cước bộ xoay người lại nói: “Cũng được.”

Nói xong ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhiễm, không nói câu nào cả.

Hạ Nhiễm ảo não cầm đũa lên, tại sao cô lại nói như thế chứ. Món ăn ngon đầy trước mặt, đã không còn mùi vị gì nữa.

Một bữa cơm trải qua thật im lặng.

11. Chương 6: Chương 5

Lúc cơm nước xong xuôi thì trời cũng đã tối, cả không gian tĩnh lặng, chỉ còn tiếng mưa và cảm giác se lạnh do nó để lại. Trên đường, lác đác đôi ba người che ô qua lại, ô che thấp đến mức không thể nhìn ra gương mặt của ai. Cơn mưa này đến thật bất chợt lại nặng hạt, bốn người họ đều không có chuẩn bị trước mà mang theo ô dù.

Hạ Nhiễm xòe mấy ngón tay nho nhỏ của mình, giống như một đứa trẻ ham chơi mà hứng lấy nước mưa rồi nhướn mày oán thán:

“đang yên đang lành sao lại mưa cơ chứ...”

Rosie cũng theo cô phụ họa.

“Đúng thế, vừa mới nãy còn nắng mà.”

Nhìn mưa to như xối ngoài trời, Tiêu Sơn cũng hết cách. Lúc này đỗ xe ở bãi đỗ xe của siêu thị, bây giờ cũng chỉ có thể ai oán mà nhìn nó xa xa.

Cố Tấn Thần này giờ lặng thinh, nhìn Hạ Nhiễm đứng phía trước một cái rồi rút di động.

“Mang ô xuống dưới.”

Hạ Nhiễm nghe thấy giọng nói trực tiếp rõ ràng ấy thì quay đầu lại nhìn anh, vừa lúc thấy anh cất điện thoại. cô liền cố thể ngấm tay anh mà xuất thần, cũng không biết thư kí của Cố Tấn Thần xuống chỗ bọn họ khi nào.

“Ông chủ.”

Ninh Viễn đưa chiếc ô vừa mới mượn được của ông chủ nhà hàng cho Cố Tấn Thần, vô tình mà cố ý liếc nhìn Hạ Nhiễm vừa đúng lúc cô chuyển tầm mắt từ bàn tay của Cố Tấn Thần sang người hắn.

Đây là lần thứ hai bọn họ gặp nhau, đối với Hạ Nhiễm, Ninh Viễn chỉ để lại ấn tượng là “thư kí riêng của Cố Tấn Thần”. Diện mạo hắn thành thật, không thích nói chuyện, chỉ có điều hay nhìn cô mang ý đánh giá.

không lẽ trên mặt cô dính thứ gì sao? Hạ Nhiễm nghi hoặc cúi đầu lấy màn hình điện thoại làm gương mà xem xét thật kĩ, mặt cô đâu có gì khác thường.

Cố Tấn Thần nhận chiếc ô duy nhất trên tay Ninh Viễn, mở ô ra rồi bước vào trong màn mưa, nói hai chữ “Tối đây”

Hạ Nhiễm hoài nghi nhìn Cố Tấn Thần, lại quay qua nhìn Tiêu Sơn cùng Rosie, chỉ vào mũi mình không biết làm sao mà hỏi: “Tôi sao?”

Bị Hạ Nhiễm hỏi như vậy, trán của ai đó đã bắt đầu nổi lên gân xanh, khóe miệng giật giật, “Ừ.”

“Em, tới đây.”

“Còn bọn họ thì sao?”

“Tự họ xử lí đi.” nói xong, Hạ Nhiễm bị Cố Tấn Thần dùng tốc độ vô cùng nhanh, giống như một cái chớp mắt mà kéo vào trong ô.

Tại thời điểm trước khi rời đi, anh xoay người lại nói với Tiêu Sơn:

“Khách còn trên kia cậu tiếp đi.”

“Quảng một câu như vậy rồi đi hả?”

Tiêu Sơn khinh thường hừ lạnh nhìn Cố Tấn Thần che ô cho Hạ Nhiễm lên án: “Trọng sắc khinh bạn”

Nghe lời lên án của Tiêu Sơn, Hạ Nhiễm ngược mắt nhìn Cố Tấn Thần, thấy anh mặt không chút biểu cảm lại có cảm giác chính mình trở thành bia đỡ đạn. Trong khi cô còn xuất thần, người bên cạnh cậu mạnh mẽ mà kìm trụ người cô, kéo cô vào sát người anh hơn.

“Tới sát thêm chút, đừng để dính mưa.”

Tiếng của anh từ trên đỉnh đầu truyền xuống, cô vô cùng phối hợp nép vào anh mà đi, xúc cảm nóng rực xuyên qua áo sơ mi mỏng manh truyền tới làm cô hoảng hốt. cô khẽ cử động trên vai anh, cùng anh đi chậm chậm tới chỗ để xe.

“Này, hai người kia...”

Tiêu Sơn nhìn hai người nào đó dần biến mất trong màn mưa, lời nói đến môi rồi lại bị thư kí của Cố Tấn Thần đứng phía sau ngăn lại.

“Đừng gọi nữa, chẳng có ý tứ gì cả.” Rosie lôi kéo cánh tay của Tiêu Sơn, nhú mày chỉ vào hai người đi phía trước.

Lời cô nói tuy ngắn gọn mà lại mang ý vị sâu xa.

Tiêu Sơn ép buộc nâng tầm mắt nhìn về hướng chỉ của cô liền nhìn thấy cảnh tượng một người đàn ông mặc Âu phục bị ướt hơn phân nửa đang cầm ô, trong nháy mắt liền hiểu ra vấn đề, quay đầu nói: “Em thế mà lại rất tinh ý đấy.”

Cố Tấn Thần mở cửa xe cho Hạ Nhiễm, đợi cô ngồi vào ghế phụ cạnh tài xế rồi mới xoay người qua bên kia mở cửa vào trong xe. Phía bên ngoài cửa kính, nước mưa lạnh lẽo nối tiếp nhau rơi xuống nền đường tạo thành từng đợt từng đợt gợn nước rồi phút chốc lại biến tan. Ngồi trong xe không thể nghe được tiếng mưa rơi nhưng cảm giác rét lạnh vẫn không chút khó khăn truyền đến thân thể.

Hạ Nhiễm ngồi trên xe còn chưa hết bản thân thì âm thanh du dương của Cố Tấn Thần đã truyền đến: “Cài dây an toàn vào.”

“Ồ.” Phục hồi lại tinh thần, cô nhìn ra ngoài cửa kính xe chỉ thấy màn mưa trắng xóa không thấy đâu là đường.

Phóng tầm mắt ra xa lại thấy một cậu nhóc mặc đồng phục đang cầm ô che cho cô bé mặc đồng phục giống cậu. cô bé kia một tay cầm cốc trà sữa nóng, tay kia nắm chặt vạt áo của cậu nhóc, lúc thì uống một ngụm trà sữa, lúc lại đưa mắt nhìn cậu chàng.

Hai người từ đằng xa đi tới, nước mưa không ngừng rơi xuống cánh tay trái của cậu nhóc kia, thấm ướt áo cậu. Mà cậu lại giống như không có gì xảy ra, vì cô bé bên cạnh che gió che mưa, một đường đi thẳng.

Dưới chân bọn họ, mỗi một bước bước đi đều nhọt nhọt in lên vũng nước đọng vết bước chân đi. Tình cảm trong trắng không khoa trương mỹ miều như thế mới trân quý biết bao.

“Tuổi trẻ thật tốt.” cô cất tiếng ảm đạm, vừa lúc quay đầu sang liền đón được ánh mắt của Cố Tấn Thần, trong đôi mắt ấy, gương mặt thanh tú của cô hiện lên thứ ánh sáng nhẹ nhàng làm anh nhìn đến xuất thần.

Anh không đồng ý cũng chẳng phủ định lời cô nói, chỉ im lặng nổ máy xe, tạo thành một đường cong xinh đẹp trong mưa rồi nhập vào làn xe cộ đông đúc.

Anh đưa cô đến cửa phòng, Hạ Nhiễm lễ phép cảm ơn sau đó liền lấy thẻ phòng ra mở cửa.

Đúng trước lúc cả người cô sắp ở trong phòng, Cố Tấn Thần bước dài chân tiếng vào trong cùng Hạ Nhiễm, động tác dứt khoát không chút thừa thãi. Hành động này của anh làm Hạ Nhiễm kinh ngạc không thôi, mở to hai mắt, đứng y nguyên tại chỗ không thốt ra được chữ nào.

Đây rốt cục là phòng của ai đây? cô chăm chú nhìn số phòng ghi trên cửa, 527. Đâu có sai, vậy người đàn ông vừa chính chính trực trực, không chút khách khí ngồi ở phòng khách của phòng cô đây là có ý gì?

"Anh còn có việc gì sao?"

"không có việc gì cả."

Người nào đó ngồi thoải mái trên sofa đáp lại vô cùng mạch lạc.

không có việc gì? không có việc gì thì vào phòng người ta làm gì? Hạ Nhiễm khó chịu cau mày, tùy tiện đặt túi xách lên trên bàn, "Đây là phòng của tôi."

"Bao giờ em rảnh?"

Lại trực tiếp coi thường lời cô nói, Hạ Nhiễm nhìn đối phương, cố gắng hiểu rõ ý tứ trong lời Cố Tấn Thần, lại nghe thấy anh nói:

"không phải nói muốn mời anh ăn cơm sao?"

"Vừa rồi chẳng phải đã ăn?" cô vẫn không hiểu ý anh là gì, người có tiền không phải đều rất không câu nệ tiểu tiết sao?

Anh hỏi lại "Em cảm thấy bữa cơm vừa rồi là em mời anh hả?"

Hạ Nhiễm trợn trắng mắt, bản thân không phải là không muốn lần khác mời cơm anh, chỉ là vừa mới về nước nên còn có rất nhiều việc cần xử lý, làm gì còn thời gian chứ, cô đành nhẹ nhàng hỏi ngược lại:

"Lẽ nào không phải?"

Anh trần mặc nhìn cô một cái, lại trầm mặc đứng dậy, trước khi rời đi, anh đột nhiên xoay người từng bước một tiến về phía Hạ Nhiễm, mỗi một bước anh đi đều làm cho tim cô đập nhanh thêm nửa nhịp.

một bước, hai bước, ba bước...

Cho đến khi cùng cơ thể cô tiếp xúc lẫn nhau liền đứng lúc dừng lại. Nhìn chòng chọc cô không ngừng, hai tròng mắt lóe lên tia sáng, nói gần từng chữ: "Anh không cho là như thế đâu."

"Anh không cho là như thế đâu."

Cả phòng như còn quanh quẩn lời người đàn ông này.

cô có chút kinh ngạc, nhìn anh: "Ý anh là..."

Kéo rộng khoảng cách giữa hai người, anh hướng cửa mà đi, cũng không quay đầu lại mà nói như đinh đóng cột: "Thực hiện lời hứa của em."

"Nhưng mà gần đây tôi rất bận." cô là đang cự tuyệt đó, không biết anh có thể nghe ra không nữa. một chân Cố Tấn Thần vừa bước ra khỏi cửa, nghe cô nói xong thì thu về, quay đầu nhìn cô: "Bận?"

Hạ Nhiễm thành thật gật đầu trả lời: "Tôi vừa mới về nước, còn phải tìm việc làm."

"Ừ."

Đôi mắt thâm thúy của Cố Tấn Thần tỏa ra ánh sáng không tầm thường, nhìn chăm chú vào Hạ Nhiễm đang ở trong phòng, ý vị thâm trường nói: "Anh cũng rất bận rộn."

"Đợi tới lúc anh gọi cho em rồi tính."

Cứ thế ném lại một câu rồi tiêu sái xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Cố Tấn Thần rời khỏi, Hạ Nhiễm vẫn luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, nhưng lại không rõ rốt cuộc lạ ở đâu.

Chờ đến khi tiếng bước chân của người đàn ông này triệt để biến mất trong hành lang, Hạ Nhiễm mới phục hồi tinh thần, nghiêng răng nghiêng lợi thầm oán :” Sao lại có cảm giác như mình mắc nợ anh ta vậy?”

Lấy điện thoại từ trong túi xách, cô gọi cho Tiêu Sơn hỏi tội. ”Cố Tấn Thần tại sao lại xuất hiện ở Mạc Sâm?”

Mưa, một trận mưa dài mãi không ngớt, có cảm giác như sẽ mưa mãi không tạnh, làm người ta cảm thấy đôi chút bất lực.

Bước đi trên đường, mỗi một bước cũng đều có thể rõ ràng nghe thấy tiếng cười thanh thúy của một cô gái.

”Mùa thu nên là thế này, không phải là mưa phùn giăng đầy trời như mùa xuân, không phải mưa xối xả như trút nước giống mùa hè. Có chút dịu dàng lại có chút cô đơn.” cô gái cười thật lâu, kiễng mũi chân, duỗi thẳng cánh tay như muốn ôm trọn trời xanh, ở trong màn mưa xoay tròn, vẻ đẹp lả lướt như nước, mị ý nhộn nhạo, giống một cành mai thanh tao.

”Anh nói đúng hay không.” âm thanh thích thú vang vang, giống như ánh mặt trời ấm áp sau cơn mưa, chiếu vào tận tim anh. Cách màn mưa bụi, anh gắt gao đi phía sau, dõi theo cô, sợ nhất là khi anh quay đầu lại sẽ không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

một người con trai xa lạ trong lúc cô quay lại nhìn liền đuổi theo lấy ô che chở cho cô khỏi cơn mưa nhẹ nhàng ôn nhu, dùng ống tay áo sạch sẽ chùi đi nước mưa trên mặt cô. Giọng nói đáp lại cô thật êm tai. ”Đúng.”

Chỉ là một chữ đơn giản cũng làm cô gương nhẹ khoe miệng, nở nụ cười khéo léo duyên dáng.

Thừa dịp người con trai không chú ý, cô lần nữa né ra khỏi tán ô, chạy vào trong làn mưa mùa thu dịu dàng, tùy ý chạy băng băng, cất tiếng cười vô tư lự, sau đó chân thành mà thẳng thắn kéo tay người kia, nói rằng: ”Em rất thích anh đấy.”

Rất thích anh.

cô gái vui vẻ nói, chàng trai kia cũng vui vẻ cười.

Còn anh, chỉ có thể ở phía xa mà nhìn họ.

A! --- thì ra là mơ, thật may, chỉ là một giấc mơ.

Bầu trời âm u bắt đầu sáng dần, ánh nắng sau sáu giờ chiều lười nhác ngưng đọng trên mặt đất, xuyên qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng vương khắp phòng. Cố Tấn Thần nằm trên giường lớn màu trắng, mở to mắt thở dốc.

một chút lại một chút.

Mỗi một lần dùng sức hít thở phảng phất giống như phải dùng hết cả khí lực toàn thân.

Áo anh ướt đầm dãn chặt vào người, khó chịu không thôi. Cố Tấn Thành xốc lên tấm chăn mỏng đang đắp trên người, đứng dậy đi vào nhà tắm.

Sau khi tắm rửa xong, cả phòng liền tràn ngập mùi thơm từ dầu gội thanh thanh đậm đậm. Cả người anh ngay lập tức thư thái không ít. Hội nghị vào giữa trưa bị anh tạm thời hủy bỏ, chắc hẳn mấy nhân viên bên Vạn Hào phải qua bên này làm việc sẽ có ít nhiều khó chịu đây.

Bản tóm tắt công việc mà Ninh Viễn gửi qua vẫn còn nằm nguyên trong thùng thư điện tử, anh mở email rồi nhanh chóng xem qua một lần. Đơn giản chỉnh sửa lại mấy chỗ, trong lúc ngón tay gõ trên bàn phím máy tính, trong đầu anh không khỏi lóe lên hình ảnh của một người.

Cố Tấn Thần lập tức bỏ tài liệu đã chỉnh sửa tốt sang một bên, tìm số di động của Ninh Viễn trực tiếp gọi đi. Đầu dây bên kia vừa nhắc máy, anh liền phân phó :” Ngày mai cậu không cần tới đón tôi, có việc cần cậu làm đây.”

”Mấy công ty đó nhớ phải chiều mộ thật tốt.”

”Đúng rồi, chuyện này không được cho bất kì người nào biết.”

Anh vừa kết thúc cuộc gọi với Ninh Viễn thì ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đã hoàn toàn biến mất nơi cuối chân trời.

Giống như ngửi được mùi hương trên người con mèo, khóe miệng anh khẽ nhếch.

”Cuộc đi săn...”

”đã bắt đầu.”

12. Chương 5

Lúc cơn nước xong xuôi thì trời cũng đã tối, cả không gian tĩnh lặng, chỉ còn tiếng mưa và cảm giác se lạnh do nó để lại. Trên đường, lác đác đôi ba người che ô qua lại, ô che thấp đến mức không thể nhìn ra gương mặt của ai. Cơn mưa này đến thật bất chợt lại nặng hạt, bốn người họ đều không có chuẩn bị trước mà mang theo ô dù.

Hạ Nhiễm xòe mấy ngón tay nho nhỏ của mình, giống như một đứa trẻ ham chơi mà hứng lấy nước mưa rồi nhướn mày oán thán:

“đang yên đang lành sao lại mưa cơ chứ...”

Rosie cũng theo cô phụ họa.

“Đúng thế, vừa mới nãy còn nắng mà.”

Nhìn mưa to như xối ngoài trời, Tiêu Sơn cũng hết cách. Lúc này đỗ xe ở bãi đỗ xe của siêu thị, bây giờ cũng chỉ có thể ai oán mà nhìn nó xa xa.

Cố Tấn Thần này giờ lặng thinh, nhìn Hạ Nhiễm đứng phía trước một cái rồi rút di động.

“Mang ô xuống dưới.”

Hạ Nhiễm nghe thấy giọng nói trực tiếp rõ ràng ấy thì quay đầu lại nhìn anh, vừa lúc thấy anh cất điện thoại. cô liền cứ thế nắm tay anh mà xuất thần, cũng không biết thư kí của Cố Tấn Thần xuống chỗ bọn họ khi nào.

“Ông chủ.”

Ninh Viễn đưa chiếc ô vừa mới mượn được của ông chủ nhà hàng cho Cố Tấn Thần, vô tình mà có ý liếc nhìn Hạ Nhiễm vừa đúng lúc cô chuyển tầm mắt từ bàn tay của Cố Tấn Thần sang người hắn.

Đây là lần thứ hai bọn họ gặp nhau, đối với Hạ Nhiễm, Ninh Viễn chỉ để lại ấn tượng là “thư kí riêng của Cố Tấn Thần”. Diện mạo hắn thành thật, không thích nói chuyện, chỉ có điều hay nhìn cô mang ý đánh giá.

không lẽ trên mặt cô dính thứ gì sao? Hạ Nhiễm nghi hoặc cúi đầu lấy màn hình điện thoại làm gương mà xem xét thật kĩ, mặt cô đâu có gì khác thường.

Cố Tấn Thần nhận chiếc ô duy nhất trên tay Ninh Viễn, mở ô ra rồi bước vào trong màn mưa, nói hai chữ “Tới đây”

Hạ Nhiễm hoài nghi nhìn Cố Tấn Thần, lại quay qua nhìn Tiêu Sơn cùng Rosie, chỉ vào mũi mình không biết làm sao mà hỏi: “Tôi sao?”

Bị Hạ Nhiễm hỏi như vậy, trán của ai đó đã bắt đầu nổi lên gân xanh, khóe miệng giật giật, “Ừ.”

“Em, tới đây.”

“Còn bọn họ thì sao?”

“Tự họ xử lí đi.” nói xong, Hạ Nhiễm bị Cố Tấn Thần dùng tốc độ vô cùng nhanh, giống như một cái chớp mắt mà kéo vào trong ô.

Tại thời điểm trước khi rời đi, anh xoay người lại nói với Tiêu Sơn:

“Khách còn trên kia cậu tiếp đi.”

“Quảng một câu như vậy rồi đi hả?”

Tiêu Sơn khinh thường hừ lạnh nhìn Cố Tấn Thần che ô cho Hạ Nhiễm lên án: “Trọng sắc khinh bạn”

Nghe lời lên án của Tiêu Sơn, Hạ Nhiễm ngược mắt nhìn Cố Tấn Thần, thấy anh mặt không chút biểu cảm lại có cảm giác chính mình trở thành bia đỡ đạn. Trong khi cô còn xuất thần, người bên cạnh cậu mạnh mà kìm trụ người cô, kéo cô vào sát người anh hơn.

“Tôi sát thêm chút, đừng để dính mưa.”

Tiếng của anh từ trên đỉnh đầu truyền xuống, cô vô cùng phối hợp nép vào anh mà đi, xúc cảm nóng rực xuyên qua áo sơ mi mỏng manh truyền tới làm cô hoảng hốt. cô khẽ cử động trên vai anh, cùng anh đi chậm chậm tới chỗ để xe.

“Này, hai người kia...”

Tiêu Sơn nhìn hai người nào đó dần biến mất trong màn mưa, lời nói đến môi rồi lại bị thư kí của Cố Tấn Thần đứng phía sau ngăn lại.

“Đừng gọi nữa, chẳng có ý tứ gì cả.” Rosie lôi kéo cánh tay của Tiêu Sơn, nhúu mày chỉ vào hai người đi phía trước.

Lời cô nói tuy ngắn gọn mà lại mang ý vị sâu xa.

Tiêu Sơn ép buộc nâng tầm mắt nhìn về hướng chỉ của cô liền nhìn thấy cảnh tượng một người đàn ông mặc Âu phục bị ướt hơn phân nửa đang cầm ô, trong nháy mắt liền hiểu ra vấn đề, quay đầu nói: “Em thế mà lại rất tinh ý đấy.”

Cố Tấn Thần mở cửa xe cho Hạ Nhiễm, đợi cô ngồi vào ghế phụ cạnh tài xế rồi mới xoay người qua bên kia mở cửa vào trong xe. Phía bên ngoài cửa kính, nước mưa lạnh lẽo nối tiếp nhau rơi xuống nền đường tạo thành từng đợt từng đợt gợn nước rồi phút chốc lại biến tan. Ngồi trong xe không thể nghe được tiếng mưa rơi nhưng cảm giác rét lạnh vẫn không chút khó khăn truyền đến thân thể.

Hạ Nhiễm ngồi trên xe còn chưa hết bản thân thì âm thanh du dương của Cố Tấn Thần đã truyền đến: “Cài dây an toàn vào.”

“Ồ.” Phục hồi lại tinh thần, cô nhìn ra ngoài cửa kính xe chỉ thấy màn mưa trắng xóa không thấy đâu là đường.

Phóng tầm mắt ra xa lại thấy một cậu nhóc mặc đồng phục đang cầm ô che cho cô bé mặc đồng phục giống cậu. cô bé kia một tay cầm cốc trà sữa nóng, tay kia nắm chặt vạt áo của cậu nhóc, lúc thì uống một ngụm trà sữa, lúc lại đưa mắt nhìn cậu chàng.

Hai người từ đằng xa đi tới, nước mưa không ngừng rơi xuống cánh tay trái của cậu nhóc kia, thấm ướt áo cậu. Mà cậu lại giống như không có gì xảy ra, vì cô bé bên cạnh che gió che mưa, một đường đi thẳng.

Dưới chân bọn họ, mỗi một bước bước đi đều nhọt nhọt in lên vũng nước đọng vết bước chân đi. Tình cảm trong trắng không khoa trương mỹ miều như thế mới trân quý biết bao.

“Tuổi trẻ thật tốt.” cô cất tiếng âm thầm, vừa lúc quay đầu sang liền đón được ánh mắt của Cố Tấn Thần, trong đôi mắt ấy, gương mặt thanh tú của cô hiện lên thứ ánh sáng nhẹ nhàng làm anh nhìn đến xuất thần.

Anh không đồng ý cũng chẳng phủ định lời cô nói, chỉ im lặng nổ máy xe, tạo thành một đường cong xinh đẹp trong mưa rồi nhập vào làn xe cộ đông đúc.

Anh đưa cô đến cửa phòng, Hạ Nhiễm lễ phép cảm ơn sau đó liền lấy thẻ phòng ra mở cửa.

Đứng trước lúc cả người cô sắp ở trong phòng, Cố Tấn Thần bước dài chân tiếng vào trong cùng Hạ Nhiễm, động tác dứt khoát không chút thừa thãi. Hành động này của anh làm Hạ Nhiễm kinh ngạc không thôi, mở to hai mắt, đứng y nguyên tại chỗ không thốt ra được chữ nào.

Đây rốt cục là phòng của ai đây? cô chăm chú nhìn số phòng ghi trên cửa, 527. Đâu có sai, vậy người đàn ông vừa chính chính trực trực, không chút khách khí ngồi ở phòng khách của phòng cô đây là có ý gì?

”Anh còn có việc gì sao?”

”không có việc gì cả.”

Người nào đó ngồi thoải mái trên sofa đáp lại vô cùng mạch lạc.

không có việc gì? không có việc gì thì vào phòng người ta làm gì? Hạ Nhiễm khó chịu cau mày, tùy tiện đặt túi xách lên trên bàn, “Đây là phòng của tôi.”

”Bao giờ em rảnh?”

Lại trực tiếp coi thường lời cô nói, Hạ Nhiễm nhìn đối phương, cố gắng hiểu rõ ý tứ trong lời Cố Tấn Thần, lại nghe thấy anh nói:

” không phải nói muốn mời anh ăn cơm sao?”

”Vừa rồi chẳng phải đã ăn?” cô vẫn không hiểu ý anh là gì, người có tiền không phải đều rất không câu nệ tiểu tiết sao?

Anh hỏi lại “ Em cảm thấy bữa cơm vừa rồi là em mời anh hả?”

Hạ Nhiễm trợn trắng mắt, bản thân không phải là không muốn lần khác mời cơm anh, chỉ là vừa mới về nước nên còn có rất nhiều việc cần xử lí, làm gì còn thời gian chứ, cô đành nhẹ nhàng hỏi ngược lại:

”Lẽ nào không phải?”

Anh trầm mặc nhìn cô một cái, lại trầm mặc đứng dậy, trước khi rời đi, anh đột nhiên xoay người từng bước một tiến về phía Hạ Nhiễm, mỗi một bước anh đi đều làm cho tim cô đập nhanh thêm nửa nhịp.

một bước, hai bước, ba bước...

Cho đến khi cùng cơ thể cô tiếp xúc lẫn nhau liền đứng lúc dừng lại. Nhìn chòng chọc cô không ngừng, hai tròng mắt lóe lên tia sáng, nói gần từng chữ: “Anh không cho là như thế đâu.”

”Anh không cho là như thế đâu.”

Cả phòng như còn quanh quẩn lời người đàn ông này.

cô có chút kinh ngạc, nhìn anh: “ Ý anh là...”

Kéo rộng khoảng cách giữa hai người, anh hướng cửa mà đi, cũng không quay đầu lại mà nói như đinh đóng cột: “Thực hiện lời hứa của em.”

”Nhưng mà gần đây tôi rất bận.” cô là đang cự tuyệt đó, không biết anh có thể nghe ra không nữa. một chân Cố Tấn Thần vừa bước ra khỏi cửa, nghe cô nói xong thì thu về, quay đầu nhìn cô: “Bận?”

Hạ Nhiễm thành thật gật đầu trả lời: “ Tôi vừa mới về nước, còn phải tìm việc làm.”

”Ừ.”

Đôi mắt thâm thúy của Cố Tấn Thần tản mát ra ánh sáng không tầm thường, nhìn chăm chú vào Hạ Nhiễm đang ở trong phòng, ý vị thâm trường nói: “Anh cũng rất bận rộn.”

”Đợi tới lúc anh gọi cho em rồi tính.”

Cứ thế ném lại một câu rồi tiêu sái xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Cố Tấn Thần rời khỏi, Hạ Nhiễm vẫn luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, nhưng lại không rõ rốt cuộc là ở đâu.

Chờ đến khi tiếng bước chân của người đàn ông này triệt để biến mất trong hành lang, Hạ Nhiễm mới phục hồi tinh thần, nghiêng răng nghiêng lợi thầm oán: “Sao lại có cảm giác như mình mắc nợ anh ta vậy?”

Lấy điện thoại từ trong túi xách, cô gọi cho Tiêu Sơn hỏi tội. “Cố Tấn Thần tại sao lại xuất hiện ở Mạc Sâm?”

Mưa, một trận mưa dài mãi không ngớt, có cảm giác như sẽ mưa mãi không tạnh, làm người ta cảm thấy đôi chút bất lực.

Bước đi trên đường, mỗi một bước cũng đều có thể rõ ràng nghe thấy tiếng cười thanh thúy của một cô gái.

”Mùa thu nên là thế này, không phải là mưa phùn giăng đầy trời như mùa xuân, không phải mưa xối xả như trút nước giống mùa hè. Có chút dịu dàng lại có chút cô đơn.” cô gái cười thật lâu, kiễng mũi chân, duỗi thẳng cánh tay như muốn ôm trọn trời xanh, ở trong màn mưa xoay tròn, vẻ đẹp lả lướt như nước, mỹ ý nhộn nhạo, giống một cảnh mai thanh tao.

”Anh nói đúng hay không.” âm thanh thích thú vang vang, giống như ánh mặt trời ấm áp sau cơn mưa, chiếu vào tận tim anh. Cách màn mưa bụi, anh gắt gao đi phía sau, dõi theo cô, sợ nhất là khi anh quay đầu lại sẽ không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

một người con trai xa lạ trong lúc cô quay lại nhìn liền đuổi theo lấy ô che chở cho cô khỏi cơn mưa nhẹ nhàng ôn nhu, dùng ống tay áo sạch sẽ chùi đi nước mưa trên mặt cô. Giọng nói đáp lại cô thật êm tai. “Đúng.”

Chỉ là một chữ đơn giản cũng làm cô gương nhẹ khoe miệng, nở nụ cười khéo léo duyên dáng.

Thừa dịp người con trai không chú ý, cô lần nữa né ra khỏi tán ô, chạy vào trong làn mưa mùa thu dịu dàng, tùy ý chạy băng băng, cất tiếng cười vô tư lự, sau đó chân thành mà thẳng thắn kéo tay người kia, nói rằng: “Em rất thích anh đấy.”

Rất thích anh.

cô gái vui vẻ nói, chàng trai kia cũng vui vẻ cười.

Còn anh, chỉ có thể ở phía xa mà nhìn họ.

A! --- thì ra là mơ, thật may, chỉ là một giấc mơ.

Bầu trời âm u bắt đầu sáng dần, ánh nắng sau sáu giờ chiều lười nhác ngưng đọng trên mặt đất, xuyên qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng vương khắp phòng. Cố Tấn Thần nằm trên giường lớn màu trắng, mở to mắt thở dốc.

một chút lại một chút.

Mỗi một lần dùng sức hít thở phảng phất giống như phải dùng hết cả khí lực toàn thân.

Áo anh ướt đầm dán chặt vào người, khó chịu không thôi. Cố Tấn Thần xốc lên tấm chăn mỏng đang đắp trên người, đứng dậy đi vào nhà tắm.

Sau khi tắm rửa xong, cả phòng liền tràn ngập mùi thơm từ dầu gội thanh thanh đậm đậm. Cả người anh ngay lập tức thư thái không ít. Hội nghị vào giữa trưa bị anh tạm thời hủy bỏ, chắc hẳn mấy nhân viên bên Vạn Hào phải qua bên này làm việc sẽ có ít nhiều khó chịu đây.

Bản tóm tắt công việc mà Ninh Viễn gửi qua vẫn còn nằm nguyên trong thùng thư điện tử, anh mở email rồi nhanh chóng xem qua một lần. Đơn giản chỉnh sửa lại mấy chỗ, trong lúc ngón tay gõ trên bàn phím máy tính, trong đầu anh không khỏi lóe lên hình ảnh của một người.

Cố Tấn Thần lập tức bỏ tài liệu đã chỉnh sửa tốt sang một bên, tìm số di động của Ninh Viễn trực tiếp gọi đi. Đầu dây bên kia vừa nhấc máy, anh liền phân phó: “Ngày mai cậu không cần tới đón tôi, có việc cần cậu làm đấy.”

”Mấy công ty đó nhớ phải chiều mộ thật tốt.”

”Đúng rồi, chuyện này không được cho bất kì người nào biết.”

Anh vừa kết thúc cuộc gọi với Ninh Viễn thì ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đã hoàn toàn biến mất nơi cuối chân trời.

Giống như ngửi được mùi hương trên người con mèo, khóe miệng anh khẽ nhếch.

”Cuộc đi săn...”

”đã bắt đầu.”

13. Chương 7: Chương 6

“Hạ Nhiễm?”

Người chủ quản phỏng vấn cầm bản sơ yếu lí lịch của Hạ Nhiễm, đôi mắt lợi hại liếc qua vài thông tin trên giấy rồi nhìn thẳng vào cô. “Tốt nghiệp trường đại học tại London?”

“Vâng.”

“Tại sao bạn lại muốn được nhận vào công ty của chúng tôi?”

“Vì tôi thích công việc này, tôi cũng tin rằng mình có thể làm tốt việc được giao.”

Chính bốn năm đi du học đã làm cô dần tự tin và học được cách bình tĩnh trước mọi tình huống, đối mặt với các câu hỏi của bên phỏng vấn cũng rất tự nhiên trôi chảy.

Có một người phỏng vấn hiếu kì nhìn cô gái vừa mới tốt nghiệp đứng trước mặt: “Ồ, tại sao bạn lại nghĩ mình có khả năng đảm nhiệm được công việc này?”

“không một ai có thể xác định bản thân họ có thể hoàn thành công việc một cách hoàn hảo trước khi bắt tay vào thực hiện công việc ấy. Trước khi trở thành nhân viên của công ty ta, tôi cũng không thể biết được chính mình liệu có thể đem đến những lợi ích lớn cho công ty hay không. Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định, rằng tôi sẽ dùng toàn bộ lòng nhiệt tình của mình để hoàn thành công việc, một người nếu toàn tâm toàn ý để làm việc gì thì khả năng sáng tạo sẽ là vô tận.”

Chủ quản phỏng vấn không đợi những người phỏng vấn khác hỏi thêm, trả lời cô: “OK, bạn có thể trở về và đợi tin tức từ chúng tôi.”

“Vâng, cảm ơn.”

Sau khi Hạ Nhiễm đứng dậy ra ngoài, người vừa đặt câu hỏi đáng tiếc lắc đầu, quay sang nói với một người phỏng vấn khác: “Kiểu này xem ra không được rồi.”

“Bằng cấp ổn, vừa gan dạ lại thông minh.” Chủ quản phỏng vấn nghe hai người họ trò chuyện liền không nhịn được nói: “Đáng tiếc, sếp đã dặn, ai cũng có thể nhận, trừ cô ấy.”

“Sao lại thế?”

“Còn vì cái gì nữa, khẳng định là đã có chủ rồi.”

Hạ Nhiễm vừa rời khỏi một công ty có nhu cầu tuyển nhân viên, đang uể oải bước đi trên đường thì thấy di động trong túi rung không ngừng, cô vô cùng khẩn trương nuốt nước miếng một cái mới dám nhận điện thoại. “Alo.”

“Xin chào, cho hỏi đầu dây bên kia là Hạ Nhiễm tiểu thư?”

“Vâng, chính là tôi.”

“Hạ tiểu thư, chúng tôi gọi từ công ty XX, chúng tôi đã xem qua sơ yếu lí lịch của cô, thật đáng tiếc điều kiện của cô lại không phù hợp với chức vụ công ty chúng tôi cần.”

“Cho nên...”

“Rất xin lỗi, mong cô có thể tìm được công việc phù hợp ở công ty khác.”

“Tôi hiểu rồi.”

Đây là lần thứ năm trong ngày Hạ Nhiễm nhận được điện thoại báo từ chối, cúp máy, nhìn bản sơ yếu lý lịch cuối cùng cầm trên tay, có chút bất lực, “Thiên lí mà không thiếu, chỉ thiếu Bá Nhạc”*. Tuy rằng thành tích của bản thân rất bình thường, chưa có kinh nghiệm làm việc nhưng dù sao cũng từng đi du học cơ mà.

cô ủ rũ ngồi xuống ghế đá bên đường, người trên đường đi tới đi lui thật náo nhiệt. Có vài nhân viên văn phòng mặc váy đi qua làm cô hâm mộ không thôi.

Đầu năm nay xin việc trong nước sao lại khó thế chứ!

Nhìn lại mới thấy, vài công ty cô đến xin việc thậm chí còn không chuyên nghiệp, giao tiếp tiếng Anh cũng không tốt bằng cô, tùy tiện liền có công việc lương mấy nghìn một tháng. Lòng người khó dò, lý do từ chối cô vô cùng phong phú, có nơi trực tiếp nói bằng cấp cô quá thấp, thậm chí có nơi còn nói cô có ngoại hình không phù hợp.

Nghĩ đến đây, Hạ Nhiễm có chút tự trách bản thân sao lúc trước không chọn học đại học trong nước, như thế thì có lẽ sẽ không cần lo lắng chuyện bằng cấp không cao không thấp như bây giờ.

Nếu không nghe lời ba mẹ thì cũng không phải xuất ngoại rồi.

Ba Hạ năm đó sợ dĩ có thể nhẫn tâm đưa con gái đi du học, ngoại trừ có lòng riêng muốn cùng bà xã tận hưởng thế giới hai người, còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng.

Cố Tấn Thần.

Năm đó, có người vô tình phát hiện ra Hạ Nhiễm yêu sớm, lại không chút lưu tình đem chuyện này nói cho hai vợ chồng Hạ gia.

Trong cơn tức giận, Hạ Thế Hiền lần đầu tiên cấm cản con gái yêu đương.

Năm ấy Hạ Nhiễm mới mười sáu tuổi, bị cưỡng ép đưa ra nước ngoài, triệt để cắt đứt mối tình đầu tiên trong cuộc đời cô.

Nếu không có Cố Tấn Thần, cô khẳng định không phải xuất ngoại.

Rút ra kết luận cuối cùng như thế, Hạ Nhiễm không khỏi nhớ đến thông tin hôm qua nghe được từ Tiêu Sơn.

Mạc Sâm là sản nghiệp của nhà anh.

Cho nên, tới Mạc Sâm mà có nhìn thấy Cố Tấn Thần cũng không phải thiên ý trêu ngươi, không đúng, chính là ông trời trêu ngươi. Tùy tiện chọn một cái nhà hàng để ăn cơm cũng gặp một nhân vật lớn như anh.

Nếu coi đây là duyên phận, nó chắc chắn là nghiệt duyên.

”Hạ tiểu thư?”

Tiếng gọi kia ngoài ý muốn khiến Hạ Nhiễm đang trầm tư phải giật mình, chiếc Bentley quen thuộc đã dừng lại ngay bên cạnh cô.

Cửa kính được hạ xuống, Hạ Nhiễm có thể nhìn rõ được người trong xe. Là thư kí riêng của Cố Tấn Thần, đã gặp qua vài lần, nhưng cô vẫn chẳng thể nhớ tên.

Miễn cưỡng mỉm cười, cô lên tiếng chào hỏi: ”Là anh sao.”

”cô đi một mình sao? đang dạo phố à?”

Hạ Nhiễm nhìn vào trong xe thấy trống không, phù, anh ta đi một mình.

”Ừm,... cứ cho là thế đi.”

"Có muốn tôi đưa cô về khách sạn không?"

"..."

Đây, đây là chủ ý của Cố Tấn Thần hay là ý của anh ta vậy? Chính là, vẻ mặt của vị thư kí này ôn hòa lại tươi cười rạng rỡ, không nhìn ra chút ác ý nào. Tuy bản thân không thích Cố Tấn Thần cho lắm, nhưng cô là người yêu ghét rất rõ ràng.

Lên xe, thắt dây an toàn. Sau đó cô mới thấy thiếu người ta một lời cảm ơn: "Cảm ơn anh."

"Hạ tiểu thư không cần khách sáo." Xe chậm rãi xuất phát, Ninh Viễn quay đầu sang nhìn cô gái ngồi bên cạnh, đầu hơi cúi xuống, đang vò đầu bứt tai. hấn không khỏi hoài nghi, cô gái này có mị lực thế nào mà làm cho ông chủ quan tâm như vậy.

Ninh Viễn cứ một lần lại một lần gọi cô Hạ tiểu thư khiến Hạ Nhiễm nghe mà thấy không thoải mái. "Gọi tôi là Hạ Nhiễm được rồi."

"Được, Hạ tiểu thư."

"Trời ạ..." Trò chuyện với nhau một hồi, Hạ Nhiễm bắt đầu thấy bất lực, vị thư kí này là đầu gối hủ. Quả nhiên là cùng một loại người với Cố Tấn Thần, tính tình sao mà giống nhau đến thế.

"Tôi còn chưa biết tên anh là gì."

"Tôi là Ninh Viễn."

"Yên tĩnh trí viễn." cô chống cằm, chân thành mà khen: "Tên thật hay."

Hai người thả lỏng mà trò chuyện, không khí trong xe vì thế mà thêm hòa hợp.

Tán gẫu một hồi, nghĩ tới buổi phỏng vấn hôm nay, tâm tình Hạ Nhiễm lần nữa rơi xuống đáy vực.

"Rất khó tìm việc ở thành phố C hả anh Ninh Viễn?"

Nghe cô hỏi vậy, rõ ràng trong lòng biết tổng, Ninh Viễn quanh co không trả lời, hỏi lại: "Hạ tiểu thư muốn tìm việc làm?"

cô gật đầu.

"cô thử đến Mạc Sâm làm việc xem sao, bên lễ tân hình như đang tuyển người."

"Lễ tân?"

Ninh Viễn vừa nghiêm túc lái xe vừa thành khẩn đáp: "Ừ."

"Vẫn là thôi đi..." cô lè lưỡi, bộ dạng đang hứng trí bưng bưng bỗng tiu nghỉu. Từ khi cô biết đại boss đang sau Mạc Sâm là Cố Tấn Thần, chỉ cần quay về Mạc Sâm liền có cảm giác đưa dê vào miệng cộp.

Tại phòng họp rộng lớn của khách sạn Mạc Sâm ở thành phố C, Cố Tấn Thần nửa nằm nửa ngồi trên ghế xoay, hai tay để trên tay vịn chữ được chữ mất ngồi nghe một phòng đầy người đang thảo luận hăng say, ngồi bên cạnh là thư kí ngồi tốc kí ghi lại nội dung cuộc họp.

Rất lâu rất lâu sau, tổng giám đốc Trần Tử Ngang bên phía Vạn Hào vô thức nhìn qua đồng hồ đeo tay mới biết đã hai giờ chiều. Từ tám giờ sáng bắt đầu buổi họp đến giờ đã qua mấy giờ liên tục họp hành. Thực sự không thể kiên nhẫn nổi, hấn cúi đầu dặn dò trợ lý bên cạnh mấy câu liền đứng dậy rời khỏi phòng họp.

hấn cứ thế bỏ mặc mấy chục người trong phòng, tiêu sái vung chân đi thẳng.

Trần Tử Ngang chân trước vừa bước ra, trợ lý của hấn đã vội vàng đứng dậy giải thích:

"Ngại quá, Trần tổng tạm thời có chuyện gấp cần giải quyết, kết thúc cuộc họp tôi sẽ báo cáo cho ngài ấy."

Lần này Trần Tử Ngang rời đi đã làm cho quản lý của cả Vạn Hào cùng Mạc Sâm rơi vào tình thế khó xử, cả hai lần mở cuộc họp đều không thể đầy đủ người hai bên. Lần trước Cố Tấn Thần tạm ngừng cuộc họp,

lần này Trần Tử Ngang lại vội vội vàng vàng rời cuộc họp, âu cũng coi như huề nhau. Xem ra, chuyện hợp tác giữa hai khách sạn còn nhiều vấn đề cần giải quyết lắm đây.

Bên này, người đứng đầu là Cố Tấn Thần chỉ như nhìn mây nhìn Trần Tử Ngang vội vã rời đi, dùng giọng lạnh lùng ra lệnh: "không sao cả, tiếp tục cuộc họp đi."

Cuộc họp tiến hành hết sức thuận lợi, Cố Tấn Thần ngồi trong phòng làm việc của mình, ngón tay rờ từng khớp xương, có vết chai do hút thuốc lá nhiều năm tùy ý sờ môi mỏng, ánh mắt dừng tại bản hợp đồng đang chờ kí tên trên bàn làm việc.

Phất tay kí ba chữ Cố Tấn Thần như rồng bay phượng múa. Vừa xem liền thấy chữ như người, trầm ổn, thận trọng.

Anh cầm trong tay một chiếc bút lông, viết lên bản nháp hai chữ, dùng bút như mây bay nước chảy, đầu bút lông cứng cáp mạnh mẽ.

"Ông chủ." Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Cố Tấn Thần nhanh như chớp vạch xuống tờ giấy vài đường, chỉ hai ba cái đã đem bút tích trên giấy biến mất.

Đem điều thuốc trong tay dập tắt, mới phân phó: "Mời vào."

Trong phòng tổng giám đốc của Mạc Sâm, ngoại trừ bàn làm việc được đặt làm thủ công tại Anh quốc, những đồ nội thất khác cũng giống như phòng làm việc của các nhân viên.

Nhưng bên trong căn phòng ấy lại có điều bí ẩn không ai biết.

Trong góc khuất của căn phòng này có một cánh cửa nhỏ vô cùng độc đáo, đẩy cửa ra, chiếu vào tầm mắt là hành lang dài u tối. Dưới ánh đèn màu đỏ sậm có thể thấy hai bên cánh cửa trưng bày rất nhiều rượu vang kéo dài đến cuối hành lang, đi qua hành lang ấy, vuốt ve vài chai rượu vang lâu năm của châu Âu, thần trí anh không khỏi dâng lên một cổ kích động không tên.

Cố Tấn Thần không hề nghiện rượu, chỉ là có đôi chút yêu thích việc cất chứa rượu vang. Trừ những người thân cận, ít ai biết anh có sở thích này.

Anh ngồi trên sofa đặt giữa những giá rượu, nhàn nhã lắc nhẹ ly rượu vang trong tay, giống như đang thưởng thức một người đẹp phong tình vạn chủng. Khép hờ đôi mắt, ngũ quan tuấn tú càng được khắc họa rõ nét hơn.

"Xử lí xong việc kia rồi?"

"Dạ, đã xử lí xong. Hơn nữa còn đưa ba mẹ Hạ tiểu thư trở về Hạ gia an toàn." Ninh Viễn đem việc được giao phó đã hoàn thành báo cáo lại, tiện thể đem chuyện hôm nay vô tình gặp Hạ Nhiễm trên đường cũng nói với Cố Tấn Thần.

"Ông chủ, lúc này tôi gặp Hạ tiểu thư trên đường."

Còn tưởng ông chủ sẽ có chút phản ứng khác thường, thế mà sau khi trầm mặc vài giây, anh chỉ trả lời:

"Thế à?"

"Vâng, Hạ tiểu thư tâm tình có vẻ không được tốt". Thấy Cố Tấn Thần không kêu dừng lại, Ninh Viễn lại tiếp tục nói:

"Thấy cô ấy bảo là do chuyện xin việc."

Tất nhiên là tâm tình không tốt rồi, thế mới không uống công Cố Tấn Thần anh nhờ người khắp nơi giúp đỡ để đóng vở kịch rất khó xin việc ở thành phố C. Nhưng mà, trái lại bây giờ tâm tình của anh lại thật tốt.

Đặt ly rượu đang cầm lên bàn, "Cậu nói thế nào?"

"Công ty đang tuyển dụng lễ tân."

Ninh Viễn nhìn thoáng qua Cố Tấn Thần không nóng không lạnh, muốn nói lại thôi.

Cố Tấn Thần liếc xéo hần một cái: "nói."

”Nhưng mà cô ấy hình như không có hứng thú với công việc này.”

*“Thiên lý mã không thiếu, chỉ thiếu Bá Nhạc”: Đời Đường có văn sĩ nổi tiếng Hàn Dũ viết một bài thuyết về thiên lý mã và Bá Nhạc như sau:

”Đời có Bá Nhạc rồi sau mới có ngựa thiên lý. Ngựa thiên lý thường có mà Bá Nhạc không thường có.” Nếu không có Bá Nhạc, người đời sẽ không ai biết đến có loại ngựa là Thiên lý mã.

14. Chương 6

“Hạ Nhiễm?”

Người chủ quản phỏng vấn cầm bản sơ yếu lý lịch của Hạ Nhiễm, đôi mắt lợi hại liếc qua vài thông tin trên giấy rồi nhìn thẳng vào cô. “Tốt nghiệp trường đại học tại London?”

“Vâng.”

“Tại sao bạn lại muốn được nhận vào công ty của chúng tôi?”

“Vì tôi thích công việc này, tôi cũng tin rằng mình có thể làm tốt việc được giao.”

Chính bốn năm đi du học đã làm cô dần tự tin và học được cách bình tĩnh trước mọi tình huống, đối mặt với các câu hỏi của bên phỏng vấn cũng rất tự nhiên trôi chảy.

Có một người phỏng vấn hiếu kỳ nhìn cô gái vừa mới tốt nghiệp đứng trước mặt: “Ồ, tại sao bạn lại nghĩ mình có khả năng đảm nhiệm được công việc này?”

“không một ai có thể xác định bản thân họ có thể hoàn thành công việc một cách hoàn hảo trước khi bắt tay vào thực hiện công việc ấy. Trước khi trở thành nhân viên của công ty ta, tôi cũng không thể biết được chính mình liệu có thể đem đến những lợi ích lớn cho công ty hay không. Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định, rằng tôi sẽ dùng toàn bộ lòng nhiệt tình của mình để hoàn thành công việc, một người nếu toàn tâm toàn ý để làm việc gì thì khả năng sáng tạo sẽ là vô tận.”

Chủ quản phỏng vấn không đợi những người phỏng vấn khác hỏi thêm, trả lời cô: “OK, bạn có thể trở về và đợi tin tức từ chúng tôi.”

“Vâng, cảm ơn.”

Sau khi Hạ Nhiễm đứng dậy ra ngoài, người vừa đặt câu hỏi đáng tiếc lắc đầu, quay sang nói với một người phỏng vấn khác: “Kiểu này xem ra không được rồi.”

“Bằng cấp ổn, vừa gan dạ lại thông minh.” Chủ quản phỏng vấn nghe hai người họ trò chuyện liền không nhịn được nói: “Đáng tiếc, sắp đã đến, ai cũng có thể nhận, trừ cô ấy.”

“Sao lại thế?”

“Còn vì cái gì nữa, khẳng định là đã có chủ rồi.”

Hạ Nhiễm vừa rời khỏi một công ty có nhu cầu tuyển nhân viên, đang uể oải bước đi trên đường thì thấy di động trong túi rung không ngừng, cô vô cùng khẩn trương nuốt nước miếng một cái mới dám nhận điện thoại. “Alo.”

“Xin chào, cho hỏi đầu dây bên kia là Hạ Nhiễm tiểu thư?”

“Vâng, chính là tôi.”

“Hạ tiểu thư, chúng tôi gọi từ công ty XX, chúng tôi đã xem qua sơ yếu lý lịch của cô, thật đáng tiếc điều kiện của cô lại không phù hợp với chức vụ công ty chúng tôi cần.”

“Cho nên...”

“Rất xin lỗi, mong cô có thể tìm được công việc phù hợp ở công ty khác.”

“Tôi hiểu rồi.”

Đây là đã lần thứ năm trong ngày Hạ Nhiễm nhận được điện thoại báo từ chối, cúp máy, nhìn bản sơ yếu lý lịch cuối cùng cầm trên tay, có chút bất lực, “Thiên lí mã không thiếu, chỉ thiếu Bá Nhạc”*. Tuy rằng thành tích của bản thân rất bình thường, chưa có kinh nghiệm làm việc nhưng dù sao cũng từng đi du học cơ mà.

cô ủ rũ ngồi xuống ghế đá bên đường, người trên đường đi tới đi lui thật náo nhiệt. Có vài nhân viên văn phòng mặc váy đi qua làm cô hâm mộ không thôi.

Đầu năm nay xin việc trong nước sao lại khó thế chứ!

Nhìn lại mới thấy, vài công ty cô đến xin việc thậm chí còn không chuyên nghiệp, giao tiếp tiếng Anh cũng không tốt bằng cô, tùy tiện liền có công việc lương mấy nghìn một tháng. Lòng người khó dò, lý do từ chối cô vô cùng phong phú, có nơi trực tiếp nói bằng cấp cô quá thấp, thậm chí có nơi còn nói cô có ngoại hình không phù hợp.

Nghĩ đến đây, Hạ Nhiễm có chút tự trách bản thân sao lúc trước không chọn học đại học trong nước, như thế thì có lẽ sẽ không cần lo lắng chuyện bằng cấp không cao không thấp như bây giờ.

Nếu không nghe lời ba mẹ thì cũng không phải xuất ngoại rồi.

Ba Hạ năm đó sợ dĩ có thể nhẫn tâm đưa con gái đi du học, ngoại trừ có lòng riêng muốn cùng bà xã tận hưởng thế giới hai người, còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng.

Cố Tấn Thần.

Năm đó, có người vô tình phát hiện ra Hạ Nhiễm yêu sớm, lại không chút lưu tình đem chuyện này nói cho hai vợ chồng Hạ gia.

Trong cơn tức giận, Hạ Thế Hiền lần đầu tiên cấm cản con gái yêu đương.

Năm ấy Hạ Nhiễm mới mười sáu tuổi, bị cưỡng ép đưa ra nước ngoài, triệt để cắt đứt mối tình đầu tiên trong cuộc đời cô.

Nếu không có Cố Tấn Thần, cô khẳng định không phải xuất ngoại.

Rút ra kết luận cuối cùng như thế, Hạ Nhiễm không khỏi nhớ đến thông tin hôm qua nghe được từ Tiêu Sơn.

Mạc Sâm là sản nghiệp của nhà anh.

Cho nên, tới Mạc Sâm mà có nhìn thấy Cố Tấn Thần cũng không phải thiên ý trêu ngươi, không đúng, chính là ông trời trêu ngươi. Tùy tiện chọn một cái nhà hàng để ăn cơm cũng gặp một nhân vật lớn như anh.

Nếu coi đây là duyên phận, nó chắc chắn là nghiệt duyên.

”Hạ tiểu thư?”

Tiếng gọi kia ngoài ý muốn khiến Hạ Nhiễm đang trầm tư phải giật mình, chiếc Bentley quen thuộc đã dừng lại ngay bên cạnh cô.

Cửa kính được hạ xuống, Hạ Nhiễm có thể nhìn rõ được người trong xe. Là thư kí riêng của Cố Tấn Thần, đã gặp qua vài lần, nhưng cô vẫn chẳng thể nhớ tên.

Miễn cưỡng mỉm cười, cô lên tiếng chào hỏi: “Là anh sao.”

”cô đi một mình sao? đang dạo phố à?”

Hạ Nhiễm nhìn vào trong xe thấy trống không, phù, anh ta đi một mình.

”Ừm,... cứ cho là thế đi.”

”Có muốn tôi đưa cô về khách sạn không?”

“...”

Đây, đây là chủ ý của Cố Tấn Thần hay là ý của anh ta vậy? Chính là, vẻ mặt của vị thư kí này ôn hòa lại tươi cười rạng rỡ, không nhìn ra chút ác ý nào. Tuy bản thân không thích Cố Tấn Thần cho lắm, nhưng cô là người yêu ghét rất rõ ràng.

Lên xe, thắt dây an toàn. Sau đó cô mới thấy thiếu người ta một lời cảm ơn: “Cảm ơn anh.”

”Hạ tiểu thư không cần khách sáo.” Xe chậm rãi xuất phát, Ninh Viễn quay đầu sang nhìn cô gái ngồi bên cạnh, đầu hơi cúi xuống, đang vò đầu bứt tai. hấn không khỏi hoài nghi, cô gái này có mị lực thể nào mà làm cho ông chủ quan tâm như vậy.

Ninh Viễn cứ một lần lại một lần gọi cô Hạ tiểu thư khiến Hạ Nhiễm nghe mà thấy không thoải mái. “Gọi tôi là Hạ Nhiễm được rồi.

”Được, Hạ tiểu thư.”

”Trời ạ...” Trò chuyện với nhau một hồi, Hạ Nhiễm bắt đầu thấy bất lực, vị thư kí này là đầu gối hả. Quả nhiên là cùng một loại người với Cố Tấn Thần, tính tình sao mà giống nhau đến thế.

”Tôi còn chưa biết tên anh là gì.”

”Tôi là Ninh Viễn.”

”Yên tĩnh trí viễn.” cô chống cằm, chân thành mà khen: “Tên thật hay.”

Hai người thả lỏng mà trò chuyện, không khí trong xe vì thế mà thêm hòa hợp.

Tán gẫu một hồi, nghĩ tới buổi phỏng vấn hôm nay, tâm tình Hạ Nhiễm lần nữa rơi xuống đáy vực.

”Rất khó tìm việc ở thành phố C hả anh Ninh Viễn?”

Nghe cô hỏi vậy, rõ ràng trong lòng biết tổng, Ninh Viễn quanh co không trả lời, hỏi lại: “Hạ tiểu thư muốn tìm việc làm?”

cô gật đầu.

”cô thử đến Mạc Sâm làm việc xem sao, bên lễ tân hình như đang tuyển người.”

”Lễ tân?”

Ninh Viễn vừa nghiêm túc lái xe vừa thành khẩn đáp: “Ừ.”

”Vẫn là thôi đi...” cô lè lưỡi, bộ dạng đang hứng trí bưng bưng bỗng tiu nghỉu. Từ khi cô biết đại boss đằng sau Mạc Sâm là Cố Tấn Thần, chỉ cần quay về Mạc Sâm liền có cảm giác đưa dê vào miệng cạp.

Tại phòng họp rộng lớn của khách sạn Mạc Sâm ở thành phố C, Cố Tấn Thần nửa nằm nửa ngồi trên ghế xoay, hai tay để trên tay vịn chữ được chữ mất ngồi nghe một phòng đầy người đang thảo luận hăng say, ngồi bên cạnh là thư kí ngồi tốc kí ghi lại nội dung cuộc họp.

Rất lâu rất lâu sau, tổng giám đốc Trần Tử Ngang bên phía Vạn Hào vô thức nhìn qua đồng hồ đeo tay mới biết đã hai giờ chiều. Từ tám giờ sáng bắt đầu buổi họp đến giờ đã qua mấy giờ liên tục họp hành. Thực sự không thể kiên nhẫn nổi, hấn cúi đầu dặn dò trợ lí bên cạnh mấy câu liền đứng dậy rời khỏi phòng họp.

hấn cứ thế bỏ mặc mấy chục người trong phòng, tiêu sái vung chân đi thẳng.

Trần Tử Ngang chân trước vừa bước ra, trợ lý của hấn đã vội vàng đứng dậy giải thích:

”Ngại quá, Trần tổng tạm thời có chuyện gấp cần giải quyết, kết thúc cuộc họp tôi sẽ báo cáo cho ngài ấy.”

Lần này Trần Tử Ngang rời đi đã làm cho quản lý của cả Vạn Hào cùng Mạc Sâm rơi vào tình thế khó xử, cả hai lần mở cuộc họp đều không thể đầy đủ người hai bên. Lần trước Cố Tấn Thần tạm ngừng cuộc họp, lần này Trần Tử Ngang lại vội vội vàng vàng rời cuộc họp, âu cũng coi như huê nhau. Xem ra, chuyện hợp tác giữa hai khách sạn còn nhiều vấn đề cần giải quyết lắm đây.

Bên này, người đứng đầu là Cố Tấn Thần chỉ nhưn mày nhìn Trần Tử Ngang vội vã rời đi, dùng giọng lạnh lùng ra lệnh: “không sao cả, tiếp tục cuộc họp đi.”

Cuộc họp tiến hành hết sức thuận lợi, Cố Tấn Thần ngồi trong phòng làm việc của mình, ngón tay rõ từng khớp xương, có vết chai do hút thuốc lá nhiều năm tùy ý sờ môi mỏng, ánh mắt dừng tại bản hợp đồng đang chờ kí tên trên bàn làm việc.

Phất tay kí ba chữ Cố Tấn Thần như rồng bay phượng múa. Vừa xem liền thấy chữ như người, trầm ổn, thận trọng.

Anh cầm trong tay một chiếc bút lông, viết lên bản nháp hai chữ, dùng bút như mây bay nước chảy, đầu bút lông cứng cáp mạnh mẽ.

”Ông chủ.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Cố Tấn Thần nhanh như chớp vạch xuống tờ giấy vài đường, chỉ hai ba cái đã đem bút tích trên giấy biến mất.

Đem điều thuốc trong tay dập tắt, mới phân phó: “Mời vào.”

Trong phòng tổng giám đốc của Mạc Sâm, ngoại trừ bàn làm việc được đặt làm thủ công tại Anh quốc, những đồ nội thất khác cũng giống như phòng làm việc của các nhân viên.

Nhưng bên trong căn phòng ấy lại có điều bí ẩn không ai biết.

Trong góc khuất của căn phòng này có một cánh cửa nhỏ vô cùng độc đáo, đẩy cửa ra, chiếu vào tầm mắt là hành lang dài u tối. Dưới ánh đèn màu đỏ sậm có thể thấy hai bên cánh cửa trưng bày rất nhiều rượu vang kéo dài đến cuối hành lang, đi qua hành lang ấy, vuốt ve vài chai rượu vang lâu năm của châu Âu, thần trí anh không khỏi dâng lên một cổ kích động không tên.

Cố Tấn Thần không hề nghiện rượu, chỉ là có đôi chút yêu thích việc cất chứa rượu vang. Trừ những người thân cận, ít ai biết anh có sở thích này.

Anh ngồi trên sofa đặt giữa những giá rượu, nhàn nhã lắc nhẹ ly rượu vang trong tay, giống như đang thưởng thức một người đẹp phong tình vạn chủng. Khép hờ đôi mắt, ngũ quan tuần tú càng được khắc họa rõ nét hơn.

”Xử lí xong việc kia rồi?”

”Dạ, đã xử lí xong. Hơn nữa còn đưa ba mẹ Hạ tiểu thư trở về Hạ gia an toàn.” Ninh Viễn đem việc được giao phó đã hoàn thành báo cáo lại, tiện thể đem chuyện hôm nay vô tình gặp Hạ Nhiễm trên đường cũng nói với Cố Tấn Thần.

”Ông chủ, lúc nãy tôi gặp Hạ tiểu thư trên đường.”

Còn tưởng ông chủ sẽ có chút phản ứng khác thường, thế mà sau khi trầm mặc vài giây, anh chỉ trả lời:

”Thế à?”

”Vâng, Hạ tiểu thư tâm tình có vẻ không được tốt“. Thấy Cố Tấn Thần không kêu dừng lại, Ninh Viễn lại tiếp tục nói:

”Thấy cô ấy bảo là do chuyện xin việc.”

Tất nhiên là tâm tình không tốt rồi, thế mới không uống công Cố Tấn Thần anh nhờ người khắp nơi giúp đỡ để đóng vở kịch rất khó xin việc ở thành phố C. Nhưng mà, trái lại bây giờ tâm tình của anh lại thật tốt.

Đặt ly rượu đang cầm lên bàn, “Cậu nói thế nào?”

”Công ty đang tuyển dụng lễ tân.”

Ninh Viễn nhìn thoáng qua Cố Tấn Thần không nóng không lạnh, muốn nói lại thôi.

Cố Tấn Thần liếc xéo hần một cái: “nói.”

”Nhưng mà cô ấy hình như không có hứng thú với công việc này.”

*“Thiên lý mã không thiếu, chỉ thiếu Bá Nhạc”: Đời Đường có văn sĩ nổi tiếng Hàn Dũ viết một bài thuyết về thiên lý mã và Bá Nhạc như sau:

”Đời có Bá Nhạc rồi sau mới có ngựa thiên lý. Ngựa thiên lý thường có mà Bá Nhạc không thường có.” Nếu không có Bá Nhạc, người đời sẽ không ai biết đến có loại ngựa là Thiên lý mã.

15. Chương 8: Chương 7

Trong mấy ngày tiếp theo, cuộc sống của Hạ Nhiễm trước sau như một yên bình.

Yên bình đến phát sợ.

không như mấy ngày trước đó điện thoại cứ tuyệt nổi đuôi nhau như vịt gọi đến, mấy ngày nay sơ yếu lý lịch cô gửi đi như đá chìm đáy biển, không một cuộc gọi trả lời.

không có một chút hy vọng nào.

cô không tin vào định mệnh, nhưng lại không thể lý giải nổi tại sao một thành phố phồn hoa như vậy, lại không có bất kỳ công ty nào chứa chấp nổi mình.

Trong khi phải vò đầu bứt tai giải quyết vấn đề rồi như tơ vò, Hạ Nhiễm, cô vẫn nghiêng răng nghiêng lợi chiến đấu với cái bánh bao. Vừa ăn vừa mở ví, cô xót xa nhìn mấy tờ tiền cuối cùng còn lại, thật muốn khóc lớn.

Về nước được mấy ngày, tiền thuê phòng, tiền ăn cũng đã tốn hết một phần ba tiền tiết kiệm của cô, còn lại hai phần ba số tiền thì lại bị Hạ Thế Hiền lấy danh nghĩa giữ tiền cho con gái mà cầm đi mất.

Cho nên, hiện tại trong ví của Hạ Nhiễm chỉ còn ba trăm năm mươi bốn nhân dân tệ, cô quang vinh trở thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Chỉ có thể ngồi chờ chết, ôm cây đợi thỏ.

Hạ Nhiễm phá lệ không làm theo nguyên tắc làm việc của bản thân, khi gửi cho nhị vị phụ huynh của mình mười hai tin nhắn, cũng chưa nhận được một tin nhắn trả lời nào liền quyết đoán đem mục tiêu chuyển lên người của bạn tốt Tiêu Sơn.

Thành phố lên đèn rực rỡ, mở ra cuộc sống về đêm của thành phố C. Ở khu giải trí xa hoa, âm nhạc vang vọng khắp nơi làm cho thần kinh người ta dù có căng thẳng mấy cũng được thả lỏng. Giọng nam trầm trầm cùng giọng nữ mềm mại hòa quyện với nhau, trong nháy mắt tạo nên không khí ấm mọii kích thích hormone người ta.

cô đứng trước phòng VIP đã được bao trọn tại KTV sang trọng nhất thành phố, nhìn số phòng được sơn màu vàng kim - 888, không nhìn được chép miệng một cái.

Thế giới này thật không công bằng, người có tiền thì có cuộc sống tiền tiêu như nước, người không có tiền thì cuộc sống ảm đạm cũng không đảm bảo được. Giống như chuỗi thức ăn của sinh vật ngoài thiên nhiên, người đang ngồi trong phòng bao này chính là kẻ đứng đầu trong chuỗi thức ăn, mà cô lại là thực vật đứng thấp nhất.

Cánh cửa này bị Hạ Nhiễm coi như cánh cửa phân chia giàu - nghèo, bị người bên trong mở ra. một cái bóng đen che khuất người cô, cô thậm chí có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt. Sau khi nhìn thấy người nọ, cô trưng ra nụ cười chuẩn bị trước, phớt phớt, cả gương mặt trắng nõn liền tươi như hoa nở. ”Xin chào.”

Người mở cửa chính là tổng giám đốc của Vạn Hào, Trần Tử Ngang, hần chỉ gạt đầu lãnh đạm liếc nhìn cô gái vừa chào hỏi với mình, khiêm tốn nhã nhặn nói: ”Chào cô.”

Hạ Nhiễm đã từng gặp không ít trai đẹp, nhưng đứng trước người đàn ông có ngũ quan thanh tú này, cô vẫn kim lòng không động mà trông cậy si với anh ta. trên anh ta tỏa ra mị lực, không phải kiểu đẹp trai hư hỏng như Tiêu Sơn, có chút giống Cố Tấn Thần, nhưng lại không lạnh lùng như anh. Phải nói chính xác là sạch sẽ chân thật dịu dàng.

Trần Tử Ngang khẽ gật đầu, sau đó nghiêng người vòng qua Hạ Nhiễm, động tác lịch thiệp mà lưu loát lướt qua cô, trong giây lát đã bước tới tận cuối hành lang.

cô hiểu kì đánh giá bóng lưng anh ta, anh tĩnh nhưng mang lại vẻ cô đơn, giống như bù nhìn bị người ta vứt bỏ ngoài ruộng, cô đơn một mình hứng mưa chịu gió.

Trong vô thức cô có chút đồng tình với người đàn ông có duyên gặp qua này.

"Hạ Nhiễm, qui tắc như cũ, uống cạn ba li." Tiếng nói cùng tiếng huýt sáo từ trong phòng bao vang lên, chính là giọng của Tiêu Sơn phóng đảng bắt kham kéo cô về hiện thực.

Dưới ánh đèn neon bảy sắc chớp lóa, cô khép hờ mi mắt, quét qua cả phòng bao. Người trong phòng tùm tùm năm ba, cô cũng không thể nhìn rõ ràng, thế nhưng Tiêu Sơn đang ngồi ở chính giữa lại hết sức nổi bật.

hắn ta giơ tay cầm micro, tay còn lại không quên đặt lên bàn ba cái li không, nhanh nhẹn rót đầy.

"Cậu cứ chờ đấy." cô kéo nhẹ khoe miệng, lập tức đi về phía Tiêu Sơn, đem túi xách ném lên sofa, cầm li rượu trên bàn, một hơi uống cạn.

Động tác của cô rất nhanh, từ cách uống rượu có thể nhìn ra phí phách rắn rỏi hào hùng.

Uống cạn li rượu cuối cùng, cô lau khoe miệng, chất cồn kích thích làm cổ họng cô hơi ngứa, ho nhẹ một tiếng rồi thuận tay đặt úp li rượu xuống bàn thủy tinh, " Tôi có việc nhờ cậu đấy."

"Có việc gì thì đợi lát nói, tôi chào hỏi trước đã."

nói xong, Hạ Nhiễm mới ý thức được trong phòng không phải chỉ có hai người bọn họ, nhìn theo hướng Tiêu Sơn chỉ, cô lập tức thấy được thân ảnh quen thuộc ở góc khuất của sofa.

Cái duyên này đến thật nhanh, mấy ngày nay cô với Cố Tấn Thần gặp nhau cũng quá thường xuyên đi!

cô mới nghĩ vậy, người nào đó đã ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt anh như bị nhiễm màu của ánh đèn tối mờ, giống như uống một li vang đỏ, làm người uống thử một lần liền như say như si đắm chìm vào trong đó.

Anh ngồi trong góc, hai chân tùy ý vắt lên nhau, điều thuốc lá trong tay lập lòe ánh lửa, khói trắng từ từ lan tỏa ra xung quanh. Nếu không tính đến vẻ mặt đậm bạc của anh, đây quả thực là cảnh đẹp ý vui.

Nụ cười trên mặt Hạ Nhiễm cứng lại, một lát sau cô thật tự nhiên quay đầu chào hỏi Ninh Viễn đang ngồi bên cạnh Cố Tấn Thần, "Anh cũng ở đây sao anh Ninh Viễn, xin chào."

nói thật, một giây khi Hạ Nhiễm tránh không nhìn thẳng vào Cố Tấn Thần, đầu cô đang không ngừng niệm chú : ngàn vạn lần không được nhắc đến chuyện tôi mời khách.

Ninh Viễn bị kẹt ở giữa hai người có chút lúng túng, hắn nhìn thoáng qua ông chủ đang mím môi không nói, lại nhìn Tiêu Sơn đang cười nhạo, lễ phép hướng Hạ Nhiễm chào: "Chào Hạ tiểu thư, tôi đến cùng ông chủ."

Làm thư kí của Cố Tấn Thần, năng lực giao tiếp của Ninh Viễn đương nhiên không thể kém được, một câu liền chuyển lực chú ý của Hạ Nhiễm về lại Cố Tấn Thần. cô cười ngây ngô, giống như trẻ con nói dối bị vạch trần, vẫy tay với Cố Tấn Thần: "Chào anh, lâu lắm rồi không gặp."

nói xong, cô chỉ hận không cắn đứt lưỡi mình, làm gì mà 'đã lâu không gặp', rõ ràng là mới gặp không lâu mà.

Cố Tấn Thần vui buồn gì cũng không lộ ra bên ngoài, đảo qua mặt anh cũng tìm không ra chút phản ứng, anh gẩy tàn thuốc, ngẩng đầu hài hước nói: "Nếu anh nhớ không nhầm thì chúng ta mới gặp nhau cách đây vài ngày."

Lời anh nói làm cô dở khóc dở cười, cắn môi dưới ấp a ấp úng đáp: " Thế à, có thể là do trí nhớ của tôi không được tốt."

16. Chương 7

Trong mấy ngày tiếp theo, cuộc sống của Hạ Nhiễm trước sau như một yên bình.

Yên bình đến phát sợ.

không như mấy ngày trước đó điện thoại cứ tuyệt nôi đuôi nhau như vịt gọi đến, mấy ngày nay sơ yếu lý lịch cô gửi đi như đá chìm đáy biển, không một cuộc gọi trả lời.

không có một chút hy vọng nào.

cô không tin vào định mệnh, nhưng lại không thể lý giải nổi tại sao một thành phố phồn hoa như vậy, lại không có bất kỳ công ty nào chứa chấp nỗi mình.

Trong khi phải vò đầu bứt tai giải quyết vấn đề rồi như tơ vò, Hạ Nhiễm, cô vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi chiến đấu với cái bánh bao. Vừa ăn vừa mở ví, cô xót xa nhìn mấy tờ tiền cuối cùng còn lại, thật muốn khóc lớn.

Về nước được mấy ngày, tiền thuê phòng, tiền ăn cũng đã tốn hết một phần ba tiền tiết kiệm của cô, còn lại hai phần ba số tiền thì lại bị Hạ Thế Hiên lấy danh nghĩa giữ tiền cho con gái mà cầm đi mất.

Cho nên, hiện tại trong ví của Hạ Nhiễm chỉ còn ba trăm năm mươi bốn nhân dân tệ, cô quang vinh trở thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Chỉ có thể ngồi chờ chết, ôm cây đợi thỏ.

Hạ Nhiễm phá lệ không làm theo nguyên tắc làm việc của bản thân, khi gửi cho nhị vị phụ huynh của mình mười hai tin nhắn, cũng chưa nhận được một tin nhắn trả lời nào liền quyết đoán đem mục tiêu chuyển lên người của bạn tốt Tiêu Sơn.

Thành phố lên đèn rực rỡ, mở ra cuộc sống về đêm của thành phố C. Ở khu giải trí xa hoa, âm nhạc vang vọng khắp nơi làm cho thần kinh người ta dù có căng thẳng mấy cũng được thả lỏng. Giọng nam trầm trầm cùng giọng nữ mềm mại hòa quyện với nhau, trong nháy mắt tạo nên không khí ám muội kích thích hormone người ta.

cô đứng trước phòng VIP đã được bao trọn tại KTV sang trọng nhất thành phố, nhìn số phòng được sơn màu vàng kim - 888, không nhận được chép miệng một cái.

Thế giới này thật không công bằng, người có tiền thì có cuộc sống tiền tiêu như nước, người không có tiền thì cuộc sống ảm đạm cũng không đảm bảo được. Giống như chuỗi thức ăn của sinh vật ngoài thiên nhiên, người đang ngồi trong phòng bao này chính là kẻ đứng đầu trong chuỗi thức ăn, mà cô lại là thực vật đứng thấp nhất.

Cánh cửa này bị Hạ Nhiễm coi như cánh cửa phân chia giàu - nghèo, bị người bên trong mở ra. một cái bóng đen che khuất người cô, cô thậm chí có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt. Sau khi nhìn thấy người nọ, cô trưng ra nụ cười chuẩn bị trước, phớt chốc, cả gương mặt trắng nõn liền tươi như hoa nở. “Xin chào.”

Người mở cửa chính là tổng giám đốc của Vạn Hào, Trần Tử Ngang, hắn chỉ gạt đầu lãnh đạm liếc nhìn cô gái vừa chào hỏi với mình, khiêm tốn nhã nhặn nói: “Chào cô.”

Hạ Nhiễm đã từng gặp không ít trai đẹp, nhưng đứng trước người đàn ông có ngũ quan thanh tú này, cô vẫn kìm lòng không đặt mà trồng cây si với anh ta. trên anh ta tỏa ra mị lực, không phải kiểu đẹp trai hư hỏng như Tiêu Sơn, có chút giống Cố Tấn Thần, nhưng lại không lạnh lùng như anh. Phải nói chính xác là sạch sẽ chân thật dịu dàng.

Trần Tử Ngang khẽ gạt đầu, sau đó nghiêng người vòng qua Hạ Nhiễm, động tác lịch thiệp mà lưu loát lướt qua cô, trong giây lát đã bước tới tận cuối hành lang.

cô hiếu kỳ đánh giá bóng lưng anh ta, anh tinh nhưng mang lại vẻ cô đơn, giống như bù nhìn bị người ta vứt bỏ ngoài ruộng, cô đơn một mình hứng mưa chịu gió.

Trong vô thức cô có chút đồng tình với người đàn ông có duyên gặp qua này.

"Hạ Nhiễm, qui tắc như cũ, uống cạn ba li." Tiếng nói cùng tiếng huyết sáo từ trong phòng bao vang lên, chính là giọng của Tiêu Sơn phóng đảng bắt kham kéo cô về hiện thực.

Dưới ánh đèn neon bảy sắc chớp lóa, cô khép hờ mi mắt, quét qua cả phòng bao. Người trong phòng túm năm tùm ba, cô cũng không thể nhìn rõ ràng, thế nhưng Tiêu Sơn đang ngồi ở chính giữa lại hết sức nổi bật.

hắn ta giơ tay cầm micro, tay còn lại không quên đặt lên bàn ba cái li không, nhanh nhẹn rót đầy.

"Cậu cứ chờ đấy." cô kéo nhẹ khóe miệng, lập tức đi về phía Tiêu Sơn, đem túi xách ném lên sofa, cầm li rượu trên bàn, một hơi uống cạn.

Động tác của cô rất nhanh, từ cách uống rượu có thể nhìn ra phí phách rắn rỏi hào hùng.

Uống cạn li rượu cuối cùng, cô lau khóe miệng, chất cồn kích thích làm cổ họng cô hơi ngứa, ho nhẹ một tiếng rồi thuận tay đặt úp li rượu xuống bàn thủy tinh, "Tôi có việc nhờ cậu đây."

"Có việc gì thì đợi lát nói, tôi chào hỏi trước đã."

nói xong, Hạ Nhiễm mới ý thức được trong phòng không phải chỉ có hai người bọn họ, nhìn theo hướng Tiêu Sơn chỉ, cô lập tức thấy được thân ảnh quen thuộc ở góc khuất của sofa.

Cái duyên này đến thật nhanh, mấy ngày nay cô với Cố Tấn Thần gặp nhau cũng quá thường xuyên đi!

cô mới nghĩ vậy, người nào đó đã ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt anh như bị nhiễm màu của ánh đèn tối mờ, giống như uống một li vang đỏ, làm người uống thử một lần liền như say như si đắm chìm vào trong đó.

Anh ngồi trong góc, hai chân tùy ý vắt lên nhau, điều thuốc lá trong tay lập lòe ánh lửa, khói trắng từ từ lan tỏa ra xung quanh. Nếu không tính đến vẻ mặt đậm bạc của anh, đây quả thực là cảnh đẹp ý vui.

Nụ cười trên mặt Hạ Nhiễm cứng lại, một lát sau cô thật tự nhiên quay đầu chào hỏi Ninh Viễn đang ngồi bên cạnh Cố Tấn Thần, "Anh cũng ở đây sao anh Ninh Viễn, xin chào."

nói thật, một giây khi Hạ Nhiễm tránh không nhìn thẳng vào Cố Tấn Thần, đầu cô đang không ngừng niệm chú: ngàn vạn lần không được nhắc đến chuyện tôi mời khách.

Ninh Viễn bị kẹt ở giữa hai người có chút lúng túng, hắn nhìn thoáng qua ông chủ đang mím môi không nói, lại nhìn Tiêu Sơn đang cười nhạo, lễ phép hướng Hạ Nhiễm chào: "Chào Hạ tiểu thư, tôi đến cùng ông chủ."

Làm thư kí của Cố Tấn Thần, năng lực giao tiếp của Ninh Viễn đương nhiên không thể kém được, một câu liền chuyển lực chú ý của Hạ Nhiễm về lại Cố Tấn Thần. cô cười ngây ngô, giống như trẻ con nói dối bị vạch trần, vẫy tay với Cố Tấn Thần: "Chào anh, lâu lắm rồi không gặp."

nói xong, cô chỉ hận không cắn đứt lưỡi mình, làm gì mà 'đã lâu không gặp', rõ ràng là mới gặp không lâu mà.

Cố Tấn Thần vui buồn gì cũng không lộ ra bên ngoài, đảo qua mặt anh cũng tìm không ra chút phản ứng, anh gẩy tàn thuốc, ngẩng đầu hài hước nói: "Nếu anh nhớ không nhầm thì chúng ta mới gặp nhau cách đây vài ngày."

Lời anh nói làm cô dở khóc dở cười, cắn môi dưới áp a áp ứng đáp: "Thế à, có thể là do trí nhớ của tôi không được tốt."

17. Chương 9: Chương 8

không khí ngay lập tức liền lạnh xuống, Cố Tấn Thần lạnh mặt nhìn cô, ánh mắt như muốn lột da tróc thịt cô nuốt vào bụng. Chân Hạ Nhiễm run run, nụ cười miễn cưỡng trên môi cũng cứng ngắc, nước mắt cũng sắp trào ra rồi. cô gái ngồi bên cạnh đột nhiên xen vào, nói: "Tấn Thần, hai người có quen biết à?"

Hơn cả quen biết ý chứ, thiếu điều muốn kết oán thôi...

Lời đã đến môi, nhưng dưới ánh mắt nguy hiểm của Cố Tấn Thần, Hạ Nhiễm nuốt vội lời muốn nói xuống bụng, đưa mắt nhìn cô gái vừa lên tiếng.

Từ bé đến giờ, Hạ Nhiễm luôn thích thưởng thức cái đẹp. Loại thưởng thức này không phải chỉ là trêu trọc trai đẹp, gái xinh. Mà cô gái xinh đẹp trước mặt cô lại có vẻ đẹp trầm ổn và trí thức.

Mái tóc dài rối tung xõa trên vai, bông bênh như ánh nắng. cô ấy mặc lễ phục bó sát, phô bày hết được những đường cong cơ thể cân xứng. Hạ Nhiễm không nhịn được cúi đầu nhìn ngực mình giấu dưới lớp áo sơ mi trắng.

Con gái xinh đẹp hay không, dựa không ít vào thứ này!

Trong khi Hạ Nhiễm còn đánh giá chính mình, Giản Ngôn cũng yên lặng thâm đánh giá cô, gật đầu chào cô đầy thiện ý: "Chào cô, tôi là Giản Ngôn, là bạn thời đại học của Cố Tấn Thần."

"Xin chào, tôi là Hạ Nhiễm." Là con gái bạn của ba Cố Tấn Thần, nếu như bắt buộc phải giới thiệu.

"À, Hạ Nhiễm." Giản Ngôn cười sâu xa, đưa ánh mắt Hạ Nhiễm không hiểu sang phía Cố Tấn Thần, sau đó quay đầu tiếp tục trò chuyện với cô, "Tên này nghe rất quen."

Cái gì vậy, ý cô ấy là tên cô rất thông tục ư hả?

Năm xưa khi Hạ Thế Hiên đặt tên cho Hạ Nhiễm đã cố ý tra gia phả của Hạ gia. Để chứng minh tên mình là độc nhất vô nhị, khi lên cao trung cô còn cố tình tra google, baidu tìm đi tìm lại.

Kỳ thật, người thẳng tính cũng như đứa trẻ con, nghĩ cái gì trong đầu, liền nói ra ngoài miệng.

Cho nên kẻ ương bướng Hạ Nhiễm thẳng thừng hỏi lại: "Tên của tôi rất phổ thông à?"

"Hi hi --" Giản Ngôn không nhịn được bật cười, ánh mắt lướt qua một bên mặt tối tăm của Cố Tấn Thần, lại thấy khoe môi anh khó gặp khẽ nhếch, giọng nói mang ý cười. "không đâu, tên em rất đặc biệt."

Đang này vừa nói chuyện xong, Tiêu Sơn bên kia đã từ bên ngoài đi vào, dẫn theo mấy người nữa. Hạ Nhiễm chỉ nhận ra người đi đầu tiên, chính là người tên Trần Tử Ngang cô vừa bắt gặp ngoài cửa. Phía sau Trần Tử Ngang là mấy người nữa, cũng Tây trang giày da trắng thơm, xem bộ dáng thì chắc là người có địa vị cao. Lúc bọn họ đẩy cửa vào, ngay lập tức liền có cảm giác "đại khí hào hùng".

Giới thiệu lẫn nhau xong, mỗi người đều kính nhau một li rượu.

Đột nhiên, Cố Tấn Thần đứng dậy, hai tay tùy ý chỉnh lại vạt áo comple của mình, bình tĩnh thong dong, không nhanh khiêng chậm nói: "Mọi người ở lại chơi, tôi còn phải xử lý vài chuyện."

Ngay trước lúc anh đi, Hạ Nhiễm thấy ánh mắt anh rõ ràng chiếu vào mình, ánh mắt ấy lạnh lùng, mang theo ý cảnh cáo nồng đậm.

Cho đến tận khi thấy anh bước ra khỏi phòng bao, trái tim đang treo lơ lửng của Hạ Nhiễm mới bình tĩnh lại. Nhưng ngay lúc cô định cùng đám người Giản Ngôn đi ra quầy bar mini trong phòng, điện thoại di động để trên bàn lại rung không ngừng, cô lại cho rằng đấy là điện thoại của hai vị phụ huynh nhà cô, lương tâm bỗng nhiên trĩu nặng thăm hỏi đứa con gái bị bỏ rơi này.

Tùy tiện mở ra xem, lại là tin nhắn từ một số lạ.

"Anh ở ngoài chờ em. - Cố Tấn Thần."

Chẹp, đơn giản nói vào điểm chính lại ngắn gọn súc tích.

Người đàn ông này thật tự cao tự đại, lại ngạo kiều.

cô chỉ xem qua, không hề coi trọng tin nhắn kia, sau đó ném điện thoại lên ghế.

Chơi đồ súc sắc vài lần, cô bị chúc uống vài chén rượu phạt.

Khi mắt cô bắt đầu mơ màng, không nhìn rõ, điện thoại lại rung lên liên tiếp.

Cố Tấn Thần: "Cho em mười giây."

Cố Tấn Thần: "Mười."

Cố Tấn Thần: "Chín."

Cố Tấn Thần: "Tám."

...

Cố Tấn Thần: "Hai."

Người đàn ông nào đó ở đầu dây bên kia hứng trí đếm ngược, Hạ Nhiễm ở bên này nhận được tin nhắn mà như bị khựng bố, run như cây sậy, ngoan ngoãn trả lời anh: "Ra ngay đây."

Lấy túi xách, uống nốt ly cocktail một cách đầy tức giận để lấy can đảm, Hạ Nhiễm buồn rầu chào tạm biệt Tiêu Sơn.

cô bước đi lung la lung lay, một bước thành năm, vốn dĩ quãng đường chỉ cần hai phút, nay cô đi đến mười phút vẫn chưa đến nơi. Vừa ra khỏi cửa chính câu lạc bộ, cô thấy ngay chiếc Bentley đỗ bên kia đường.

Xe thể thao sang trọng, dưới ánh đèn đường càng lộ ra vẻ cao quý.

Chỉ là, không khí bao quanh người đàn ông đứng bên cạnh lại hết sức âm lãnh khiến người khác tiếp cận không khỏi rùng mình.

Chất còn còn trong người cô cũng bay biến sạch.

Cố tiên sinh thật ra rất có công hiệu trong việc giải rượu, tỉnh táo đầu óc đấy nhé!

Anh biếng nhác dựa vào cửa xe, cúi thấp đầu, cho dù chỉ cách một con đường, Hạ Nhiễm vẫn có cảm giác bị áp bách.

Khi cô vẫn còn thất thần, chẳng biết từ lúc nào Cố Tấn Thần đã ngẩng đầu, ánh mắt quán lấy cô, hất cằm ra dấu muốn cô đi về phía này.

không thể phủ nhận một điều, trên đời này thứ có thể gây đủ lực ảnh hưởng tới một người không phải mị lực mà là sự uy hiếp lạnh lùng, bạo lực. Dưới loại áp bách kinh người ấy, Hạ Nhiễm bước từng bước một tới gần Cố Tấn Thần. Đến khi cô cách anh khoảng một mét mới dừng lại, anh rất cao, ánh đèn hắt xuống người làm cái bóng của anh bao phủ cả người cô. Điều này làm cô vô thức né tránh, lui về sau một bước mới ngẩng đầu hỏi: "Anh tìm tôi có việc gì à?"

Anh đáp: "Anh đói."

"Hả?" Hạ Nhiễm ngạc nhiên nhìn anh, người đàn ông này có thể nói một câu "Anh đói" tao nhã hơn nữa không? Thanh sắc trầm thấp, vô cùng tự nhiên.

Anh nghiêng người mở cửa xe bên ghế phụ ra, hoàn toàn không hề trưng cầu ý kiến cô nhét cô vào trong xe. Sau đó mới vòng qua bên kia lên xe.

Đến lúc này Hạ Nhiễm đang ngồi im mới nhận ra ý của anh. Nắm thật chặt túi xách, cô khẩn trương nuốt nước miếng, đợi Cố Tấn Thần vào trong xe mới dè dặt hỏi: "Anh chưa ăn tối à?"

"Chưa."

Cố Tấn Thần trả lời rất ngắn gọn lại làm Hạ Nhiễm đứng ngồi không yên. Bây giờ cô mới hối hận vì sao lại tới đây tìm Tiêu Sơn, sao chưa hỏi Tiêu Sơn xem có ai ở đó không mà đã vội vàng bắt xe tới.

Còn nữa, lúc này tiền taxi vẫn chưa đòi từ Tiêu Sơn tên kia đâu.

Nếu đem số tiền ít ỏi còn trong ví tiêu xài nữa, cô khẳng định phải sống đầu đường xó chợ luôn.

"Tám rưỡi rồi."

Hạ Nhiễm oán trách trong bụng, có ai tám rưỡi tối rồi còn chưa ăn cơm không, nếu có đi ra đây, nếu không tôi đánh chết anh.

Anh thành thật gật đầu : "Anh biết."

"Tôi, không còn bao nhiêu tiền đâu." Hạ Nhiễm sau khi uống rượu mũi đỏ đỏ, ngay cả đôi mắt vốn trong suốt giờ cũng mờ mờ, ướt át. cô như thế này, rơi vào đáy mắt Cố Tấn Thần lại phi thường đáng thương.

Cố Tấn Thần thuận mắt nhìn túi xách cô ôm khư khư trong ngực, mi tâm lại nhăn thêm mấy nếp. không biết trong cái đầu nhỏ nhỏ của cô lại đang nghĩ lung tung cái gì đây, anh giơ tay chỉnh lại kính chiếu hậu, chính xác bắt được tầm mắt đang né tránh mình của cô, anh hắng giọng, lên tiếng: "Anh không kén ăn."

Ý là em mời cái gì anh ăn cái đó.

Bạn học Hạ Nhiễm đang áy náy, mở to mắt quay sang nhìn người nào đó đang lái xe, không kén ăn tức là có thể ăn rất nhiều. Cho nên, hôm nay cô khẳng định phải ngủ ngoài đường rồi!

Suốt dọc đường đi, họ đi qua vài khách sạn năm sao, nhà hàng cao cấp. Lần nào Cố Tấn Thần dừng xe, Hạ Nhiễm thấy đèn đỏ phía trước mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, Cố tiên sinh thiện lương dừng xe ở một quán mìa.

Ngay lúc Hạ Nhiễm xuống xe còn nhỏ giọng nói một câu, làm Hạ Nhiễm mặt vốn đã hồng còn đỏ hơn.

"Cái này chắc em có thể mời được đúng không?"

Quán không quá lớn, trang trí khá đơn giản.

Đây chẳng phải là quán ăn cô hay tới sao!

Mời được, chắc chắn mời được!

Mì với ớt xanh xào thịt - 12 NNT

Mì thịt bò kho tiêu - 18 NNT

Mì thịt nạc - 15 NNT

Mì thịt gà xé - 15 NNT

...

cô lén lút cười khi nhìn thấy giá cả trên thực đơn, ngay phút chốc tâm tình nở hoa. Vẫy tay gọi chủ quán, cong cong miệng cười nói đơn đả với Cố Tấn Thần: "Đừng khách sáo, để tôi mời."

Bộ dáng này với lúc ngồi trên xe đúng là khác nhau một trời một vực, lúc Cố Tấn Thần ngẩng đầu nhìn thì bất gặp cô đang cười ngây ngô, áo khoác bị cô tùy tiện ném lên bàn, vài sợi tóc rơi bên tai, đôi mắt như sáng thêm mấy phần khi cô im lặng. Anh tỉnh bơ rút thực đơn từ tay cô, không cần suy nghĩ, trực tiếp gọi món: "Ba phần mì thịt bò kho tiêu loại lớn."

Ba phần, loại lớn, mì thịt bò kho tiêu???

Anh có họ với heo không thế? Có thể ăn hết nhiều mì thế, bảo sao anh nói anh không kén ăn.

cô ngẫm kĩ, lại thấy khóe môi người nào đó đàn nhếch lên một cách khả nghi, không ổn! cô lấy lại thực đơn, mới phát hiện ra đúng là có điều không ổn thật.

không thể tin nổi ở cột ghi giá tiền còn có thêm vài dòng chú thích nhỏ nhỏ.

P/S : giá ghi trên thực đơn chỉ áp dụng cho phần ăn loại nhỏ, loại lớn gấp đôi.

$3 \times 18 \times 2 = 108$

108 NNT

Cho nên, bữa tối đến muộn của Cố tiên sinh đã tốn mất một nửa tiền sinh hoạt phí của cô rồi

Người nào đó được lợi còn không biết, còn cẩn thận hỏi thăm cô: "Em không gọi món à?"

"không cần." nói xong, để cho thuyết phục cô còn đánh "ợ" một tiếng thật kêu, dựa người vào ghế, "Tôi ăn rồi."

Chén mì thịt bò thật lớn, thơm ngào ngạt được phục vụ bùng lên, Cố Tấn Thần một bên lấy đũa gấp mì, một bên hỏi lại cô: "Em thật sự không muốn ăn thêm?"

Mạnh mẽ nuốt nước miếng, cô kiên quyết đáp : "không muốn!"

Cuối cùng thì Hạ Nhiễm cũng hiểu được cảm giác miếng ăn đến mồm rồi còn không được há mồm ra ăn. Nhất là khi vị ông chủ lớn kia cứ dùng sức mút sợi mì để tạo tiếng động, làm lòng cô cứ chộn rộn không yên.

Sau khi ăn hết một bát mì, Cố Tấn Thần tao nhã rút khăn lau miệng. Hạ Nhiễm nhìn hai bát mì vẫn còn bốc khói trên bàn, nghi ngờ hỏi: "Anh ăn no rồi?"

"Ừ."

"Thế..." anh gọi ba bát mì để làm gì? một mình anh ăn một bát, thế hai bát còn lại thì sao đây!!!

"Gói về." Lời đã đến cổ họng rồi, nghe hai chữ này của anh liền nuốt về.

Đến khi trả tiền, Hạ Nhiễm đã hiểu sâu sắc câu nói này : Việc đau khổ nhất trên đời này không phải là em yêu anh mà anh không biết, cũng không phải ba bát mì thịt bò thơm ngon để trước mặt lại phải mời người khác ăn, mà là trong ví của bạn chỉ còn ba trăm NNT sinh hoạt phí nhưng lại phải cắn răng lấy một nửa đi mời người ta ăn ba bát mì thịt bò thật lớn mà mình thì chỉ có thể ngồi nhìn.

18. Chương 8

không khí ngay lập tức liền lạnh xuống, Cố Tấn Thần lạnh mặt nhìn cô, ánh mắt như muốn lột da tróc thịt cô nuốt vào bụng. Chân Hạ Nhiễm run run, nụ cười miễn cưỡng trên môi cũng cứng ngắc, nước mắt cũng sắp trào ra rồi. cô gái ngồi bên cạnh đột nhiên xen vào, nói: "Tấn Thần, hai người có quen biết à?"

Hơn cả quen biết ý chứ, thiếu điều muốn kết oán thôi...

Lời đã đến môi, nhưng dưới ánh mắt nguy hiểm của Cố Tấn Thần, Hạ Nhiễm nuốt vội lời muốn nói xuống bụng, đưa mắt nhìn cô gái vừa lên tiếng.

Từ bé đến giờ, Hạ Nhiễm luôn thích thưởng thức cái đẹp. Loại thưởng thức này không phải chỉ là trêu trọc trai đẹp, gái xinh. Mà cô gái xinh đẹp trước mặt cô lại có vẻ đẹp trầm ổn và trí thức.

Mái tóc dài rối tung xõa trên vai, bông bênh như ánh nắng. cô ấy mặc lễ phục bó sát, phô bày hết được những đường cong cơ thể cân xứng. Hạ Nhiễm không nhìn được cúi đầu nhìn ngực mình giấu dưới lớp áo sơ mi trắng.

Con gái xinh đẹp hay không, dựa không ít vào thứ này!

Trong khi Hạ Nhiễm còn đánh giá chính mình, Giản Ngôn cũng yên lặng thầm đánh giá cô, gật đầu chào cô đầy thiện ý: "Chào cô, tôi là Giản Ngôn, là bạn thời đại học của Cố Tấn Thần."

"Xin chào, tôi là Hạ Nhiễm." Là con gái bạn của ba Cố Tấn Thần, nếu như bắt buộc phải giới thiệu.

"À, Hạ Nhiễm." Giản Ngôn cười sâu xa, đưa ánh mắt Hạ Nhiễm không hiểu sang phía Cố Tấn Thần, sau đó quay đầu tiếp tục trò chuyện với cô, "Tên này nghe rất quen."

Cái gì vậy, ý cô ấy là tên cô rất thông tục ý hả?

Năm xưa khi Hạ Thế Hiện đặt tên cho Hạ Nhiễm đã cố ý tra gia phả của Hạ gia. Để chứng minh tên mình là độc nhất vô nhị, khi lên cao trung cô còn cố tình tra google, baidu tìm đi tìm lại.

Kỳ thật, người thẳng tính cũng như đứa trẻ con, nghĩ cái gì trong đầu, liền nói ra ngoài miệng.

Cho nên kẻ ương bướng Hạ Nhiễm thẳng thừng hỏi lại: "Tên của tôi rất phổ thông à?"

"Hi hi --" Giản Ngôn không nhìn được bật cười, ánh mắt lướt qua một bên mặt tối tăm của Cố Tấn Thần, lại thấy khóe môi anh khó gập khê nhếch, giọng nói mang ý cười. "không đâu, tên em rất đặc biệt."

Đang này vừa nói chuyện xong, Tiêu Sơn bên kia đã từ bên ngoài đi vào, dẫn theo mấy người nữa. Hạ Nhiễm chỉ nhận ra người đi đầu tiên, chính là người tên Trần Tử Ngang cô vừa bắt gặp ngoài cửa. Phía sau

Trần Tử Ngang là mấy người nữa, cũng Tây trang giày da thẳng thớm, xem bộ dáng thì chắc là người có địa vị cao. Lúc bọn họ đẩy cửa vào, ngay lập tức liền có cảm giác “đại khí hào hùng”.

Giới thiệu lẫn nhau xong, mỗi người đều kính nhau một li rượu.

Đột nhiên, Cố Tấn Thần đứng dậy, hai tay tùy ý chỉnh lại vạt áo comple của mình, bình tĩnh thong dong, không nhanh khiêng chậm nói: “Mọi người ở lại chơi, tôi còn phải xử lý vài chuyện.”

Ngay trước lúc anh đi, Hạ Nhiễm thấy ánh mắt anh rõ ràng chiếu vào mình, ánh mắt ấy lạnh lùng, mang theo ý cảnh cáo nồng đậm.

Cho đến tận khi thấy anh bước ra khỏi phòng bao, trái tim đang treo lơ lửng của Hạ Nhiễm mới bình tĩnh lại. Nhưng ngay lúc cô định cùng đám người Giản Ngôn đi ra quầy bar mini trong phòng, điện thoại di động để trên bàn lại rung không ngừng, cô lại cho rằng đây là điện thoại của hai vị phụ huynh nhà cô, lương tâm bỗng nhiên trĩu nặng thăm hỏi đứa con gái bị bỏ rơi này.

Tùy tiện mở ra xem, lại là tin nhắn từ một số lạ.

”Anh ở ngoài chờ em. - Cố Tấn Thần.”

Chẹp, đơn giản nói vào điểm chính lại ngắn gọn súc tích.

Người đàn ông này thật tự cao tự đại, lại ngạo kiều.

cô chỉ xem qua, không hề coi trọng tin nhắn kia, sau đó ném điện thoại lên ghế.

Chơi đồ súc sắc vài lần, cô bị chuốc uống vài chén rượu phạt.

Khi mắt cô bắt đầu mơ màng, không nhìn rõ, điện thoại lại rung lên liên tiếp.

Cố Tấn Thần: “Cho em mười giây.”

Cố Tấn Thần: “Mười.”

Cố Tấn Thần: “Chín.”

Cố Tấn Thần: “Tám.”

...

Cố Tấn Thần: “Hai.”

Người đàn ông nào đó ở đầu dãy bên kia hứng trí đếm ngược, Hạ Nhiễm ở bên này nhận được tin nhắn mà như bị khùng bố, run như cây sậy, ngoan ngoãn trả lời anh: “Ra ngay đây.”

Lấy túi xách, uống nốt ly cocktail một cách đầy tức giận để lấy can đảm, Hạ Nhiễm buồn rầu chào tạm biệt Tiêu Sơn.

cô bước đi lung lay, một bước thành năm, vốn dĩ quãng đường chỉ cần hai phút, nay cô đi đến mười phút vẫn chưa đến nơi. Vừa ra khỏi cửa chính câu lạc bộ, cô thấy ngay chiếc Bentley đỗ bên kia đường.

Xe thể thao sang trọng, dưới ánh đèn đường càng lộ ra vẻ cao quý.

Chỉ là, không khí bao quanh người đàn ông đứng bên cạnh lại hết sức âm lạnh khiến người khác tiếp cận không khỏi rùng mình.

Chất còn còn trong người cô cũng bay biến sạch.

Cổ tiên sinh thật ra rất có công hiệu trong việc giải rượu, tỉnh táo đầu óc đấy nhé!

Anh biếng nhác dựa vào cửa xe, cúi thấp đầu, cho dù chỉ cách một con đường, Hạ Nhiễm vẫn có cảm giác bị áp bách.

Khi cô vẫn còn thất thần, chẳng biết từ lúc nào Cố Tấn Thần đã ngẩng đầu, ánh mắt quán lấy cô, hất cằm ra dấu muốn cô đi về phía này.

không thể phủ nhận một điều, trên đời này thứ có thể gây đủ lực ảnh hưởng tới một người không phải mị lực mà là sự uy hiếp lạnh lùng, bạo lực. Dưới loại áp bách kinh người ấy, Hạ Nhiễm bước từng bước một tới gần Cố Tấn Thần. Đến khi cô cách anh khoảng một mét mới dừng lại, anh rất cao, ánh đèn hắt xuống người làm cái bóng của anh bao phủ cả người cô. Điều này làm cô vô thức né tránh, lui về sau một bước mới ngẩng đầu hỏi: “Anh tìm tôi có việc gì à?”

Anh đáp: “Anh đói.”

”Hả?” Hạ Nhiễm ngạc nhiên nhìn anh, người đàn ông này có thể nói một câu “Anh đói” tao nhã hơn nữa không? Thanh sắc trầm thấp, vô cùng tự nhiên.

Anh nghiêng người mở cửa xe bên ghế phụ ra, hoàn toàn không hề trưng cầu ý kiến cô nhét cô vào trong xe. Sau đó mới vòng qua bên kia lên xe.

Đến lúc này Hạ Nhiễm đang ngồi im mới nhận ra ý của anh. Nắm thật chặt túi xách, cô khẩn trương nuốt nước miếng, đợi Cố Tấn Thần vào trong xe mới dè dặt hỏi: “Anh chưa ăn tối à?”

”Chưa.”

Cố Tấn Thần trả lời rất ngắn gọn lại làm Hạ Nhiễm đứng ngồi không yên. Bây giờ cô mới hối hận vì sao lại tới đây tìm Tiêu Sơn, sao chưa hỏi Tiêu Sơn xem có ai ở đó không mà đã vội vàng bắt xe tới.

Còn nữa, lúc nãy tiền taxi vẫn chưa đòi từ Tiêu Sơn tên kia đâu.

Nếu đem số tiền ít ỏi còn trong ví tiêu xài nữa, cô khẳng định phải sống đầu đường xó chợ luôn.

”Tám rưỡi rồi.”

Hạ Nhiễm oán trách trong bụng, có ai tám rưỡi tối rồi còn chưa ăn cơm không, nếu có đi ra đây, nếu không tôi đánh chết anh.

Anh thành thật gật đầu: “Anh biết.”

”Tôi, không còn bao nhiêu tiền đâu.” Hạ Nhiễm sau khi uống rượu mũi đo đỏ, ngay cả đôi mắt vốn trong suốt giờ cũng mờ mịt, ướt át. cô như thế này, rơi vào đáy mắt Cố Tấn Thần lại phi thường đáng thương.

Cố Tấn Thần thuận mắt nhìn túi xách cô ôm khư khư trong ngực, mi tâm lại nhăn thêm mấy nếp. không biết trong cái đầu nhỏ nhỏ của cô lại đang nghĩ lung tung cái gì đây, anh giơ tay chỉnh lại kính chiếu hậu, chính xác bắt được tầm mắt đang né tránh mình của cô, anh háng giọng, lên tiếng: “Anh không kén ăn.”

Ý là em mời cái gì anh ăn cái đó.

Bạn học Hạ Nhiễm đang áy náy, mở to mắt quay sang nhìn người nào đó đang lái xe, không kén ăn tức là có thể ăn rất nhiều. Cho nên, hôm nay cô khẳng định phải ngủ ngoài đường rồi!

Suốt dọc đường đi, họ đi qua vài khách sạn năm sao, nhà hàng cao cấp. Lần nào Cố Tấn Thần dừng xe, Hạ Nhiễm thấy đèn đỏ phía trước mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, Cố tiên sinh thiện lương dừng xe ở một quán mìa.

Ngay lúc Hạ Nhiễm xuống xe còn nhỏ giọng nói một câu, làm Hạ Nhiễm mặt vốn đã hồng còn đỏ hơn.

”Cái này chắc em có thể mời được đúng không?”

Quán không quá lớn, trang trí khá đơn giản.

Đây chẳng phải là quán ăn cô hay tới sao!

Mời được, chắc chắn mời được!

Mì với ớt xanh xào thịt - 12 NNT

Mì thị bò kho tiêu - 18 NNT

Mì thịt nạc - 15 NNT

Mì thịt gà xé - 15 NNT

...

cô lén lút cười khi nhìn thấy giá cả trên thực đơn, ngay phút chốc tâm tình nở hoa. Vẫy tay gọi chủ quán, cong cong miệng cười nói đơn đả với Cố Tấn Thần: “Đừng khách sáo, để tôi mời.”

Bộ dáng này với lúc ngồi trên xe đúng là khác nhau một trời một vực, lúc Cố Tấn Thần ngẩng đầu nhìn thì bất gặp cô đang cười ngây ngô, áo khoác bị cô tùy tiện ném lên bàn, vài sợi tóc rơi bên tai, đôi mắt như sáng thêm mấy phần khi cô im lặng. Anh tỉnh bơ rút thực đơn từ tay cô, không cần suy nghĩ, trực tiếp gọi món: “Ba phần mì thịt bò kho tiêu loại lớn.”

Ba phần, loại lớn, mì thịt bò kho tiêu???

Anh có họ với heo không thế? Có thể ăn hết nhiều mì thế, bảo sao anh nói anh không kén ăn.

cô ngẫm kĩ, lại thấy khóe môi người nào đó đàn nhếch lên một cách khả nghi, không ổn! cô lấy lại thực đơn, mới phát hiện ra đúng là có điều không ổn thật.

không thể tin nổi ở cột ghi giá tiền còn có thêm vài dòng chú thích nho nhỏ.

P/S: giá ghi trên thực đơn chỉ áp dụng cho phần ăn loại nhỏ, loại lớn gấp đôi.

$3 \times 18 \times 2 = 108$

108 NNT

Cho nên, bữa tối đến muộn của Cố tiên sinh đã tốn mất một nửa tiền sinh hoạt phí của cô rồi

Người nào đó được lợi còn không biết, còn cẩn thận hỏi thăm cô: “Em không gọi món à?”

”không cần.” nói xong, để cho thuyết phục cô còn đánh “ợ” một tiếng thật kêu, dựa người vào ghế, “Tôi ăn rồi.”

Chén mì thịt bò thật lớn, thơm ngào ngạt được phục vụ bưng lên, Cố Tấn Thần một bên lấy đũa gấp mì, một bên hỏi lại cô: “Em thật sự không muốn ăn thêm?”

Mạnh mẽ nuốt nước miếng, cô kiên quyết đáp: “không muốn!”

Cuối cùng thì Hạ Nhiễm cũng hiểu được cảm giác miếng ăn đến mồm rồi còn không được há mồm ra ăn. Nhất là khi vị ông chủ lớn kia cứ dùng sức mút sợi mì để tạo tiếng động, làm lòng cô cứ chộn rộn không yên.

Sau khi ăn hết một bát mì, Cố Tấn Thần tao nhã rút khăn lau miệng. Hạ Nhiễm nhìn hai bát mì vẫn còn bốc khói trên bàn, nghi ngờ hỏi: “Anh ăn no rồi?”

”Ừ.”

”Thế...” anh gọi ba bát mì để làm gì? một mình anh ăn một bát, thế hai bát còn lại thì sao đây!!!

”Gói về.” Lời đã đến cổ họng rồi, nghe hai chữ này của anh liền nuốt về.

Đến khi trả tiền, Hạ Nhiễm đã hiểu sâu sắc câu nói này: Việc đau khổ nhất trên đời này không phải là em yêu anh mà anh không biết, cũng không phải ba bát mì thịt bò thơm ngon để trước mặt lại phải mời người khác ăn, mà là trong ví của bạn chỉ còn ba trăm NNT sinh hoạt phí nhưng lại phải cắn răng lấy một nửa đi mời người ta ăn ba bát mì thịt bò thật lớn mà mình thì chỉ có thể ngồi nhìn.

19. Chương 10: Chương 9

Cuộc đời sẽ dạy ta rất nhiều điều, giả dụ như :

Một vài việc, không phải bạn không thích thì sẽ không cần làm. Nhưng, một khi có hứng thú với việc nào đó, tuyệt đối không được từ bỏ.

Cho dù thật sự rất đau lòng, Hạ Nhiễm vẫn dứt khoát rút tiền riêng ra trả cho ông chủ quán mì.

Ra khỏi quán, Cố Tấn Thần đã nhanh chân đi trước cô một đoạn.

Cô cầm mì thịt bò đã được gói lại, đi ở phía sau.

Có lẽ vì cô đi quá chậm, người nào đó đi trước đột nhiên xoay người lãnh đạm ra lệnh: "Nhanh chân lên một chút."

"Đến đây." Cô cắn môi dưới, đổi tay cầm gói đồ ăn, bước nhanh về phía trước để đuổi kịp anh.

Cô đi đến phía sau anh một đoạn thì giữ khoảng cách nhất định. Một trước một sau, từ góc độ này, cô chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh. Ánh trăng chiếu sáng làm gương mặt anh thêm góc cạnh, lông mi dày tạo thành một cái bóng như quạ nan. Dem theo gương mặt đẹp trai như vậy ra đường, khẳng định phiền phức không ít!

Biết đâu gặp phải dâm tặc trộm sắc, anh còn phải nhờ vả cô bảo vệ anh ý chứ.

Ánh mắt cô rũ xuống.

Trong quán mì Cố Tấn Thần đã cởi ra áo vest ngoài, bây giờ chỉ mặc áo sơ mi đen, tay áo xắn lên để lộ cơ bắp rắn chắc.

Ồ, chắc anh không cần cô bảo vệ đâu nhỉ.

Thân thể cao lớn kia bỗng nghiêng qua khe cười: "Em sợ anh lắm à?"

Sợ. Đương nhiên sợ rồi.

Nếu không sợ anh, cô đã không phải lén lút lút lút kiểm soát để được đi hẹn hò với anh.

Nếu không sợ anh, cô sẽ không vì anh xuất hiện trong nhà mình mà dằn vặt thừa nhận với Hạ Thế Hiên.

Không sợ anh, cô đã chẳng vì bắt gặp anh đi thang máy mà chọn leo thang bộ.

Thua người không thua trận, Hạ Nhiễm vệt chết còn cứng mồm hỏi anh: "Ai cơ?"

"Anh."

"Không sợ."

Nghe cô rành mạch trả lời, Cố Tấn Thần cũng không phản bác mà chỉ dùng cặp mắt sắc bén nhìn cô, giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Ban đêm, gió nhẹ hiu hiu thổi, những cơn gió thế này vào một ngày hè đã mang tới cảm giác mát mẻ cho con người.

Cô cúi đầu, vài lọn tóc lướt qua vai che khuất gò má trắng nõn.

Anh lặng lẽ nhìn cô, lại ngửi thấy người cô có mùi rượu. Ánh mắt lập tức rét lạnh, âm thanh cất lên có chút bức bối: "Tửu lượng của em rất khá?"

Anh hỏi khiến Hạ Nhiễm nhớ đến ba cốc vodka cô uống trong phòng bao. Khí phách đào non lấp bễ ấy, đâu thể thuộc về một cô gái mới tốt nghiệp đại học.

Vô thức gạt đầu, sau đó lại lắc đầu, cuối cùng lúng túng mân mê vành tai mình, chột dạ giải thích: "Lúc còn ở Anh đã từng học cách ủ rượu."

Nghe câu trả lời ấy, Cố Tấn Thần không hề ngạc nhiên, ngược lại cảnh cáo cô: "Những nơi như chỗ ấy không thích hợp với em đâu."

Chỗ ấy?

Ý anh là mấy chỗ ăn chơi trác táng ý hả?

Cô không hiểu: "Sao lại thế?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh nhưng vẫn chẳng nhìn thấy biểu tình nào trên gương mặt ấy.

Đợi nửa ngày, đôi mắt anh híp lại sâu thẳm, nghiêng người ghé vào sát ngay gáy, hơi thở nóng rực ái muội sau tai làm lúng túng, hoảng hốt:

Hạ Nhiễm vô ý thức quay mặt đi, lại nghe anh châm chọc :

”Em không có tiền.”

Nói xong anh liền đi lấy xe, bỏ lại Hạ Nhiễm vẫn còn dờ dẩn.

Em không có tiền, em không có tiền, em không có tiền...

Cả người Hạ Nhiễm đều khó chịu, một cổ tức giận cuộn trào trong lòng, nhìn bóng lưng anh tiêu sái rời đi, cô chỉ sợ mình không kiềm chế nổi mà chạy đến phun một búng máu vào mặt anh mất.

Cho đến tận khi yên vị trong xe, cả hai người đều vô cùng ăn ý không nói với nhau câu nào.

Cố Tấn Thần thì nghiêm túc lái xe, Hạ Nhiễm lại nghiêm túc tức giận.

Đến khi dừng ở cái đèn đỏ thứ ba, Cố Tấn Thần mới lơ đãng quay qua ngó cô một cái, mi tâm hơi nhăn, lúc cô tức giận bao giờ môi cũng vênh lên.

Thu lại ánh mắt thâm sâu, anh hắng giọng nói: ”Nghe nói em chưa tìm được việc làm?”

Cô dỗi không thèm trả lời.

”Hừ.” Gặp cô im thin thít, anh hừ nhẹ, mang theo chút trào phúng.

Ninh Viễn là thư kí của Cố Tấn Thần, Ninh Viễn lại biết chuyện mình đang tìm việc làm, thế thì việc Mạc Sâm đang tuyển lễ tân là do người này đứng sao giật dây?

Nghĩ một hồi, cô đậm đậm trả lời: ”Tôi sẽ không làm cho Mạc Sâm đâu.”

Anh hơi nhếch môi cười như không cười: ”Em khẳng định Mạc Sâm sẽ tuyển chọn em?”

”Ý anh là tôi không đủ năng lực trở thành nhân viên của Mạc Sâm?”

Nét cười yếu ớt trên mặt anh lập tức tan biến, khôi phục vẻ mặt trầm mặc. Cô héch mui trừng mắt nhìn anh.

”Anh chỉ tin vào năng lực.”

Anh coi thường biểu tình của cô, bình tĩnh dừng xe trước cửa khách sạn Mạc Sâm, sau đó không đếm xỉa đến cô, nói: ”Đến nơi rồi.”

”Anh...” Cô tức giận trừng anh, sau đó xuống xe trước chỉ vào anh: ”Nếu tôi có thể vào Mạc Sâm thì sao?”

Anh giễu cợt: ”Em có thể hả?”

”Cho tôi một buổi phỏng vấn thật công bằng đi.”

”Việc phỏng vấn tuyển nhân viên trước giờ anh chưa từng nhúng tay.”

Ý tứ của anh rõ ràng, các phòng ban của Mạc Sâm là độc lập với nhau. Bộ phận nhân sự tuyển người, chỉ có người của bộ phận nhân sự mới được phỏng vấn thí sinh, dù có tư tâm cũng lực bất tòng tâm.

Xuống xe, cô không chút do dự đi vào trong khách sạn. Cố Tấn Thần nhìn bóng dáng cô khuất sau thang máy mới rời đi.

Hạ Nhiễm vừa trở về phòng, việc đầu tiên làm là gọi điện cho Tiêu Sơn. Cô không ngại phiền gọi đến lần thứ ba thì rốt cục đầu dây bên kia mới xuất hiện âm thanh của Tiêu Sơn: ”Alo.”

Giọng nói dồn dập, từ điện thoại đôi lúc còn phát ra tiếng nôn mửa.

Âm thanh hỗn tạp làm tâm tình cô vốn đã không tốt lại càng thêm nát bét. Cô lớn giọng gọi một tiếng: ”Tiêu Sơn.”

Bên kia trả lời: "Đây."

Cô nhú mày hỏi: "Cậu uống say à?"

Tiêu Sơn lúc này vẫn còn ở trong phòng bao, kẹp điện thoại ở vai, vừa lấy sức kéo Trần Tử Ngang đang nằm sấp trên bồn rửa mặt dựa vào vai mình vừa trả lời Hạ Nhiễm: "Không, là tổng giám đốc bên Vạn Hào, giờ đang say lên say xuống đây này, mình phải ở lại thu thập hần."

Tổng giám đốc Vạn Hào, Trần Tử Ngang?

Làm sao hần uống say được, Hạ Nhiễm nhớ trước khi cô ra khỏi phòng, Trần Tử Ngang vẫn an tĩnh ngồi một góc, không chơi bởi cũng không uống dù chỉ một chén rượu cơ mà.

Thật không dễ dàng Tiêu Sơn mới dìu được Trần Tử Ngang vào xe, xin lỗi cô: "Hạ Nhiễm, có việc gì thì mai nói nhé, giờ tớ phải đưa hần về."

"Thế thì ngày mai tìm cậu tính sổ." Nói xong, trước khi bên kia cúp máy liền nhấn nút kết thúc cuộc gọi trước.

Nửa nằm nửa ngồi trên giường chơi game, cô nhận được tin nhắn tới muện của ba cô, chỉ có điều, tin nhắn không hề dễ thương tý nào:

"Ba mẹ cực kì tin tưởng vào năng lực của bảo bối có thể sống tốt. -- Ba mẹ đáng yêu của con. "

Cô giận dỗi đá dép, cởi quần áo đi tắm để xả tức.

Trong phòng tắm tràn đầy hơi nước, dưới vòi hoa sen, một cơ thể nam giới màu đồng cổ dính bọt nước lại càng thêm gợi cảm. Nước chảy từ ngực dần xuống cơ bụng cường tráng.

Cơ thể mệt mỏi, đầu óc nặng nề tắm xong đều thư giãn không ít.

Khóa vòi nước.

Anh tùy tiện lấy khăn tắm từ móc treo trong nhà tắm, đơn giản quấn khăn quanh hông rồi đi ra.

Cố Tấn Thần sau khi thay quần áo ở nhà, trên đường từ phòng ngủ đến thư phòng nhìn thấy Trương bá và Trương tẩu đang ngồi trong phòng ăn thưởng thức mì thịt bò anh mang về. Anh dừng bước, dựa vào lan can lầu hai mà hỏi vọng xuống:

"Hương vị ra sao?"

Nghe thấy giọng anh, Trương bá Trương tẩu vội đứng dậy, nghiêm túc bình luận: "Ăn rất ngon."

"Thế thì tốt." Cả người mang chút lười nhác, sau khi tắm xong thì sự sắc bén giảm đi mấy phần, anh cong khóe miệng, vô ý nở nụ cười.

Đợi đến khi anh xoay người đi vào thư phòng, Trương tẩu dùng cùi chỏ đụng đụng chồng, nghi ngờ hỏi: "Thiếu gia vừa mới cười hả?"

Trương bá thu hồi ánh mắt tò mò, khẽ gật đầu: "Ừ, có lẽ tâm tình rất tốt."

20. Chương 9

Cuộc đời sẽ dạy ta rất nhiều điều, giả dụ như:

Một vài việc, không phải bạn không thích thì sẽ không cần làm. Nhưng, một khi có hứng thú với việc nào đó, tuyệt đối không được từ bỏ.

Cho dù thật sự rất đau lòng, Hạ Nhiễm vẫn dứt khoát rút tiền riêng ra trả cho ông chủ quán mì.

Ra khỏi quán, Cố Tấn Thần đã nhanh chân đi trước cô một đoạn.

Cô cầm mì thịt bò đã được gói lại, đi ở phía sau.

Có lẽ vì cô đi quá chậm, người nào đó đi trước đột nhiên xoay người lãnh đạm ra lệnh: “Nhanh chân lên một chút.”

”Đến đây.” Cô cắn môi dưới, đổi tay cầm gói đồ ăn, bước nhanh về phía trước để đuổi kịp anh.

Cô đi đến phía sau anh một đoạn thì giữ khoảng cách nhất định. Một trước một sau, từ góc độ này, cô chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh. Ánh trăng chiếu sáng làm gương mặt anh thêm góc cạnh, lông mi dày tạo thành một cái bóng như quạt nan. Dem theo gương mặt đẹp trai như vậy ra đường, khẳng định phiền phức không ít!

Biết đâu gặp phải dâm tặc trộm sắc, anh còn phải nhờ vả cô bảo vệ anh ý chứ.

Ánh mắt cô rũ xuống.

Trong quán mì Cố Tấn Thần đã cởi ra áo vest ngoài, bây giờ chỉ mặc áo sơ mi đen, tay áo xắn lên để lộ cơ bắp rắn chắc.

Ồ, chắc anh không cần cô bảo vệ đâu nhỉ.

Thân thể cao lớn kia bỗng nghiêng qua khẽ cười: “Em sợ anh lắm à?”

Sợ. Đương nhiên sợ rồi.

Nếu không sợ anh, cô đã không phải lén lút lút lút kiểm soát để được đi hẹn hò với anh.

Nếu không sợ anh, cô sẽ không vì anh xuất hiện trong nhà mình mà dằn vặt thừa nhận với Hạ Thế Hiên.

Không sợ anh, cô đã chẳng vì bắt gặp anh đi thang máy mà chọn leo thang bộ.

Thua người không thua trận, Hạ Nhiễm vệt chết còn cứng mồm hỏi anh: “Ai cơ?”

”Anh.”

”Không sợ.”

Nghe cô rành mạch trả lời, Cố Tấn Thần cũng không phản bác mà chỉ dùng cặp mắt sắc bén nhìn cô, giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Ban đêm, gió nhẹ hiu hiu thổi, những cơn gió thế này vào một ngày hè đã mang tới cảm giác mát mẻ cho con người.

Cô cúi đầu, vài lọn tóc lướt qua vai che khuất gò má trắng nõn.

Anh lặng lẽ nhìn cô, lại ngửi thấy người cô có mùi rượu. Ánh mắt lập tức rét lạnh, âm thanh cất lên có chút bức bối: “Tửu lượng của em rất khá?”

Anh hỏi khiến Hạ Nhiễm nhớ đến ba cốc vodka cô uống trong phòng bao. Khí phách đào non lấp bễ ấy, đâu thể thuộc về một cô gái mới tốt nghiệp đại học.

Vô thức gạt đầu, sau đó lại lắc đầu, cuối cùng lúng túng mân mê vành tai mình, chột dạ giải thích: “Lúc còn ở Anh đã từng học cách ủ rượu.”

Nghe câu trả lời ấy, Cố Tấn Thần không hề ngạc nhiên, ngược lại cảnh cáo cô: “ Những nơi như chỗ ấy không thích hợp với em đâu.”

Chỗ ấy?

Ý anh là mấy chỗ ăn chơi trác táng ý hả?

Cô không hiểu: “Sao lại thế?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh nhưng vẫn chẳng nhìn thấy biểu tình nào trên gương mặt ấy.

Đợi nửa ngày, đôi mắt anh híp lại sâu thẳm, nghiêng người ghé vào sát ngay gáy, hơi thở nóng rực ái muội sau tai làm lúng túng, hoảng hốt:

Hạ Nhiễm vô ý thức quay mặt đi, lại nghe anh châm chọc:

”Em không có tiền.”

Nói xong anh liền đi lấy xe, bỏ lại Hạ Nhiễm vẫn còn dờ dẩn.

Em không có tiền, em không có tiền, em không có tiền...

Cả người Hạ Nhiễm đều khó chịu, một cổ tức giận cuộn trào trong lòng, nhìn bóng lưng anh tiêu sái rồi đi, cô chỉ sợ mình không kiềm chế nổi mà chạy đến phun một búng máu vào mặt anh mất.

Cho đến tận khi yên vị trong xe, cả hai người đều vô cùng ăn ý không nói với nhau câu nào.

Cố Tấn Thần thì nghiêm túc lái xe, Hạ Nhiễm lại nghiêm túc tức giận.

Đến khi dừng ở cái đèn đỏ thứ ba, Cố Tấn Thần mới lơ đãng quay qua ngó cô một cái, mi tâm hơi nhăn, lúc cô tức giận bao giờ môi cũng vênh lên.

Thu lại ánh mắt thâm sâu, anh hắng giọng nói: “Nghe nói em chưa tìm được việc làm?”

Cô dỗi không thèm trả lời.

”Hừ.” Gặp cô im thin thít, anh hừ nhẹ, mang theo chút trào phúng.

Ninh Viễn là thư ký của Cố Tấn Thần, Ninh Viễn lại biết chuyện mình đang tìm việc làm, thế thì việc Mạc Sâm đang tuyển lễ tân là do người này đứng sao giật dây?

Nghĩ một hồi, cô đậm đậm trả lời: “Tôi sẽ không làm cho Mạc Sâm đâu.”

Anh hơi nhếch môi cười như không cười: “Em khẳng định Mạc Sâm sẽ tuyển chọn em?”

”Ý anh là tôi không đủ năng lực trở thành nhân viên của Mạc Sâm?”

Nét cười yếu ớt trên mặt anh lập tức tan biến, khôi phục vẻ mặt trầm mặc. Cô héch mũi trừng mắt nhìn anh.

”Anh chỉ tin vào năng lực.”

Anh coi thường biểu tình của cô, bình tĩnh dừng xe trước cửa khách sạn Mạc Sâm, sau đó không đếm xỉa đến cô, nói: “Đến nơi rồi.”

”Anh...” Cô tức giận trừng anh, sau đó xuống xe trước chỉ vào anh: “Nếu tôi có thể vào Mạc Sâm thì sao?”

Anh giễu cợt: “Em có thể hả?”

”Cho tôi một buổi phỏng vấn thật công bằng đi.”

”Việc phỏng vấn tuyển nhân viên trước giờ anh chưa từng nhúng tay.”

Ý tứ của anh rõ ràng, các phòng ban của Mạc Sâm là độc lập với nhau. Bộ phận nhân sự tuyển người, chỉ có người của bộ phận nhân sự mới được phỏng vấn thí sinh, dù có tư tâm cũng lực bất tòng tâm.

Xuống xe, cô không chút do dự đi vào trong khách sạn. Cố Tấn Thần nhìn bóng dáng cô khuất sau thang máy mới rời đi.

Hạ Nhiễm vừa trở về phòng, việc đầu tiên làm là gọi điện cho Tiêu Sơn. Cô không ngại phiền gọi đến lần thứ ba thì rốt cục đầu dây bên kia mới xuất hiện âm thanh của Tiêu Sơn: “Alo.”

Giọng nói dồn dập, từ điện thoại đôi lúc còn phát ra tiếng nôn mửa.

Âm thanh hỗn tạp làm tâm tình cô vốn đã không tốt lại càng thêm nát bét. Cô lớn giọng gọi một tiếng: “Tiêu Sơn.”

Bên kia trả lời: “Đây.”

Cô nhúu mày hỏi: “Cậu uống say à?”

Tiêu Sơn lúc này vẫn còn ở trong phòng bao, kẹp điện thoại ở vai, vừa lấy sức kéo Trần Tử Ngang đang nằm sấp trên bồn rửa mặt dựa vào vai mình vừa trả lời Hạ Nhiễm: “Không, là tổng giám đốc bên Vạn Hào, giờ đang say lên say xuống đây này, mình phải ở lại thu thập hần.”

Tổng giám đốc Vạn Hào, Trần Tử Ngang?

Làm sao hần uống say được, Hạ Nhiễm nhớ trước khi cô ra khỏi phòng, Trần Tử Ngang vẫn an tĩnh ngồi một góc, không chơi bởi cũng không uống dù chỉ một chén rượu cơ mà.

Thật không dễ dàng Tiêu Sơn mới dìu được Trần Tử Ngang vào xe, xin lỗi cô: “Hạ Nhiễm, có việc gì thì mai nói nhé, giờ tớ phải đưa hần về.”

”Thế thì ngày mai tìm cậu tính sổ.” Nói xong, trước khi bên kia cúp máy liền nhấn nút kết thúc cuộc gọi trước.

Nửa nằm nửa ngồi trên giường chơi game, cô nhận được tin nhắn tới muộn của ba cô, chỉ có điều, tin nhắn không hề dễ thương tý nào:

” Ba mẹ cực kì tin tưởng vào năng lực của bảo bối có thể sống tốt. -- Ba mẹ đáng yêu của con. “

Cô giận dỗi đá dép, cởi quần áo đi tắm để xả tức.

Trong phòng tắm tràn đầy hơi nước, dưới vòi hoa sen, một cơ thể nam giới màu đồng cổ dính bọt nước lại càng thêm gợi cảm. Nước chảy từ ngực dần xuống cơ bụng cường tráng.

Cơ thể mệt mỏi, đầu óc nặng nề tắm xong đều thư giãn không ít.

Khóa vòi nước.

Anh tùy tiện lấy khăn tắm từ móc treo trong nhà tắm, đơn giản quấn khăn quanh hông rồi đi ra.

Cổ Tấn Thần sau khi thay quần áo ở nhà, trên đường từ phòng ngủ đến thư phòng nhìn thấy Trương bá và Trương tẩu đang ngồi trong phòng ăn thưởng thức mì thịt bò anh mang về. Anh dừng bước, dựa vào lan can lầu hai mà hỏi vọng xuống:

”Hương vị ra sao?”

Nghe thấy giọng anh, Trương bá Trương tẩu vội đứng dậy, nghiêm túc bình luận: “Ăn rất ngon.”

”Thế thì tốt.” Cả người mang chút lười nhác, sau khi tắm xong thì sự sắc bén giảm đi mấy phần, anh cong khóe miệng, vô ý nở nụ cười.

Đợi đến khi anh xoay người đi vào thư phòng, Trương tẩu dùng cùi chỏ đụng đụng chồng, nghi ngờ hỏi: “Thiếu gia vừa mới cười hả?”

Trương bá thu hồi ánh mắt tò mò, khẽ gật đầu: “Ừ, có lẽ tâm tình rất tốt.”

21. Chương 11: Chương 10

Hôm sau, từ sáng sớm Hạ Nhiễm đã bị đánh thức. Nhìn tin nhắn mới nhận được từ tổng đài, thật có cảm giác trời muốn diệt người, không thể cười nổi nữa.

Tin nhắn của tổng đài được trích nguyên văn như sau:

”Xin chào bạn. Tài khoản điện thoại của bạn vào lúc 00.30 ngày 20 tháng 6 đã bị trừ 10,05 đồng, hiện tại đang bị tổng đài tạm thời chặn các cuộc gọi đi, nếu không nạp tiền vào tài khoản sẽ bị chặn các cuộc gọi đến. Đề nghị quý khách nạp tiền để duy trì liên lạc. Xin chân thành cảm ơn.”

Cô rời giường tẩy tẩy lau lau một hồi mới nghĩ đến việc xuống lầu gọi Tiêu Sơn.

Khi ở Đại Đường thấy sơ đồ của Mạc Sâm, Hạ Nhiễm mới biết hóa ra khách sạn Mạc Sâm có 17 tầng, trong đó trừ Đại Đường là nhà hàng, cùng hai nhà hàng nữa ở tầng hai và tầng ba có phong cách khác nhau. Từ tầng bốn trở lên, chính là phòng đặt trước của khách sạn. Tổng công ty của Mạc Sâm được bố trí từ tầng mười lăm trở lên, nhưng không phải ai cũng được phép lên trên ấy.

Khách sạn có hai thang máy, thang máy phía Đông là dành cho khách, tầng cao nhất của thang máy này là tầng 14. Thang máy phía Tây là thang máy chuyên dụng của nhân viên, nối thẳng sảnh chính của khách sạn lên tổng bộ, không hề đi qua phòng của khách, hơn nữa, nếu không thể trình ra giấy chứng nhận thì đừng mơ có thể bước vào thang máy nửa bước.

”Đề nghị cô xuất trình giấy tờ.”

”Tôi không có, nhưng tôi thật sự đang có việc gấp. Anh có thể châm chước cho tôi vào được không?”

Khi bị nhân viên trực thang máy chặn lại, Hạ Nhiễm lời miệng lưỡi không xương của mình ra làm mềm lòng vị bảo vệ mặt lạnh này.

Một cậu không cho vào chính là không cho vào. Quy định của Mạc Sâm là sắt, nhân viên nếu lơ là cương vị, không tuân thủ quy định, chỉ có một loại kết cục - đóng gói hành lý rời đi. Vì muốn giữ thật kỹ công việc khó khăn lắm mới kiếm được, vị bảo vệ kia không hề lưu tình nói: ”Xin lỗi, khách sạn đã có quy định, nếu không có thẻ nhân viên thì không thể ra vào thang máy.”

”Tôi có quen biết với quản lý Tiêu Sơn của khách sạn các anh mà.”

Người bảo vệ kia giờ một tay đang đeo bao tay trắng ra, đứng vững như cột đá mà trả lời Hạ Nhiễm: ”Vây mời cô trình giấy tờ chứng minh.”

”Xảy ra chuyện gì?” Ngay lúc không khí căng thẳng, đằng sau lưng cô liền truyền tới âm thanh quen thuộc. Khi cô quay đầu nhìn liền thấy Cố Tấn Thần cùng thư kí, mà âm thanh cô nghe được chính là phát ra từ Ninh Viễn đang đi bên cạnh anh.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tên mặt lạnh như anh có thể đẹp trai như thế, cả người Cố Tấn thần tỏa sáng, bước như một thiên sứ ban phước đến cạnh cô.

Thấy đối diện là ông chủ nhà mình, hai người bảo vệ nhanh nhẹn giải thích: ”Ông chủ, cô gái này không có thẻ nhân viên.”

Ninh Viễn liếc mắt liền nhận ra Hạ Nhiễm, sau khi nghe lời giải thích của bảo vệ thì vô thức lên nhìn ông chủ nhà mình. Trên mặt Cố Tấn Thần không có biến hóa, chỉ thấy anh không nhanh không chậm bước qua người Hạ Nhiễm, sau đó nhẹ nhàng tiến vào trong thang máy đang mở.

Ánh mắt tràn đầy mong đợi của Hạ Nhiễm sau khi thấy bóng dáng Cố Tấn Thần bước vào thang máy liền biến mất không tung tích. Cô nhón mặt nhìn anh, không thể hiểu nổi cái con người đang trong thang máy kia.

Anh cũng ngẩng đầu nhìn lại, đôi đồng tử màu đen thâm trầm lướt qua cô như thể cô là một người xa lạ rồi quay qua Ninh Viễn, môi mỏng lãnh đạm ra lệnh :”Đóng cửa.”

Đóng cửa ---

Cửa thang máy lúc này như một lần ranh ngăn cách hai thế giới hoàn toàn trái ngược.

Sự khác nhau giữa ma quỷ và thiên sứ chính là thế này:

Nếu ở trên đường vô tình ngã xuống, thiên sứ sẽ thương xót vô cùng, nâng bạn dậy rồi nói với bạn: ”Đứa nhỏ, phải kiên cường lên, cố gắng đứng dậy từ nơi mình vấp ngã.”

Còn ma quỷ thì khác, khi bạn vấp ngã, sẽ không kiêng nể dẫm qua người bạn, sau khi thấy bạn đau đớn còn giả nai quay lại kinh ngạc hỏi: ”Ua, ta vừa giẫm vào người người hả? Thật xin lỗi nha.”

Thế nên Hạ Nhiễm rút ra được bài học xương máu: ma quỷ thì không bao giờ có trái tim thiên sứ.

Tám giờ sáng là giờ cao điểm, liên tục có nhân viên tiến vào thang máy. Hạ Nhiễm chờ mãi không thấy bóng dáng Tiêu Sơn đâu. Cô đưa mắt nhìn đại sảnh một vòng, ánh mắt sau đó không thể nào rời khỏi người một cô gái đang ngồi ở góc khuất phía đối diện.

Sáng sớm, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh không lệch chút nào chiếu vào người cô gái kia.

Trên bàn là cốc sữa tươi vẫn còn hơi nóng, cô gái kia nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó thanh tao để cốc sữa lại trên bàn. Khép hờ mi mắt, dung nhan lạnh nhạt mà xinh đẹp ngoài ý muốn khiến người ta có cảm giác quen thuộc.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Hạ Nhiễm tiến tới gần cô gái kia.

Khi đứng đối diện, cô mới nhẹ giọng chào hỏi: "Xin chào."

"Hả?" Nghe thấy giọng Hạ Nhiễm, cô gái hơi giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn cô.

Hôm nay Hạ Nhiễm mặc một chiếc váy trắng vô cùng phổ biến, thiết kế cũng đơn giản nhưng lại làm nổi bật lên được làn da trắng nõn nà. Cô chỉ ngồi một chỗ thôi cũng khiến cho người ta có cảm giác tươi mát thanh nhã như một đóa bách hợp trong gió.

Cô gái kia đánh giá quần áo Hạ Nhiễm xong mới ngẩng lên nhìn mặt cô, sau khi thấy gương mặt quen thuộc, ánh mắt liền ánh lên nét tươi cười, gật đầu trả lời: "Chào cô, Hạ Nhiễm."

Cô gái kia chính là mỹ nữ Hạ Nhiễm gặp trong phòng bao tối hôm qua - Giản Ngôn.

Ngắm Giản Ngôn dịu dàng thùy mị, Hạ Nhiễm có cảm giác như gặp người quen nơi đất khách.

Chào hỏi đơn giản vài ba câu, Hạ Nhiễm ngồi xuống phía đối diện Giản Ngôn, trong lòng xoắn xuýt một lúc mới khó khăn cất lời: "Thật ra, tôi muốn nhờ cô giúp tôi một chuyện."

"Hả? Có chuyện gì, cô nói đi."

Giản Ngôn đặt quyển sách đang cầm trong tay lên bàn, nhìn Hạ Nhiễm, chờ cô mở miệng.

"Cô có thể cho tôi mượn điện thoại để gọi điện không? Điện thoại của tôi vừa hết tiền xong, gần đây lại không có cửa hàng điện thoại nào mà tôi thì đang có việc gấp."

Nếu không phải bước đến đường cùng, Hạ Nhiễm cũng không muốn nhờ vả người bạn học của Cố Tấn Thần mà cô mới gặp mặt hai lần này. Hơn một trăm NDT còn lại của cô thực sự không thể giải quyết nổi nhu cầu ăn ở của cô nữa rồi.

"Tất nhiên là được rồi." Giản Ngôn mỉm cười, lấy điện thoại của mình từ trong túi ra đưa cho Hạ Nhiễm.

Sau khi gọi được cho Tiêu Sơn, Hạ Nhiễm trả lại điện thoại cho Giản Ngôn, cảm ơn: "Thật cảm ơn cô."

"Không cần khách khí, chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi." Giản Ngôn nhận lại điện thoại, trên mặt vẫn mỉm cười nhợt nhạt, dường như vô tình hỏi cô: "Cô và Tiêu Sơn có vẻ rất thân thiết nhỉ."

Hạ Nhiễm thành thật gật đầu. "Đúng vậy, là bạn lâu năm."

"Vậy thì cô và Tấn Thần cũng là bạn lâu năm hả?"

Hạ Nhiễm tùy ý vén sợi tóc vương trên vai, khóe miệng hơi giật, khó khăn lắc đầu: "À, chúng tôi, cũng không thể coi là bạn bè được."

Nói xong, cô vô ý thức nhìn vào quyển sách được Giản Ngôn để một bên, tên sách màu vàng nổi bật trên nền xanh ghi rõ ràng: "Nguyên lý kim tự tháp vàng."

Có vẻ là một quyển sách rất thân thúy.

Chiếu theo ánh mắt Hạ Nhiễm, Giản Ngôn vô ý nói: "Pyramid Principles, nguyên lý kim tự tháp vàng, được xuất bản năm 1973, viết bởi Barbara - cố vấn của công ty xuyên quốc gia MacKenzie, cô cũng đọc rồi?"

Bị hỏi, Hạ Nhiễm ngây ngốc vài giây, vội vàng xua tay: "Không có."

Xuyên qua đám người, Hạ Nhiễm tinh mắt nhìn thấy Tiêu Sơn đang ra khỏi thang máy. Cô vội vàng đứng dậy, nói lời tạm biệt với Giản Ngôn : "Tôi đi trước đây, tạm biệt."

"Tạm biệt." Giản Ngôn cười nhẹ nhìn Hạ Nhiễm bước nhanh đến thang máy.

Thấy Hạ Nhiễm phía trước, Tiêu Sơn chấp tay sau lưng, tay khác chỉ vào Giản Ngôn đang ngồi ở góc khuất: "Ai vậy?"

Hạ Nhiễm quay đầu, nhìn thoáng qua Giản Ngôn đang cúi đầu đọc sách: "À, cô ấy là Giản Ngôn."

Nghe thấy tên Giản Ngôn, Tiêu Sơn cứng người, anh ta chỉ chăm chú nhìn người trong góc, chậm chạp không nói.

"Sao thế?"

Tiêu Sơn nhún mày, làm như không có gì hỏi: "Cậu vừa lấy điện thoại của cô ta gọi cho tớ à?"

"Ừa, điện thoại của tớ bị chặn rồi."

"Đi thôi, tớ dẫn cậu đi ăn sáng." Tiêu Sơn véo má Hạ Nhiễm một cái, chuyển đề tài, lập tức kéo cô ra đường khác.

Tiêu Sơn dẫn Hạ Nhiễm đến nhà hàng cơm Tây dưới tầng nhau, tùy tiện gọi một phần sandwich và một cốc cappuccino, cùng cô ngồi xuống bàn.

"Hết tiền hả?" Tiêu Sơn nhìn cô vừa gấp sandwich vừa gật đầu.

"Bác trai bác gái bao giờ thì về?"

Hạ Nhiễm lắc đầu, "Thật ra tớ cũng không rõ, bố mẹ tớ bảo tạm thời chưa về."

Tiêu Sơn kinh ngạc. Từ lâu đã nghe Hạ Nhiễm oán thán cách dạy con của nhà họ Hạ, bây giờ nghĩ lại mới thấy không khoa trương cho lắm.

"Không cả gửi tiền cho cậu sao?"

"Họ bảo tớ tự thân vận động, tay làm hàm nhai."

"Nhưng, cậu vẫn còn nhỏ..." Tiêu Sơn hơi xấu hổ, toát mồ hôi, Hạ Nhiễm cô gái này du học nước ngoài bốn năm, không ít thì nhiều cũng học được tính cách độc lập tự tin của con gái Anh, thế nhưng dù sao cũng mới chỉ hai mươi.

Tự lực cánh sinh, bắt cô tự lực cánh sinh có phải quá miễn cưỡng không?

Nhắc đến cũng thật hổ thẹn, Hạ Nhiễm học tiểu học có thành tích quá xuất sắc, được nhảy lên hai lớp.

Việc này đã làm ông Hạ nở mày nở mặt đến mấy năm.

Chỉ là sau đó, Hạ Nhiễm mới mười ba tuổi đã học cao trung, tuổi nhỏ phải học hành nặng nề, trở thành lực bất tòng tâm. Thành tích học tập xuống dốc không phanh, cô bắt đầu chán ghét việc học còn gia nhập đội ngũ yêu sớm.

Hạ Nhiễm một ngụm cappuccino, "Cho tớ mượn đỡ trước một ít tiền đi, sau khi đi làm sẽ trả cho cậu."

Tiêu Sơn rút ví tiền của mình từ trong túi áo, rút ra một tập tiền màu đỏ mệnh giá lớn đưa cho Hạ Nhiễm: "Tìm được việc rồi?"

"Vẫn chưa, nhưng tớ sẽ thử xem sao." Cô nhận tiền, sau khi đút vào ví mình, trong lòng nảy ra chút cảm kích, trong lúc hoạn nạn mới biết ai là bạn mình, thật đúng.

"Tớ định tham gia phỏng vấn tuyển nhân viên của Mạc Sâm."

22. Chương 10

Hôm sau, từ sáng sớm Hạ Nhiễm đã bị đánh thức. Nhìn tin nhắn mới nhận được từ tổng đài, thật có cảm giác trời muốn diệt người, không thể cười nổi nữa.

Tin nhắn của tổng đài được trích nguyên văn như sau:

”Xin chào bạn. Tài khoản điện thoại của bạn vào lúc 00.30 ngày 20 tháng 6 đã bị trừ 10,05 đồng, hiện tại đang bị tổng đài tạm thời chặn các cuộc gọi đi, nếu không nạp tiền vào tài khoản sẽ bị chặn các cuộc gọi đến. Đề nghị quý khách nạp tiền để duy trì liên lạc. Xin chân thành cảm ơn.”

Cô rời giường tẩy tẩy lau lau một hồi mới nghĩ đến việc xuống lầu gọi Tiêu Sơn.

Khi ở Đại Đường thấy sơ đồ của Mạc Sâm, Hạ Nhiễm mới biết hóa ra khách sạn Mạc Sâm có 17 tầng, trong đó trừ Đại Đường là nhà hàng, cùng hai nhà hàng nữa ở tầng hai và tầng ba có phong cách khác nhau. Từ tầng bốn trở lên, chính là phòng đặt trước của khách sạn. Tổng công ty của Mạc Sâm được bố trí từ tầng mười lăm trở lên, nhưng không phải ai cũng được phép lên trên ấy.

Khách sạn có hai thang máy, thang máy phía Đông là dành cho khách, tầng cao nhất của thang máy này là tầng 14. Thang máy phía Tây là thang máy chuyên dụng của nhân viên, nối thẳng sảnh chính của khách sạn lên tổng bộ, không hề đi qua phòng của khách, hơn nữa, nếu không thể trình ra giấy chứng nhận thì đừng mơ có thể bước vào thang máy nửa bước.

”Đề nghị cô xuất trình giấy tờ.”

”Tôi không có, nhưng tôi thật sự đang có việc gấp. Anh có thể châm chước cho tôi vào được không?”

Khi bị nhân viên trực thang máy chặn lại, Hạ Nhiễm lời miệng lưỡi không xương của mình ra làm mềm lòng vị bảo vệ mặt lạnh này.

Một cậu không cho vào chính là không cho vào. Quy định của Mạc Sâm là sắt, nhân viên nếu lơ là cương vị, không tuân thủ quy định, chỉ có một loại kết cục - đóng gói hành lý rời đi. Vì muốn giữ thật kỹ công việc khó khăn lắm mới kiếm được, vị bảo vệ kia không hề lưu tình nói: “Xin lỗi, khách sạn đã có quy định, nếu không có thẻ nhân viên thì không thể ra vào thang máy.”

”Tôi có quen biết với quản lý Tiêu Sơn của khách sạn các anh mà.”

Người bảo vệ kia giơ một tay đang đeo bao tay trắng ra, đứng vững như cột đá mà trả lời Hạ Nhiễm: “Vậy mời cô trình giấy tờ chứng minh.”

”Xảy ra chuyện gì?” Ngay lúc không khí căng thẳng, đằng sau lưng cô liền truyền tới âm thanh quen thuộc. Khi cô quay đầu nhìn liền thấy Cố Tấn Thần cùng thư kí, mà âm thanh cô nghe được chính là phát ra từ Ninh Viễn đang đi bên cạnh anh.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tên mặt lạnh như anh có thể đẹp trai như thế, cả người Cố Tấn thần tỏa sáng, bước như một thiên sứ ban phước đến cạnh cô.

Thấy đối diện là ông chủ nhà mình, hai người bảo vệ nhanh nhẹn giải thích: “Ông chủ, cô gái này không có thẻ nhân viên.”

Ninh Viễn liếc mắt liền nhận ra Hạ Nhiễm, sau khi nghe lời giải thích của bảo vệ thì vô thức lên nhìn ông chủ nhà mình. Trên mặt Cố Tấn Thần không có biến hóa, chỉ thấy anh không nhanh không chậm bước qua người Hạ Nhiễm, sau đó nhẹ nhàng tiến vào trong thang máy đang mở.

Ánh mắt tràn đầy mong đợi của Hạ Nhiễm sau khi thấy bóng dáng Cố Tấn Thần bước vào thang máy liền biến mất không tung tích. Cô nhìn mặt nhìn anh, không thể hiểu nổi cái con người đang trong thang máy kia.

Anh cũng ngẩng đầu nhìn lại, đôi đồng tử màu đen thâm trầm lướt qua cô như thể cô là một người xa lạ rồi quay qua Ninh Viễn, môi mỏng lãnh đạm ra lệnh: “Đóng cửa.”

Đóng cửa ---

Cửa thang máy lúc này như một lần ranh ngăn cách hai thế giới hoàn toàn trái ngược.

Sự khác nhau giữa ma quỷ và thiên sứ chính là thế này:

Nếu ở trên đường vô tình ngã xuống, thiên sứ sẽ thương xót vô cùng, nâng bạn dậy rồi nói với bạn: “Đứa nhỏ, phải kiên cường lên, cố gắng đứng dậy từ nơi mình vấp ngã.”

Còn ma quỷ thì khác, khi bạn vấp ngã, sẽ không kiêng nể dẫm qua người bạn, sau khi thấy bạn đau đớn còn giả nai quay lại kinh ngạc hỏi: “Ừa, ta vừa giẫm vào người người hả? Thật xin lỗi nha.”

Thế nên Hạ Nhiễm rút ra được bài học xương máu: ma quỷ thì không bao giờ có trái tim thiên sứ.

Tám giờ sáng là giờ cao điểm, liên tục có nhân viên tiến vào thang máy. Hạ Nhiễm chờ mãi không thấy bóng dáng Tiêu Sơn đâu. Cô đưa mắt nhìn đại sảnh một vòng, ánh mắt sau đó không thể nào rời khỏi người một cô gái đang ngồi ở góc khuất phía đối diện.

Sáng sớm, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh không lệch chút nào chiếu vào người cô gái kia.

Trên bàn là cốc sữa tươi vẫn còn hơi nóng, cô gái kia nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó thanh tao để cốc sữa lại trên bàn. Khép hờ mi mắt, dung nhan lạnh nhạt mà xinh đẹp ngoài ý muốn khiến người ta có cảm giác quen thuộc.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Hạ Nhiễm tiến tới gần cô gái kia.

Khi đứng đối diện, cô mới nhẹ giọng chào hỏi: “ Xin chào.”

”Hả?” Nghe thấy giọng Hạ Nhiễm, cô gái hơi giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn cô.

Hôm nay Hạ Nhiễm mặc một chiếc váy trắng vô cùng phổ biến, thiết kế cũng đơn giản nhưng lại làm nổi bật lên được làn da trắng nõn nà. Cô chỉ ngồi một chỗ thôi cũng khiến cho người ta có cảm giác tươi mát thanh nhã như một đóa bách hợp trong gió.

Cô gái kia đánh giá quần áo Hạ Nhiễm xong mới ngẩng lên nhìn mặt cô, sau khi thấy gương mặt quen thuộc, ánh mắt liền ánh lên nét tươi cười, gật đầu trả lời: “Chào cô, Hạ Nhiễm.”

Cô gái kia chính là mỹ nữ Hạ Nhiễm gặp trong phòng bao tối hôm qua - Giản Ngôn.

Ngắm Giản Ngôn dịu dàng thùy mị, Hạ Nhiễm có cảm giác như gặp người quen nơi đất khách.

Chào hỏi đơn giản vài ba câu, Hạ Nhiễm ngồi xuống phía đối diện Giản Ngôn, trong lòng xoắn xuýt một lúc mới khó khăn cất lời: “ Thật ra, tôi muốn nhờ cô giúp tôi một chuyện.”

”Hả? Có chuyện gì, cô nói đi.”

Giản Ngôn đặt quyển sách đang cầm trong tay lên bàn, nhìn Hạ Nhiễm, chờ cô mở miệng.

”Cô có thể cho tôi mượn điện thoại để gọi điện không? Điện thoại của tôi vừa hết tiền xong, gần đây lại không có cửa hàng điện thoại nào mà tôi thì đang có việc gấp.”

Nếu không phải bước đến đường cùng, Hạ Nhiễm cũng không muốn nhờ vả người bạn học của Cố Tấn Thần mà cô mới gặp mặt hai lần này. Hơn một trăm NDT còn lại của cô thực sự không thể giải quyết nổi nhu cầu ăn ở của cô nữa rồi.

”Tất nhiên là được rồi.” Giản Ngôn mỉm cười, lấy điện thoại của mình từ trong túi ra đưa cho Hạ Nhiễm.

Sau khi gọi được cho Tiêu Sơn, Hạ Nhiễm trả lại điện thoại cho Giản Ngôn, cảm ơn: “Thật cảm ơn cô.”

”Không cần khách khí, chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi.” Giản Ngôn nhận lại điện thoại, trên mặt vẫn mỉm cười nhợt nhạt, dường như vô tình hỏi cô: “Cô và Tiêu Sơn có vẻ rất thân thiết nhỉ.”

Hạ Nhiễm thành thật gật đầu. “Đúng vậy, là bạn lâu năm.”

”Vậy thì cô và Tấn Thần cũng là bạn lâu năm hả?”

Hạ Nhiễm tùy ý vén sợi tóc vương trên vai, khóe miệng hơi giật, khó khăn lắc đầu: “À, chúng tôi, cũng không thể coi là bạn bè được.”

Nói xong, cô vô ý thức nhìn vào quyển sách được Giản Ngôn để một bên, tên sách màu vàng nổi bật trên nền xanh ghi rõ ràng: “Nguyên lý kim tự tháp vàng.”

Có vẻ là một quyển sách rất thân thúy.

Chiều theo ánh mắt Hạ Nhiễm, Giản Ngôn vô ý nói: “Pyramid Principles, nguyên lý kim tự tháp vàng, được xuất bản năm 1973, viết bởi Barbara - cố vấn của công ty xuyên quốc gia MacKenzie, cô cũng đọc rồi?”

Bị hỏi, Hạ Nhiễm ngây ngốc vài giây, vội vàng xua tay: “Không có.”

Xuyên qua đám người, Hạ Nhiễm tinh mắt nhìn thấy Tiêu Sơn đang ra khỏi thang máy. Cô vội vàng đứng dậy, nói lời tạm biệt với Giản Ngôn: “Tôi đi trước đây, tạm biệt.”

”Tạm biệt.” Giản Ngôn cười nhẹ nhìn Hạ Nhiễm bước nhanh đến thang máy.

Thấy Hạ Nhiễm phía trước, Tiêu Sơn chấp tay sau lưng, tay khác chỉ vào Giản Ngôn đang ngồi ở góc khuất: “Ai vậy?”

Hạ Nhiễm quay đầu, nhìn thoáng qua Giản Ngôn đang cúi đầu đọc sách: “À, cô ấy là Giản Ngôn.”

Nghe thấy tên Giản Ngôn, Tiêu Sơn cứng người, anh ta chỉ chăm chú nhìn người trong góc, chậm chạp không nói.

”Sao thế?”

Tiêu Sơn nhướn mày, làm như không có gì hỏi: “Cậu vừa lấy điện thoại của cô ta gọi cho tớ à?”

”Ừa, điện thoại của tớ bị chặn rồi.”

”Đi thôi, tớ dẫn cậu đi ăn sáng.” Tiêu Sơn véo má Hạ Nhiễm một cái, chuyển đề tài, lập tức kéo cô ra đường khác.

Tiêu Sơn dẫn Hạ Nhiễm đến nhà hàng cơm Tây dưới tầng nhau, tùy tiện gọi một phần sandwich và một cốc cappuccino, cùng cô ngồi xuống bàn.

”Hết tiền hả?” Tiêu Sơn nhìn cô vừa gấp sandwich vừa gật đầu.

”Bác trai bác gái bao giờ thì về?”

Hạ Nhiễm lắc đầu, “Thật ra tớ cũng không rõ, bố mẹ tớ bảo tạm thời chưa về.”

Tiêu Sơn kinh ngạc. Từ lâu đã nghe Hạ Nhiễm oán thán cách dạy con của nhà họ Hạ, bây giờ nghĩ lại mới thấy không khoa trương cho lắm.

”Không cả gửi tiền cho cậu sao?”

”Họ bảo tớ tự thân vận động, tay làm hàm nhai.”

”Nhưng, cậu vẫn còn nhỏ...” Tiêu Sơn hơi xấu hổ, toát mồ hôi, Hạ Nhiễm cô gái này du học nước ngoài bốn năm, không ít thì nhiều cũng học được tính cách độc lập tự tin của con gái Anh, thế nhưng dù sao cũng mới chỉ hai mươi.

Tự lực cánh sinh, bắt cô tự lực cánh sinh có phải quá miễn cưỡng không?

Nhắc đến cũng thật hổ thẹn, Hạ Nhiễm học tiểu học có thành tích quá xuất sắc, được nhảy lên hai lớp.

Việc này đã làm ông Hạ nở mày nở mặt đến mấy năm.

Chỉ là sau đó, Hạ Nhiễm mới mười ba tuổi đã học cao trung, tuổi nhỏ phải học hành nặng nề, trở thành lực bất tòng tâm. Thành tích học tập xuống dốc không phanh, cô bắt đầu chán ghét việc học còn gia nhập đội ngũ yêu sớm.

Hạ Nhiễm một ngụm cappuccino, “Cho tớ mượn đỡ trước một ít tiền đi, sau khi đi làm sẽ trả cho cậu.”

Tiêu Sơn rút ví tiền của mình từ trong túi áo, rút ra một tập tiền màu đỏ mệnh giá lớn đưa cho Hạ Nhiễm: “Tìm được việc rồi?”

"Vẫn chưa, nhưng tớ sẽ thử xem sao." Cô nhận tiền, sau khi đút vào ví mình, trong lòng nảy ra chút cảm kích, trong lúc hoạn nạn mới biết ai là bạn mình, thật đúng.

"Tớ định tham gia phỏng vấn tuyển nhân viên của Mạc Sâm."

23. Chương 12: Chương 11

Tiêu Sơn - giám đốc bộ phận marketing của Mạc Sâm đích thân tham gia phỏng vấn tuyển nhân sự khiến nhân viên trên dưới công ty bàn tán không ngớt. Hồ An mới quay lại làm việc không lâu, đảo tầm mắt nhìn một đồng nhân viên vây quanh cánh cửa phòng họp được dùng làm phòng phỏng vấn, hạ thấp giọng hỏi người bên cạnh

"Hôm nay có chuyện gì vậy?"

Thư kí của Hồ An đuổi hết nhân viên hóng chuyện vây xem kia đi mới chậm rãi trả lời: "Hôm nay giám đốc Tiêu cũng tới tham gia phỏng vấn tuyển nhân sự."

"Thế à?" Hồ An vẫn mơ mơ hồ hồ gật đầu, tiện tay đưa tập công văn cho thư kí rồi nhanh chân tiến vào phòng họp.

Một bên mở cửa, một bên Hồ An trêu chọc người đàn ông đang ngồi ở ghế "Cơn gió nào đưa cậu tới đây vậy?"

Mạc Sâm có ba người đàn ông đẹp trai tài giỏi: tổng giám đốc Cố Tấn Thần, giám đốc bộ phận marketing Tiêu Sơn, người còn lại chính là giám đốc bộ phận nhân sự Hồ An.

Ba người này từ nhỏ đã lớn lên trong đại viên cùng nhau, quan hệ tất nhiên không bình thường.

Những vị giám khảo khác đang vây quanh Tiêu Sơn thấy Hồ An bước vào thì nhao nhao đứng dậy. Hồ An hơi nhếch khóe môi, gật đầu coi như chào hỏi rồi ra đầu bảo họ ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện Tiêu Sơn.

"Gió tây bắc" Tiêu Sơn thản nhiên trả lời, tay chống cằm, nhướn lông mày ý nhị nhìn người đối diện. "Tuần trăng mật vui vẻ chứ?"

"Đừng đánh trống lảng, cậu đường đường là giám đốc bộ phận marketing, không có chuyện gì đặc biệt sao lại rảnh rỗi tham gia phỏng vấn tuyển nhân viên chứ." Hồ An đánh giá Tiêu Sơn từ trên xuống dưới, mang vẻ mặt "đừng tưởng tôi không biết", cũng nhìn rõ tiểu tâm của Tiêu Sơn.

Tuy là mới từ tuần trăng mật quay về, không có nghĩa là chuyện công ty anh ta không rõ.

Trong thời gian anh ta không có ở đây, có hai chuyện lớn xảy ra.

Đầu tiên tất nhiên là chuyện Mạc Sâm cùng Vạn Hào kí hợp đồng làm ăn trong thời gian ba năm. Việc này đã là chất xúc tác hòa giải mối quan hệ vốn không tốt giữa Cố Tấn Thần và Trần Tử Ngang. Thật không thể tưởng tượng nổi cảnh hai người này hòa nhã ngồi đàm phán với nhau.

Chuyện thứ hai, chính là việc Hạ Nhiễm đi du học bốn năm rồi cuộc cũng về nước.

"Tớ chỉ muốn đến để xem bộ phận nhân sự của Mạc Sâm có thật sự công tư phân minh như lời đồn không thôi." Tiêu Sơn đành hoành bưng cốc trà trên bàn nhấp một ngụm.

Sau đó còn thật tâm bình luận: "Quả nhiên là trà ở chỗ cậu ngon hơn, thật thơm."

Biết Tiêu Sơn cố ý không trả lời vào trọng tâm, Hồ An cũng không cùng tên này nói nhảm, tay phải mân mê nhẫn cưới, nhân nhặt mở miệng: "Trà Long Tỉnh được hái ngay sau cơn mưa."

Tiêu Sơn xoay cốc trà một vòng, ánh mắt hạ xuống lá trà xanh ngắt, "Bảo sao, hôm nào chia cho tớ một phần đi."

"Cậu tới đây chỉ để thưởng trà?" Hồ An cúi đầu nhìn đồng hồ, tám rưỡi sáng, còn nửa tiếng nữa là đến giờ phỏng vấn.

”Xem kịch.”

Đưa ngón trỏ lên môi ra dấu im lặng với Tiêu Sơn, Hồ An quay đầu nhìn mấy người giám khảo khác nói
”Các anh bắt đầu được rồi.”

Nói xong, Tiêu Sơn và Hồ An nhìn nhau, hiểu ý tiến vào căn phòng nhỏ bên trong phòng hội nghị đã được
an bài sẵn.

Phòng họp được chuẩn bị thành hội trường phỏng vấn trên tầng mười lăm của tòa nhà Mạc Sâm.

Ai có thể ngờ chỉ là một chức vụ lễ tân nho nhỏ lại phải tổ chức phỏng vấn long trọng như vậy, người xếp
hàng ngoài cửa chắc phải đến hai ba mươi người. Người nhất định phải có mặt như Hạ Nhiễm cũng không
chịu không nổi trường hợp thế này. Cô nhìn hàng dài phía sau mình, thở phào khi mình tới sớm.

Không biết phỏng vấn tới lúc nào, cô đành tùy tiện tìm một góc để ngồi. Trong lúc nhàm chán, Hạ Nhiễm
kéo cửa chớp của cửa sổ sát đất, độ cao chót vót từ tầng mười lăm nhìn xuống làm cô không khỏi nuốt nước
bọt.

Ngồi thật lâu thật lâu, cô mới nghe thấy tên mình được gọi.

”Hạ Nhiễm.”

”Có.”

Giọng nói này, giống như thanh âm của thiên nhiên, thanh thúy mà vang dội.

Bên kia hành lang, người đàn ông dẫn đầu một nhóm người bước ra từ phòng họp bỗng dừng bước khiến
những nhân viên đi sau thấy khó hiểu.

”Ông chủ?”

”Ừ.”

Nhìn bóng dáng thân quen kia biến mất cuối hành lang, đôi đồng tử đen như mực của Cố Tấn Thần mới
thu lại quang mang, trở về trạng thái bình thường.

”Đem bản sơ lược của dự án đến phòng tôi.” Anh nhắc nhở nhân viên phía sau mình, sau đó tiêu sái xoay
người đi về phía thang máy.

Từng bước từng bước, trầm ổn, vững chãi.

Phỏng vấn tuyển nhân sự của Mạc Sâm không khác mấy với những công ty khác mà Hạ Nhiễm từng tham
gia, mấy người giám khảo ai nấy đều một bộ mặt nghiêm túc cứng nhắc.

Sau khi tự giới thiệu bản thân, Hạ Nhiễm ngồi xuống ghế được bố trí sẵn.

Hạ Nhiễm, 20 tuổi.

Tốt nghiệp trường đại học tại London nước Anh.

Chủ khảo thẩm vấn đọc thật kĩ bản sơ yếu lí lịch tóm tắt của Hạ Nhiễm, không khỏi kinh ngạc, có chút
không tin lên tiếng hỏi: ”Cô Hạ Nhiễm năm nay 20 tuổi?”

Cô gật đầu, cười thật tươi: ”Vâng, thời tiểu học tôi từng vượt cấp.”

Giám khảo gật đầu. ”Khó trách.”

”Tốt nghiệp đại học tại London, tại sao cô lại chọn công ty của chúng tôi?”

”Không thể sao?” Cô hỏi ngược lại khiến vài vị giám khảo không biết làm sao, nhìn cô nói: ”Có thể.”

Cuối cùng, vị giám khảo ngồi giữa đành đặt câu hỏi để xóa đi không khí khó xử. ”Tại sao cô lại chọn tham
gia ứng tuyển công việc này? Theo lý thuyết, bằng cấp của cô có thể tìm được công việc tốt hơn mới phải.”

Tại sao?

Chính cô còn không tìm được đáp án, từ ngày về nước, mỗi sự lựa chọn của cô đều chẳng dẫn đến kết quả. Hạ Nhiễm còn có ảo giác rằng ông trời đã an bài tất cả, cô có trốn cũng không được.

Nếu có thể tìm được công việc khác, cô đã chẳng phải đến đây.

Nụ cười của Hạ Nhiễm có chút lúng túng, nhưng sau đó rất nhanh đã phục hồi lại, chậm rãi trả lời: "Có thể coi như duyên số đi."

"Vì lí do đó mà cô chọn Mạc Sâm chúng tôi?"

"Nói thật, tôi hiênh tại đang rất cần một công việc." Bởi vì tất cả các cuộc phỏng vấn trước của tôi đều thất bại.

Nghe cô nói vậy, hai người đang ngồi trong phòng riêng đều có suy nghĩ của riêng mình. Hồ An dựa ngòì trên ghế xoay, trong lòng thật bội phục vị cầm quyền nào đó, tay không ngừng bấm bấm gửi tin nhắn, trên màn hình xuất hiện một đoạn đối thoại thể này:

"Gậy ông đập lưng ông, chiêu hay." - Hồ An

"Ôm cây đợi thỏ, cũng bình thường thôi." - Tiêu Sơn

Hai người nhìn nhau cười, tiếp tục dõi mắt nhìn sự việc diễn ra trong phòng phỏng vấn.

Phỏng vấn tiến hành vô cùng thuận lợi, Hạ Nhiễm từ phòng họp đi ra, Tiêu Sơn và Hồ An ngay lúc đó cũng mở cửa ra ngoài, điện thoại di động của hai người họ không hẹn mà gặp cùng đổ chuông báo có tin nhắn.

Mở ra xem, là một tin nhắn vô cùng ngắn gọn :

"Ông chủ có lệnh, công việc xảy ra chuyện gì liền gọi trực tiếp cho ngài ấy.

Cảm ơn.

-- Ninh Viễn."

Mùa hè ở thành phố C đã qua hơn nửa nhưng nắng vẫn chói mắt như cũ, Hạ Nhiễm vừa mới ngủ trưa dậy đã nhận được điện thoại của Hạ Thế Hiên. Cô đứng dậy, kéo rèm che ánh nắng mặt trời gay gắt lại, người bên đầu dây bên kia cũng cất tiếng hỏi hặn: "Bố mẹ về rồi, con gái cũng muốn về nhà chứ?"

Hạ tiên sinh, lời này của ngài có hơi thừa đi.

Cô không về nhà, không lẽ tiếp tục sống trong căn phòng thuê này?

"Về, con sẽ về ngay lập tức." Hạ Nhiễm vội vàng cúp điện thoại, sau đó dùng tốc độ ánh sáng gói ghém hành lí.

Không chào Tiêu Sơn một câu, cô bắt một chiếc taxi ngoài khách sạn, ngay lập tức bay về nhà.

Xe taxi rất nhanh liền đỗ lại trước tiểu khu Nam Uyển. Hạ Nhiễm đứng trước khung cảnh quen thuộc, trong lòng cũng thấy tốt lên mấy phần.

"Bố, mẹ, con gái về rồi."

Chưa thấy người đã thấy tiếng. Cách một cánh cửa chống trộm, Hạ Nhiễm xách hai chiếc vali đứng trên hành lang gọi với vào.

Vì Nam Uyển là khu nhà khá cũ của thành phố C, tầng trệt lại quá thấp nên tiểu khu căn bản không có thang máy. Hạ Nhiễm leo từ tầng một lên tầng ba mà cả người ướt đầm mồ hôi, thở hồng hộc.

Gọi nửa ngày, cổ họng cũng khàn rồi.

"Hạ tiên sinh, Hạ phu nhân --" hừ hừ, cô bực bội ném hành lí xuống nền nhà gần góc tầng trệt thuận tiện ngồi lên trên nó thở lấy hơi.

Ngẩng cổ, tiếp tục gọi, "Hạ Thế Hiên, Vương Vũ Hồng."

"Con nhóc kia, ồn ào cái gì chứ." Trong khi Hạ Nhiễm không ngại khí tiếp tục gào, hai vợ chồng họ Hạ sống ở tầng năm rất cuộc nghe thấy tiếng tru của cô.

Hạ Thế Hiên đi dép lê, mắt híp lại còn thành cọng chỉ đánh giá đứa con đang ngồi một đống trong góc, vội vàng tiến lên đỡ cô dậy, ngó trái ngó phải như tìm sinh vật lạ. Tiếp đó, Vương Vũ Hồng đang đắp mặt nạ đưa chuột bước ra, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô cũng có chút đau lòng:

"Sao vậy?"

"Đi không nổi nữa..."

Dưới sự chần dặt dạy dỗ của bố mẹ, từ nhỏ Hạ Nhiễm đã được bồi dưỡng thành một đứa trẻ độc lập.

Dưới con mắt của hai vợ chồng Hạ gia, con gái nhà họ có thể vác một bao gạo năm mươi cân treo năm tầng lầu mà không thở dốc, đây là lần đầu thấy cô thở đến hụt hơi, nước mắt nước mũi như chảy ra đến nơi.

Hạ Thế Hiên trưng ra vẻ mặt ghét bỏ nhìn con gái mình "Vài năm ở bên Anh sao lại làm con yếu ớt ra cái dạng này vậy."

"Bớt nói linh tinh đi, mau giúp con nó kéo đồ vào nhà." Vương Vũ Hồng không so đo với mấy câu nói linh tinh của ông chồng nhà mình, bà luôn nghĩ con trai thì nghiêm khắc dạy dỗ còn con gái là dễ thương yêu. Để Hạ Nhiễm ra nước ngoài học vài năm, bà luôn thấy hối hận. Vừa hay có cơ hội để trút buồn bực trong lòng, bà oán thán: "Đều do ông, ngày xưa tôi bảo không thể để nó một mình xuất ngoại, ông lại cứ một mực cho nó đi..."

Người họ Hạ đã quá quen với việc hai người này đấu khẩu, đó là việc làm lòng người ta thấy ảm áp.

Mà Hạ Nhiễm cô cơ hồ gần như quên mất cái cảnh Hạ gia một ngày ba trạng thái, một âm ỉ, hai náo, ba trở về yên tĩnh như cũ.

Vừa mới vào nhà, mẹ cô đã vội vã chạy về phòng, gọi điện thoại cho chị em thân thiết của bà, học tập bí quyết chăm sóc sắc đẹp.

Ba Hạ lại càng nhàn nhã, lấy báo sáng ra, say sưa ngồi trên sofa nghiêm túc nghiền ngẫm.

Bỏ lại một mình Hạ Nhiễm với hai vali hành lý, mắt to trừng mắt nhỏ.

Không hiểu sao, dòng nước ảm vừa chảy xuôi đến đầu trái tim, chưa kịp truyền đi tiếp liền biến mất.

Thật đau lòng, cô rốt cuộc có phải con ruột của hai người họ không vậy?

Tự thu thập hành lý, quét dọn phòng mình một lượt, Hạ Nhiễm kéo thân thể mệt mỏi mới từ phòng ngủ ra đã nghe thấy bố mình ngồi trên sofa ra lệnh:

"Lát nữa nhớ nấu cơm trưa cho ba mẹ."

Hạ Nhiễm ngẩng vội đầu, mắt trợn trừng, không thể tin nổi nhìn người đàn ông trung niên đang đọc báo đầu cũng không ngẩng lên, tru: "Bố, bố nói thật đi, con có phải là con rơi bố mẹ nhặt về từ bãi rác không?"

"Ừ..." Hạ Thế Hiên gấp tờ báo lại, để trên bàn, uống một ngụm trà Ô Long, chép khoé miệng đáp: "Con đoán đúng rồi."

24. Chương 11

Tiêu Sơn - giám đốc bộ phận marketing của Mạc Sâm đích thân tham gia phỏng vấn tuyển nhân sự khiến nhân viên trên dưới công ty bàn tán không ngớt. Hồ An mới quay lại làm việc không lâu, đảo tầm mắt nhìn một đồng nhân viên vây quanh cánh cửa phòng họp được dùng làm phòng phỏng vấn, hạ thấp giọng hỏi người bên cạnh

"Hôm nay có chuyện gì vậy?"

Thư ký của Hồ An đuổi hết nhân viên hóng chuyện vây xem kia đi mới chậm rãi trả lời: "Hôm nay giám đốc Tiêu cũng tới tham gia phỏng vấn tuyển nhân sự."

”Thế à?” Hồ An vẫn mơ mơ hồ hồ gật đầu, tiện tay đưa tập công văn cho thư kí rồi nhanh chân tiến vào phòng họp.

Một bên mở cửa, một bên Hồ An trêu chọc người đàn ông đang ngồi ở ghế “Cơn gió nào đưa cậu tới đây vậy?”

Mạc Sâm có ba người đàn ông đẹp trai tài giỏi: tổng giám đốc Cố Tấn Thần, giám đốc bộ phận marketing Tiêu Sơn, người còn lại chính là giám đốc bộ phận nhân sự Hồ An.

Ba người này từ nhỏ đã lớn lên trong đại viên cùng nhau, quan hệ tất nhiên không bình thường.

Những vị giám khảo khác đang vây quanh Tiêu Sơn thấy Hồ An bước vào thì nhao nhao đứng dậy. Hồ An hơi nhếch khóe môi, gật đầu coi như chào hỏi rồi ra dấu bảo họ ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện Tiêu Sơn.

”Gió tây bắc” Tiêu Sơn thản nhiên trả lời, tay chống cằm, nhướn lông mày ý nhị nhìn người đối diện. “Tuần trăng mật vui vẻ chứ?”

”Đừng đánh trống lảng, cậu đường đường là giám đốc bộ phận marketing, không có chuyện gì đặc biệt sao lại rảnh rỗi tham gia phỏng vấn tuyển nhân viên chứ.” Hồ An đánh giá Tiêu Sơn từ trên xuống dưới, mang vẻ mặt “đừng tưởng tôi không biết”, cũng nhìn rõ tiểu tâm của Tiêu Sơn.

Tuy là mới từ tuần trăng mật quay về, không có nghĩa là chuyện công ty anh ta không rõ.

Trong thời gian anh ta không có ở đây, có hai chuyện lớn xảy ra.

Đầu tiên tất nhiên là chuyện Mạc Sâm cùng Vạn Hào kí hợp đồng làm ăn trong thời gian ba năm. Việc này đã là chất xúc tác hòa giải mối quan hệ vốn không tốt giữa Cố Tấn Thần và Trần Tử Ngang. Thật không thể tưởng tượng nổi cảnh hai người này hòa nhã ngồi đàm phán với nhau.

Chuyện thứ hai, chính là việc Hạ Nhiễm đi du học bốn năm rồi cuộc cũng về nước.

”Tôi chỉ muốn đến để xem bộ phận nhân sự của Mạc Sâm có thật sự công tư phân minh như lời đồn không thôi.” Tiêu Sơn dâng hoàng bưng cốc trà trên bàn nhấp một ngụm.

Sau đó còn thật tâm bình luận: “Quả nhiên là trà ở chỗ cậu ngon hơn, thật thơm.”

Biết Tiêu Sơn cố ý không trả lời vào trọng tâm, Hồ An cũng không cùng tên này nói nhảm, tay phải mân mê nhẫn cưới, nhân nhặt mở miệng: “Trà Long Tỉnh được hái ngay sau cơn mưa.”

Tiêu Sơn xoay cốc trà một vòng, ánh mắt hạ xuống lá trà xanh ngắt, “Bảo sao, hôm nào chia cho tôi một phần đi.”

”Cậu tới đây chỉ để thưởng trà?” Hồ An cúi đầu nhìn đồng hồ, tám rưỡi sáng, còn nửa tiếng nữa là đến giờ phỏng vấn.

”Xem kịch.”

Đưa ngón trở lên môi ra dấu im lặng với Tiêu Sơn, Hồ An quay đầu nhìn mấy người giám khảo khác nói “Các anh bắt đầu được rồi.”

Nói xong, Tiêu Sơn và Hồ An nhìn nhau, hiểu ý tiến vào căn phòng nhỏ bên trong phòng hội nghị đã được an bài sẵn.

Phòng họp được chuẩn bị thành hội trường phỏng vấn trên tầng mười lăm của tòa nhà Mạc Sâm.

Ai có thể ngờ chỉ là một chức vụ lễ tân nho nhỏ lại phải tổ chức phỏng vấn long trọng như vậy, người xếp hàng ngoài cửa chắc phải đến hai ba mươi người. Người nhất định phải có mặt như Hạ Nhiễm cũng không chịu không nổi trường hợp thế này. Cô nhìn hàng dài phía sau mình, thở phào khi mình tới sớm.

Không biết phỏng vấn tới lúc nào, cô đành tùy tiện tìm một góc để ngồi. Trong lúc nhàm chán, Hạ Nhiễm kéo cửa chớp của cửa sổ sát đất, độ cao chót vót từ tầng mười lăm nhìn xuống làm cô không khỏi nuốt nước bọt.

Ngồi thật lâu thật lâu, cô mới nghe thấy tên mình được gọi.

"Hạ Nhiễm."

"Có."

Giọng nói này, giống như thanh âm của thiên nhiên, thanh thúy mà vang dội.

Bên kia hành lang, người đàn ông dẫn đầu một nhóm người bước ra từ phòng họp bỗng dừng bước khiến những nhân viên đi sau thấy khó hiểu.

"Ông chủ?"

"Ừ."

Nhìn bóng dáng thân quen kia biến mất cuối hành lang, đôi đồng tử đen như mực của Cố Tấn Thần mới thu lại quang mang, trở về trạng thái bình thường.

"Đem bản sơ lược của dự án đến phòng tôi." Anh nhắc nhở nhân viên phía sau mình, sau đó tiêu sái xoay người đi về phía thang máy.

Từng bước từng bước, trầm ổn, vững chãi.

Phỏng vấn tuyển nhân sự của Mạc Sâm không khác mấy với những công ty khác mà Hạ Nhiễm từng tham gia, mấy người giám khảo ai nấy đều một bộ mặt nghiêm túc cứng nhắc.

Sau khi tự giới thiệu bản thân, Hạ Nhiễm ngồi xuống ghế được bố trí sẵn.

Hạ Nhiễm, 20 tuổi.

Tốt nghiệp trường đại học tại London nước Anh.

Chủ khảo thẩm vấn đọc thật kĩ bản sơ yếu lí lịch tóm tắt của Hạ Nhiễm, không khỏi kinh ngạc, có chút không tin lên tiếng hỏi: "Cô Hạ Nhiễm năm nay 20 tuổi?"

Cô gật đầu, cười thật tươi: "Vâng, thời tiểu học tôi từng vượt cấp."

Giám khảo gật đầu. "Khó trách."

"Tốt nghiệp đại học tại London, tại sao cô lại chọn công ty của chúng tôi?"

"Không thể sao?" Cô hỏi ngược lại khiến vài vị giám khảo không biết làm sao, nhìn cô nói: "Có thể."

Cuối cùng, vị giám khảo ngồi giữa đành đặt câu hỏi để xóa đi không khí khó xử. "Tại sao cô lại chọn tham gia ứng tuyển công việc này? Theo lý thuyết, bằng cấp của cô có thể tìm được công việc tốt hơn mới phải."

Tại sao?

Chính cô còn không tìm được đáp án, từ ngày về nước, mỗi sự lựa chọn của cô đều chẳng dẫn đến kết quả. Hạ Nhiễm còn có ảo giác rằng ông trời đã an bài tất cả, cô có trốn cũng không được.

Nếu có thể tìm được công việc khác, cô đã chẳng phải đến đây.

Nụ cười của Hạ Nhiễm có chút lúng túng, nhưng sau đó rất nhanh đã phục hồi lại, chậm rãi trả lời: "Có thể coi như duyên số đi."

"Vì lí do đó mà cô chọn Mạc Sâm chúng tôi?"

"Nói thật, tôi hiện tại đang rất cần một công việc." Bởi vì tất cả các cuộc phỏng vấn trước của tôi đều thất bại.

Nghe cô nói vậy, hai người đang ngồi trong phòng riêng đều có suy nghĩ của riêng mình. Hồ An dựa ngói trên ghế xoay, trong lòng thật bội phục vị cầm quyền nào đó, tay không ngừng bấm bấm gửi tin nhắn, trên màn hình xuất hiện một đoạn đối thoại thế này:

"Gậy ông đập lưng ông, chiêu hay." - Hồ An

"Ôm cây đợi thỏ, cũng bình thường thôi." - Tiêu Sơn

Hai người nhìn nhau cười, tiếp tục dõi mắt nhìn sự việc diễn ra trong phòng phỏng vấn.

Phỏng vấn tiến hành vô cùng thuận lợi, Hạ Nhiễm từ phòng họp đi ra, Tiêu Sơn và Hồ An ngay lúc đó cũng mở cửa ra ngoài, điện thoại di động của hai người họ không hện mà gặp cùng đồ chuông báo có tin nhắn.

Mở ra xem, là một tin nhắn vô cùng ngắn gọn:

”Ông chủ có lệnh, công việc xảy ra chuyện gì liền gọi trực tiếp cho ngài ấy.

Cảm ơn.

-- Ninh Viễn.”

Mùa hè ở thành phố C đã qua hơn nửa nhưng nắng vẫn chói mắt như cũ, Hạ Nhiễm vừa mới ngủ trưa dậy đã nhận được điện thoại của Hạ Thế Hiên. Cô đứng dậy, kéo rèm che ánh nắng mặt trời gay gắt lại, người bên đầu dây bên kia cũng cất tiếng hỏi hân: “Bố mẹ về rồi, con gái cũng muốn về nhà chứ?”

Hạ tiên sinh, lời này của ngài có hơi thừa đi.

Cô không về nhà, không lẽ tiếp tục sống trong căn phòng thuê này?

”Về, con sẽ về ngay lập tức.” Hạ Nhiễm vội vàng cúp điện thoại, sau đó dùng tốc độ ánh sáng gói ghém hành lý.

Không chào Tiêu Sơn một câu, cô bắt một chiếc taxi ngoài khách sạn, ngay lập tức bay về nhà.

Xe taxi rất nhanh liền đỗ lại trước tiểu khu Nam Uyển. Hạ Nhiễm đứng trước khung cảnh quen thuộc, trong lòng cũng thấy tốt lên mấy phần.

”Bố, mẹ, con gái về rồi.”

Chưa thấy người đã thấy tiếng. Cách một cánh cửa chống trộm, Hạ Nhiễm xách hai chiếc vali đứng trên hành lang gọi với vào.

Vì Nam Uyển là khu nhà khá cũ của thành phố C, tầng trệt lại quá thấp nên tiểu khu căn bản không có thang máy. Hạ Nhiễm leo từ tầng một lên tầng ba mà cả người ướt đầm mồ hôi, thở hồng hộc.

Gọi nửa ngày, cổ họng cũng khàn rồi.

”Hạ tiên sinh, Hạ phu nhân --” hừ hừ, cô bực bội ném hành lý xuống nền nhà gần góc tầng trệt thuận tiện ngồi lên trên nó thở lấy hơi.

Ngẩng cổ, tiếp tục gọi, “Hạ Thế Hiên, Vương Vũ Hồng.”

”Con nhóc kia, ồn ào cái gì chứ.” Trong khi Hạ Nhiễm không ngại khí tiếp tục gào, hai vợ chồng họ Hạ sống ở tầng năm rất cuộc nghe thấy tiếng tru của cô.

Hạ Thế Hiên đi dép lê, mắt híp lại còn thành cọng chỉ đánh giá đứa con đang ngồi một đống trong góc, vội vàng tiến lên đỡ cô dậy, ngó trái ngó phải như tìm sinh vật lạ. Tiếp đó, Vương Vũ Hồng đang đắp mặt nạ đưa chuột bước ra, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô cũng có chút đau lòng:

”Sao vậy?”

”Đi không nổi nữa...”

Dưới sự chần dặt dạy dỗ của bố mẹ, từ nhỏ Hạ Nhiễm đã được bồi dưỡng thành một đứa trẻ độc lập.

Dưới con mắt của hai vợ chồng Hạ gia, con gái nhà họ có thể vác một bao gạo năm mươi cân treo năm tầng lầu mà không thở dốc, đây là lần đầu thấy cô thở đến hụt hơi, nước mắt nước mũi như chảy ra đến nơi.

Hạ Thế Hiên trưng ra vẻ mặt ghét bỏ nhìn con gái mình “Vài năm ở bên Anh sao lại làm con yếu ớt ra cái dạng này vậy.”

”Bớt nói linh tinh đi, mau giúp con nó kéo đồ vào nhà.” Vương Vũ Hồng không so đo với mấy câu nói linh tinh của ông chồng nhà mình, bà luôn nghĩ con trai thì nghiêm khắc dạy dỗ còn con gái là để thương yêu. Để Hạ Nhiễm ra nước ngoài học vài năm, bà luôn thấy hối hận. Vừa hay có cơ hội để trút buồn bực trong

lòng, bà oán thán: “Đều do ông, ngày xưa tôi bảo không thể để nó một mình xuất ngoại, ông lại cứ một mực cho nó đi...”

Người họ Hạ đã quá quen với việc hai người này đấu khẩu, đó là việc làm lòng người ta thấy ảm áp.

Mà Hạ Nhiễm cô cơ hồ gần như quên mất cái cảnh Hạ gia một ngày ba trạng thái, một ầm ĩ, hai náo, ba trở về yên tĩnh như cũ.

Vừa mới vào nhà, mẹ cô đã vội vã chạy về phòng, gọi điện thoại cho chị em thân thiết của bà, học tập bí quyết chăm sóc sắc đẹp.

Ba Hạ lại càng nhàn nhã, lấy báo sáng ra, say sưa ngồi trên sofa nghiêm túc nghiền ngẫm.

Bỏ lại một mình Hạ Nhiễm với hai vali hành lí, mắt to trừng mắt nhỏ.

Không hiểu sao, dòng nước mắt vừa chảy xuôi đến đầu trái tim, chưa kịp truyền đi tiếp liền biến mất.

Thật đau lòng, cô rốt cuộc có phải con ruột của hai người họ không vậy?

Tự thu thập hành lí, quét dọn phòng mình một lượt, Hạ Nhiễm kéo thân thể mệt mỏi mới từ phòng ngủ ra đã nghe thấy bố mình ngồi trên sofa ra lệnh:

”Lát nữa nhớ nấu cơm trưa cho ba mẹ.”

Hạ Nhiễm ngẩng vội đầu, mắt tròn trĩnh, không thể tin nổi nhìn người đàn ông trung niên đang đọc báo đầu cũng không ngẩng lên, tru: “Bố, bố nói thật đi, con có phải là con rơi bố mẹ nhặt về từ bãi rác không?”

”Ừ...” Hạ Thế Hiên gấp tờ báo lại, để trên bàn, uống một ngụm trà Ô Long, chép khẻ miệng đáp: “Con đoán đúng rồi.”

- 25. Chương 13: Chương 12
- 26. Chương 12
- 27. Chương 14: Chương 12.2
- 28. Chương 12-2
- 29. Chương 15: Chương 12.3
- 30. Chương 12-3
- 31. Chương 16: Chương 12.4
- 32. Chương 12-4
- 33. Chương 17: Chương 12.5
- 34. Chương 12-5
- 35. Chương 18: Chương 13
- 36. Chương 13
- 37. Chương 19: Chương 13.2
- 38. Chương 13-2
- 39. Chương 20: Chương 13.3
- 40. Chương 21: Chương 13.4
- 41. Chương 22: Chương 13.5
- 42. Chương 23: Chương 14
- 43. Chương 24: Chương 14.2
- 44. Chương 25: Chương 14.3
- 45. Chương 26: Chương 14.4
- 46. Chương 27: Chương 15

”Không mời anh lên nhà uống chén trà sao?”

Vừa kết thúc một ngày làm việc, thể mà giọng của Cố Tấn Thần không có chút mệt mỏi nào cả, trong trẻo mà trầm thấp, quanh quẩn bên tai, lại như là đang nói chuyện phiếm. Hạ Nhiễm gục đầu nhìn túi xách trong tay, tự trấn an nội tâm đang chấn động ”Thôi khỏi đi...”

Trong cuộc sống sẽ có một số người lúc nào cũng muốn biết ngọn ngành gốc rễ sự việc, Cố Tấn Thần chính là thuộc loại người này. Anh đứng cạnh Hạ Nhiễm, chỉ cần cúi đầu liền thấy xoáy tóc của cô, anh giơ tay định vuốt gọn mái tóc dài đang xõa tung trên vai, sau đó được nửa đường liền dừng tại không trung, rụt lại đưa ra sau lưng. "Lý do."

Ngữ khí bá đạo, không có chút âm áp nào.

Tức giận? Tức giận thật sao?

Cái người luôn đứng trên vị trí cao cao mà nhìn người khác, kẻ tư bản quen sai khiến đều luôn muốn người ta phục tùng mình mà.

Hạ Nhiễm không lí giải nổi tâm tư nho nhỏ này của anh.

Khôi phục sắc mặt như bình thường, cô cắn chặt răng, trưng ra một nụ cười chuyên nghiệp, "Boss, thật xin lỗi. Tôi chợt nhớ ra nhà mình hết trà mất rồi, còn chưa kịp mua thêm."

Đã ai thấy thỏ con ngây thơ có thể qua mặt được sói xám chưa? Gương mặt trấn định của cô dưới ánh trăng lại ánh lên chút phấn hồng, khoe miệng Cố Tấn Thần giựt giựt, nửa thật nửa đùa lên tiếng, "Thật đáng tiếc."

Đến một câu trêu đùa bây giờ Hạ Nhiễm cũng không dám nói, sắc mặt cô lúng túng, chỉ có thể lúng túng ứng phó, "Đáng tiếc ghê."

Từ câu trả lời của cô rõ ràng có thể nhìn ra sơ hở, thế nhưng anh cũng không vạch trần, chỉ an tĩnh nghe cô nói.

"Vậy thì đành đợi đến khi em mua trà rồi anh lại đến sau cũng được."

Giọng anh nhàn nhạt, thế nhưng chữ "lại" nghe vào tai Hạ Nhiễm lại mang chút ý tứ khác.

Cố Tấn Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, rồi lại cúi xuống nhìn cô.

Im lặng không nói, tự nhiên đưa tay từ sau lưng ra trước mặt, vân vê viên khuy áo bằng đá trên cổ tay áo. Cũng không biết là vô tình hay cố ý, động tác này lại lọt vào tròng mắt Hạ Nhiễm, sững sốt vài giây, cô bị động tác của anh hấp dẫn, nhìn thấy viên đá nho nhỏ kia, cô bỗng thấy có đôi chút quen thuộc.

Cố Tấn Thần im lặng nhìn cô đang chăm chăm vào cổ tay áo mình, thu tay lại về phía sau, đôi mắt chú mục vào cô, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng rồi ý vị sâu xa giục cô "Lên nhà đi."

Đôi mắt đen ấy tựa như có thể nhìn thấu tâm can Hạ Nhiễm, cướp đoạt linh hồn người ta. Cô hơi ngần người, vô thức "Dạ".

Đợi bóng dáng cô dần khuất dạng sau khúc ngoặt, Cố Tấn Thần mới động thân, hai tay nắm chặt sau lưng đã ướt đầm. Anh lấy ra một chiếc khăn vuông từ trong túi quần, vắt gao nắm chặt trong tay.

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, anh vẫn không có đủ dũng khí để ôm lấy cô.

Hạ Nhiễm về nhà, phòng ốc tối thui, chắc ba mẹ đều đã ngủ. Nương theo ánh đèn phía cửa vào, cô nhanh chóng đổi dép, bật điện bước vào nhà.

"Ba, sao ba còn chưa ngủ?" Người đáng lẽ phải mơ đẹp rồi giờ lại ngồi trên sofa ngoài phòng khách.

Hạ Thế Hiền khoanh tay ngồi trên sofa, một tay cầm chén trà nhỏ, thấy con gái giờ mới về thì uống ực một cái. Nuốt trà vào bụng, ông chậm rãi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, "Chờ con, đã ăn cơm chưa? Chưa ăn thì đợi ba hâm lại đồ ăn cho."

"Ăn rồi ạ." Hạ Nhiễm trả lời ba, trong đầu không khỏi nhớ đến bữa cơm tối không mấy vui vẻ. Cố Tấn Thần gọi đồ ăn ngoài, thế nhưng anh chẳng gấp mấy gấp, chỉ ngồi nhìn cô ăn chăm chăm. Hạ Nhiễm đói khát nhìn mấy miếng thịt quay ngon lành, lại không có khẩu vị khi có người cứ nhìn chăm chăm, ăn qua loa vài miếng rồi thôi, tiếp tục ngồi dịch văn kiện.

Hạ Thế Hiền thấy sắc mặt con gái hốt hoảng, suy nghĩ rồi hỏi: "Vừa rồi là tiểu tử nhà họ Cố đưa con về?"

"Dạ?" Hạ Nhiễm không thể ngờ đến chuyện ba cô bắt gặp Cố Tấn Thần đưa cô về, cô vốn không muốn cho ba mẹ biết việc cô và Cố Tấn Thần có dây dưa với nhau, vài năm nay Cố Tấn Thần hết một tới hai, hết hai tới ba xuất hiện trước mặt ba mẹ cô, nhắc nhở họ về quá khứ của hai người. Cô đã từng thề với trời, tuyệt đối sẽ không bao giờ thân thiết với anh nữa.

"Trùng hợp thôi ba."

"Đi nghỉ sớm đi con, ngày mai còn phải đi làm nữa." Hạ Thế Hiên đặt chén trà xuống bàn, chậm rãi đứng dậy về phòng, rồi lại quay người nhìn con gái vẫn đứng ngốc trong phòng khách. Ông mím môi suy nghĩ gì đó, rồi nhẹ lắc đầu.

Tối hôm ấy, bà Vương Vũ Hồng đang ngủ say bị chồng mình lay tỉnh, nửa tỉnh nửa mê mở mắt thì nghe thấy chồng mình nhỏ giọng oán hận, "Con gái bà sắp bị người ta thịt rồi."

"Gì cơ?" Nghe ông xã nói thế, Vương Vũ Hồng tỉnh hẳn, dựa vào đầu giường hỏi lại "Bị ai thịt?"

Hạ Thế Hiên vẽ mặt hồ hững, chui vào chăn, tắt đèn phòng rồi mới đáp : "Cái tên năm đó đến giờ vẫn nhớ thương con gái bà chứ ai."

"Ý ông là..." Vương Vũ Hồng rõ ràng, nằm xuống cạnh chồng, lại không nói ra tên người kia, lại nghe chồng bà cần nhằn.

"Con gái chúng ta thật khờ, thật đáng thương, tương lai còn dài như thế."

Bà tức giận, đập nhẹ cánh tay để bên ngoài chăn của ông xã, "Có ai nói con gái như ông không hả? Ông lại chả không mong con gái sớm bị người ta nuốt xuống bụng quá chứ."

Đã quá thời gian "trả bài" Phương Đình Đình hai ngày, một lần Hạ Nhiễm mắt đối mắt với Phương Đình Đình đều có chút run rẩy lo sợ. Mặc dù sếp lớn đã nói cô không cần học thuộc nữa, nhưng không chắc Phương Đình Đình đã không đòi cô "trả bài". Nhất định phải có sự phòng bị, mấy hôm nay Hạ Nhiễm giảm thiểu sự có mặt của mình đến mức thấp nhất, khiêm nhường làm việc, không dám lười biếng chút nào.

Văn kiện hôm đó Cố Tấn Thần giao cho cô dịch cô cũng đã nộp cho anh vào ngày hôm sau. Hạ Nhiễm vẫn nhớ rõ cảnh tượng hôm ấy, khi cô giao văn kiện, đến ngẩng đầu Cố Tấn Thần cũng lười làm, chỉ đưa tay nhận văn kiện, nhạt nhạt bảo cô có thể về chỗ.

Ngữ khí lạnh đến mức làm cô run rẩy, Hạ Nhiễm thoáng nhìn, trước mặt anh là một đồng giấy tờ cần giải quyết, phía bên phải là một tập văn kiện đã được xét duyệt, trên đó còn có chữ kí như rồng bay phượng múa của Cố Tấn Thần.

Thấy cô còn chưa rời đi, anh ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt khê liếc, nhẹ nhàng dừng lại trên gương mặt cô, sau đó lại cúi đầu, giọng nói ra đã có vài phần hòa hoãn "Còn việc gì sao?"

Chữ của anh giống chữ tôi thế. Câu này đến môi rồi, Hạ Nhiễm lại nuốt xuống, sửa lại : "Chữ của anh rất đẹp."

Anh hơi sững sờ, ngẩng đầu lần nữa nhìn cô, đôi mắt như hồ nước thu sâu thẳm. Lông mày rậm khê nhíu, chỉ nói một câu:

"Cảm ơn."

Ngày hôm ấy, sau khi Hạ Nhiễm rời khỏi phòng tổng giám đốc, trên tay có nhiều thêm một tập tài liệu. Chỗ tài liệu này còn dày hơn, khó hơn so với tập trước đó. Đợi đến khi cô về chỗ ngồi, Lâm Khả lập tức xoay ghế nhìn cô, tiện thể thấy luôn tập văn kiện cô cầm trên tay, trêu ghẹo,

"Chẹp chẹp, sếp đang muốn khai thác hết năng lực của nhân viên mới đây mà."

"Nhà tư bản đều đối đãi với nhân viên vậy hả? Tôi không dám khen anh ta đâu." Hạ Nhiễm thở dài, nhớ lại nụ cười nhàn nhạt của Cố Tấn Thần khi nói câu "Cảm ơn" với cô, sau đó lấy từ trong ngăn kéo ra một tập văn kiện, đưa cho cô, còn kèm thêm một câu: "Đây là phần thưởng."

Phần thưởng kia khiến cô đau đầu một ngày một đêm, thậm chí phải nhờ bạn bè ở nước ngoài dịch giúp mới miễn cưỡng dịch trôi chảy. Hạ Nhiễm xem qua tài liệu kia đã bị rất nhiều từ chuyên ngành làm khó.

Industry competition structure (sự tạo thành các ngành nghề cạnh tranh), Michael Porter's diamond model (Lý luận cấu trúc mạng kinh cương của Michael Porter), các từ chuyên ngành cứ từ này nối từ kia xoay vòng trong đầu, đầy đọa cô đến ngủ cũng không yên.

Lần này Hạ Nhiễm rút kinh nghiệm, để tránh lại "được" nhận phần thưởng từ Cố Tấn Thần, cô xin email của anh, nén tài liệu thành file nén rồi gửi cho anh. Thời điểm click chuột vào nút send, cô thở dài nhẹ nhõm.

Thừa dịp không ai chú ý đến mình, cô lén lên mạng chút đỉnh. Sau khi lướt một vòng blog cá nhân của người quen, máy tính vang lên tiếng báo có email mới. Là của Cố Tấn Thần đại boss.

"In ra rồi đem đến phòng làm việc của anh." - Cố Tấn Thần.

"Boss à, anh có thể kiểm tra văn bản tôi gửi trong file nén mà." - Hạ Nhiễm.

"Không thể." - Cố Tấn Thần.

"Boss, nhất định phải in?" Hạ Nhiễm.

"Đúng vậy, cho em hai phút." - Cố Tấn Thần.

Hạ Nhiễm nhìn trần nhà, đây chẳng phải là ra tử lệnh rồi à. Cô đành vội vàng log out, dùng sức bú sữa mẹ đến giờ chạy đi in tài liệu nhanh nhất có thể.

Khi người đáng thương nào đó cầm tài liệu vào phòng tổng giám đốc, Cố Tấn Thần đang ung dung gác chân ngồi trên sofa đọc tạp chí. Hạ Nhiễm cúi đầu nhìn, là tạp chí kinh tế.

Vẫn có thể nhàn hạ thế cơ mà, cô bĩu môi, đặt tài liệu xuống mặt bàn, nhỏ giọng báo cáo.

"Boss, đây là tài liệu anh cần."

"Ừ, cứ để đó." Cố Tấn Thần gấp tạp chí lại, để trên bàn, cầm tài liệu kia lên xem xét, trầm giọng hỏi: "Không có ai nhắc em không thể mặc cả với sếp à."

Anh còn chưa nói xong, Hạ Nhiễm thấy mặt anh đen lại đã cúi đầu thật thấp nhận lỗi, "Rất xin lỗi, là lỗi của tôi."

Rồi cô đứng vậy, Cố Tấn Thần thì ngồi dựa vào sofa, chăm chú vào tập tài liệu cô đưa. Thật lâu sau, khi Hạ Nhiễm cho rằng anh lại chuẩn bị tức giận, trong lòng âm thầm cầu khẩn Phật tổ. Quả nhiên Phật tổ hiển linh, một lát sau, anh gấp tài liệu, thả xuống bàn.

Nhìn những chén trà đặt trên bàn, dường như nhớ ra điều gì, anh đứng dậy rồi đột nhiên hỏi cô, "Em đã mua trà chưa?"

Hạ Nhiễm đứng ngốc một chỗ, Cố Tấn Thần đứng dậy bất ngờ khiến cô giật nảy mình. Đơ máy nhìn anh, theo phản xạ lùi về sau một bước, kịp phản ứng trả lời. "À, tôi quên mất rồi."

"Thế à." Anh đi vòng qua cô tới bàn làm việc, lấy một cái hộp từ trong ngăn kéo ra đưa cho cô, đôi mắt đen không gợn sóng thăm lại, "Không sao, anh có một hộp trà đây."

Anh có gì vậy? Hạ Nhiễm kinh ngạc nhìn Cố Tấn Thần, anh lại bật cười, nụ cười không phát ra tiếng nhưng cô có thể nhìn thấy khóe môi anh khê nhếch.

Nụ cười ấy cũng chỉ xuất hiện trong giây lát, sau đó anh lại khôi phục gương mặt đứng đắn đến không thể đứng đắn hơn, giọng trầm trầm nói với cô, "Cái này là phần thưởng."

47. Chương 28: Chương 16

Hộp quà màu vàng kim lóng lánh được đặt trước mặt Hạ Nhiễm, cô nhìn theo ngón tay thon dài của Cố Tấn Thần, là trà Long Tỉnh Tây Hồ. Nụ cười thản nhiên cứng lại trên mặt cô, trong phút chốc cô như có cảm

giác bị "bá vương ngành thượng cung" vậy. Nhẹ nhàng đẩy hộp trà trở về, cô uyển chuyển từ chối, "Cảm ơn ý tốt của boss, nhưng thân là một nhân viên thực tập của Mạc Sâm, tôi hết lòng vì tương lai của công ty là điều nên làm."

Anh không lập tức trả lời, chỉ nhìn cô đắm đắm giống như đang cân nhắc lời cô nói. Hạ Nhiễm thấy thế, đổi lòng cướp lời anh, "Boss à, tôi không công không trạng, thực sự không dám nhận...ờm, phần thưởng này đâu." Chỉ cần đừng ép tôi nhận mấy cái gọi là "phần thưởng" kia nữa.

Cố Tấn Thần cười khế, xoay xoay hộp trà trên bàn, lời nói đầy thâm ý, "Không ngờ phiên dịch riêng của anh lại là một người chính trực như vậy. Lần này bên nhân sự chọn người rất tốt."

"Boss quá khen."

Cô chột dạ tiếp lời, trên trán đã rỉ ra vài giọt mồ hôi tinh mịn. Hạ Nhiễm cúi đầu chăm chú nhìn người đàn ông vẫn đang cười mỉm kia, cười khan mấy tiếng mới cẩn thận hỏi lại, "Boss, nếu không còn gì phân phó, tôi xin phép về chỗ tiếp tục làm việc."

"Còn."

Một chân Hạ Nhiễm nâng lên, còn chưa kịp đặt xuống đất đã bị anh gọi lại. Trán áp trái tim đang đập thình thịch, cô thay đổi nét mặt, bày ra nụ cười cung kính "Xin cúi đầu nghe chỉ thị của boss."

Chân mày Cố Tấn Thần giãn ra, ngũ quan tuần tú hiện lên chút nhu hòa. Khi cô quay người lại, bàn tay anh như có như không đặt lên vai cô. Hạ Nhiễm cứng người, còn chưa biết xử lý sao, anh đã thừa cơ nhét hộp quà vào tay cô.

"Cái này?" Hạ Nhiễm cúi đầu nhìn hộp trà rực rỡ trong tay, mê mải nhìn Cố Tấn Thần, lại chỉ thấy anh không nói thêm bất cứ lời thừa thãi nào, đang từ tốn trở về ngồi trên sofa. Anh nhàn hạ mà tao nhã cầm chén trà trên bàn, chỉ vào nó mà nói với cô, "Pha trà cho anh."

Sau khi nói xong còn không quên chỉ vào hộp trà Long Tĩnh Hạ Nhiễm đang ôm trong ngực, dặn dò, "Lấy trà đó pha."

Ý Cố Tấn Thần là nếu anh không được uống trà sẽ không thả cô đi?

Bảo sao hôm nay mí mắt Hạ Nhiễm nháy không ngừng, là điềm báo đó, oan gia tới cửa đòi nợ!

Vừa nhỏ giọng oán hận, Hạ Nhiễm vừa ngoan ngoãn tới phòng trà nước, vô cùng lưu loát đổ lá trà vào cốc, sau đó trực tiếp rót nước nóng vào.

Cố Tấn Thần nghiêm túc dùng năm phút nhìn cốc trà trước mặt. Năm phút sau, anh rời mắt khỏi cốc trà, không tin nổi hỏi lại cô, "Em không thấy lãng phí à?"

Cô đứng bên cạnh lắc đầu, sau đó lại gật gật, cuối cùng bị anh nhìn đến luống cuống mới trả lời: "Tôi đâu biết pha trà."

Anh nhìn trà, lại nhìn cô, cuối cùng lên tiếng, "Cốc trà này thưởng cho em đó."

Hạ Nhiễm nhìn cốc trà có đến hai phần ba cốc là lá trà xanh nhạt đã nở hết, nhất thời không biết làm thế nào, bấp chân run một chặp, "Boss à, anh vẫn nên thưởng cho người khác thì hơn."

Yên lặng nuốt nước bọt, Hạ Nhiễm nghĩ thầm, nếu thực sự muốn thưởng cô, thì trực tiếp dùng Mao chủ tịch đập chết cô đi, đừng có lôi trà với cháo ra dọa cô nữa.

Anh lướt ngón tay quanh viền cốc, xoay cốc trà một vòng rồi đưa cô, "Đừng mặc cả với sếp của em."

"Tôi..." không muốn.

Một câu cự tuyệt còn chưa nói xong, người nào đó lại đánh gãy lời cô, "Từ giờ trở đi, mỗi ngày đều phải pha trà cho anh, chờ đến khi em biết cách pha trà rồi tính sau."

Hạ Nhiễm tức giận hỏi lại, "Tại sao tôi phải làm thế?"

Anh lại chỉ bình đạm ném cho cô một câu, "Đừng phản bác lại lời sếp em nói."

Nghĩ đến công việc bản thân phải đổ mồ hôi rơi nước mắt mới tìm được, dùng khí phản bác của Hạ Nhiễm hạ xuống thấp còn phân nửa.

So với việc bị thất nghiệp, pha trà là chuyện nhỏ.

Ngày đó "được" Cố Tấn Thần thưởng cho cốc trà Long Tỉnh "thượng hạng" ấy, Hạ Nhiễm, thề với trời sẽ không bao giờ uống trà nữa.

Chỉ là khi cô cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, Hạ Nhiễm lại bị trợ lí của Cố Tấn Thần - Ninh Viễn chặn lại ở cửa công ty vào giờ tan tầm.

"Cô Hạ, xin đợi chút."

Tầm khiên phòng bị của Hạ Nhiễm vô thức được dựng lên, cảnh giác nhìn người đang chắn phía trước, "Ninh Viễn? Có việc gì sao?"

Thấy cô khẩn trương lo lắng, Ninh Viễn chỉ khẽ cười, chỉ vào chiếc xe đang đỗ một chỗ không xa, thật thà trả lời, "Là ông chủ muốn mời cô lên xe."

Cô nhìn theo ngón tay Ninh Viễn, mặc dù cửa kính xe đang đóng kín, Hạ Nhiễm lại có cảm giác cô có thể nhìn rõ người bên trong, chính là người đàn ông tên Cố Tấn Thần với gương mặt lạnh lùng. Cô cười gượng với Ninh Viễn, chỉ hướng ngược lại, "Xin lỗi, nhưng tôi còn có việc."

Nhưng cô mới đi được hai bước đã lại bị Ninh Viễn chặn đường. "Cô Hạ."

Ninh Viễn không hổ danh trợ lí do đích thân Cố Tấn Thần bồi dưỡng, cẩn trọng lại có mười phần kiên nhẫn. Hạ Nhiễm chỉ có thể cắn răng mà đối mặt. "Ninh Viễn, phiền anh tránh đường để tôi đi đi mà."

"Cô Hạ, mọi người đang nhìn chúng ta đó."

Chính lời này của Ninh Viễn đã giúp phục hồi lại tinh thần của Hạ Nhiễm. Bây giờ là lúc tan tầm, trước cửa tòa nhà Mạc Sâm có rất nhiều người, vài nhân viên thấy Hạ Nhiễm với Ninh Viễn dây dưa liền đưa mắt đánh giá cô.

Cô không sợ thị phi, chỉ ngại lười không xương muôn đường lắt léo. Hạ Nhiễm tức giận dậm chân, đành cùng Ninh Viễn lên xe của Cố Tấn Thần.

Sau khi lên xe, cô mới nhận ra ô tô chỉ có Cố Tấn Thần và cô. Hạ Nhiễm ngồi ở ghế phụ lái, anh ngồi bên ghế lái. Cô nhìn vào bàn tay đang để trên vô-lăng của anh, khẽ mấp máy môi, "Boss, đã hết giờ làm việc rồi, anh không thể để cho nhân viên của mình có thời gian riêng tư hả?"

"Có thể." Anh khẽ cười, khởi động xe.

Nhìn đèn đường vụt qua tầm mắt, Hạ Nhiễm cảnh giác quan sát cảnh tượng ven đường, quay qua hỏi anh, "Chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Đi uống trà."

Lời nói nhẹ nhàng, lại làm Hạ Nhiễm rung mình, nhìn vào kính chiếu hậu cô mới nhận ra ghế sau của ô tô còn có một hộp trà trông rất quen mắt.

Hộp trà màu vàng kim rực rỡ.

Lén hít vào một phổi đầu không khí, khóe miệng Hạ Nhiễm giật giật, trong đầu mắng Cố Tấn Thần, "Cố Tấn Thần, anh phát cuồng vì trà thể này từ khi nào vậy?"

Cuối cùng, vì quá bí phần mà hỏi anh, "Boss, tôi có thể từ chối không?"

Một câu nói không được đại não xét duyệt đã chạy ra khỏi miệng Hạ Nhiễm thành công làm sắc mặt Hạ Nhiễm tối sầm lại, lạnh lùng trả lời cô: "Không."

Khi Hạ Nhiễm về đến nhà thì bà Vương Vũ Hồng đang nấu cơm. Ông Hạ từ thư phòng đi ra, thấy con gái rượu nhà mình hậm hực ném một cái hộp màu vàng xuống đất không chút thương xót rồi cởi giày xỏ vào dép đi trong nhà.

"Con gái, con mang bảo bối gì về vậy?" Ông Hạ từ xa đánh giá cái hộp đáng thương kia, đến lúc nhặt lên mới biết là hộp trà.

Hộp trà đóng gói tinh xảo, nhìn xem, thật xa xỉ. Ông Hạ Thế Hiên vội vàng ôm hộp trà vào phòng khách, dò hỏi con gái, "Con trộm ở đâu về vậy."

Hạ Nhiễm nhìn ba mình vui vẻ rạo rực ôm hộp trà, sức lực không còn tí nào ném túi xách lên sofa, trả lời ông qua loa, "Con lượm được trên đường đó."

Nói xong liền lê thân về phòng.

Cả người ngã lên giường, cô mới nhớ lại cảnh tượng bản thân bị người đàn ông bá đạo kia nhét hộp trà vào ngực.

"Tôi không thích, anh dừng xe ở đây đi."

Xe dừng lại, Hạ Nhiễm vội vàng xuống xe, đang định bước vào tiểu khu, anh đã bước đến cạnh cô, kéo vai cô quay lại, lạnh nhạt nói với cô : "Hộp trà này đủ cho em uống nửa năm."

Uống nửa năm!

Sau đó, không nhìn cô bị sét đánh bất động, anh tiêu sái lái xe rời đi.

Thời gian, chắc chưa được đến một phút.

Trong xe, Cố Tấn Thần nhìn qua kính chiếu hậu thấy tiểu khu dần khuất phía sau không khỏi bật cười.

Cảnh tượng xa hoa phía ngoài cửa xe lại không khiến anh thấy thú vị chút nào. Mắt chăm chú nhìn đèn tín hiệu, trước khi đèn vàng chuyển sang đỏ liền nhất chân ga phóng vút đi. Cuối cùng, Cố Tấn Thần dừng xe trước cửa một hội quán tên "Simple".

Ném chìa khóa xe cho bảo vệ, anh tiêu sái bước vào trong.

Hội quán này giống như tên của nó, không có đèn ma nhấp nháy đau mắt, không có nhiều người tụ tập ồn ào. Cả hội quá thiết kế theo kiểu phòng bao, mỗi phòng lại cung cấp bàn mặt chược để giải trí.

Cố Tấn Thần mở một căn phòng phía góc khuất. Mọi người trong phòng thấy anh đến đều hưng phấn dị thường. Anh lướt một vòng quanh phòng, có sáu người.

Ba nam ba nữ.

Rosie và Lý Sa Sa - vợ của Hồ An ngồi ở sofa gần cửa vào căn hạt dưa nói chuyện phiếm, không biết hai cô nói đến việc gì mà cao hứng vô cùng, thấy anh vào cũng chỉ gật đầu coi như chào hỏi. Cố Tấn Thần đi thẳng tới bàn mặt chược.

Trên bàn mặt chược, hai người ngồi ngoài cùng là Tiêu Sơn và Hồ An, sau đó còn có Trần Tử Ngang và Giản Ngôn. Giản Ngôn thấy anh đến liền đứng dậy nhường chỗ, chính mình thì ngồi bên cạnh. "Đến rồi à? Bọn tôi vừa nhắc tới cậu xong."

"Ừ, có chút việc." Cố Tấn Thần đáp lại một tiếng, đem áo vest khoác lên ghế rồi ngồi xuống, ném cho Trần Tử Ngang một ánh mắt.

Tiêu Sơn xếp bài, vừa nhặt bài vừa không quên trêu chọc anh, "Hả? Việc gì thế?"

Anh trừng Tiêu Sơn một cái, qua loa trả lời: "Có việc."

Tiêu Sơn không tập chung vào bàn mặt chược nữa, Hồ An bên cạnh cũng nổi máu ông tám, "Đêm khuya thế này khẳng định là đi gặp người đẹp rồi, sang nay tôi còn nghe thấy có người báo cậu mua không ít trà ngon. Trà đầu, sao không mang đến?"

"Ừ đây, tôi cũng thật mong chờ được thưởng trà ngon của Cố tổng." Tiêu Sơn khẽ cười, ném ra một cây bài.

"Bớt lo chuyện bao đồng đi." Cố Tấn Thần xếp bài một lần nữa, nhận điều thuốc Hồ An đưa ngậm ở miệng, khẽ búng tàn thuốc, "Tôi thích."

Vì muốn uống trà kia, anh phải điều Ninh Viễn đi suốt đêm đến tận nơi sản xuất mua rồi bay về. Anh điên thật rồi, chỉ vì muốn được nói chuyện với cô mà lại có thể tìm cái lí do ngu ngốc ấy.

Cố Tấn Thần nói xong, Tiêu Sơn và Hồ An đều không khỏi bật cười. Trần Tử Ngang bên kia chỉ liếc anh một cái, sau đó lại cúi xuống chăm chú vào ván mặt chược.

Điềm nhiên buông một câu trí mạng: "Trà không làm người ta say, là người tự say."

Cố Tấn Thần nghiêm túc gật đầu, rít một hơi sau đó kẹp điều thuốc ở ngón tay, "Đúng là say."

Chỉ có Giản Ngôn ngồi cạnh Cố Tấn Thần lúc này mới thấy rõ vòng cung trên môi anh.

48. Chương 29: Chương 17

Hạ Nhiễm cảm thấy hôm nay bản thân nhất định chưa xem hoàng lịch, hoặc hôm nay sao chiếu mệnh chiếu thẳng vào mặt cô rồi. Nếu không, tại sao cả buổi sáng cô lại bị Phương Đình Đình làm khó dễ nhiều lần chứ.

Lần đầu ---

Hạ Nhiễm vừa bước chân vào công ty, tay vẫn còn cầm bữa sáng nóng hổi, Phương Đình Đình đến đầu cũng không thèm nâng lên, hỏi cô một câu: "Cô chưa đọc nội quy dành cho nhân viên à?"

Giọng nói đanh thép nghiêm túc làm Hạ Nhiễm nghĩ thầm có khi thư kí Phương muốn kiểm tra "bài tập về nhà" cô ấy giao cho Hạ Nhiễm. Cô lập tức thay đổi vẻ mặt đứng đắn, gật đầu.

"Đã xem."

Phương Đình Đình nghe Hạ Nhiễm trả lời cũng chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, nghiêm túc xem giờ rồi ngẩng mặt mắt đối mắt với cô: "Bây giờ là tám giờ năm phút sáng. Lúc cô bước ra khỏi thang máy là tám giờ hai phút, Hạ Nhiễm, cô đến muộn."

Ngữ khí nghiêm khắc, không mào theo chút cảm tình nào. Hạ Nhiễm nghe xong liền không phục khẽ nhúu mày phản bác, "Lúc tôi có mặt ở công ty, thời gian mới hơn bảy giờ."

Nếu biết vị thư kí này hà khắc như vậy, cô sẽ không bao giờ vào toilet dưới tầng một đâu.

Phương Đình Đình cũng không để lời giải thích của Hạ Nhiễm vào tai, đôi mắt sắc lẹm lia tới bữa sáng trên tay cô, gương mặt tối lại, "Ai cho phép cô đem bữa sáng đến công ty? Quy tắc công ty, điều số 35, không cho phép nhân viên mang bữa sáng đến công ty trong giờ làm việc."

Cái quy tắc này Hạ Nhiễm cũng từng nhìn qua khi ngồi tụng cái đồng "gạch" nọ. Còn nhớ khi ấy cô còn buồn bực một chập, vì sao có thể mang đồ ăn trưa đến công ty, bữa sáng lại cấm?

Dùng khí để phản bác cấp trên Hạ Nhiễm không có, chỉ đành ngậm ngùi ném bánh quẩy và sữa đậu nành thân thương của cô vào thùng rác dưới sự giám sát của Phương Đình Đình.

Cúi đầu trở về bàn làm việc, mông còn chưa làm ấm ghế ngồi, Hạ Nhiễm lại nghe thư kí Phương kia gọi mình, "Trong giờ làm việc không được phép làm việc riêng."

Cô ngạc nhiên quay đầu thì đã thấy Phương Đình Đình đứng ngay phía sau, đôi mắt nhìn thẳng vào màn hình máy tính vẫn còn mở ra trang chủ blog cá nhân của mình.

Sau lưng Hạ Nhiễm lạnh ngắt, nhanh chóng tắt web, đứng dậy, "Tôi hứa sẽ không có lần thứ hai."

Phương Đình Đình nhúu mày nhìn cô, khinh thường hừ một tiếng, ném giấy tờ lên bàn cô, "Làm tốt bổn phận của mình đi."

Khi chị ta nói chuyện, Hạ Nhiễm có thể nhìn ra một thoáng khinh thường trong mắt Phương Đình Đình. Vị thư kí Phương kia xoay người quá nhanh, cô cũng không kịp nhìn kĩ, chỉ cảm thấy có lẽ hôm nay tâm tình chị ta không tốt, nhất định không được chọc giận chị ta.

Phương Đình Đình vừa đi, Lâm Khả bên lạnh liền gọi chuyện, "Cô chọc giận gì chị ấy à?"

Hạ Nhiễm lắc đầu, "Làm gì có, tôi ăn no rủng mỡ chắc. Tôi rất biết điều mà, nghiêm túc làm việc."

Lâm Khả nghe bát quái, lại nghĩ đến chuyện gì, xoay ghế dựa một vòng trở lại, quay bút nhìn Hạ Nhiễm, "Nghe nói hôm qua cô trèo lên boss..."

"Sắc..." chưa đợi Lâm Khả nói hết câu, Hạ Nhiễm đã phun hết ngụm nước ngậm trong miệng, đen đui là nó lại rơi toàn bộ xuống giấy tờ cô để trên đùi, cả một tập giấy tờ nhòe nước. Hạ Nhiễm nhanh chóng vẩy vẩy tập giấy, cũng lập tức phản bác Lâm Khả, "Ai trèo lên ai chứ!"

"Cô nghĩ đi đâu vậy." Lâm Khả thấy cô gấp đến mặt đỏ bừng liền toét miệng cười gian tà, "Tôi nghe nói cô lên xe của boss, không lẽ ngay cả boss cô cũng đề rồi?"

(Vì chữ "thượng" trong tiếng Trung vừa là lên xe, vừa có thể là đề, trèo lên ai đó cái gì đó. Ở đây mình không giữ chữ "thượng" mà dịch hần sang thuần Việt.)

Lâm Khả càng nghĩ càng kích động, ông chủ là ai chứ, đẹp trai galan có nhà có xe, đích thực xứng với câu "cao phú soái", chỉ cần nghĩ đến cảnh đem boss lột sạch, cả người Lâm Khả đều hưng phấn như uống tiết gà. Ánh mắt YY của Lâm Khả đảo qua Hạ Nhiễm lại càng thêm gian tà, hình ảnh 18+ tốt đẹp vù vù xoẹt qua đầu cô.

"Cô lẩn đi." Ánh mắt của Lâm Khả làm Hạ Nhiễm đổ mồ hôi, cô nàng này đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi hử. Nghĩ đến gương mặt thú vị của Cố Tấn Thần, cô không khỏi muốn lườm anh rách mắt. Hạ Nhiễm vừa nghĩ đến việc tiếng tốt thì đồn gần mà tiếng xấu lại lan xa, không kìm nổi mà ném tập giấy lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi, "Khẩu vị của tôi không có nặng thế."

Lâm Khả chép miệng, chỉ vào Phương Đình Đình đang tiến vào phòng làm việc của tổng giám đốc, "Cô làm ra chuyện kinh thiên động địa như thế, tôi nghĩ thư kí Phương ý à, không những xét nét cô đến chết ngạt mà có thể còn muốn lột da cô luôn ý."

Hạ Nhiễm ngạc nhiên, "Sao vậy?"

Lâm Khả nhún nhún vai, "Bình thường cô không nghe người ta tám chuyện hử? Mọi người đều đồn là thư kí Phương có ý riêng với sếp á."

"Hả..." Đây là lần đầu tiên Hạ Nhiễm nghe thấy chuyện này đó. Nhìn Phương Đình Đình biến mất sau cánh cửa, gương mặt cô không khỏi hiện lên nét không thể tin nổi.

Hai người âm ỉ một chặp, cuối cùng vẫn phải quay lại làm việc.

Giữa trưa, khi Hạ Nhiễm đến phòng in ấn đã rất cố gắng đi đường vòng để tránh gặp mặt thư kí Phương. Lúc đi thật may không gặp, lúc trở lại lại đen đui gặp Phương Đình Đình vừa xin chữ kí của Cố Tấn Thần đi ra. Chị ta nhìn Hạ Nhiễm vừa đưng phải mình, ánh mắt đánh giá chiếu lên người cô có khi phải đến một phút chứ ít.

Sau đó chị ta lãnh đạm mở miệng nói: "Sếp nói muốn cô đưa trà vào phòng cho anh ấy."

Hạ Nhiễm lúc này chỉ một lòng muốn tránh xa thư kí Phương, ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng."

Nói xong, lập tức xoay người đi vào phòng trà nước.

Lần này pha trà, Hạ Nhiễm hạ quyết tâm không cho Cố Tấn Thần có cơ hội soi mói, nghiêm túc, chăm chú hoàn thành nhiệm vụ, đem theo cả văn kiện nộp cho Cố Tấn Thần.

Khi Hạ Nhiễm gõ cửa bước vào phòng, Cố Tấn Thần vẫn đang chăm chú làm việc. Qua mấy ngày đi làm, cô có một phát hiện nho nhỏ, Cố Tấn Thần hình như có rất nhiều việc phải giải quyết, mỗi ngày đều bận đến mức đầu cũng không ngẩng lên nổi. Nếu cô không nhỏ giọng đánh tiếng, "Boss, trà của anh đây." có khi anh cũng chỉ gật đầu rồi cho cô ra ngoài.

Phòng làm việc vốn dĩ im lặng khiến giọng cô quanh quẩn vẫn vút lấy anh. Cố Tấn Thần nâng ánh mắt từ chén trà trên tay lên đánh giá cô một cái. Chỉ cần nhìn qua Hạ Nhiễm, anh đã nhìn ra tâm tư của cô gái nhỏ này. Anh tạm dừng công việc, hỏi thẳng: "Nói đi, còn việc gì?"

Cảm giác chỉ một giây đã bị người khác nhìn ra tâm tư cùng cảm giác lời nói dối bị vạch trần là cực kì giống nhau, khiến người ta không biết làm thế nào. Hạ Nhiễm ngoan ngoãn đặt văn kiện lên bàn cho Cố Tấn Thần, cười đến xuân quang sáng lạn, "Làm gì có việc gì ha ha... Boss à, anh làm việc khổ cực như vậy, đừng tay uống chén trà nhuận họng đã."

Trái ngược với Hạ Nhiễm đang cười đến cứng cả quai hàm, Cố Tấn Thần lại vô cùng ung dung tao nhã, ánh mắt vô tình hạ xuống đánh giá chén trà sắc hương đều không đủ. Chậm chạp nâng cánh tay đang tựa trên ghế, trước ánh mắt mong chờ của Hạ Nhiễm nhắc chén trà lên, hơi ẩm từ chén trà truyền qua tay thật dễ chịu. Rồi vẫn bỏ qua ánh mắt chăm chú của Hạ Nhiễm khẽ nhấp một ngụm.

Đoán không ra tâm tư của anh, Hạ Nhiễm chỉ dám nhăn mày mong chờ nhìn anh uống xong một ngụm trà, sau đó lại phát hiện lông mi anh hơi nhú lại, không nói tiếng nào để chém trà lại chỗ cũ.

Cô nóng vội hỏi anh, "Boss, uống được không ạ?"

Thực ra Hạ Nhiễm muốn hỏi anh câu khác cơ, chính là 'Boss, tôi còn phải đi học cách pha trà nữa không?'

Cố Tấn Thần chỉ đạm mạc trả lời trước sự mong chờ nôn nóng của cô, "Không được."

Một câu 'Không được' làm Hạ Nhiễm ảm đạm, cô trộm nghĩ nếu không phải Cố Tấn Thần đối với trà nghệ cực kì nghiêm khắc, thì anh là muốn vạch lá tìm sâu.

Nhìn bộ mặt thất vọng của cô, Cố Tấn Thần buồn cười, tay vẫn cầm tách trà, như có như không hỏi chuyện Hạ Nhiễm : "Nghe nói hôm nay em đi làm trễ, còn mang theo đồ ăn sáng?"

Hạ Nhiễm đứng hình, câu 'chủ nào tở nấy' thật đúng, dù là sếp tổng hay thư kí đều thích đâm chọc người ta. Cuộc đời cô, xem thường nhất những người như thế, nhưng người ta đều làm cấp trên của cô cả. Nghĩ một hồi, lúc ngẩng mặt lên thì Hạ Nhiễm đã thay thành vẻ mặt thành khẩn, "Boss à, tôi biết mình sai rồi, nhất định sẽ không có lần sau."

Cho dù có cố gắng thành khẩn thế nào, nghĩ đến đồng tin vịt đang bay khắp công ty, cô vẫn không khỏi miên man, thậm chí khi nhìn Cố Tấn Thần vẫn có chút khác thường.

"Đừng có oán thăm trong bụng..." Ánh mắt sắc bén của anh dừng trên mặt Hạ Nhiễm, khi cô ngạc nhiên thì khẽ nhếch miệng, chậm rãi nói: "Càng không nên mắng chửi người khác qua điện thoại."

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của Cố Tấn Thần, Hạ Nhiễm chạy như bơi mỡ dưới chân về chỗ làm việc, vội vàng gọi điện cho Tiêu Sơn.

"Tiêu Sơn, tôi hỏi cậu, có phải hôm qua cậu với Cố Tấn Thần ở cùng một chỗ?"

Tại phòng làm việc của tổng giám bộ phận tiêu thụ trên tầng mười sáu, Tiêu Sơn nhàn nhã bắt hai chân uống cà phê, nghe Hạ Nhiễm hỏi cung, gương mặt cột nả hiện lên nét cười gian, không do dự trả lời, "Ừ, bọn tôi còn chơi mạt chược với nhau."

Hạ Nhiễm nghe xong thì như sấm sét giữa trời quang, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, khóe miệng giật giật, rống một tiếng vào điện thoại: "Tiêu Sơn, tôi sẽ không để cậu sống yên ổn hết cuộc đời này!!!"

Quay ngược thời gian một chút, trở lại buổi tối không trăng không sao nọ. Sau khi về đến nhà, Hạ Nhiễm nằm trên giường nhớ lại mấy lần bản thân bị Cố Tấn Thần trêu đùa, nội tâm vô cùng phẫn hận.

Cô tìm điện thoại gọi cho Tiêu Sơn xả giận.

Đầu dây bên kia truyền tới một trận âm thanh ầm ĩ, cô cũng chẳng để ý nhiều, tùy tiện hỏi Tiêu Sơn đang ở đâu, cậu ta cũng chỉ nói đang chơi mạt chược ở bên ngoài. Mặc kệ tiếng xoa mạt chược, Hạ Nhiễm ôm điện thoại bắt đầu ngồi kể khổ với bạn tốt, câu nào cũng là chỉ trích đồng nội quy công ty biến thái cộng thêm sếp tổng vô nhân tính trừng phạt nhân viên mới làm.

Nhất là một câu "Tiêu Sơn, cậu nói xem, có phải Cố Tấn Thần có khuynh hướng ngược đãi nhân viên không?" Khiến Tiêu Sơn không nhịn cười nổi, một ngụm nước miếng vô cùng mất vệ sinh mà phun ra trước mặt mọi người. Hồ An cùng Trần Tử Ngang ngồi bên cạnh không khỏi khinh bỉ lau nước miếng bắn trên tay. Sau khi Cố Tấn Thần ném một con bài ra, Tiêu Sơn mới ý vị sâu xa mỉm cười, nghiêm túc nói chuyện điện thoại, "Ừ, anh ta khẳng định là có bệnh."

Nói xong câu ấy, Cố Tấn Thần ném một ánh mắt lạnh lùng về phía Tiêu Sơn, hai người đàn ông còn lại lúc này cũng rõ chuyện gì đang xảy ra. Trong nháy mắt, ba người phụ nữ ngồi trong phòng đều quay ra nhìn bốn người đàn ông trên bàn mặt chực, Hồ An với Tiêu Sơn cười lẩn cười bò trên bàn, Trần Tử Ngang tuy chỉ khẽ cong môi nhưng không khó để nhận ra tâm tình vui vẻ lúc này của anh ta, chỉ riêng Cố Tấn Thần là nhăn mày đến mức hay đầu lông mày sắp chạm nhau đến nơi, giống như rất tức giận.

Đầu điện thoại bên kia, Hạ Nhiễm đang lẩn qua lẩn lại trên giường nghe thấy tiếng cười cũng gật đầu trả lời :”Chính xác, nếu không tại sao anh ta lại ném hộp trà cho tôi chứ.”

Dưới ánh mắt cảnh cáo của Cố Tấn Thần, Tiêu Sơn khó khăn ngừng cười, còn chưa kịp thả lỏng cơ mặt, nghe thấy hai chữ ‘hộp trà’ nội tâm lại kích động, nhướn mày tỉnh ngộ hô lên :”À... trà á hả.”

49. Chương 30: Chương 18

Hai ngày sau sự kiện Cố Tấn Thần cảnh cáo Hạ Nhiễm nói ít làm nhiều, Hạ Nhiễm lần đầu tiên được tham gia hội nghị đặc biệt của công ty dưới danh nghĩa là ”trợ lý phiên dịch đặc biệt của tổng giám đốc”.

Trở thành một phần trong số nhân viên tham gia cuộc họp, Hạ Nhiễm ngồi một góc im lặng lắng nghe đại boss nhà mình đứng trên bục cao chỉ trích lỗi sai. Người đàn ông này đứng ở vị trí cao như vậy, thân thể cao lớn tỏa sáng ra khí tức thành thực và mị lực khó có thể bỏ qua của một người đàn ông trưởng thành, cô dần dần bị động tác của anh hấp dẫn. Nhìn cánh tay anh tao nhã nâng lên, sau đó lại hạ xuống, động tác rất nhanh gọn mà ổn trọng.

Trong lúc thả hồn bay xa, Hạ Nhiễm lơ mơ nghe thấy Cố Tấn Thần vô cùng nghiêm túc nhấn mạnh ba nội dung trọng điểm của cuộc họp.

Điểm thứ nhất, cô ngủ gật, không có nghe được.

Điểm thứ hai, cô còn đang mãi nhìn anh, quên rồi.

Điểm thứ ba, Hạ Nhiễm rành mạch rõ ràng minh minh bạch bạch nghe thấy Cố Tấn Thần ông báo với mọi người : anh sẽ đi công tác.

Cái trọng điểm cuối cùng khiến Hạ Nhiễm nghe xong liền mở cờ trong bụng, thiếu điều muốn vỗ tay tán thưởng. Về phần ông chủ của mình vì sao phải đi công tác, cô thực sự nghe không rõ. Điều này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của cô, sắp đi công tác, chân chạy vật như cô sẽ thành thoi, cả thế giới trong nháy mắt trở nên xinh đẹp vô cùng. Hạ Nhiễm im lặng hờ hết trong lòng, rốt cuộc không cần bưng trà rót nước, rốt cuộc không cần xem sắc mặt Cố Tấn Thần mà làm việc nữa.

Hạ Nhiễm nhất định không biết gương mặt cô có bao nhiêu vui vẻ, hai má ửng hồng, lông mi dài cong cong khẽ lay động, khóe miệng cũng không tự chủ mà nhếch lên. Cố Tấn Thần khoong dấu vết liếc nhìn cô một cái, châm rãi đi từ bục cao phía trước màn hình chiếu power point về ghế ngồi, khẽ háng giọng rồi nhẹ nhàng bổ sung, ”Hạ Nhiễm và Ninh Viễn trở về sắp xếp đi, chuyến công tác đi London lần này, hai người sẽ đi cùng tôi.”

Chốt lại, một câu nói của Cố Tấn Thần đã chấm dứt chuỗi ngày bưng trà rót nước nhìn mặt người mà sống giống nô tỳ của Hạ Nhiễm tại văn phòng. Thế nhưng, một chút vui vẻ cô cũng không có. Vui sao nổi đây, cái việc bưng trà rót nước, trở thành trò tiêu khiển của người khác sẽ theo cô từ Trung Quốc sang tận nước Anh.

”Sếp, anh nghiêm túc chứ?”

Giọng nói trong veo như suối vang lên trong phòng họp vắng người.

Cố Tấn Thần vẫn an tĩnh ngồi tại vị trí của tổng giám đốc, đáp lại một tiếng, ánh mắt lướt khắp phòng họp mới vài phút trước vẫn còn kín người giờ đã ‘người đi trà lạnh’, sau đó mới ngẩng đầu nhìn cô gái đang đứng bên cạnh, ”Ý em là chuyện kia?”

Anh vừa tuyên bố tan họp đã bắt gặp ánh mắt đầy hoài nghi cùng khẩn cầu của Hạ Nhiễm. Thế là Cố Tấn Thần dù đã chuẩn bị đứng dậy lại cố tình ngồi lại ghế, chờ cô lên tiếng.

Giọng điệu chất vấn của anh làm Hạ Nhiễm không khỏi nhớ đến ánh mắt thâm sâu đầy ý vị của Tiêu Sơn và Hồ An lúc nãy, thì ra bọn họ là đang đồng cảm với cô. Nghĩ thì nghĩ vậy, Hạ Nhiễm vẫn ngoan ngoãn gật đầu, mở to mắt đầy ai oán nhìn anh, nói nhỏ: "Boss, tôi có thể không đi không? Tôi đảm bảo trong thời gian anh đi công tác, tôi vẫn sẽ chăm chỉ làm việc, tuyệt không lười nhác."

"Không." Từ chối cho ý kiến, trả lời ngắn gọn súc tích đúng trọng tâm là "nghề" của Cố Tấn Thần rồi.

"Nhưng mà..."

Ngày ấy, cuối cùng Hạ Nhiễm cũng ngộ ra một sô chuyện, chỉ cần cô phun một câu "Nhưng mà..." trước mặt Cố Tấn Thần, tuy nhiên sẽ không có về sau.

Lần đầu tiên trong đời phải đi công tác, Hạ Nhiễm thật thà ngồi đợi hai tiếng đồng hồ mới thấy bóng dáng sếp nhà mình chậm chạp đi tới. Khí thế bất phàm, Cố Tấn Thần vẫn luôn lãnh đạm mà anh tuấn, phong độ như vậy. Đi xuyên qua một đám đông, chẳng nói chẳng rằng anh đã cho cô một cái cốc vào đầu.

Trên đầu truyền hơi đau đớn làm Hạ Nhiễm phải hô đau. Sau khi hoàn hồn, cô im lặng khẽ xoa đầu, cảm môi dưới đưa ánh mắt mơ hồ mà nhìn anh, trừ uý khuất còn có một cổ oán niệm thật sâu. Mà cái cổ oán niệm ấy còn chưa kịp tiêu tán, cái tên sếp đã sai còn già mồm cãi láo nọ đã nghiêm mặt dạy dỗ nhân viên cần cù chăm chỉ như Hạ Nhiễm: "Ai bảo em tới sớm vậy hả?"

Sếp à, tới sớm giờ cũng là tội sao?

Sếp à, tới sớm là phạm pháp hả?

Hạ Nhiễm cũng chỉ dám rít gào cãi anh trong lòng như thế, ngoài miệng vẫn phải lựa lời, "Boss, tôi biết rồi. Lần sau nếu có đi công tác, tôi nhất định sẽ đến muộn chút. Còn nữa... boss, hôm nay anh đến trễ."

"Boss, hôm nay anh đến trễ."

Rõ ràng là hẹn nhau 9h sẽ có mặt tại sân bay, anh lại đến muộn mười phút.

Vô thức lại giơ tay lên chuẩn bị cốc vào đầu cô thêm cái nữa, Cố Tấn Thần tự bị phản ứng của mình làm cho giật mình. May mà phản ứng anh vốn nhanh, lập tức thu tay, cuộn lại để xuôi bên người. Gương mặt dù chẳng có mấy sự thay đổi, song đôi mắt anh lại như đang giăng đầy sương mù, nghĩ đến bản thân tới qua gọi điện bảo cô anh sẽ đến đón cô ra sân bay cùng nhau. Thế mà sáng nay lại được thông báo cô đã đến sân bay sớm hơn hai tiếng, một sự hờn giận không hề nhẹ dần dần chiếm cứ lòng anh.

Ang khép hờ mắt, nhíu mi, "Em có ý kiến?"

Cô cúi đầu, "Tôi nào dám."

Sau đó bên tai lại mơ hồ truyền tới một tiếng cười khẽ từ trong cổ họng anh truyền ra khiến Hạ Nhiễm không khỏi vô thức nâng mí mắt lại chỉ nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của anh. Tầm mắt vượt qua vai Cố Tấn Thần, lại vượt qua một xe đầy hành lý vẫn không nhìn thấy Ninh Viễn đã lâu không gặp.

"Boss, Ninh Viễn giờ vẫn chưa tới ạ?"

"Anh ta đã bay từ hôm qua rồi." Nói xong, không biết Cố Tấn Thần từ đâu lấy ra một túi giấy đưa đến trước mặt Hạ Nhiễm, khóa chặt ánh mắt cô, thản nhiên mở miệng nhả ngọc, "Ăn sáng đi."

Bữa sáng của Phúc Kí?

Phúc Kí là quán bán đồ ăn sáng gần ngay nhà Hạ Nhiễm. Ông chủ của quán rất nhiệt tình, quán lại gần trạm xe bus nên mỗi lần đi làm ngang qua cô đều ghé vào mua một phần bánh quẩy với sữa đậu nành.

Bị Phương Đình Đình ép phải ném bữa sáng vào ngày nọ, Hạ Nhiễm đành ăn qua loa trên đường coi như giải quyết xong bữa sáng.

Đợi ở sân bay đã lâu, bụng Hạ Nhiễm đã sớm biểu tình, không nghĩ nhiều cô liền gục đầu hít một hơi thật sâu mùi thơm tỏa ra từ túi giấy, mùi thơm ấy quanh quẩn nơi chóp mũi. Hạ Nhiễm vội vàng cảm ơn Cố Tấn Thần rồi bắt đầu động thủ giải quyết nhu cầu no ấm của bản thân.

Sự thỏa mãn trên gương mặt cô như được phóng đại trong mắt Cố Tấn Thần, một dòng nước ấm áp nhất thời chảy xuôi khắp người anh. Cố Tấn Thần anh sống đã ba mươi năm nhưng chưa từng thấy mình dễ dàng thỏa mãn thế này.

Cô cười, còn anh nhìn cô cười.

Máy bay cất cánh muộn một tiếng, sau đó cuối cùng cũng an toàn hạ cánh tại sân bay thành phố London. Khi Hạ Nhiễm đi cùng Cố Tấn Thần qua cửa kiểm sát, cô phải quay qua nhìn cô một cái, đơn giản vì cô nghe thấy vị cảnh sát sân bay tóc vàng mắt xanh đang đứng chào hỏi với Cố Tấn Thần bằng tiếng Anh. Mặc dù anh chỉ gật đầu coi như câu trả lời vẫn không khó để nhận ra sự thân quen của hai người.

"Đi nhanh nào." Bước chân của Hạ Nhiễm vốn khựng lại vì câu nhắc nhở của anh mà nhất thời tăng tốc, sánh bước cùng anh thế nhưng mắt không thể không ngược lên đánh giá.

Nhìn mặt anh một hồi, cô vẫn không lí giải nổi câu chào hỏi của người cảnh sát sân bay kia: "Tiên sinh, lâu rồi không gặp."

London là thành phố đã quá thân thuộc với cô rồi, một tháng trước nơi đây còn là địa bàn của cô, một tháng sau lại chỉ là đi công tác cùng Cố Tấn Thần. Ninh Viễn tới London sớm hơn bọn cô một ngày, khi Cố Tấn Thần đưa Hạ Nhiễm đến khách sạn thì Ninh Viễn đã đứng dưới sảnh chờ hai người từ bao giờ. Anh ta đứng cạnh báo cáo nhỏ với Cố Tấn Thần chuyện gì đó, thực ra Hạ Nhiễm cũng chẳng tò mò nên không thêm để ý, cả thể xác và tinh thần một mỗi của cô giờ chỉ thêm một căn phòng để đi ngủ mà thôi.

Ninh Viễn vẫn còn chuyện phải xử lí nên không cùng hai người Hạ Nhiễm lên phòng đã rời đi. Hạ Nhiễm nhìn bóng lưng đã rời đi thật xa của anh ta, ngáp một cái thật dài đến chảy nước mắt, mặc kệ Cố Tấn Thần kéo cô vào thang máy.

Dựa theo chỉ thị của Cố Tấn Thần, Ninh Viễn chỉ book hai phòng. Vì anh ta đến trước nên hiển nhiên ở một phòng rồi. Thế nên Hạ Nhiễm chỉ dám đứng ngoài cửa mà trừng mắt nhìn Cố Tấn Thần đi vào một gian phòng hào nhoáng, chỉ vào cửa mà hỏi: "Boss, phòng của tôi thì sao?"

Đã cởi comple được một nửa, nghe thấy câu hỏi của Hạ Nhiễm anh lại xốc lại áo vest, nhìn cô, "Vào đây."

Vừa đẩy xe hành lí vào cửa, Hạ Nhiễm vừa đánh giá căn phòng này, phòng khách, ban công phòng tắm, cần cái gì có cái nấy. Cô lại tủi thân hỏi anh, "Boss, sao lại chỉ có một phòng ngủ, tại sao lại chỉ có một chiếc giường?"

Khi cô ai oán, người nào đó đã nhanh chóng ném áo vest vào tay cô, cũng cởi cả cravat. Một màn này rơi vào mắt Hạ Nhiễm cả, cô không thể không nuốt một ngụm nước miếng.

Anh ngoái đầu nhìn cô, vừa lúc thấy cổ họng cô vì nuốt nước bọt mà khê động thì đáy mắt lóe lên một tia giảo hoạt, "Anh ngủ giường, sofa là của em."

Sốc, ý anh là cô và anh ở chung một phòng hả?

Cô nam quả nữ một phòng, mới nghĩ cô đã đỏ mặt, "Thế hình như không tốt đâu."

Thấy Cố Tấn Thần không nói gì, cô lại nhiều lời giải thích cho anh hiểu mối quan hệ rắc rối của cấp trên cấp dưới, còn cả nam nữ thụ thụ bất thân là gì, "Boss, tôi chỉ là một phiên dịch nho nhỏ, làm sao dám không biết xấu hổ ở chung phòng với anh chứ. Hơn nữa, theo tôi thấy, Ninh Viễn chung phòng với anh sẽ chăm sóc anh được chu đáo hơn đây."

Khóe miệng anh cong lên, ánh mắt thâm sâu liếc qua bộ sofa màu đỏ trong phòng khách, "Ghế sofa tương đối nhỏ, em ngủ thì vừa."

Hạ Nhiễm cũng đưa mắt theo nhìn cái sofa tuy hoa lệ đẹp đẽ lại hơi nhỏ kia, trong lòng lại một trận khinh bỉ, nhà thiết kế nào lại có tâm thế cơ chứ? Còn nữa, sếp à, anh nghĩ một người con gái như hoa như ngọc thích hợp để ngủ sofa lắm hả?

"Boss, không còn lựa chọn nào khác ạ?"

Cố Tấn Thần kéo vali vào góc phòng, kéo cravat đã lỏng lẻo xuống, lông mày hơi nhíu như đang cân nhắc câu hỏi của Hạ Nhiễm, sau đó cất lời, "Còn chứ, cho em hai lựa chọn."

Nghe anh nói vậy, hai mắt Hạ Nhiễm cũng sáng không kém đèn pha mấy rồi, tha thiết mong chờ nhìn anh, anh lại chỉ lười biếng tựa vào cửa phòng ngủ, hai tay khoanh trước ngực, nhứ nhứ mày tiếp tục.

”Một là em ngủ sofa, anh ngủ giường như đã nói.”

Anh vừa dứt câu cô đã lắc đầu quầy quậy.

Phương án A, loại.

Cố Tấn Thần vẫn im lặng quan sát biểu tình trên gương mặt cô, bộ dáng thấy chết không sờn của cô làm tâm tình anh tốt lên nhiều, khóe miệng cũng nhếch lên cao hơn, hơi nghiêng người, giọng nói mê hoặc lại lười nhác tiếp tục vang lên, ”Lựa chonh khách, em ngủ trên sà, anh như cũ ngủ giường.”

Quả nhiên là đại boss của Hạ Nhiễm, tác phong của anh khiến cô không thể coi thường. Thay vì phải nằm sà nhà ngủ, chỉ bằng tự mình biết thân biết phận chọn ghế sofa rõ ”to” kia. Đại nào làm việc có hiệu quả, Hạ Nhiễm rất nhanh đã gờ tay cười ngọt ngào với vị sếp ”hiền lành tốt bụng” nhà mình.

”Boss, tôi ngủ sofa.”

Nhìn nụ cười so với khóc còn khó coi hơn đang treo trên mặt Hạ Nhiễm, Cố Tấn Thần muốn cười cũng chỉ đành kìm nén, gờ tay khẽ xoa đầu cô, không hề keo kiệt mà khen ngợi, ”Lựa chọn sáng suốt lắm.”

50. Chương 31: Chương 19

”Boss, tôi ngủ sofa.”

Nhìn nụ cười so với khóc còn khó coi hơn đang treo trên mặt Hạ Nhiễm, Cố Tấn Thần muốn cười cũng chỉ đành kìm nén, gờ tay khẽ xoa đầu cô, không hề keo kiệt mà khen ngợi, ”Lựa chọn sáng suốt lắm.”

Sáng suốt cái đầu anh ý, Hạ Nhiễm oán hận mà chỉ dám thầm mắng trong lòng. Anh nghiêng người về trước, cả cơ thể như muốn ép vào người cô, gần đến nỗi cô có thể ngửi được mùi hương của anh, ngạc nhiên là mùi hương ấy không còn là mùi thuốc lá nhàn nhạt nữa, khiến người ta thấy thư thái. Hạ Nhiễm nhìn vào mắt anh, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt sâu như biển đang ánh lên bóng hình cô.

Quen nhau đã lâu nhưng đây lại là lần đầu tiên cô nghiêm túc đánh giá người đàn ông đang đứng trước mặt. Lòng mày rậm hơi xếch lên, ngũ quan dễ nhìn lại làm nổi bật được khí chất cùng sự thâm trầm vốn có của anh. Trong một giây phút, Hạ Nhiễm như nhìn thấy tình cảm không rõ tên lóe lên trong đáy mắt anh rực rỡ vô ngần. Điều này làm cô thấy khá kinh ngạc.

Tình cảm?

Đợi chút đã, Hạ Nhiễm hoài nghi bản thân khẳng định là đã nhìn nhầm.

Ngay khi Hạ Nhiễm quay mặt đi, Cố Tấn Thần thu lại ánh mắt, xoay người vào phòng ngủ trước, buông lại một câu : ”Đừng có dùng ánh mắt si mê ấy của em nhìn anh nữa.”

Tâm tình cô lúc này có thể dùng câu ’ngũ vị tạp trần’ để hình dung, anh có thể dùng gương mặt nghiêm túc kia để bớt nói mấy câu tự luyến như vậy không hả? ”Boss, anh nghĩ đi đâu vậy, tuy rằng anh rất...” đẹp trai ngồi ngồi, tướng mạo phi phạm, đẹp trai đến chết người không đền mạng, nhưng có cho Hạ Nhiễm này mười lá gan tôi cũng không dám ngấp nghé sắc đẹp của đại boss nhà mình.

”Cạch.” Cánh cửa trước mặt Hạ Nhiễm cứ thế vô tình bị đóng lại, cô sờ mũi, nuốt lại mấy lời vuốt mông ngựa của mình vào bụng, học Cố Tấn Thần xoay người không do dự tiến đến sofa ở phòng khách.

Người ta nói con người khi phải ở trong hoàn cảnh xa lạ sẽ có một phần cảnh giác nhất định, ý thức về việc tự bảo vệ bản thân cũng tăng thêm mấy phần.

Nhưng cái gì mà cảnh giác, bảo vệ bản thân rơi trên người Hạ Nhiễm lại triệt để bị xóa sạch.

Rèm che cửa sổ sát đất được cô kéo cả vào, che đi ánh sáng bên ngoài. Hạ Nhiễm khom người cuộn tròn lại nằm ỏ trên ghế sofa màu đỏ, nhắm mắt cái là ngủ luôn được. Cố Tấn Thần đứng ở trước cửa phòng, giống

như cột gỗ cứ im lặng như thế mà ngắm cô, điều hòa trong phòng mặc định nhiệt độ hơi thấp, Hạ Nhiễm chếp miệng mấy cái, phải vòng tay ôm lấy bản thân cho ấm.

Đang rơi vào trạng thái ngủ sâu, một cơn gió lạnh bỗng thổi qua mặt cô.

Rồi đột nhiên mũi bị bóp lại, không thể thở nổi. Lông mi dài cong như quạt giấy khê động, cô Hạ Nhiễm từ từ mở mắt, lại phải đối diện ngay với đôi mắt to của sếp tổng nhà mình.

Cô nằm, anh đứng, choáng hết tầm mắt là mắt là mũi của anh, gương mặt đẹp trai là thế lại làm cô giật nảy mình. Sếp nhà cô đã luyện đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần, chui được vào giấc mơ của cô rồi sao? Hiện tại cô có thể tưởng tượng được khoe miệng nhếch lên đầy tà mị cùng giọng điệu của anh rồi - 'có nằm mơ tôi cũng không tha cô đâu'.

Lấy tay dụi mắt, khẳng định bản thân đã tỉnh hẳn mới biết hóa ra không phải cô nằm mơ, mà Hạ Nhiễm lại chỉ có thể ngoan ngoãn với cách tên phá mộng đẹp của mình: "Sếp, buổi sáng tốt lành."

Cố Tấn Thần bật cười, "Em đang định tập chào hỏi cho sáng mai sao hả tiểu thư phiên dịch?"

Anh mới chỉ thay một bộ đồ, tắm táp một lúc mà cô đã có thể nằm ngủ ngon lành rồi. Cố Tấn Thần không khỏi nghĩ ngợi, nếu là một người đàn ông khác mà không phải anh, có phải cô cũng có thể an tâm mà ngủ say như vậy không.

Nghĩ nghĩ một chút, nụ cười của anh lại như có chút cay đắng.

Ngày mai? Hạ Nhiễm lúc này mới có ý thức cầm di động lên, bây giờ mới là sáu giờ chiều theo múi giờ London. Đại khái là cô ngủ đến hồ đồ, nếu không thì khẳng định là bị anh dọa ngốc luôn rồi, cô vội vàng bật người ngồi dậy. Ai ngờ động tác làm quá nhanh, máu chưa kịp lên não khiến cho đầu choáng váng, Hạ Nhiễm thậm chí không ổn. Thế ngồi ngay tại thời điểm cô nghĩ mình sẽ rơi xuống đất, cả cơ thể đang chuẩn bị thân thiết với sàn nhà lại được cánh tay của Cố Tấn Thần kéo lên, anh dùng hai tay ôm lấy eo cô, giọng nói như hơi hơi hờn giận: "Ngủ chưa đủ sao?"

Hạ Nhiễm đang mặc trên người một cái áo sơ mi không cổ màu trắng, hơi ẩm từ lòng bàn tay anh xuyên qua lớp vải mỏng truyền tới da thịt cô, cảm giác tê dại ấy khiến cô run rẩy. Không hiểu sao Hạ Nhiễm lại thấy cảm giác ấy thật quen thuộc, rồi lại nhớ tới hơi lạnh xoẹt qua gò má trong giấc mơ. Hạ Nhiễm vô thức né tránh, xoay người rời khỏi sofa.

Cô vừa rời đi, bàn tay nãy còn khoát lên eo cô của Cố Tấn Thần đã trở về bụng bên người, nhìn cô bận rộn "sắp xếp" hành lý, cứ lôi ra lại xếp vào.

Không trầm mặc được bao lâu, anh lại lên tiếng trước, "Đi thôi."

Cô nghi hoặc nâng mắt lên nhìn, "Đi đâu cơ ạ?"

"Ăn cơm."

Thật đúng lúc, ngủ một giấc, bụng cô cũng đói rồi.

Mười phút sau, Hạ Nhiễm theo Cố Tấn Thần xuống xe, liếc trái liếc phải một hồi cô mới thấy có gì đó không đúng.

"Boss, đây đâu phải chỗ để ăn cơm."

Bọn họ rõ ràng là đang ở trung tâm thương mại, trái phải đều là shop quần áo, làm gì có bóng dáng của cái nhà hàng nào chứ.

Cố Tấn Thần không trả lời, nhanh chóng bước vào một shop quần áo gần đó. Hạ Nhiễm đứng đơ người vài giây, người nào đó đã mở cửa chuẩn bị đi vào, cô phản ứng kịp nhanh chóng chạy theo vào.

Đứng chưa vững Hạ Nhiễm đã thấy Cố Tấn Thần hiên ngang trước quầy thu ngân, khoe miệng cười nhẹ, cũng không biết anh nói gì mà lại khiến cô gái đứng đối diện đỏ mặt cười rõ tươi. Nhìn kĩ ra mới thấy cô gái trông như mình tinh bước ra từ tạp chí kia hình như là người Trung Quốc. Chỉ cần nhìn bộ đồng phục cô ấy mặc khác biệt với những người khác là đủ biết cô ấy là quản lý trưởng của cửa hàng.

Mà cái này cũng đâu quan trọng, quan trọng là ánh mắt của mấy cô gái đang shopping ở mấy shop khác có thể bắt nhìn chòng chọc vào người Cố Tấn Thần không vậy? Ánh mắt của mấy cô gái rõ ràng chỉ mang ý thưởng thức cái đẹp, thế mà trong lòng Hạ Nhiễm vẫn không khỏi oán thầm, biết anh đẹp trai rồi, có cần thiết phải đi trêu hoa ghẹo nguyệt vậy không?

"Xin chào quý khách."

Một câu chào hỏi đầy thân thiện rốt cuộc cũng kéo Hạ Nhiễm về hiện thực. Cô gái này mới nói chuyện với Cố Tấn Thần giờ đã đứng trước mặt Hạ Nhiễm, cô ấy dùng tiếng Trung lưu loát đã khẳng định sự phỏng đoán của cô.

Biết Hạ Nhiễm đang đánh giá bản thân, cô gái vẫn giữ nụ cười đầy chuyên nghiệp khiến người đối diện thấy thoải mái, "Tôi là quản lý trưởng của cửa hàng, xin cô đi theo hướng này cùng tôi."

Không thể phủ nhận là nụ cười của cô gái làm Hạ Nhiễm vô thức mà nảy sinh hảo cảm với cô ấy, rõ là một người không nóng nảy không kiêu ngạo lại đầy thân thiện. Chỉ là phải đối mặt với người lạ, Hạ Nhiễm vẫn theo quán tính đưa mắt tìm bóng dáng quen thuộc của Cố Tấn Thần, rồi lại bất gặp anh đang ngồi thanh thoi ở ghế chờ giữa phòng, vắt chân, vể mặt nhàn hạ giơ tay hướng về phía cô vẫy vẫy, "Tới đây."

Cái gì đây? Ý anh là sao hả?

Hạ Nhiễm nheo mắt, sự hoài nghi trong mắt cô bị cô gái nọ phát hiện, quản lý trưởng cửa hàng cũng theo ánh mắt cô mà nhìn Cố Tấn Thần, khóe miệng cười thật tươi, đầy kiên nhẫn nói: "Cố tiên sinh có nhờ tôi tư vấn và chọn cho cô một bộ lễ phục để tham gia tiệc rượu."

Tham gia tiệc rượu?

Thế mới nói, anh mà lại có lòng tốt đưa cô đi ăn tối á, cũng chỉ là kéo cô đi tiếp rượu thôi.

Thì ra cô không những phải pha trà, bây giờ còn phải tiếp rượu nữa.

"Boss, tôi có thể từ chối không?"

Hạ Nhiễm cắn răng do dự, vừa nhắc chân liền muốn một đường xông ra khỏi cửa chạy trốn.

Giọng cô không lớn nhưng thật rõ ràng. Cố Tấn Thần nghe được khẽ nhăn mày, lại có dấu hiệu chuẩn bị tức giận. Anh trừng cô một cái, ánh mắt sắc bén quét một đường, lạnh lùng trả lời, "Không."

Rồi giọng nói nghiêm túc lại lần nữa vang lên trong phòng, "Bởi vì đây là trách nhiệm của em."

Cuối cùng Hạ Nhiễm vẫn phải ngoan ngoãn tới gần anh, thấy vị quản lý kia cũng đi theo cô, hơn nữa cô ấy vẫn cười thật tươi thì thầm mắng bản thân sao lại nghe lời như thế, rõ là nhát gan.

Sau khi quản lý cửa hàng hỏi Hạ Nhiễm về số đo ba vòng, rất nhanh đã đưa cho cô một chiếc váy dài thấp ngực, chất vải thật tốt, trơn mềm lại ôm sát cơ thể đem thân hình hoàn mỹ với đường cong chữ S của Hạ Nhiễm hoàn toàn được khoe ra. Nhưng là đẳng trước lộ da thịt hơi nhiều khiến cô đỏ mặt, chiến đấu nội tâm rõ lâu ở trong phòng thử đồ mới dám đẩy cửa bước ra ngoài.

"Cạch."

Thời gian như dừng lại ngay thời khắc này, Cố Tấn Thần nhìn cô, một thân váy đỏ kiêu sa đang đứng trước gương, da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn như trong suốt lung linh.

Ánh mắt anh dán chặt vào gương mặt cô hồi lâu mới rời xuống ngực, đồng tử mắt bỗng tối lại, sâu hun hút. Nhíu chặt mày, thấp giọng nhận xét: "Không được."

"Tôi lại cảm thấy bộ váy này rất hợp với cô ấy." Đang đứng bên cạnh Hạ Nhiễm, quản lý trưởng lên tiếng, tỉ mỉ giúp cô chỉnh lại làn váy, trân thành khen ngợi, "Thật đẹp."

Thế giới này, đã là phụ nữ tất có lòng ham hư vinh. Cố Tấn Thần không hề biết, khi anh lạnh lùng chê, tâm lý Hạ Nhiễm không khỏi khó chịu. Cô mím môi, thấy ánh mắt anh dừng lại ở cần cổ mình thì gò má không tự chủ đỏ lên.

Rũ mắt xuống, anh chỉ lạnh lùng nhặt phun ra một chữ: "Đổi."

Cuối cùng là chuẩn bị lễ phục cho ai vậy? Đương sự là cô đây còn chưa lên tiếng, thế mà anh đã hết lần này đến lần khác nói không được thế này, không được thế nọ. Sau khi bước vào phòng thử đồ lần thứ n, Hạ Nhiễm quyết định sau khi đi ra sẽ không bước vào đây một lần nào nữa. Cô hạ quyết tâm, rồi cứ thế cầm lễ phục Cổ Tấn Thần chọn trông vào người.

Ngoài phòng thử đồ, Cổ Tấn Thần nhận li cà phê quản lí đưa đến, tùy tay gác ở một bên, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào cửa phòng thử đồ đang đóng chặt. Quản lí trưởng khẽ cười, đặt bộ váy Hạ Nhiễm mới thử xuống đùi, nghiêm túc vuốt phẳng mấy nếp váy vừa nói nhỏ, "Đây chắc chính là cô gái đó đúng không ạ. Tiên sinh cũn dụng tâm quá mức rồi."

Nghe cô gái nói, Cổ Tấn Thần ngoài ý muốn khẽ cười, bàn tay đặt ở tay vịn nắm thành quyền, ngón cái giờ ra khẽ ve vuốt khớp xương nhô lên, nhẹ giọng trả lời: "Đời này tôi chỉ đối với mình cô ấy như vậy."

Trên thế giới chỉ có cô độc nhất vô nhị, làm sao anh không dụng tâm để ý cho được.

Cô gái nghe anh trả lời cũng không hề ngạc nhiên, ánh mắt như hiểu rõ ngọn ngành, nhìn về mấy ngọn đèn phía góc khuất, "Sắp tới có một bộ sưu tập theo mùa, anh có định đặt trước không?"

"Ừ, vẫn như cũ đi." Cổ Tấn Thần cười khẽ, bưng cốc cà phê lên, nhìn cô gái đầy ý tứ, "Lần này để cô ấy tự mình chọn lựa."

Sau đó, anh cũng không nói thêm gì nữa. Một mực im lặng cho đến khi Hạ Nhiễm đi ra, ánh mắt đen lại lần nữa phát sáng.

Cô đang mặc một chiếc váy liền thân màu trắng dài đến mắt cá chân, bên eo là bông hoa được đính hạt thủ công kiêu sa, dưới ánh đèn bông hoa càng thêm lấp lánh. Vì làn váy quá dài, hai tay Hạ Nhiễm đều trực tiếp kéo váy lên vài cm làm lộ ra mắt cá chân trắng nõn đẹp đẽ của mình. Bộ váy trắng này tuy không có sự gợi cảm mà bộ màu đỏ trước đó đem lại, nhưng lại làm nổi bật lên được sự thuần khiết của cô, vô cùng linh động kỳ ảo.

Hầu kết Cổ Tấn Thần khẽ động, anh chỉ vào đôi giày cao gót cùng màu bên cạnh, nói: "Đi cả đôi này nữa."

51. Chương 32: Chương 20

Đêm xuống, thành phố lên đèn.

Kiến trúc hai bên bờ sông Thames dưới ánh đèn sáng như ban ngày tạo nên những hình khối mạnh mẽ oai hùng khiến người ta ngẩn nhìn đến mê say. Ngay lúc này, trong một khách sạn cao cấp bên bờ sông, chiếc đèn chùm lộng lẫy đang chiếu xuống ánh sáng vàng xanh lung linh, dưới ánh đèn là từng tốp người đang dự tiệc sa hoa.

Hạ Nhiễm sau khi bị Cổ Tấn Thần chinh chu từ đầu đến chân xong mới cho đi dự tiệc cùng anh. Cô cẩn thận, dè dặt theo chân anh xuống xe, bên cạnh không ngừng có tân khách nam có nữ có ăn mặc sang quý bước vào sảnh chính. Đàn ông phương Tây bẩm sinh đã có sự phong độ, khoác lên người lễ phục thì càng khí thế bất phàm. Đi du học mấy năm, Hạ Nhiễm đối với cảnh tượng trai đẹp nơi nơi đã đạt đến cảnh giới 'bách độc bất xâm' nhưng cũng không khỏi ngẩn thêm vài cái.

"Mắt đừng nhìn loạn."

Bên tai vang lên tiếng nói đậm đậm lạnh lùng đặc biệt của Cổ Tấn Thần, giọng nói có chút khó chịu cùng tia cảnh cáo rõ ràng. Hạ Nhiễm lúc ấy mới lưu luyến thu hồi ánh mắt đang ngắm trai xinh gái đẹp kia về.

Vẫn như cũ không muốn bước vào trong, Hạ Nhiễm nghiêng đầu nhìn Cổ Tấn Thần, cảm chẻ nhẵn nhụi, đầu lông mày xéch lên lạnh lùng. Cô chợt nhận ra đôi giày anh chọn cho mình hôm nay đã cân bằng được chiều cao của hai người, bây giờ cô chỉ vẫn nâng tầm mắt lên là đã nhìn thấy đôi môi anh rồi.

Đôi môi mỏng lạnh.

Khi còn học đại học Hạ Nhiễm từng đọc qua cuốn sách "Vô Như, anh tặng em mùa xuân bất tận" (cái tên là editor chém bừa, bản convert là 'không như, người đưa ta nhất trường mưa xuân') trong cuốn sách tác giả có viết thế này "Tôi không có tí hảo cảm nào với đàn ông môi mỏng. Đàn ông môi mỏng, quá nửa là

bạc tình. Bao giờ cũng thế. Họ dỏ miệng hứa hẹn nhiều nhưng lại luôn không hoàn thành được lời hứa của mình.'

Hồi ấy, lúc Hạ Nhiễm đọc to câu nói này cho bạn cùng phòng nghe, các cô gái đều nhao nhao lắc đầu không tán đồng. Trong số bạn cùng phòng có một người học sinh vật học, cô ấy nói môi mỏng chỉ là do dầy thì không đủ.

Thế là cô lại bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, môi mỏng như Cố Tấn Thần không biết là do bạc tình hay là do dầy thì không đủ.

"Nghĩ gì vậy? Mau đi thôi."

Cảm giác được ánh mắt chăm chú của Hạ Nhiễm, anh giấu đi quang mang trong mắt, giơ tay kéo cánh tay đang để xuôi cạnh người của Hạ Nhiễm khoác vào tay mình, vô cùng tự nhiên đẩy cánh cửa mạ vàng mà đi vào trong.

Anh và cô khoác tay nhau đi xuyên qua đám đông, hai người trai tài gái sắc lại có gương mặt phương Đông đặc biệt, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của mọi người. Thậm chí còn có vài người thân phận không tầm thường cũng đưa mắt qua phía này, giơ ly rượu lên xem như chào hỏi họ.

Cố Tấn Thần mỉm cười, gạt đầu xem như đáp lễ, lấy hai ly rượu nho trên khay người phục vụ đang cầm, đưa một ly cho Hạ Nhiễm vẩn núp sát vào người anh. Có thể là do chưa thích ứng kịp, đầu lông mày Hạ Nhiễm cau lại như sắp chạm vào nhau đến nơi, chỉ liếc nhìn anh cũng nhận ra. Anh đưa ly rượu cho cô, cả người cúi sát tới, nhỏ giọng quan tâm: "Em lo lắng sao?"

Cô mờ mịt lắc đầu, sau khi cẩn thận nhìn khách khứa xung quanh mới ôm bụng, đáng thương lên tiếng: "Tôi chỉ đói bụng thôi."

Cô thực sự rất đói bụng á, vì phải tham gia tiệc rượu, cô phải im lặng ngồi trang điểm gần hai tiếng đồng hồ. Không dễ dàng gì mới chịu đựng được đến bây giờ, thế mà lại chỉ có thể cùng Cố Tấn Thần đi tới đi lui mời rượu người ta.

Hạ Nhiễm rất nghiêm túc tìm một chút đồng tình từ trên gương mặt người nào đó, hai tay kéo góc áo anh, thương lượng: "Sếp à, tôi chui vào một góc nào đó ăn thật no rồi lại tiếp tục chiến đấu với anh được không?"

Cố Tấn Thần chẳng những không tán thành ý kiến của cô, mà còn chẳng quan tâm cô nói gì. Lại bắt đầu xì xầm xì xỏ chào hỏi khách khứa bằng tiếng Anh.

May là Hạ Nhiễm phản ứng kịp, tự giác cong khóe miệng chào, tay lại buồn bực nhéo nhéo đóa hoa bên hông bắt đầu thăm oán thán, "Làm sếp người ta thì ngon lắm hả."

Hạ Nhiễm nói rất nhỏ, giống như đang độc thoại, khóe mắt lia tới lia lui khắp bàn tiệc phía xa. Rồi cô một hơi uống hết rượu còn trong ly, chạm nhẹ vào khuỷu tay anh như ra hiệu, "Boss, hết rượu rồi. Tôi qua kia lấy thêm đây."

Cố Tấn Thần thuận theo hướng chỉ của Hạ Nhiễm, thấy bàn bên đó xếp đầy bánh ngọt thì ho nhẹ một tiếng. Quay đầu lại thấy ánh mắt long lanh của cô, anh thu lại nụ cười mỉm trên môi, đáp lại bằng một câu hỏi tu từ chặn họng người ta: "Không được, em không thấy tôi đang rất bận sao?"

"Boss..."

Lời còn chưa nói hết, anh đã tiếp lấy một ly rượu khác trên khay của nhân viên phục vụ đưa cho cô, lấy đi cái ly rỗng trên tay Hạ Nhiễm, "Rượu đây, đừng uống vội vã như vậy."

Anh "chăm sóc tỉ mỉ" quá cơ boss ạ, Hạ Nhiễm đưa ánh mắt đầy "âu yếm" nhìn anh, nhỏ giọng lên án, "Đồ vô nhân tính."

Cố Tấn Thần ngoài ý muốn nghe được những gì cô nói, lại nhớ đến vẻ mặt nịnh hót vuốt mông ngựa của Hạ Nhiễm trước đó, ý cười trên môi càng thêm đậm, vỗ nhẹ lên mặt cô, kéo kéo, "Cười tươi lên, đừng nhíu mày nữa."

Khóe miệng Hạ Nhiễm cứng ngắc cong lên, trong bụng vẫn thở dài một hơi.

Sau đó, cô ngoan ngoãn cùng anh lượn một vòng khắp phòng tiệc, mặt cười sáng lạn, trong bụng cũng chứa không ít rượu rồi. Bởi vì thật đói, Hạ Nhiễm chỉ có thể lấy rượu thay nước uống vào chống đói, thế mà Cố Tấn Thần còn như không phát hiện ra hỏi thăm: "Rượu này em thích uống?"

Cô không gạt cũng chẳng lắc, uống cạn một ly rượu nữa. Anh cúi đầu nói nhỏ vào tai cô, "Nếu thế, em chán rượu thay anh đi."

Tửu lượng của Hạ Nhiễm cao như thế này, chủ yếu là khi học đại học có quen với một vị giáo sư già thích phẩm rượu. Nói ra thì thật dài, vị giáo sư kia có một nông trại riêng chuyên dùng trồng nho và ủ rượu, mỗi khi có thời gian rảnh Hạ Nhiễm lại chạy tới đó chơi, tiện thể nghiên cứu một chút về rượu. Khi ấy, cô thường xuyên gặp gỡ trò chuyện cùng mấy học trò học phẩm rượu của vị giáo sư kia, rồi cùng học kỹ thuật ủ rượu, tửu lượng cũng từ những lần phẩm rượu mà từ từ tăng lên.

Nhưng mà loại rượu dùng trong bữa tiệc hôm nay so với rượu bình thường có độ nặng hơn, rượu uống mới xuống cổ họng đã cảm thấy nóng rát. Bản thân uống ba ly rượu, Hạ Nhiễm đã thấy lâng lâng.

Cô biết, nếu tiếp tục uống nữa, nhất định sẽ say khướt cho xem. Hạ Nhiễm lập tức từ chối, "Không muốn."

Người đàn ông nào đó vẫn cứng rắn nhét ly rượu của mình vào tay cô, giơ một ngón tay lên trước mặt cô ra giá: "Một cốc một trăm "

Hạ Nhiễm nghe được giao dịch của Cố Tấn Thần, lòng ngứa ngáy một phen, boss đang muốn ra điều kiện với cô? Nghiêm túc suy nghĩ, kể cả không muốn, cô vẫn phải uống, tội gì không nhận tiền người ta đưa đến tận mặt chứ.

Hạ Nhiễm mặc cả: "Euro?"

Nha đầu khôn lỏi. Ánh mắt Cố Tấn Thần sáng rực, cười tươi, "Thành giao."

Đêm đó, Hạ Nhiễm rất cuộc hiểu rõ, chán rượu không chỉ là một công việc tốn sức, còn yêu cầu người ta phải có tâm lý nhạy bén linh hoạt. Thế mới thấy, đêm đó Hạ Nhiễm cô can đảm nghĩa khí thông tuệ nhanh nhẹn biết bao. Chỉ cần người nào tiếp cận Cố Tấn Thần trong bán kính 2 mét, cô đều liệt vào danh sách cần tiếp rượu. Một khi có người tiến tới gần hơn, Hạ Nhiễm đều không nói một tiếng, khoác tay Cố Tấn Thần đến đối diện người kia, cung li một cái, uống cạn.

Mà trong suốt quá trình ấy, Cố Tấn Thần chỉ ung dung đứng một bên, mân môi mỏng như có như không quan sát cô chán rượu cho mình. Trên mặt anh cũng không có biểu hiện khác thường khiến không ai có thể đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

Đi một vòng, cả người Hạ Nhiễm đều là mùi rượu luôn rồi. Gò má hồng lựng, đôi mắt cũng long lanh mất đi tiêu cự, bắt đầu chân nam đá chân chiêu. Ý thức dần mơ hồ, cô chỉ cảm thấy hình như Cố Tấn Thần giơ tay về phía cô, rồi không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại thuận theo đặt tay mình lồng vào tay anh.

Anh thuận thế ôm lấy eo Hạ Nhiễm, kéo cả người cô về phía anh.

"Hức..." Cô nấc một cái khiến mùi hương hoa nhài cùng mùi rượu nho nồng nàn hòa quyện với nhau, tất cả đánh úp vào khứu giác Cố Tấn Thần.

Lúc sau, một tay cô không an phận khoát lên ngực anh. Giống như bị côn trùng cắn, ngứa ngứa lại nhói đau, anh thở dài đỡ cô rời khỏi phòng tiệc.

Vừa đi được cô vào phòng khác sạn, Hạ Nhiễm đã ồn ào đòi uống nước. Vẫn vững vàng đỡ cô, anh ôn hòa dỗ dành, "Ngoan, chờ một chút."

Lời vừa ra khỏi miệng, chính anh cũng không thể tin nổi. Một chữ "ngoan" kia trầm thấp mà dịu dàng, mang theo thương yêu cùng sủng ái vô bờ. Âm thanh như thế, lại có thể phát ra từ miệng anh? Trong lúc hoảng hốt, cổ họng Cố Tấn Thần cũng khô khốc từ lúc nào.

Anh động môi, rõ ràng định nói gì rồi lại thôi, một tay ghì lấy eo cô, tay kia dứt khoát bật công tắc đèn.

Chất còn trong dạ dày bắt đầu phát tác, Hạ Nhiễm lúc này đến đông tây nam bắc cũng không rõ nữa rồi. Cảm thấy thật gò bó, cô vùng vẩy hất đôi giày cao gót ra xa, dùng chân trần đi về hướng phòng ngủ, tay lại to gan cầm cravat mà kéo anh đi theo, miệng than thở "Boss à, cho tôi chiêm ngưỡng phòng anh chút đi."

"Cái giường này rõ ràng là phân chia cấp bậc, so với ghế sofa của tôi không biết to hơn bao nhiêu đấy." Hạ Nhiễm cười hì hì, không khách khí nằm bẹp xuống giường lớn, đầu chôn tại chiếc gối trắng, hít một hơi thật sâu, sau đó mới ngẩng đầu nhận xét: "Boss, sao chỗ này không có mùi của anh vậy?"

Cố Tấn Thần đã cởi hết mấy cúc áo trên bộ lễ phục, đứng chống tay lên hông, trông mắt thấy cô nằm trên giường mình liền tối lại. Trên gương mặt đẹp trai kia không biết từ bao giờ lại xuất hiện một vết xước hồng hồng, rõ ràng là vết thương do bị cào mà thành. Thủ phạm không ai khác chính là cô gái đang từ trên giường bò dậy, lác lư đi đến chỗ anh.

"Boss, anh bị thương rồi kìa."

Ngón tay của Hạ Nhiễm dưới ánh đèn càng thêm trắng nõn, những ngón tay ấy lại đang từ từ tiến gần gương mặt Cố Tấn Thần, chạm nhẹ lên mặt anh, sau khi đầu ngón tay tiếp xúc đến da thịt lạnh lẽo thì lại có ý định muốn thu tay về.

Bàn tay mới đưa về một nửa liền bị giữ lại. Anh dùng lực nắm chặt tay cô, đôi mắt đen sâu như vực thăm như muốn đưa cô vào một thế giới chưa ai từng đặt chân đến.

Không bền bờ, sâu khôn lường.

"Á!"

Trên tay truyền đến đau đớn làm Hạ Nhiễm phải kêu lên, còn chưa kịp kêu đau, cả người đã bị Cố Tấn Thần kéo vào lồng ngực anh. Mất say lơ đãng, cô mơ màng cho rằng đó là một bức tường ấm áp, thân thể cảm thấy thoải mái, không khỏi muốn tiếp cận gần thêm chút nữa. Hạ Nhiễm ở trong vòng tay anh, cọ quây hai cái, nghe được âm mũi khê "hừ" nhẹ của Cố Tấn Thần mới tìm đến vị trí thư thái nhất, ngoan ngoãn dựa đầu vào đó dụi dụi.

Người trong ngực yên tĩnh lại, cả cơ bắp cứng ngắc của Cố Tấn Thần mới thả lỏng, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái. Đôi môi như có ý thức riêng, muốn dừng cũng không được lướt xuống hôn lên gò má cô.

Anh hôn cô, khoảng cách giữa hai người gần như là không có khiến cô phải ngửa đầu ra sau một chút, động tác ấy vô tình lại khiến cự li của hai người càng thêm ái muội.

52. Chương 33: Chương 21

Nụ hôn phớt nhẹ nhàng hạ xuống mi tâm rồi chớp mũi. Trán kề trán, hơi thở của cô và anh như hòa vào nhau.

Cố Tấn Thần như có thể cảm nhận được hô hấp của mình nặng nề bao nhiêu chỉ để kìm lại cảm xúc trong lòng. Đôi mắt tràn ngập nhu tình cùng dịu dàng nhìn không chớp mắt vào đôi môi căng mọng đang khê run rẩy của Hạ Nhiễm, hầu kết dao động, khoảng cách giữa hai người ngày một gần hơn nữa.

Trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc thế này, cô gái trong lòng anh lại đột nhiên đẩy hai cơ thể ra một khoảng, một tay chống lên ngực anh vẫn đang cúi xuống, thuận lợi tránh được môi lưỡi quấn quýt.

Hạ Nhiễm thấy trong bụng cồn cào, lát sau thậm chí sàn sạch sẽ đã có thêm vài vết bẩn "xinh đẹp". Không khí mật mờ cũng vì thế mà tan biến, trong phòng giờ chỉ còn một mùi khó ngửi. Cố Tấn Thần sững sờ một hồi thì cũng tỉnh táo lại, lửa đã dâng đến đầu lại bị người ta lạnh lùng dập tắt có thể không khó chịu sao, ánh mắt thâm lại, càng thêm lực kéo cánh tay cô mà đi.

Trong khoảnh khắc, anh đã bế xốc cô lên, mau lẹ hướng tới phòng tắm mà đi.

Động tác mở cửa rồi bật đèn vô cùng liền mạch.

Trong phòng tắm, Hạ Nhiễm đang bị dũa dày tra tấn nhưng vì bụng chẳng có gì ngoài nước nên chỉ có thể đáng thương nôn khan. Cổ Tấn Thần một tay chống lên bồn rửa mặt, ghét bỏ nhìn cô đang vật vã, nhũn mày lên tiếng: "Thích uống rượu cho lắm vào. Giờ mới thấy khổ."

Rõ ràng câu trách vô cùng sắc bén, thế mà lời cuối thốt ra lại mang threm chút oán trách.

Giọng anh trầm trầm vang lên phía sau lưng, sau khi nôn hết được ra cũng tỉnh táo được vài phần nhưng vẫn còn lâng lâng, cô chống tay lên đầu gối để ổn định thân mình đang đung đưa của bản thân, thành thật trả lời anh "Ai nói thế, tôi thích uống rượu bao giờ hả."

Dưới tác dụng của cồn, đầu óc Hạ Nhiễm đặc như keo hồ lại làm cô có thêm sức mạnh, vừa lắc lắc đầu vừa chỉ vào anh, "Không phải là tại anh ép tôi uống hả? Đã vậy thì thôi đi, lại không cả cho người ta được ăn cơm, đói muốn chết đây này."

Búi tóc của Hạ Nhiễm sau khi vận động mạnh đã khá lỏng lẻo, vài sợi tóc rơi bên má, theo cử động lắc lắc đầu của cô mà dấn tại khóe môi. Bộ lễ phục dạ hội màu trắng trên người nhăn nhúm, khiến cô trông càng thêm chật vật. Cổ Tấn Thần nhìn cô thật lâu mới trầm giọng nói một câu "Xứng đáng".

Đúng vậy, ai bảo Hạ Nhiễm cô cứ tùy tiện ngấm đàn ông trước mặt anh chứ, xứng đáng. Cô dùng ánh mắt của phụ nữ đi ngấm trai đẹp khắp nơi khiến anh ghen tỵ đến phát điên.

Ánh mắt cô giờ mờ lung, lưỡi không muốn phản bác. Đầu đau đến muốn nứt ra, Hạ Nhiễm lùi về sau hai bước, dựa vào tường trong phòng tắm, nhắm mắt quyết định đi ngủ.

"Lại đây."

Cổ Tấn Thần bước tới kéo cô lại gần, trong mơ hồ cô khẽ giãy dụa, hai tay bị người ta nắm chặt liền lấy chân chuẩn bị đá, thế nhưng anh nhanh nhẹn hơn, đã dễ dàng né được. Anh không lên tiếng, từ phía sau mà hành động, ép cô nép sát vào ngực mình, cô lại dùng khuỷu tay thúc vào ngực anh, anh khẽ nhíu mi rên một tiếng, càng thêm cố chấp ôm cô thật chặt.

Dù sao sức lực của phụ nữ cũng không thể bằng đàn ông, Hạ Nhiễm đẩy đẩy hai cái rồi cũng dần yên tĩnh trong vòng tay của Cổ Tấn Thần. Anh vòng tay qua người cô, lấy nước rửa sạch khóe miệng giúp cô, đồng tác thong thả mà ôn thu, còn bắt cô ngậm nước, dùng ngón tay trực tiếp đảo đảo trong khoang miệng Hạ Nhiễm, "Súc miệng, sau đó nhổ hết ra."

Hạ Nhiễm ngậm đầy một miệng nước lại đang khát khô cổ, cô hồn nhiên nuốt ực một cái hết ngụm nước. Cổ Tấn Thần khẽ lườm, một lần nữa giúp cô súc miệng, còn nhéo nhéo gò má cô uy hiếp, "Hạ Nhiễm, em thử uống nữa xem."

Ừc ---

Cô lại tiếp tục uống hết.

Hạ Nhiễm không hề để ý đến Cổ Tấn Thần đang tức giận, thỏa mãn xoa bụng vừa uống nước xong, cười toe toét. Nụ cười này ngoài ý muốn lại khiến khóe miệng Cổ Tấn Thần không tự chủ mà nâng lên, ngón tay thon dài nâng cằm Hạ Nhiễm, khi đầu ngón tay lướt qua môi cô còn có thể cảm thấy đôi môi ấy khẽ run lên.

Dưới ánh đèn vàng vàng, tấm gương sạch sẽ trong phòng tắm phản chiếu lại hình ảnh hai người gần sát nhau khiến anh giật mình.

Trong gương, tư thế của hai người đã thay đổi.

Cổ Tấn Thần hạ thấp mí mắt, tóc mái rủ xuống. Cô gái trước ngực học theo anh cũng xoa xoa môi mình, ánh mắt dao động rồi hỏi một câu sát phong cảnh, "Boss, môi anh mỏng như vậy là do dũa thì không đầy đủ hay vì anh bạc tình?"

Hạ Nhiễm vừa hỏi xong, thân hình ai đó liền cứng đờ, đối diện với gương mặt nghiêm túc học hỏi của cô bình tĩnh nói "Là bẩm sinh."

Nói xong anh liền buông tay cô ra, xoay người rời khỏi phòng tắm.

Thấy anh rời đi, dường như Hạ Nhiễm rất phần khích, đi nghiêng ngả không vững đi theo anh, biểu cảm giống như Columbo tìm ra châu lục mới, cười rất vui vẻ, vừa nắc cục vừa nói: "Thế thì chính là dậy thì không đầy đủ rồi còn gì, thì ra mấy đứa chúng nó nói đúng."

Cô ở sau lưng cứ riu rít cười nói không ngừng, Cố Tấn Thần đi được mấy bước liền dừng lại, quay đầu nhìn liền thấy tay chân cô đang múa may, nghiêm túc trả lời: "Không phải dậy thì không đầy đủ mà là gia tộc di truyền."

Anh chỉ ra chỗ sai của cô, Hạ Nhiễm lại đang say khướt, nào còn nhớ đến câu kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, vẫn không buông tha, ngang ngược cãi lại: "Di truyền còn không phải là dậy thì không đầy đủ sao?"

Dứt lời, cả người như sắp ngã xuống thân ái với sàn nhà, Cố Tấn Thần nhanh tay lẹ mắt mới đỡ được Hạ Nhiễm lên, nhìn đến cô gái đã ngủ say trong lòng mình liền không nhìn được mà thở dài, hình như anh mất trí nên mới đứng đây thảo luận môi mỏng môi dày với cô.

Thuận tay đặt cô nằm lên giường lớn, anh kéo chăn lên đắp kỹ rồi mới tắt đèn trên bàn, xoay người ra ngoài gọi điện.

"Ngay bây giờ, chuẩn bị một cốc nước ấm pha mật ong cho tôi."

Âm thanh trầm ổn quanh quẩn trong phòng khách, theo đêm xuống mà tan vào bóng tối.

Đêm hôm ấy, Hạ Nhiễm ngủ siêu cấp thoải mái, đã trải qua kinh nghiệm mấy năm này thường say rượu, sáng hôm sau tỉnh dậy nhất định sẽ đau đầu muốn chết, đầu lưỡi tê dại, miệng khô khốc, dạ dày nóng rực, cuối cùng là chân tay rã rời. Thế mà hôm nay tỉnh dậy lại hoàn toàn trái ngược, cô mở mắt nhấp nhem nhìn ánh mặt trời qua cửa sổ một cái rồi xoay người ngáp một cái, tiếp tục ngủ.

Nếu không phải quá mót đi vệ sinh đến không nhìn nổi nữa, nâng mí mắt lên Hạ Nhiễm cũng lười động. Mơ mơ màng màng ngồi dậy, híp mắt phóng thẳng vào nhà tắm.

Thế xác và tinh thần đều thoải mái làm Hạ Nhiễm xem nhẹ cái giường bản thân vừa nằm, cũng xem nhẹ tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm.

Cách...

Cửa phòng tắm bị người bên ngoài mở ra, Cố Tấn Thần ngừng việc cạo râu lại. Anh xoay người nhường đường cho cô gái nào đó vừa đi vừa ngáp đến bên cạnh toilet thì ngừng lại. Sau đó đứng trước toilet, hai tay cô không ngại ngần sờ sờ quần áo chuẩn bị kéo xuống, từ đầu đến cuối cô chẳng thêm mở mắt nhìn.

"Em muốn làm gì đây?"

Giọng nói không có tỷ độ ấm vô cùng quen thuộc cất lên. Hạ Nhiễm mờ mịt mở to mắt, lại chứng kiến cảnh tượng cô cùng ông chủ nhà mình cùng đứng trong phòng tắm đối diện nhìn nhau, không khí lại vô cùng nghiêm túc và trang trọng.

Cô không tự chủ xoa mắt, xác định người đàn ông chỉ quần độc có cái khăn tắm quanh hông này là đại boss. Nhiều lần ghép người trước mặt với hình tượng boss lạnh lùng hoàn toàn trung khớp, đầu cô chỉ còn vang lên khúc hát, "a dậm đường xa a a a..."

Thân thể không tính là gầy gò lộ ra bị nhìn không sót chỗ nào, giọt nước từ mép tóc rơi xuống lồng ngực, xẹt qua cơ bụng tinh trắng, quần quanh tại da thịt lưu luyến mãi mới thấm vào khăn tắm.

Hạ Nhiễm chịu không nổi cảnh đẹp có sức quyến rũ chết người này, miệng môi khô khốc, chưa kịp nghĩ ra bản thân làm gì mới tốt đã thấy mình lấy tay che mắt kêu lên, "Sếp, sao tự dưng anh lại không mặc quần áo?"

Không hề nghĩ đến mình vì sao lại ở cùng một phòng với người ta, trong đầu Hạ Nhiễm chỉ có mỗi hình ảnh phun máu của Cố Tấn Thần, mở miệng ra cũng chỉ hỏi được câu ấy mà thôi.

Cô che mắt nhưng lại kìm lòng không đành lén nhìn anh qua khe hở đầu ngón tay, gò má ửng hồng, hai tai cũng đỏ rực. Cố Tấn Thần thu hết mấy động tác ấy của cô vào đáy mắt, đặt dai cạo râu tùy tiện ở bồn rửa, cong môi hài hước nói: "Em từng gặp người để nguyên quần áo không cởi mà tắm rồi à?"

"Không, không có." Tuyệt đối không hề có. Trừ bỏ lúc đi bơi, đây là lần đầu tiên Hạ Nhiễm cô quang minh chính đại nhìn cơ thể một người đàn ông mặc dù chỉ là nửa người trên.

Hạ Nhiễm đứng im tại chỗ không biết phải làm sao, dưới ánh mắt chăm chú của anh thẹn thùng cúi đầu, ánh mắt không hề có tiêu điểm nhìn quanh quất bốn phía mới nhận ra mình còn đang kéo chân váy lộ ra cặp đùi trắng nõn. Trì đọng một hồi cô mới nhớ ra nãy cô định làm gì, đúng vậy, kéo váy chuẩn bị đi vệ sinh.

Não bộ thông suốt, hai mắt liền lén nhìn Cố Tấn Thần. Chỉ thấy anh đang nhìn chồ không chớp mắt, Hạ Nhiễm giật mình thả vội làn váy xuống.

"Sếp, anh cứ từ từ mà tắm rửa, tôi không làm phiền nữa."

Lấy tay che mắt, cô còn cố gắng mỉm cười thật bình tĩnh, lặng lẽ đi qua Cố Tấn Thần rồi chuồn êm ra ngoài.

Cả người anh tản mát tỏa ra mùi sữa tắm, thần thái biến khác, dựa lên bồn rửa mặt, hai tay khoanh lại cất lời vàng ngọc, "Lần sau muốn làm phiền ai đang trong phòng thì nhớ gõ cửa."

Lần sau...

Sếp à, anh còn muốn lộ hàng lần nữa hả?

Đóng cửa phòng tắm lại, Hạ Nhiễm trở lại giường rồi ngồi thụp xuống tưởng như không thở nổi, hai mắt tròn tròn nhìn kiến trúc trước mặt. Tv treo tường, phía sau rèm cửa bằng lụa bay bay là ban công, tủ treo quần áo ở cạnh cửa phòng, cùng với cái thứ từng bị mình chà đạp ~ giường lớn thật lớn.

"A a a a a!!!!!!"

Cô đang ở trong phòng ngủ của sếp nhà mình, cô còn vừa từ giường của sếp mà tỉnh dậy.

Cho nên, có phải cô đã giống lời Lâm Khả từng nói, đem đại boss "ăn" rồi?

Suy nghĩ to gan này, phá vỡ hết tam quan nguyên tắc của Hạ Nhiễm rồi.

Sau khi tỉnh táo cúi đầu nhìn bản thân mình, ngoại trừ giày cao gót không rõ tung tích, lễ phục dạ hội hôm qua vẫn nguyên vẹn nằm trên người cô, Hạ Nhiễm thở phào.

"Em lại đang nghĩ vớ vẩn gì rồi?"

Người lên tiếng không ai khác chính là Cố Tấn Thần mới từ phòng tắm bước ra. Anh đứng ở cửa phòng tắm nhìn cô tự ôm ngực giật mình, chân dài bắt đầu bước về phía Hạ Nhiễm.

Đến cạnh tủ treo quần áo, anh mới thâm sâu cất tiếng "Yên tâm, hôm qua em sau rượu nên còn chưa kịp gỡ trò gì trên người anh cả."

Sặc...

Hạ Nhiễm cứ thế nhìn bóng lưng anh rời đi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là tìm cái lỗ nẻ nào mà vùi mình xuống.

53. Chương 34: Chương 22

Sau khi Cố Tấn Thần rời phòng thay đồ, anh đã quay trở lại hình tượng lạnh lùng, giày áo nghiêm chỉnh. Lấy ví tiền trên tủ đầu giường, liếc qua đồng hồ một cái rồi nói: "Lát nữa nhớ xuống dưới ăn sáng."

Trong phòng ngủ chỉ có hai người bọn họ, một nghiêm túc dằn dò, người còn lại nghiêm túc làm ngơ. Đợi mãi không thấy cô trả lời, anh chỉnh lại nơ trên cổ, chớp mắt dằn thêm, "Em có năm phút."

Anh nói xong, đóng cúc áo vest rồi ra khỏi phòng.

Tối hôm qua uống say...

Tối hôm qua xảy ra những việc gì Hạ Nhiễm nhớ không nổi. Ký ức của cô chỉ dừng lại ở lúc bản thân liêu mình chén rượu cho Cố Tấn Thần, sau đó là cảnh tượng gây ấn tượng mạnh lúc cô mới rời giường.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, Hạ Nhiễm không thể tiếp thu kịp, vẫn ngẩn ngơ ngồi trên giường mà quên đi cái "năm phút" này anh nói.

Tại bàn ăn ngoài trời dưới khách sạn, Cố Tấn Thần an tĩnh ngồi tại vị trí của mình. Trên bàn ăn dành cho hai người chỉ có mình anh một tay cầm báo, đôi lúc lại liếc qua nhìn đồng hồ. Ngay lúc ấy, phục vụ đi tới dọn đi cốc sữa đã nguội lạnh, người khác tử mĩ đặt bình thủy tinh cắm hoa hồng trắng xinh đẹp lên giữa bàn: "Tiên sinh, hoa của ngài đây."

Anh gật đầu "Cám ơn."

Ánh mắt nhìn qua chiếc ghế bỏ trống phía đối diện, tia không hài lòng vụt qua. Anh nhíu mày, cầm điện thoại trên bàn gọi cho Ninh Viễn, "Ninh Viễn, gọi Hạ Nhiễm xuống."

Một đêm không có gì trong bụng, Hạ Nhiễm đã đói đến mức ngực dán vào lưng, ngay cả đánh răng cũng rệu rạo. Vừa mới súc miệng rửa mặt, cất đồ dùng cá nhân xong thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, miệng trả lời nhưng tay cô không hề dừng động tác, "Có chuyện gì không?"

Giọng Ninh Viễn đều đều truyền tới qua cánh cửa gỗ, "Hạ Nhiễm, sếp gọi cô xuống tầng dưới ăn sáng."

Hạ Nhiễm nghe được miệng giật giật mấy cái, nhỏ giọng trả lời "Tôi biết rồi, xuống ngay đây."

Ngoài cửa im lặng không bao lâu, một phút sau, khi cô vừa cầm đồ cá nhân của mình ra khỏi phòng tắm, tiến chuông cửa âm ỉ lại vang lên.

Vẫn như cũ là Ninh Viễn, "Hạ Nhiễm, sếp cho cô năm phút để xuống dưới."

Cô nhìn về phía cửa, vô tâm trả lời "Ừ."

Năm phút sau, trợ lý yêu nghề Ninh Viễn lại một lần nữa kiên nhẫn bấm chuông, vẫn là câu nọ: "Hạ Nhiễm..."

Lúc này, dù Hạ Nhiễm có dụi dằm mấy cũng không chịu đựng được nữa mà phát cáu.

Hoàn cảnh lúc ấy thực sự rất giống cảnh 'bài thi làm được một nửa thì thầy giáo kêu thu bài', thực sự làm Hạ Nhiễm muốn văng tục. Nhưng rồi nghĩ đến vị trợ lý Ninh Viễn có gương mặt thành thật đến không thể thành thật hơn, lại tận trung đi theo Cố Tấn Thần qua biết bao gian khổ, cô mềm lòng, cắn răng hạ thấp giọng: "Anh Ninh Viễn, xin anh đừng giục tôi nữa, đợi tôi thay quần áo một lúc cũng không được sao?"

"Được mà, tôi chỉ muốn nhắc cô là này sếp nói với tôi cô xuống muộn một phút tiền lương giảm năm mươi." Người ngoài cửa không nhanh không chậm nói, trong khi Hạ Nhiễm vẫn mịt mờ lại bồi thêm một câu nữa, "Bây giờ là bảy giờ năm mươi sáu phút mười giờ nước Anh, cô còn bốn phút."

"Trời ạ..." còn có bốn phút!!!!

Hạ Nhiễm ném áo sơ mi cầm trên tay, lập tức lấy một chiếc váy suông có thắt eo trong vali, nhanh nhẹn mặc vào người. Tháo dây buộc tóc, tùy ý vuốt vuốt mấy cái cho tóc buông xõa trên vai, lấy điện thoại thành gương mà soi chỉnh lại tóc mái, đi vội vào chày đôi cao gót ném trong phòng từ tối hôm qua, đến túi xách ví tiền cũng không kịp lấy liền theo Ninh Viễn xuống tầng dưới.

Dù đã nhanh nhất có thể, khi Hạ Nhiễm thở không ra hơi xuất hiện tại bàn ăn dưới lầu, cô vẫn đến muộn. Không biết từ bao giờ cô lại có thể dễ dàng tìm thấy Cố Tấn Thần trong đám đông, đi từng bước đến gần anh. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu qua màn sương mờ, dụi dằm chiếu vào góc bàn nơi anh ngồi, anh khẽ cười đưa tạp chí trong tay cho nhân viên phục vụ bên cạnh, hơi nghiêng đầu nói nhỏ vào tai người nhân viên dẫn dò gì đó.

Hạ Nhiễm vừa đến gần, nhân viên phục vụ đó cũng rời đi. Cố Tấn Thần nhìn cô lên tiếng, "Em đến muộn."

Nói rồi qua nhìn Ninh Viễn phía sau Hạ Nhiễm. "Muộn bao lâu?"

Hạ Nhiễm nhìn anh rồi quay lại nhìn người bị hỏi, không tin nổi khi thấy Ninh Viễn nghiêm túc xem đồng hồ, nghiêm túc trả lời: "Thưa sếp, hai phút. Lương tháng trừ vừa tròn một trăm."

Nãy ở phía xa nhìn anh ung ung dung dung ngọc thụ lâm phong ngồi dưới nắng sớm, Hạ Nhiễm vô ý thức bị bề ngoài đẹp trai đòi mạng của anh mê hoặc. Giờ lại gặp một đôi 'phu xướng phụ tùy' này, cô tức muốn ói máu rồi. Lấy tay vân vê mép váy, cô không sợ hãi trả lời: "Sếp, trong nội qui của công ty không có điều lệ này."

"À, hóa ra em còn nhớ rõ nội qui của công ty, vậy tại sao lại không nghe lời cấp trên?" Trong mắt anh lóe lên tia ranh mãnh, lại có thể đem một câu khẳng định thành một câu hỏi: "Em nói anh nghe, qui tắc công ty có qui định giúp ông chủ đổ rượu đòi thêm tiền thưởng không?"

Đây rõ ràng là đang trả thù, sau khi nghe anh nói xong, Hạ Nhiễm liền rõ ràng.

Nếu nhớ không lầm, tối qua cô uống thay anh bảy li rượu, bù qua bù lại thì một trăm hôm nay cô mất vẫn chưa làm cô lỗ vốn. Tâm trạng ngay lập tức rạng rỡ, tinh thần tăng lên vùn vụt, "Sếp, anh cứ trừ lương tôi cũng được."

"Ồ." Bàn tay để trên bàn của Cố Tấn Thần khẽ co lại, ngón trỏ tay phải gõ gõ xuống mặt bàn, "Anh vừa suy nghĩ lại rồi, đúng là việc anh trừ lương em là không đúng theo qui định."

Anh lại muốn sai đây? Hạ Nhiễm hít sâu một hơi, bước về phía trước vài bước, cả người dựa vào bàn lấy tinh thần, hoảng loạn hỏi lại, "Cho nên?"

"Cho nên không trừ lương em nữa." Anh khe khẽ mỉm cười, nụ cười ấy lại làm trái tim Hạ Nhiễm loạn nhịp, nắm chặt điện thoại trong tay, trái tim cũng lừng lờ. Giấy sau, anh quay qua nói với Ninh Viễn: "Nói với bộ phận tài vụ, vì công bằng và sự liêm minh của công ty, miễn luôn tiền thưởng."

"Sếp..." Tối qua tôi liều mạng uống rượu là vì ai, hử hử hử???

Cô mấp máy môi, nửa ngày cũng không nói nổi một chữ, Cố Tấn Thần chờ đến không bình tĩnh nổi, đuôi lông mày nhíu lại, nửa thật nửa đùa hỏi lại, "Sao nào, em có ý kiến à?"

Đôi mắt anh hữu thần sáng ngời, nhìn cô chăm chú khiến thể xác lẫn tinh thần Hạ Nhiễm phát lạnh, hoàn toàn vô dụng cúi đầu trả lời: "Không có ý kiến. Sếp anh minh."

Nghe được câu trả lời của cô, anh rất vừa lòng, Hạ Nhiễm còn có thể nhìn thấy được nụ cười không kiềm chế cong cong trên môi anh.

"Ngồi đi."

Hạ Nhiễm hồi hồn, ngoan ngoãn nghe lời anh ngồi xuống ghế phía đối diện. Quay đầu tìm Ninh Viễn, không ngờ anh ấy đã rời đi từ bao giờ.

Nhân viên phục vụ lục tục đưa bữa sáng lên, trong lúc bàn ăn được sắp xếp, ánh mắt Hạ Nhiễm vẫn không rời ra khỏi nụ hoa sắp nở trên bàn. Giọt nước long lanh vẫn còn trên cánh hoa, mùi hoa hồng nồng nàn lan tỏa, hòa cùng mùi thức ăn ngon lành. Khẩu vị ủa tối,ngay giây phút này, cô chỉ có một mong muốn tốt cùng là lấp đầy cái dạ dày đáng thương.

Bữa sáng thuần túy kiểu Anh trên bàn, cô vôi vàng ăn, lễ nghi ăn uống cũng vút sang một bên. Tương phản với Hạ Nhiễm, Cố Tấn Thần quen ăn cơm kiểu Trung chỉ ăn vài miếng liền buông dao nĩa, bưng cốc cà phê lên nhấm nháp, "Em xác định mình đang ăn sáng?"

Cô nhanh gọn giải quyết đĩa salad của mình, lại để mắt đến đĩa đồ ăn phía bên anh hầu như chưa được động vào. Nhai nhai nuốt nuốt miếng xúc xích cuối cùng, "Sếp, anh phải thông cảm cho tôi, cả đêm qua tôi chưa có ăn tối đó."

Nói rồi cô cắn cái nĩa trong tay, "Tôi nói này, anh không ăn nữa sao?"

Cố Tấn Thần vẫn nhíu mày, nghe câu hỏi của cô mày nhíu càng sâu, đặt li cà phê lại bàn ăn, "Ừ."

"Ồm, boss, tôi ăn vẫn chưa no. Tôi liệu có thể lại..." ăn thêm một phần nữa?

Lời còn chưa dứt, Hạ Nhiễm đã thấy người nào đó vốn dĩ vẫn lạnh tanh không biểu cảm thoáng hiện lên nét cười làm người ta mơ màng. Cố Tấn Thần nhắc chiếc đĩa gần mình, không ngại ngần đưa đến trước mặt Hạ Nhiễm, "Ăn đi."

Vị trí của hai người lúc này rất không may lại là ở trung tâm nhà ăn, xung quanh toàn là người với người đang ăn uống. Mặc dù họ nói chuyện bằng tiếng Trung nhưng hành động của Cố Tấn Thần cùng gương mặt ửng hồng của Hạ Nhiễm đã đủ làm người ngoài xác nhận quan hệ của họ. Mở to mắt nhìn Cố Tấn Thần, cô hoàn toàn không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này.

Anh vẫn nhìn cô, nhẹ nhàng mà chập chập lên tiếng trước, "Nhận lấy."

Khi Hạ Nhiễm cầm chiếc đĩa anh đưa qua, lơ mơ có thể nghe thấy tiếng cười của đôi vợ chồng bàn bên cạnh truyền tới.

Mặt cô đã đỏ đến độ bầm ra máu, nghiêm chỉnh ngồi thẳng, cắn môi yếu ớt hỏi: "Sếp, anh thấy như vậy cũng được ạ?"

Không hoài nghi, anh gật đầu.

Cô nhỏ giọng phản kháng, "Nhưng mà, anh đã ăn qua nó rồi."

Ánh mắt Cố Tấn Thần lướt qua đỉnh đầu Hạ Nhiễm, rơi xuống xương quai xanh hơi nhô lên của cô. Lúc này, mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi, anh chỉ lười nhác dựa vào ghế, không nghĩ ngợi mà trả lời, "Thế thì em tự gọi phần ăn khác đi."

Hạ Nhiễm cúi đầu nhìn chiếc váy dài màu xanh nhạt trên người, làm quái gì có chỗ nào có tiền. Thứ đồ có giá trị nhất cô đang có chính là cái điện thoại trên bàn.

Người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa sẽ chết đói. Cô cắn răng, dậm chân, trước mặt Cố Tấn Thần bắt đầu ăn đồ trong đĩa.

Nửa ngày sau, nhìn cô uống cạn li sữa nóng trên bàn, anh ngồi thẳng người lên, nói "Ăn no rồi?"

Hạ Nhiễm cúi đầu, gian nan lên tiếng: "Dạ, no rồi."

"Đợi một chút."

Một câu 'Đợi một chút' khiến Hạ Nhiễm thực sự ngoan ngoãn ngồi im, người anh tiến tới sát gần cô, bàn tay để trên bàn vươn tới. Suy nghĩ của cô lúc này chỉ còn là hình ảnh hay có trong phim, nữ chính trên môi có vết sữa, nam chính dùng ngón tay nhẹ nhàng vì cô ấy lau đi vết sữa kia. Cuối cùng là cảnh hai nhân vật chính hôn nhau đắm đuối làm người xem ngượng ngùng.

Nhưng sự thật quá tàn khốc, tay anh vươn tới cũng chỉ để đẩy nhẹ đầu Hạ Nhiễm sang bên, "Đừng chắn."

Lúc cô quay đầu ra nhìn, anh đã chỉnh lý Tây trang của mình thẳng thớm. "Ngồi đây đợi anh."

Anh chỉ để lại một câu, sau đó đi về phía sau lưng Hạ Nhiễm rồi dừng lại ở bàn bên cạnh, vị khách ngồi bàn bên đó cũng đứng dậy.

Một nam một nữ, cô gái đứng quay lưng về phía cô nên không nhìn ra gương mặt. Nhưng người đàn ông kia thì rõ ràng là Trần Tử Ngang.

54. Chương 35: Anh Ăn Đây, Xem Em Có Thể Làm Gì!

Ngũ quan Trần Tử Ngang tuần tú lại có chút ôn nhu, làn môi hình cung hoàn mỹ giống như lúc nào cũng treo ý cười. Anh ta mặc Tây phục đơn giản màu vàng nhạt, thân hình cao lớn tao nhã, so về vẻ đẹp trai không kém cạnh Cố Tấn Thần chút nào.

Không biết Cố Tấn Thần nói gì, Hạ Nhiễm thấy anh hơi cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên khóe miệng vốn cứng đờ cũng không còn nữa. Anh nhú mày, tầm mắt Cố Tấn Thần dời xuống người cô, khóe môi hơi mở; "Anh còn tưởng, em chỉ có mỗi công việc".

Có lẽ là dùng sức, thanh âm của anh rõ ràng, từng từ một rơi vào tai cô. Hạ Nhiễm chống cằm, nghĩ ngợi nghiêm túc. Cố Tấn Thần vốn vẫn bình tĩnh tự nhiên lại đột nhiên giấu cột, dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi mỏng kiêu ngạo đang mỉm cười, cùng với hơi thở đậm đặc tự nhiên của anh: "Trần Tổng từ từ dùng bữa, chúng tôi đi trước".

Cố Tần Thần tao nhã xoay người, nhìn chỗ lúc này Hạ Nhiễm còn ngồi, tùy tay cầm lấy ví tiền trên bàn cơm: “Đi thôi”.

Anh nói xong thì người đã đi tới cửa nhà hàng rồi, Hạ Nhiễm theo sát phía sau, khi đi ngang qua Trần Tử Ngang lại thấy anh ta mỉm cười với cô, hình như còn gật đầu ra hiệu, khéo mắt nhìn qua nhưng không đổi sắc nhìn tấm lưng của cô gái xa lạ kia, trong đầu Hạ Nhiễm có gì đó lóe lên, hình như cô từng gặp người này ở đâu rồi.

Hạ Nhiễm theo chân Cố Tần Thần ra khỏi nhà ăn: “Ông chủ, chúng ta đi đâu?”

Cố Tần Thần đứng dưới ánh mặt trời, một tay buông lỏng bên người, một tay đang cầm điện thoại, nghe thấy giọng nói của cô liền quay lại nhìn cô một cái, sau đó trực tiếp nói vào điện thoại: “Lái xe tới”.

Cắt điện thoại đi, bàn tay to đưa ra, kéo cô từ phía sau lại gần anh, đứng cùng với anh. Người không quay qua, chỉ liếc xéo cô, ra vẻ huyền bí: “Có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?”

Cô ngẩn người, suy đoán dụng ý của anh, khẽ run rẩy, có chút lắp bắp nói: “Tốt... Tin tức tốt trước”.

Anh hơi mỉm môi, nhàn nhạt nói: “À, hôm nay em có vinh hạnh được cùng anh ăn chơi”.

Lúc Cố Tần Thần nói mấy lời này, môi mỏng khẽ động, đuôi lông mày không tự giác nhếch lên, ánh mắt bình thản không gợn sóng không cho người khác được phản bác. Nhìn qua liền thấy người này có chút kiêu căng, giống như vị vua từ trên nhìn xuống thiên hạ dưới chân.

Hạ Nhiễm nhú mày cân nhắc, khéo miệng anh lại có chút tiểu ý: “Em không hỏi tin tức xấu là gì sao?”

Hạ Nhiễm chớp mắt, hạ quyết tâm cúi thấp nửa đầu nói: “Ông chủ, anh cứ nói thẳng ra đi, để tôi chuẩn bị sẵn sàng”.

“Tin tức xấu là hôm nay em nghỉ phép một ngày” Anh nói xong, còn cố ý dừng lại một lúc, ánh mắt nhìn dòng xe di chuyển trên đường, chậm rãi nói tiếp: “Chính là, sau đó em phải làm thêm một ngày, bù trở lại”.

Hạ Nhiễm kinh ngạc: “Nghỉ một ngày, làm bù một ngày”.

“Phải, đây là quyết định của công ty”.

“Ông chủ, anh...” Quá hèn hạ rồi!

Tâm tình Hạ Nhiễm lúc này xuống dốc thê thảm, cô vén mái tóc dài của mình ra sau tai, nhẹ giọng than thở: “Sao công ty lại được phép quyết định ngày nghỉ của nhân viên chứ, lại còn phải bồi ông chủ?”

Đối với lời kháng nghị nho nhỏ của cô, anh sáng suốt áp dụng tình trạng mắc diếc tai ngơ, có lần Cố Tần Thần đã nói với cô công ty này là của anh, quyết định của anh cũng chính là quyết định của công ty. Cô chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp, anh duỗi tay đánh gãy lời cô nói: “Tiền thưởng gấp đôi”.

Anh nói xong câu này, Hạ Nhiễm chớp chớp mắt, không nói hai lời nắm lấy bàn tay đang giơ trên không của anh: “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”.

Anh thấy sắc mặt cô rạng ngời, không dấu vết thu tay lại, để ra phía sau. Anh gật đầu với tài xế trong xe hơi có rèm che, sau đó tài xế lái xe qua chỗ này, anh khẽ cười nói: “Đầu óc em ngoại trừ tiền còn có cái gì?”

Não cô nóng lên: “Ăn”.

Theo lý thuyết mà nói, Hạ Nhiễm ở London lăn lộn đến bốn năm hẳn nên trở thành hướng dẫn viên du lịch ở chỗ này. Có điều, lúc thật sự đi du ngoạn, cô mới phát hiện bản thân cô chẳng có tác dụng gì cả.

Trạm dừng chân thứ nhất, Cố Tần Thần mang cô đi Southall.

Cô đi đằng trước, đứng ở ngã tư đường, hung trí bừng bừng giới thiệu: “Mọi người xung quanh gọi đây là “Tiểu Ấn Độ”, nhưng em thấy chỗ này không giống Ấn Độ tí nào. Tuy rằng nơi này có nhà hàng Ấn Độ với tiện nghi hoàn hảo của Châu Âu cùng với mấy cửa hàng giống vậy”.

“Ừ”, Cố Tần Thần chậm rãi đi sau Hạ Nhiễm, thấy cô dừng lại, anh thuận theo nhìn quanh, ngẫu nhiên đáp mấy tiếng phụ họa.

”Thật nhớ những năm tháng nhàn nhã dạo phố”.

Hạ Nhiễm không biết mệt đi nhanh trong đám người đông đúc, thân thể kiêu nhỏ không cần thận va vào người khác, Cố Tần Thần nhanh tay lẹ mắt, nhiều lần ở phía sau đuổi tay ra đỡ cô, cũng nhiều lần bị giày cao gót của cô dẫm vào chân, khoe miệng cong lại, giọng trầm hơn: “Nhìn đường đi cho tốt”.

”Được”. Hạ Nhiễm gật đầu, bước chân cũng chậm lại, mới phát hiện đi một hồi từ một trước một sau giờ đã thành hai người một trai một phải đi cạnh nhau rồi. Cô tới gần một cửa hàng bên phải, ngẩng đầu nhìn tầm mắt anh từ trên người cô thu lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn phía trước.

Soái khí tiêu sái trên người Cố Tần Thần cứ tự nhiên mà tản ra xung quanh, Hạ Nhiễm nhìn mãi cuối cùng cũng hỏi: “Ông chủ, anh biết con đường này sao? Dáng vẻ của anh giống như đã tới nơi này rồi”.

Thanh âm du dương của cô vang lên bên tai, ánh mắt thâm trầm của Cố Tần Thần nhìn cô, mắt đối mắt, thẳng thắn nói: “Phải, tới một lần rồi”.

“Cũng là đi công tác sao?”

Vấn đề này không khó, Cố Tần Thần cũng không trả lời, đi lên phía trước mấy bước, sau đó mới chậm rãi gật đầu: “Đúng!”

Chỗ đến thứ hai, Hạ Nhiễm dẫn Cố Tần Thần đi chợ thực phẩm Borough. (1)

(1) Chợ thực phẩm Borough là một ngôi chợ lâu đời nhất nước Anh với hơn 260 năm tuổi. Nằm ở Southwark phía nam sông Thames, khu chợ Borough tràn ngập các loại đồ ăn hấp dẫn và đặc trưng từ khắp mọi nơi trên thế giới, thu hút sự chú ý của cả khách du lịch lẫn người dân bản địa. ở chợ này có cả hoạt động bán buôn và bán lẻ với những khung giờ khác nhau.

Chợ thực phẩm Borough này là một trong những chợ tốt nhất London. Lúc học đại học, Hạ Nhiễm thường cùng bạn cùng phòng tới đây mua thực phẩm vừa ngon vừa rẻ, ở chỗ này cũng có thể mua được thịt bò dê nuôi thả rất tốt, sạp bánh mì cũng là chỗ mà cô yêu thích.

Hạ Nhiễm dẫn Cố Tần Thần đi qua đám người đông đúc, một bên đặc ý hạ hê kể chuyện cho Cố Tần Thần nghe. Cô nói chuyện bạn cùng phòng, nói lúc học đại học, nói mấy chuyện trong cuộc sống, cũng nói sinh hoạt của mình ở London.

Rất nhanh, Hạ Nhiễm nhận từ tay chủ quầy nhiệt tình một phần bánh mì cùng dưa muối, còn chưa kịp khoe khoang hương vị của nó, liền thấy Cố Tần Thần ở phía sau vươn tay ra trả tiền.

Hạ Nhiễm cắn một miếng bánh mì, say sưa ngon lành, hỏi anh: “Ông chủ, anh không muốn ăn sao? Bánh mì này rất ngon, anh có thể nếm thử”.

Cố Tần Thần cất tiền lẻ vào ví, im lặng không nói, chỉ nhìn đôi môi mọng nước dính tương trái cây của cô, sau vài giây im lặng, anh lấy bánh mì trên tay cô, ở chỗ còn lưu lại dấu răng của cô cắn một miếng, nhai nhai, lại đậm đậm nói: “Uhm, có chút ngọt”.

Hạ Nhiễm không tin nhìn màn vừa rồi, đây là việc mà một ông chủ có thể làm sao. Cô nhìn phần bánh mì vừa bị cắn, lý trí lúc này mới thanh tỉnh, lông mày cau lại: “Ông chủ, chỗ này mới rồi tôi đã gặm qua”.

“Ừ”. Cố Tần Thần gật đầu, sau đó lại dùng loại ánh mắt: “Tôi ăn rồi đó, xem cô có thể làm gì tôi” nhìn cô, màu sắc thanh minh hoàn toàn không có chút tình tự, khoe miệng cong lên: “Tôi không ghét bỏ”.

Nhưng mà cô ghét...

Cố Tần Thần đi phía trước, Hạ Nhiễm yên lặng đi phía sau, bánh mì vừa bị hai người cắn vẫn đang nằm trong tay cô. Có điều lúc này Hạ Nhiễm ăn không thấy ngon, cô có cảm giác mình vừa bị ông chủ trắng trợn lại tảo bạo trên chợ.

Hoặc là nói, anh ta ăn đậu hủ của cô.

Tuy rằng, cách đây không lâu cô còn trong phòng cùng anh ăn ăn nước miếng.

Bọn họ đi dạo xung quanh một lát, thời gian không nhiều nên cũng không chơi đùa được gì. Bình thường cô quen nhìn Cố Tần Thần nghiêm túc cẩn thận, lần này ra ngoài mới phát hiện hóa ra anh cũng có lúc tùy

tiện như vậy. Anh dắt áo khoác ngoài trên tay, nơ cũng không biết để lại trên xe từ lúc nào, áo sơ mi đen cũng không cài nút thứ nhất.

Cố Tấn Thần anh tuần tiêu sái chậm rãi đứng lại bên bờ sông Thames, an tĩnh nhìn vàng son lộng lẫy ở bên kia sông. Cô không biết anh đang nghĩ gì, ánh mắt xa xăm không có tiêu điểm.

Hạ Nhiễm ngồi xuống trước một cái ghế trống, cũng không quan hình tượng mà cởi giày cao gót ra, xoa xoa gót chân và cổ chân: “Trời cũng tối rồi, ông chủ, chúng ta về khách sạn chưa?”

Anh ngẩn ra, thân thể khẽ lung lay một chút. Ánh mắt nhìn cô nhu hòa hơn một chút, ngồi xổm xuống trước người cô, giúp cô mang lại giày cao gót vừa mới bị cởi ra: “Đi thôi”.

” . . ” cổ chân cô vẫn còn đau, lòng bàn tay anh lạnh lạnh chạm vào khiến Hạ Nhiễm co rụt chân về sau, lại nhìn anh đứng lên, lúng túng sực sực mũi cũng đứng dậy.

Hạ Nhiễm có chút rối loạn nhìn anh: “Ông chủ, hôm nay anh không thoải mái sao?”

Anh không nói gì, cô lại nói: “Giống như, có phải hôm nay anh quên uống thuốc không?”

Sắc mặt Cố Tấn Thần cứng đờ, đi về phía trước cũng không quên nói với lại: “Lại đông dài nữa, anh liền ném em lại chỗ này, hơn nữa trừ tiền thưởng”.

Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, Hạ Nhiễm lập tức im lặng, an an tĩnh tĩnh theo sau anh đi về. Một đường này, bất luận là ngồi trên xe hay về tới khách sạn, cô đều không nói thêm câu nào.

Lúc hai người vào thang máy lên phòng, Ninh Viễn vẫn đi phía sau hai người, không khí có chút dị thường, anh ta không nhìn được nhìn trái nhìn phải đánh giá hai người bọn họ.

”Em nghỉ ngơi trước đi, chúng tôi còn có việc”. Cố Tấn Thần đưa Hạ Nhiễm tới trước cửa phòng, giúp cô mở cửa rồi xoay người dẫn Ninh Viễn rời đi.

Ninh Viễn dè dặt đi theo sau Cố Tấn Thần về phòng anh, đem tư liệu giao cho anh: “Ông chủ, thỉnh xem qua”.

Cố Tấn Thần chỉ lãnh đạm nói một tiếng “Được”, tiếp theo liền vùi đầu xem tư liệu. Bộ dáng anh ngồi thẳng trên ghế sofa không chút khác thường, ánh mắt tản mát ra tin quan, sắc bén, kiên quyết mà quyết đoán.

Ninh Viễn nhìn không được nghĩ tới bộ dáng kiên nhẫn dễ dàng Hạ Nhiễm uống hết cốc nước mật ông của ông chủ ngày hôm qua, không nhìn được thăm cảm thán, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

55. Chương 36: “ông Chủ, Có Muốn Cùng Xem Không?”

Đèn thủy tinh trong phòng khách sạn luôn sáng đèn, Hạ Nhiễm tắm rửa xong liền làm tổ trên ghế sofa, ôm laptop xem mấy chương trình giải thích.

Từ khi vào Mạc Sâm, rồi trở thành phiên dịch viên của Cố Tấn Thần, sinh hoạt tự tại như vậy đã lâu rồi cô không được trải qua. Rút kinh nghiệm lần đi công tác trước, cô mang theo sữa chua táo đỏ trong hành lý, bây giờ liền ăn một ít.

Màn hình máy tính đang chiếu một bộ phim truyện buổi tối của Hàn Quốc được chiếu cách đây không lâu, nam chính là một người đàn ông ba mươi tuổi nhưng mị lực không giảm, tùy tiện mỉm cười cũng có thể khiến người khác tim đập mặt hồng. Hạ Nhiễm xem một lúc mấy tập liền, mãi mới tới phần nam chính là nữ chính chung đụng thân mật, cửa phòng lại bị mở ra.

“Em đang xem cái gì?”

Theo tiếng cửa phòng mở ra là âm thanh trầm thấp có chút lười biếng của Cố Tấn vang lên hỏi cô, anh đóng cửa lại, treo áo khoác trong tay lên giá áo ngoài cửa.

Trong khi Hạ Nhiễm còn đang khiếp sợ, lại bước qua: “Khẩn trương như vậy sao!”

”Không có. . .” Hạ Nhiễm vẫn nhìn chằm chằm máy vi tính như trước, film đang chiếu đến đoạn ái muội giữa nam nữ chính, thân thể dán chặt, hai người họ hôn tới trời đất tốt sầm. Kích tình bắn ra bốn phía, Hạ Nhiễm xem đến mặt đều đỏ. Lòng bàn tay vì chợt dạ mà đổ mồ hôi, cô có ảo giác như mình đang tự cầm đá ném chân mình.

Thanh âm triền miên trần trọc truyền tới có chút rõ ràng, Hạ Nhiễm không biết Cố Tần Thần có nghe thấy không, luống cuống muốn tắt film đi, lại còn giải thích: “Haha, đang xem film”.

Cố Tần Thần càng tới gần, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng thâm thúy. Hạ Nhiễm cúi đầu vì luống cuống mà bấm nhầm nút tăng âm lượng trên máy, máy tính lại truyền ra tiếng gầm thét của nam chính ”...”

Hai giây sau đó, Hạ Nhiễm thảm thán “Đáng chết” trong lòng, đỏ mặt tắt film đi.

Lại hai phút nữa, Cố Tần Thần đứng bên cạnh ghế sofa, ý vị thâm trường nhìn đỉnh đầu Hạ Nhiễm đang cúi xuống.

Im lặng, bốn phía chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, âm thanh trầm thấp khàn khàn lúc này vẫn vang trong tai, hạ Nhiễm có chút hối hận không đầu tự dung đi coi film làm gì, lại còn coi loại film kích tình như thế.

Còn trùng hợp như vậy, bị phát hiện.

Tiêu Sơn từng đánh giá Hạ Nhiễm thế này, bên ngoài thanh tú uyển chuyển khiến người ta nghĩ rằng đây là một người huệ chất lan tâm, thông minh nhanh trí; thật ra chỉ số thông minh cần nghiên cứu thêm, đặc biệt là khi chợt dạ sẽ có ngôn hành và cử chỉ không thích hợp.

Giống như bây giờ, mặt đỏ tai hồng, chân căng nhũn ra, ánh mắt phiêu dật nhìn theo động tác tay, không tục giác mà nói nhiều hơn, lại còn nói năng lộn xộn.

Mà mấy biểu hiện này của cô bây giờ, bị Cố Tần Thần thu hết vào mắt.

Cô ôm laptop có chút chặt, để laptop lên đùi, cố gắng không hấp háy mũi, thanh âm nho nhỏ nói: “Ông chủ, anh có muốn xem cùng không?”

Lời này nói xong, hai người đều cùng sửng sốt.

Hạ Nhiễm cắn môi dưới, đem câu “Ông chủ, anh có muốn nghỉ ngơi không?” nói thành “Ông chủ, anh có muốn xem cùng không?”. Cho dù có đa tài tư mẫn tiếp, cô cũng không biết nên cười hay nên khóc? Vẫn là khóc thì đúng hơn!

Ánh mắt Cố Tần Thần nhìn cô cung không đổi, trong đôi mắt đen láy kia sâu thẳm như không thấy đáy, cô cuống quýt trốn tránh tầm mắt anh, cúi đầu gây sức ép cho laptop trên chân.

Một bên đùa dai, một bên điều chỉnh tâm tình bản thân: “Ông chủ, tôi không phải có ý này, ý tôi là thời gian cũng không còn sớm nữa, anh có phải nên...”

Nên đi ngủ đi...

Trong suốt quá trình này, Cố Tần Thần cũng không nói gì cả, chỉ cúi người khom lưng, nâng cầm cô lên, đánh gãy lời nói của cô.

Như Hạ Nhiễm đã nói, ánh trăng bên ngoài vừa lúc rơi vào cửa phòng khiến ánh đèn trong phòng bỗng nhiên trở nên chói mắt. Hạ Nhiễm nhìn đôi mắt khó lường của anh, lại quên cầm cô đang bị ngón tay của người trước mặt giữ lấy. Nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước chậm rãi hạ xuống đôi môi mím chặt của cô. “Ngô”.

Chớp mắt một cái, ả áp trên môi liền rời khỏi.

Không phải Hạ Nhiễm chưa từng yêu, nụ hôn đầu lúc cô mới mấy tuổi đã trao cho bạn trai nhỏ rồi. Lúc đó mọi người đều còn nhỏ, trừ bỏ khấn thưng và ngại ngùng cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Có lẽ vì cô đã quên, nhưng cô có thể xác định cảm giác lúc này không giống lúc đó, máu trong người dường như xông lên, bên tai vẫn vang lên tiếng gầm thét. Thân thể cô bị nụ hôn đó làm cứng đờ, đầu óc cũng dừng lại ở thời khắc đó, cái gì cũng không nhớ nổi, cái gì cũng không nghĩ được.

Đầu lưỡi khê liếm môi, đôi môi còn hơi ướt át, xúc cảm mềm mại trên môi khiến cô hoàn hồn. Hạ Nhiễm cố gắng dời lực chú ý của mình đi, mới phát hiện Cố Tần Thần vừa hôn cô đã không thấy đâu.

Cô suy sụp người trên ghế sofa, đem laptop đã nóng sôi trên trán mình xuống để một bên. Hai tay cuộn lại ôm lấy chân trước ngực, lại nhớ lại một màn vừa nãy.

Rõ ràng cô bị ông chủ cường hôn trong tình huống không có phòng bị, lúc hấn nâng cằm cô lên, sao lại không có phản kháng cơ chứ...

Ngược lại còn có chút hi vọng, cảm giác ấm mềm trên môi càng lúc càng phóng đại. Môi cô bây giờ còn có chút run rẩy, có chút khó nhin.

“Ai, mình đang nghĩ cái gì cơ chứ!” Phát hiện trong đầu có mấy tư tưởng không lành mạnh, Hạ Nhiễm nhanh chóng vỗ vỗ má mình, bảo trì tỉnh báo. Đối phương là Cố Tần Thần, nếu truyện này bị người khác biết sẽ bị hiểu lầm là cô bá vương ngành thượng cung, nghĩ chút liền khiến người ta khóc không ra nước mắt.

Bây giờ cô có hai sự lựa chọn, một là tức giận đứng dậy, sau đó không khách khí mở cửa phòng anh ra, chỉ ngón tay vào mặt anh nói: “Tuy rằng anh là ông chủ của tôi, nhưng đừng hòng ăn đậu hủ của lão nương”.

Hoặc là lựa chọn coi như chưa có chuyện gì xảy ra, làm như bị muỗi cắn vậy thôi, ngủ một giấc trời lại sáng. Ngày hôm sau lại bình thường cười nói: “Ông chủ, buổi sáng tốt lành”.

Trong lúc cô còn đang lưỡng lự, cửa phòng ngủ lại bị mở ra. Cố Tần Thần thay đổi đồ hưu nhân, trên tay còn cầm khăn lông lớn, tùy ý lau tóc ướt, tinh thần sảng khoái hai ba bước liền tới trước mặt cô, trong lúc cô trừng mắt nhìn anh thì anh lại ngồi xuống ghế sofa màu đỏ rượu.

Bàn tay to lấy điều khiển, mở TV. Quyết đoán bật qua kênh tin tức, lại để điều khiển xuống bàn, khăn lông để trên tay vịn, lại nhét gối ôm trên ghế của anh vào lòng Hạ Nhiễm. Đôi tay biếng nhác khoanh lại, bình tĩnh nói: “Anh không xem film, có điều, em có thể xem tin tức với anh”.

Cố Tần Thần nói câu này, chính là đáp lại câu: “Ông chủ, anh có muốn cùng xem không?” Tuy rằng lúc này hơi trễ, nhưng hiệu quả vẫn không bị ảnh hưởng.

Hạ Nhiễm nghe xong câu này liền lĩnh hội được sự phúc hắc của Cố Tần Thần. Cô ôm gối ôm vào trước ngực, cô lo lắng nếu mình quá thoải mái tâm tình lại bộc phát thì sẽ ném cái gối ôm này lên bản mặt bướng bỉnh lì lợm đó. Anh còn bày ra bộ dagns không liên quan tới mình, giống như hết thấy những điều lúc nãy chỉ là một giấc mộng của mình cô.

Xem TV ở Anh, do người Anh chủ trì, thao thao bất tuyệt đưa tin xã hội. Mà người bên cạnh ngồi hờ hững, Hạ Nhiễm tận lực khắc chế tâm tình tức giận phun trào của mình, thanh âm nói ra dè dặt một nửa: “Ông chủ, có phải anh nên nhận lỗi với tôi không?”

Cố Tần Thần vô thức quay đầu, tầm mắt hoàn toàn tập trung trên gương mặt và bờ trán hồng tới muốn cháy luôn của cô, đôi mày kiếm nhíu lại: “Vì sao? Cho anh lý do”.

Vì sao!

Hạ Nhiễm không tin nhìn anh, đáy lòng đã thâm mắng anh mấy chục lần, lại nhìn anh cô cũng có chút không bình tĩnh, trực tiếp chất vấn: “Lúc nãy sao anh lại hôn tôi?”

Khóe miệng anh thoáng hiện lên nụ cười nhạt, tay duỗi ra xoa xoa tóc cô, ngữ khí ôn nhu đến dọa sợ người khác: “Anh cho rằng em sẽ không hỏi anh”.

Đây là có ý gì?

Thái độ của anh là tùy tiện lại có chút thành khẩn.

Thanh âm trên TV mở không lớn, Cố Tần Thần quay đầu lại, chân phải đặt lên chân trái, nhặt lên laptop bị Hạ Nhiễm để qua một bên, ánh mắt dừng lại trên đó một lúc lâu. Khóe miệng anh nhếch lên, khép laptop lại, thanh âm trong suốt: “Anh sẽ không xin lỗi”.

Là không muốn hay là không nghĩ?

Cố Tần Thần trả lời lại Hạ Nhiễm không những tự kiêu tự đại mà còn rất không chịu trách nhiệm. Trong cơn tức giận, cô giật lại laptop của mình, câu tiếp theo từ trong miệng cô phun ra càng chứng minh cho tâm tình bực bội của cô lúc này: “Cố Tần Thần, anh thật... vô sỉ”.

“Sao?”

Mấy ngày nay, anh đã quen nghe Hạ Nhiễm gọi mình là “Ông chủ”, khiến anh không nghĩ cô sẽ gọi tên mình, nhất là khi nghe nửa câu sau, tâm tình cũng bị hạ xuống, nhủ mày: “Ai cho em nói mấy lời thô tục này?”

Từ nhỏ Hạ Nhiễm đã có một thói quen tốt, chính là người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta liền mắng chửi. Cho nên lúc này, khi Cố Tần Thần chỉ trích cô, Hạ Nhiễm tất nhiên không giống trước, một bộ dạng muốn nói lại thôi, mà cô đập anh, kiêu ngạo liền dâng cao.

Bởi vì Hạ Nhiễm phản ứng lại, Cố Tần Thần liền có thể nhận ra, cô tức giận rồi, giống như rất nhiều năm về trước khi chỉ còn là một đứa nhỏ, cho dù nước mắt chảy thì vẫn đứng thẳng người, dè bĩu anh. Anh để tay sau lưng cô, kéo cô ngồi xuống, lại nói mấy lời giáo dục: “KHÔNG được nói mấy lời thô tục đó với anh”.

Cô nhìn anh: “Đây là luận điệu hoang đường gì?”

Anh nhấc tay, xoa xoa hai huyệt thái dương mệt mỏi của mình, thần sắc lạnh nhạt nói với cô: “Mấy lời thô tục này, em nói không lại anh”.

Này, con người này, Hạ Nhiễm lúc ấy liền nghĩ, ai cho tên này mười phần tự tin như vậy, ai cho hấn ngay cả lúc kiêu ngạo cũng xán lạn như vậy. Hạ Nhiễm tránh ánh mắt anh, lại nghe thấy người bên cạnh thở dài nho nhỏ, anh nói tiếp: “Yên tâm, anh sẽ phụ trách!”

Cô hỏi: “Phụ trách?”

Anh đáp ứng: “Ừ”.

56. Chương 37: Em Xem Xét Cho Rõ, Là Muốn Anh Phụ Trách Em, Hay Là Em Vẫn Muốn Phụ Trách Anh

Cố Tần Thần nói hai chữ “Phụ trách” vô cùng rõ ràng, chữ “Ừ” sau đó cũng hết sức ổn trọng. Thời gian tí tách trôi, gương mặt thanh tú của Hạ Nhiễm dưới đồng ngôn ngữ của anh gần mất đi huyết sắc.

Hai tay đang ôm gối của Hạ Nhiễm đã cứng đờ, thân thể vì xê dịch về phía sau mà gối ôm trên chân cũng rớt xuống đất: “Ông chủ, chuyện đùa này không buồn cười chút nào!”

Cố Tần Thần nhếch mi, nghiêng đầu nhìn cô, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Anh có nói là anh đang nói đùa sao?”

Hạ Nhiễm lắc đầu.

Đây là lần đầu tiên Hạ Nhiễm thấy anh không mặc âu phục, tắm gội xong lại có tư thái thanh nhã tao lịch, trên người anh có hương thơm nhàn nhạt, mùi vị thanh đạm. Mùi vị này không phải của thiếu niên bất kham, mà ở trên người ổn trọng như anh lại vô cùng phù hợp. Thanh âm nhỏ khàn truyền tới bên tai, mang theo mị hoặc không nói ra lời, mỗi con chữ từ đôi môi mỏng của anh phun ra: “A, em cũng có thể cho rằng chưa có gì xảy ra cả”.

Hạ Nhiễm hất cằm, vô thức phản bác: “Sao lại có thể cho rằng không có gì phát sinh? Rõ ràng anh đã hôn em...”

Không làm sẽ không chết, Hạ Nhiễm rốt cục cũng hiểu rõ chân lý này. Ông chủ đã mở miệng nói muốn phụ trách, cô chẳng những không cảm kích còn hoài nghi thành ý của người ta. Bây giờ lại đi truy cứu trách nhiệm. Nghĩ đến đây, thanh âm hung hãn đầy lý lẽ của Hạ Nhiễm cũng nhỏ dần: “Này, cái này, em không có ý nói anh phải phụ trách...”

“Ách, thật ra cũng không phải ý là không cần phụ trách...”

“Ai nha, em cũng không rõ mình đang nói gì nữa...”

“Ý em là...” Ba câu hai lời, sự việc rất dễ giải thích, cô lại không nói rõ được ý của mình, Hạ Nhiễm cúi đầu trầm mặc, mái tóc dài rơi hai bên gò má, một tay nâng trán hỏi anh: “Anh hiểu ý em sao?”

Lúc cô nói chuyện, Cố Tấn Thần đã đi tới gần, một tay để trên ghế sofa, anh nghiêng người dựa nửa người vào ghế, hứng thú nghe cô nói một chuỗi một chuỗi những lời mà bản thân Hạ Nhiễm cũng không biết mình đang nói gì. Anh đánh giá cô, áo T-shirt trắng rộng thùng thình, quần ngắn màu xám, cô cuộn tròn người càng thêm vẻ yếu đuối nhỏ nhắn.

Tươi cười trên mặt anh như ẩn như hiện, nhẹ nhàng nói: “Anh nghĩ, anh không hiểu rõ”.

Câu trả lời của Cố Tấn Thần giống như Hạ Nhiễm dự liệu, anh nói xong thì đầu cô càng cúi thấp hơn: “Anh đương nhiên không hiểu, em còn không hiểu mà!”

Bọn họ từ khi còn nhỏ đã bới móc khuyết điểm của nhau. Trong ký ức của Hạ Nhiễm, mỗi lần cô ham chơi trốn học đều bị Cố Tấn Thần đâm chọc. Có những lúc, cô nghĩ người lớn hơn cô mười tuổi này, thiếu niên ưu tú khiến cho mọi bậc phụ huynh trong đại viện đều phải khen, tại sao nói cười với tất cả mọi người nhưng lại lạnh nhạt nhúm mày với cô.

Cho dù bây giờ, khi cô hai mươi tuổi, anh cũng đã ba mươi, từ quá khứ tới hiện tại, sự tồn tại của anh có ý nghĩa gì với cô. Cô sợ hãi, lại tôn kính, bị anh áp bức đến buồn bực cũng sẽ hận anh tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Bây giờ hai người họ tiếp xúc với nhau, sự ăn ý tăng tiến từng ngày, cô tận lực dùng một ánh mắt khác nhìn anh, coi anh chỉ là cấp trên của mình.

Có điều, mới rồi anh vừa mới hôn cô...

Cố Tấn Thần nhắm mắt lại, đầu kết trượt động, thanh âm khàn khàn: “Hoặc là, đổi một góc độ khác, có thể giải thích là, em không muốn anh phụ trách, nhưng nụ hôn vừa rồi không phải nói không có xảy ra là thật không xảy ra, có đúng không?”

“Phải”, Hạ Nhiễm gật đầu, cô xoắn xuýt cả nửa ngày chính là muốn nói ý này. Lúc này, cô lại không tức giận như lúc này, mà rất kiên nhẫn nghe tiếp mấy lời anh nói.

Cố Tấn Thần nhàn rãi duỗi một tay khác ra, nghịch nghịch đuôi tóc cô, khóe miệng hơi cong: “Vậy em phụ trách anh đi!”

Hạ Nhiễm giật mình: “Sao? Anh nói... phụ trách anh?”

Động tác nhỏ nơi tay Cố Tấn Thần dừng lại, Hạ Nhiễm cũng ngẩng đầu, anh cũng thức thời thu tay lại, hỏi: “Em hôn anh rồi lại nói không phụ trách sao? Vẫn là, em cảm thấy anh sẽ không truy cứu?”

“Ai hôn anh! Là anh hôn em mới đúng!” Trên đời này không phải Hạ Nhiễm chưa từng thấy ai vô lại, nhưng không có tên vô lại nào lại mang dáng vẻ bất phàm như người ngồi trước mặt cô cả.

Trong lúc cô giận dữ mắng mỏ, Cố Tấn Thần bình tĩnh bỏ tay ra, bày ra bộ dáng vô hại, ngữ khí lại nhẹ nhàng tục tĩu: “Tuy rằng đó là sự thật, nhưng em cũng không cự tuyệt, không phải sao?”

“Em...”

Cô đúng là ăn phải hoàng liên mà, khổ cũng không nói ra được.

Hạ Nhiễm cảm thấy con người với tác phong nghiêm túc kiềm chế Cố Tấn Thần, tất cả chỉ là vẻ ngoài hoa mỹ mà anh khoác lên thôi.

Nhanh mồm nhanh miệng như vậy, cô không thể so được, Hạ Nhiễm hít thở sâu, mở miệng phản bác: “Đó là do em quên mất, còn lần nữa, em chắc chắn sẽ cự tuyệt”.

Khẩu khí rất lớn, nhưng ngoài dự đoán của Hạ Nhiễm, khóe miệng Cố Tấn Thần khẽ cong, nghiêm túc suy nghĩ một lát, đầu gật nhẹ, khẩn thiết nói: “Được, vậy anh lại làm lần nữa”.

“...” Động tác của anh rất nhanh, trong lúc cô chưa kịp kêu lên anh đã áp môi mình lên môi cô, mỏng nhẹ một cái.

Lần này, Hạ Nhiễm phản ứng nhanh thần kỳ, tay nhấc lên chuẩn xác vùng tới, nhưng cổ tay nhỏ giữ đường lại bị người nắm lại.

Cô đập anh: “Anh, cái người này...”

Lưu manh!!!

Anh nắm tay cô, khí lực rất lớn, cũng không cho cô tránh đi, hai mắt nhìn cô chằm chằm càng lúc càng phát sáng, nói: “Đây là thỏa mãn yêu cầu của em”.

“Lưu manh”. Thanh âm của cô có chút nhỏ, một tay khác giãy dụa muốn đánh anh, cô đã nhắm chuẩn rồi, không ngờ lại bị anh giữ lấy.

Thanh âm Hạ Nhiễm rất nhỏ, Cố Tần Thần cố lắng mới nghe được, nghe xong lại muốn cười.

Lưu manh sao?

Nghĩ lại một nam nhân đã ba mươi tuổi như anh, lại đi cường hôn một cô gái nhỏ, rất sự rất giống hành vi của mấy tên lưu manh.

Có lẽ bởi vì đôi mắt cô trong suốt, mở lớn nhìn anh, khiến anh cảm thấy có chút đáng thương, buông tay cô ra, nhìn tay cô sượt qua mặt mình.

Không phải rất đau, anh chỉ cảm thấy có chút tê dại.

Anh biết trong nhất thời cô khó mà tiếp nhận, suy nghĩ lữ lượt kéo tới khiến Cố Tần Thần nhú mày, bộ dáng đứng đắn, trầm giọng: “Đánh đủ rồi chúng ta lại nói tiếp”.

Hạ Nhiễm thật sự không nghĩ anh sẽ để cho cô đánh, tuy rằng sức cô không lớn nhưng tay cũng bị đỏ lên, xoa xoa tay mình, cô trừng mắt nhìn anh: “Nói chuyện gì?”

Hạ Nhiễm không biết tại sao lại không tiếp tục đánh anh, nhưng thanh âm trầm thấp của anh khiến ảo tưởng muốn đâm cho anh mấy cái của cô cũng tan thành mây khói.

Thấy cô bình tĩnh lại, Cố Tần Thần mới nói: “Việc đến nước này, em xem xét cho rõ, là muốn anh phục trách em, hay là em vẫn muốn phụ trách anh!”

”Không còn phương pháp khác sao?”

Cố Tần Thần không đáp hồi lại: ”Em nói thử xem?”

Hạ Nhiễm nghe mấy lời nah nói, hơn nữa lại dùng vẻ mặt nghiêm túc nhất nói mấy lời không nghiêm túc chút nào. Cô xem như nhìn rõ rồi, anh nói cho cô nghĩ, nhưng rõ ràng đang chỉ cho cô thấy, bọn họ hôn rồi, sau đó liền phải ở chung một chỗ.

Đây là đạo lý gì chứ.

Hạ Nhiễm nói: ” Hai chọn một? Đây căn bản không phải là lựa chọn khác, không phải cùng một kết quả sao!”

”Phải”, Cố Tần Thần nhẹ nhàng đáp lại, tắt TV còn đang phát ra tiếng. Lập tức lại nói lớn hơn: “Anh không thấy là cùng một dạng”.

“Có cái gì không giống chứ?”

KHóe môi anh hơi cong lên: “Về trước là anh nuôi em, về sau là em nuôi anh”.

” . . .” Hạ Nhiễm bực bộ oán thăm trong lòng tên này thật tự cho mình là đúng.

“Em đều không chọn”.

“Không được”.

Ngữ khí Cố Tần Thần lập tức trở nên nghiêm khắc, dùng thái độ nhất quán không thể nghi ngờ nói với cô: “Anh phải có trách nhiệm với hành vi của bản thân”.

Đây là kiểu gì nữa...

Nói xong, Cố Tần Thần lấy từ trong túi quần ra ví tiền Louis đen giơ ra trước mặt cô.

Cô khép hồ mắt, thật chẳng nhìn ra anh muốn làm gì: “Anh có ý gì?”

Ngón tay thon dài khẽ động, trong lúc cô đang nhìn anh, không nhanh không chậm mở ví tiền của mình ra, sau đó khi Hạ Nhiễm còn đang mơ hồ không biết anh muốn làm gì, liền lấy một tấm thẻ tín dụng từ trong bóp ra. Cố Tần Thần kẹp thẻ trong tay đưa tới tay cô, trịnh trọng nói: “Cầm lấy!”

Tấm thẻ nhỏ nằm trong tay, nội tâm Hạ Nhiễm nổi trận cuồng phong mãnh liệt, tình tiết này thật sự quá cầu huyết rồi, nghĩ nghĩ, cô lại không nhịn được nuốt nước miếng: “Cố Tần Thần, anh là đang có ý định muốn bao dưỡng em sao?”

Cố Tần Thần có vẻ hứng thú với nghi ngờ của cô, đem bóp tiền trong tay tùy tiện ném qua một bên, mặt mày giãn nở, mỉm cười nói: “Nếu em thích như vậy, cũng không phải không thể”.

Nếu em thích vậy, cũng không phải không thể.

Nếu em thích vậy, cũng không phải không thể.

Nếu... Em thích... Không thể...

Hạ Nhiễm ngẩn người, cô thật sự không phản ứng kịp.

Vẻ mặt cô dờ ra, tay đang giơ lên nắm cái thẻ cũng bỏ xuống đùi.

Cố Tần Thần để lại một câu như vậy, cầm bóp tiền của mình đi vào phòng ngủ. Hạ Nhiễm cảm thấy mấy thứ vừa diễn ra thật như phim, hoặc phải nói khó có thể tin được. Ánh đèn trong phòng vẫn ảm áp, tầm mắt cô chuyển qua tấm thẻ bị hai chân đè lên.

Ngẩn ngơ nửa ngày, cũng không quản đã mấy giờ rồi, Hạ Nhiễm lấy điện thoại nhắn cho bạn tốt La Thiết: Bạn hiền, nếu có một soái ca ca có rất rất rất nhiều tiền nói với cậu hân muốn phụ trách...

Tin nhắn mới gửi đi chưa được bao lâu, bên kia nhắn lại thật nhanh.

La Xuyên: Cố Tần Thần nói muốn phụ trách cậu sao? Từ từ, có phải hai người đã làm ra chuyện gì không thể cho người khác biết không hả?

Hạ Nhiễm trợn mắt, ngón tay nhỏ bấm phím vô cùng nhanh: sao cậu biết là Cố Tần Thần? Bọn mình trong sáng... Chỉ là.. hân cường hôn mình.

Nhân lúc chờ Hạ Nhiễm hồi âm, La Xuyên thuận tiện đổi quần áo, mới sáng sớm đã nhận được tin tức lớn như vậy, cô vốn còn buồn ngủ cũng bị xô máu gà này đánh bay mất. Yên lặng chờ tin nhắn lại, thâm nghĩ, hai người đi công tác có phải là không ai biết đâu. Tuy rằng cô có nghe Tiêu Sơn nói tới chuyện này, cũng biết Cố Tần Thần có ý đồ riêng, nhưng thấy hai chữ “Cường hôn” mà Hạ Nhiễm nhắn, vẫn không nhịn được loạn tưởng, Cố Tần Thần là nam tử không vui không buồn, thật sự là đủ rối loạn.

La Xuyên quyết đoán trả lời: từ từ hạ gục hân.

Hạ Nhiễm xem mấy chữ đơn giản mà nắm trúng trọng điểm của La Xuyên, đầu óc đình chỉ mấy giây. Cô nghĩ muốn hỏi lại, hành vi như vậy có phải ý nói anh cũng thích cô không.

Có điều Hạ Nhiễm còn chưa kịp hỏi, La Xuyên đã dùng mấy chữ: “Tớ đi làm” kết thúc việc cầu xin giúp đỡ của cô.

Cất điện thoại di động, cô suy nghĩ mãi mấy lời La Xuyên nói: “Gục... hân”.

“Em muốn đánh gục ai?”

Thanh âm trầm ổn từ phía sau truyền tới, Hạ Nhiễm không kịp suy nghĩ, quay đầu lại nói với anh: “Anh”.

57. Chương 38: Em Chỉ Có Thể Nghĩ Như Vậy Với Anh

“Em muốn đánh gục ai?”

Thanh âm trầm ồm từ phía sau truyền tới, Hạ Nhiễm không kịp suy nghĩ, quay đầu lại nói với anh: “Anh”. Nam nhân đứng ngay cửa phòng ngủ, hai tay khoanh trước ngực, không chút ngưng ngừng nhìn cô chăm chăm trong khi Hạ Nhiễm lại sững sờ một lát. Biểu tình trên gương mặt kia vẫn là vẻ đăm đăm không đổi, dần dần có chút ý vị an tĩnh, khóe miệng khẽ cong, sâu xa nói: “Được”.

Anh nói, được.

Lúc này Hạ Nhiễm mới hồi phục tinh thần, hình như cô vừa mới nói với nam nhân tiêu sái này, là cô muốn bỏ nhào vào anh...

Rõ ràng lời anh vừa nói có ý khác, Hạ Nhiễm liền không bình tĩnh nổi, hốt ha hốt hoảng, vội vàng thu hồi tâm mắt, cô cúi đầu, gương mặt vốn trắng nõn càng trên trắng bệch, lằm bằm lâu bầu nói: “Bỏ qua cho em đi!”

“Sau này...” Cố Tần Thần có chút ý cười, vừa nói chuyện vừa nhìn cô, Hạ Nhiễm thật giống như đứa nhỏ phạm lỗi, bộ dáng cúi đầu hận không thể chui vào ghế sofa biến mất luôn.

Cố Tần Thần không khỏi nghĩ tới lúc này cô cuộn người trên ghế sofa, điệu ngoan nhẩn tin, thật giống con mèo nhỏ biết điều. Tuy rằng anh không biết cô đang nhẩn với ai, nhẩn cái gì, nhưng lời cô nói vừa rồi, thật khiến anh có chút kinh ngạc, lại còn có chút vui mừng.

Cố Tần Thần khụ khụ hai tiếng, sau đó nói: “Em chỉ có thể nghĩ như vậy với anh”.

”Nghĩ như vậy. . .” Hạ Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu, tròn mắt sáng ngời nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, trong nháy mắt Hạ Nhiễm cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu, ánh mắt hai người chỉ tiếp xúc trong giây lát ngắn ngủi rồi cô liền tránh đi.

Trong lòng Hạ Nhiễm đang suy nghĩ mấy lời tinh tế nội hàm của anh, gò má bỗng dung đỏ lên. Cô thấy đầu óc mình choáng váng, thân thể mềm ra, giống như đang say vậy. Hạ Nhiễm lùi người vùi trong ghế sofa, mặt đỏ lên: “Em không có ý tưởng gì với anh hết”.

Hạ Nhiễm đỏ mặt, thở dốc nói, nam tử chừng chạc đối diện đang cười đột nhiên trở nên nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, mở miệng nói với cô: “Ừ, chỉ muốn hạ gục anh thôi”.

Mặt Hạ Nhiễm càng đỏ hơn, hàng mi dài khẽ sụp xuống, quần bách không chịu được, nhưng cũng không quên phản bác: “Đó là em nói sai”.

Hạ Nhiễm thật sự muốn giơ tay lên trời mà thề, nếu sớm biết anh sẽ xuất hiện sau lưng cô, cô sẽ không ngây ngốc mà trả lời vấn đề của anh, lại còn dùng ngữ khí khẳng định mà nói nữa.

“Không sao. Ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon”.

...

Từ đó về sau, mỗi khi Hạ Nhiễm nhớ lại đêm đó, đều có chút cảm thán, thật là thiếu niên vô tri mà.

Có điều chuyện này về sau hẵng nói, từ khi Cố Tần Thần kiêu ngạo, dưới ánh đèn ấm áp nép lại một câu “Không sao. Ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon”, ngày hôm sau Hạ Nhiễm liền phát hiện bản thân ngổn ngang lộn xộn nằm trên chiếc giường lớn, còn vấn đề huyền ảo tại sao cô lại lần nữa nằm trên giường Cố Tần Thần lần nữa, vẫn là sau này mới từ trợ lý Ninh Viễn mà biết được.

Mười giờ sáng hôm sau, Hạ Nhiễm ngoài ý muốn phát hiện mình ngủ quên, lại không thể tiếp thu được chuyện bản thân lại lần nữa ngủ trên giường Cố Tần Thần, sau đó mơ mơ hồ hồ đánh răng rửa mặt, ăn bữa sáng mà Ninh Viễn đưa tới.

Hạ Nhiễm gắt geo kéo áo Tây phục của anh, vẻ mặt khẩn thiết nói: “Ninh Viễn, ông chủ đâu?”

Ninh Viễn liếc nhìn mái tóc dài còn chưa được chải gọn của Hạ Nhiễm, hờ hững mỉm cười nói: “Sáng nay ông chủ đi họp rồi, anh ấy nói chờ cô tỉnh thì mang bữa sáng vào cho cô”.

Hạ Nhiễm thấy hỗn loạn, buông tay áo Ninh Viễn ra, đi quanh phòng, sau đó hỏi thẳng: “Vì sao tôi lại ngủ trên giường của ông chủ?”

” . . .” Ninh Viễn thật sự vô cùng lúng túng, nhưng vẻ mặt Hạ Nhiễm là vẻ mặt của kẻ cầu lời giải đáp, anh bỏ bữa sáng kiểu Trung Quốc để trên bàn trà, chậm rãi đem những việc mình biết ra nói rõ ràng: “Buổi sáng nay lúc tôi tới, ông chủ ngủ trên ghế sofa”.

“Thật ra, đêm cô uống say, ông chủ cũng ngủ trên ghế sofa”. Ninh Viễn nói xong thì xoay người đi khỏi phòng khách, tiện tay đóng cửa lại, anh biết hôm nay mình nói hơi nhiều rồi. Ninh Viễn không rõ tại sao bản thân lại nói mấy chuyện đó với Hạ Nhiễm.

Ai, còn một chuyện mà anh không nói với Hạ Nhiễm, chính là vì không muốn đánh thức cô, mà nam nhân trong phòng này sáng nay đã tận lực nhẹ nhàng.

Ninh Viễn đi rồi, Hạ Nhiễm một mình yên lặng ở trên ghế sofa ăn bánh quẩy và uống sữa đậu nành nóng hổi. Cô có rất nhiều vấn đề đề nện ở trong lòng không nói ra được.

Cố Tần Thần không ở đây, cô nghĩ muốn hỏi anh, câu “Không sao cả” tối hôm qua là có ý gì?

Tại sao cô tỉnh dậy lại nằm trên giường anh, hơn nữa còn để mặc cho cô ngủ nướng.

Cô nghĩ muốn hỏi anh quán khách sạn này không có nhà hàng Trung Quốc nào, bữa sáng này sao còn nóng hổi như vậy.

Ngày hôm nay, cô ở một mình trong khách sạn mà ngây ngốc, Cố Tần Thần mãi tới khi trời khuya yên tĩnh mới một mình trở về.

Trong phòng tối đen, động tác của anh cũng dần chậm lại. Nướng theo ánh sáng tới điện thoại, Cố Tần Thần chậm rãi đi vào phòng khách. Hạ Nhiễm cuộn tròn người nằm trên sofa, hai tay để trên eo, còn đắp một chiếc chăn mỏng đã rút một nửa xuống mặt đất.

Anh đến gần cô, bỏ điện thoại di động vào lại túi áo, trong màn đêm gắt gao ôm chặt cô. Một lát sau anh mới nhả nài thở dài, ngồi chồm hổm trước mặt cô, nhặt tấm chăn mỏng lên đắp lại cho cô, động tác rất nhẹ nhàng nhưng vì cô ngủ không yên, trong lúc anh còn chưa kịp thu tay lại vô thức đụng vào eo cô, đầu ngón tay vừa lúc chạm vào cánh tay bóng loáng của cô.

Một trận tê dại chạy dọc toàn thân, khớp xương Cố Tần Thần hiện rõ khi anh dùng sức nắm chặt lấy một góc chăn. Lòng mày cũng nhíu lại thật sâu.

Hạ Nhiễm ngoại trừ ưm một tiếng cũng không có phản ứng gì. Anh cúi đầu nhìn cô, mái tóc đen xõa tung như nước, gương mặt an tĩnh điềm nhiên. Đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, xem ra đã ngủ say rồi. Anh không nhìn được mà bật cười, gương mặt cô lúc sáng anh ra khỏi cửa và lúc này thật y như nhau, Cố Tần Thần đứng thẳng dậy, duỗi tay vén gọn mái tóc rối tung của cô, chậm rãi vuốt hàng lông mày của cô.

Lòng bàn tay dờ xuống dưới mấy phân, dừng lại trên vành tai cô, anh sợ cô tỉnh lại, tay lại di chuyển xuống dưới, bàn tay ấm áp của anh áp lên tay cô. Anh không nắm tay cô, chỉ đặt nhẹ lên, lòng bàn tay khô ráo cảm nhận hơi ấm từ cô.

Thân thể căng cứng chậm rãi thả lỏng, Cố Tần Thần ngồi trên mặt đất, mím môi nhìn cô ngủ say, khẽ cười: “Trừ ngủ liền chỉ có ăn”.

Lúc còn ở trong đại viện, đám nhỏ thích nhất là mùa thu. Mùa thu vừa đến, cây đa già trong sân cũng rơi xuống từng đám từng đám lá lớn. Đám nhỏ thả người trên đất, hi hi ha ha cười nghịch.

Những lúc như này, bọn Tiêu Sơn, Hồ An đều ăn xong cơm trưa sẽ không chịu ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ trưa, mà chạy ra gốc đa nhảy nhót dầm nát đám lá. Lúc bọn họ đạp lên lá đa đã già còn phát ra âm thanh lộp bộp thanh thúy.

Mỗi lần như vậy, Cố Tần Thần đều thấy Hạ Nhiễm đi phía sau bọn họ, mặc áo sơ mi trắng, rì rầm lấm lấm chạy vào trong nhà, trong chốc lát liền khuâng ra một cái ghế dựa.

Lần đầu tiên, tư liệu trong tay anh chỉ ôn được một nửa, trong lúc cô hô hoán ngoài sân thì bút máy trong tay anh cũng dừng lại. Anh hưng phấn nhìn cô trở lại chỗ gốc cây, giữa đám nam hài chọn cho mình một chỗ sạch sẽ, sau đó nghe thấy Tiêu Sơn hỏi Hạ Nhiễm: “Lại đang tính mưu ma chước quỷ gì?”

Cô liếc hắt một cái, lại chạy trở về, trong tay cầm thêm một cái chăn nhỏ. Cứ như vậy, trong tiếng hô kinh ngạc của đám nhỏ, cô lười biếng nằm xuống ghế ngủ.

Đám nhỏ trong lúc cô ngủ, rất thích lấy lá cây nghịch cô, cô chỉ hơi nhú mày, sau đó cứ thế ngủ mất. Mà từ đầu tới cuối, Cố Tần Thần chỉ nhìn xem.

Gió thu phe phẩy, trong lúc Tiêu Sơn và đám nhỏ chạy đuổi Cố Tần Thần lại đi ra ngoài, yên lặng đứng bên cạnh ghế dựa của cô. Hạ Nhiễm ngủ thật ngon, hoàn toàn không để ý âm ỉ xung quanh. Có lẽ vì mệt mỏi, anh nhìn thấy rõ dưới hàng mi dày rậm có chút thâm quầng.

Ngày hôm đó, Hạ Nhiễm ngủ đủ hai canh giờ mới chịu tỉnh. Cô hài lòng vắn mình vươn vai, hai mắt mở to, ánh mặt trời buổi trưa cũng dần dịu xuống.

Hạ Nhiễm lười biếng ngồi trên ghế, xoa xoa cái cổ có chút đau nhức, nghe thấy bên cạnh có người hỏi: “Ngủ đủ chưa?”

Bên cạnh cô có một nam nhân đang ngồi, trên tay cầm một quyển sách, gò má hơi nâng lên, Hạ Nhiễm xoa xoa gương mặt bị anh nhéo đau, nghi ngờ hỏi: “Anh hai, sao anh không ở trong phòng mà đọc sách?”

Cố Tần Thần nhìn hai mắt cô đang lim dim, nhẹ nhàng mím môi, ánh mắt như có như không đảo qua gian phòng sau lưng, nhẹ giọng nói: “Ánh sáng trong phòng không đủ”.

Xem nàng mắt ngủ lim dim, Cố Tần Thần chỉ là nhẹ nhàng mím môi, hai mắt hữu ý vô ý đảo qua sáng trưng gian phòng sau, nhẹ giọng nói nhỏ: “Ánh sáng trong phòng không đủ.”

Hạ Nhiễm lúc đó luôn nghĩ Cố Tần Thần lớn hơn mình rất nhiều chưa bao giờ nói dối, cho nên lúc Cố Tần Thần mở to mắt nói lời bịa đặt, cho dù cô không hiểu cũng gật gật đầu.

“Tối qua ngủ không ngon sao?”

”Ngủ rất ngon, còn có một giấc mơ đẹp nữa” Hạ Nhiễm ngọt ngào cười với anh, thật sự là một nụ cười thiên chân khả ái, vậy mà nội tâm toàn nghĩ chuyện xấu xa, tối qua cô thật là nằm mơ, nhưng là nằm mơ thấy mình cùng bọn Tiêu Sơn chơi trò bắn súng, cô ngắm mục tiêu thật chuẩn, cuối cùng người bị cô và Tiêu Sơn bắn trúng chính là Cố Tần Thần.

Sau đó, hơn nửa đêm Hạ Nhiễm còn bật dậy mà cười.

Hạ Nhiễm cười thật tươi, mắt híp thành một đường. Cố Tần Thần nhẹ nhàng lấy sách đánh vào trán nhỏ của cô, trân trọng nói: “Nhất định là ngủ rất ngon, bây giờ là buổi chiều rồi, tiết học buổi chiều cũng bắt đầu rồi”.

Hạ Nhiễm gật đầu, không do dự đáp” Vậy em không cần đi nữa”.

Một chút cũng không chột dạ, Hạ Nhiễm đáp lại vô cùng sảng khoái, Cố Tần Thần muốn cười lại không thể không nhịn xuống: “Ngay từ đầu em đã có chủ ý này rồi? Muốn trốn học?”

“PHải”. Cô gật đầu, sinh hoạt ở trường thật khiến cô muốn ngộp thở. Một giây không cẩn thận, bí mật nhỏ của Hạ Nhiễm đã bị Cố Tần Thần phát hiện, cô liền bịt miệng giải thích: “Em không có trốn học, anh không được nói với cha mẹ em”.

Tuần trước Cố Tần Thần tham gia tuyển sinh, sau đó đã được nghỉ rồi, luôn ăn không ngồi rồi, lại muốn đùa giỡn Hạ Nhiễm. Anh cười cười.

Hạ Nhiễm không thấy, Cố Tần Thần luôn che giấu tâm tình rất tốt, không phản bác gì mà nói: “Vậy anh đưa em đi học”.

...

Suy nghĩ miên man trở lại, khóe miệng Cố Tần Thần không nhịn được cười toe toét. Đoạn ký ức cũ giống như mới xảy ra ngày hôm qua, cô vẫn còn ở bên cạnh anh. Hô hấp Hạ Nhiễm có chút trọng, anh muốn gọi cô dậy vào phòng mà ngủ, lại muốn giống như hôm qua trực tiếp ôm cô vào phòng.

Nhưng Cổ Tần Thần sợ Hạ Nhiễm ngủ không ngon, nhẹ nhàng cầm đầu ngón tay cô, vẫn tùy ý để cô ngủ. Chống đỡ thân thể đứng lên, hai chân anh có chút tê cứng. Cổ Tần Thần điều chỉnh nhiệt độ điều hòa cho thích hợp, lại kéo rèm che cửa sổ lại, lúc này mới xoay người đi vào phòng ngủ.

58. Chương 39: Anh Nói: “anh Muốn Gặp Em”. Sau Đó, Cô Liên Đứng Ở Đây.

Sau khi đi công tác về, Cổ Tần Thần bị bệnh, nghe nói bệnh không nhẹ.

Biết được tin tức này, Hạ Nhiễm bắt đầu khôi phục sinh hoạt sáng chín giờ chiều năm giờ.

Dưới dụng tâm “bồi dưỡng” của thư ký Phương, cô rốt cuộc cũng thành công có một chân trong top 50 người đứng đầu của công ty. Sáng sớm, sau khi báo danh, cả người cô còn chưa tỉnh táo liền ngồi thẳng ở chỗ làm của mình. Hạ Nhiễm chống cằm lặng lẽ ngủ gật, hoặc nghe đồng nghiệp Lâm Khả bên cạnh nói chuyện bát quái. Bát quái nghe được rất nhiều, mãi tới khi nghe được hai chữ “ông chủ”, ý thức của Hạ Nhiễm mới tỉnh táo, dựng thẳng lỗ tai mà nghe.

Mấy đồng nghiệp cạnh cô đang yên lặng hóng chuyện, đồng nghiệp Tiểu Lưu bên cạnh Lâm Khả lập tức đem ghế chuyển lên trước, dùng âm thanh tự bản thân cho là nhỏ nói cho người xung quanh nghe rõ: “Từ khi ông chủ đi nước ngoài về chưa từng vào công ty, chỉ có trợ lý Ninh Viễn tới lấy văn kiện và tư liệu, Tôi nghe nói, ông chủ bị bệnh rồi”.

Trên mặt mọi người đều có vẻ ưu sầu lo lắng vì cấp trên bị bệnh, trợ lý thư ký A Mai đứng phía sau vội vàng phụ họa: “Ngày đầu tiên ngài ấy có tới thị sát, tôi còn nhìn thấy thư ký Phương đưa cho ông chủ một tập văn kiện. Lúc đó tôi đứng lúc đi xuống dưới lầu, nghe đồng nghiệp dưới đó nói ông chủ giao vội vài việc cho Tiểu tổng rồi liền rời công ty. Đồng nghiệp này còn nói, sắc mặt ông chủ lúc đấy không tốt lắm”.

A Mai là chân chạy vặt cho việc liên lạc giữa lầu trên và lầu dưới, đã sớm cùng đồng sự ở các tầng dưới quen mặt, vì vậy cô cũng là đệ nhất trong việc thám thính tin tức. Trong lúc càng đồng nghiệp khác chưa kịp mở miệng tham dự, ánh mắt cô ấy liền chuyển về người đang ngồi ở góc khuất, nhìn như vô ý thật ra lại có chút ám muội bất minh: “Hạ Nhiễm, không phải cô đi công tác với ông chủ sao? Chuyện ông chủ sinh bệnh cô có phải cũng biết một chút không~”.

A Mai nói xong, mọi người không hẹn mà cùng nhìn Hạ Nhiễm. Người ngồi đối diện cô còn trực tiếp chồm người qua: “Đúng vậy, đúng vậy, Hạ Nhiễm là nhân viên ông chủ khâm điểm đi cùng. Bọn tôi ở công ty mấy năm còn chưa có ai được đi công tác với ông chủ đâu. Tôi còn đang hâm mộ đây, cô mới tới không bao lâu đã có vinh hạnh như vậy. Cô nói một chút, hai người ở Anh làm gì?”

Lúc này, hai tay Hạ Nhiễm để trên bàn, một tay còn đang cầm chuột, mắt không chớp nhìn chằm chằm màn hình chờ của máy tính, bên ngoài có vẻ trấn định tự nhiên nhưng thật ra cảm xúc bên trong đã lẫn lộn cả rồi. Bị cô ấy nói như vậy, ngay cả bản thân cô cũng thấy mình đang có bí mật lớn. Khóe môi Hạ Nhiễm cong lên, có chút cười trừ: “Tôi chỉ là đi công tác thôi!”

Nghe Hạ Nhiễm nói như vậy, đồng nghiệp cũng không buông tha: “Không hỏi cô, là hỏi ông chủ cơ. Mỗi ngày anh ấy làm gì?”

“Hợp, xã giao”. Hạ Nhiễm ra vẻ đang cẩn thận nhớ lại, cô dừng lại một chút, lại nói: “Ngoại trừ công việc ra cũng không làm gì khác”.

“PHải không?”

“Ừ”. Dưới mấy chục con mắt sắc bén hận không thể mở đầu cô ra xem của mọi người, Hạ Nhiễm cố gắng bình tĩnh nói chuyện bát quái với họ, trên mặt vẫn là vẻ mỉm cười bình tĩnh tự nhiên. Trong lúc cô sắp cười tới đơ miệng, Lâm Khả lập tức giải vây: “Thư ký Phương tới, mau tản đi, tí nữa lại bị phê bình bây giờ”.

Mấy đồng nghiệp thấy không thể lấy được tin gì từ chỗ Hạ có chút không cam tâm, nhưng vẫn trở về vị trí của mình. Bọn họ đi rồi, Hạ Nhiễm mới cẩn thận nghiêng đầu qua một bên hỏi Lâm Khả: “Ông chủ bị bệnh rồi sao?”

Lâm Khả gật đầu, bộ dạng hết như không có thuốc nào cứu chữa vậy: “Đúng vậy, bạn yêu, mỗi ngày bạn có thể nghiêm túc chú ý tới tiêu điểm của công ty không?”

“Tiêu điểm mỗi ngày?”

Lâm Khả thấy Hạ Nhiễm không có hứng thú, cũng không tiếp tục nói đề tài này nữa, nhìn quanh phòng làm việc một vòng, dùng bút trong tay xoa xoa lên bả vai Hạ Nhiễm, âm thanh nho nhỏ nói: “Cậu thật không biết chuyện ông chủ bị bệnh sao? Hôm hai người về nước, tôi chính là thấy ông chủ và trợ lý ở bệnh viện”.

Tay Hạ Nhiễm đang chống cằm liền trượt một phát, phản ứng đầu tiên của cô là sửng sốt: “Bọn họ tới bệnh viện làm gì?”

Chẳng lẽ Cố Tấn Thần thật sự bệnh không nhẹ như bọn họ nói? Là bởi vì bị cảm lạnh sao?

Có điều, đêm trước khi bọn họ về nước, cô ngủ ở sofa phòng khách, người bị bệnh là cô mới đúng chứ?

Còn có một điểm, chính là sau khi về nước, ngoại trừ không nói lời nào anh cũng không có vẻ gì là không bình thường.

“Còn có thể làm gì chứ? Bình thường đi bệnh viện chỉ có người chữa bệnh và người chăm sóc bệnh nhân, ai khi không ban ngày đi phòng cấp cứu dạo chơi chứ?”

Câu nói cuối cùng của Lâm Khả quẩn quanh đầu Hạ Nhiễm. Cô đột nhiên ý thức được, từ hôm về nước tới giờ hai người bọn họ không có liên hệ. Hôm đó là Ninh Viễn lái xe đưa hai người bọn họ về, sau khi cô xuống xe thì anh gọi cô lại dặn dò.

Lúc cô quay đầu, chỉ nghe anh nói: “Ngày mai nhớ đi làm đúng giờ”.

Thanh âm hình như có chút khàn.

Hạ Nhiễm nghĩ tới xuất thần, Lâm Khả lại ở bên cạnh ai thán: “Cậu nhìn bộ dáng đơn thuần vô tội của mình đi, mình biết tại sao cậu có thể leo lên xe của ông chủ cũng không thể leo lên giường ông chủ rồi”.

Mặt Hạ Nhiễm ửng hồng, cảnh tượng cô tỉnh dậy trên giường ông chủ lại lần nữa hiện ra trước mặt, Hạ Nhiễm lập tức đẩy tay Lâm Khả đang để trên tay mình ra: “Đừng trêu ghẹo tớ”.

Lúc này, ở thang máy cách đó không xa, Ninh Viễn và thư ký Phương một trước một sau bước ra khỏi thang máy. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lúc Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn Ninh Viễn cũng là lúc anh ta nhìn cô. Ninh Viễn hơi gật đầu, tiếp tục cùng thư ký Phương đi vào phòng làm việc của Cố Tấn Thần.

Thần sắc hai người này không phải rất tốt. Nhất là thư ký Phương, trước khi vào phòng làm việc cô ấy còn nhìn Hạ Nhiễm một cái.

Nhận được nhắc nhở của thư ký Phương, Hạ Nhiễm vội vàng thu xếp suy nghĩ trong đầu, cúi đầu làm việc, nhưng nàng lật tới lật lui văn kiện trên bàn, lại phát hiện bản thân không cách nào tập trung làm việc. Quả nhiên, Cố Tấn Thần không có ở đây, cô thật thanh nhàn phát chán. Mở microblog trên máy tính, Hạ Nhiễm không quên đổi dòng trạng thái mới nhất: ông chủ bị bệnh, đi làm ăn không ngồi rồi, thật vui vẻ.

Đình đông ——

Cái gọi là trả lời trong một giây, Hạ Nhiễm vừa mới post trạng thái lên microblog, đã thấy có một người trả lời rất ngọt ngào.

Là ta: xem ra cô quả thật rất vui vẻ.

Hạ gia cô nương: vui hay không vui là việc của tôi.

Là ta: Tôi không muốn để cô vui vẻ.

Nói chuyện với người không quen biết, con chuột trong tay Hạ Nhiễm chợt run lên, cô bỗng nhiên ngồi thẳng lưng lên, sợ hãi gõ thử: Anh là ai?

Là ta: ông chủ của cô.

Nếu như Hạ Nhiễm biết Cố Tấn Thần lại dùng microblog tán gẫu với cô, còn tại trong hàng tỉ dân mạng mờ mịt phát hiện chính mình, cô nhất định sẽ không chút lưu luyến xóa bỏ tài khoản cấp 5 của mình, đồng thời bỏ hết mấy trạng thái oán hận ông chủ ích kỷ, hèn hạ, nhỏ mọn, phúc hắc trên microblog.

Hạ Nhiễm khẽ hít ngậm khí, một giây sau liền tắt website đi.

Trốn được hòa thượng không trốn được miếu, lúc tan việc, trợ lý của Cố Tần Thần – Ninh Viễn trước mặt đồng nghiệp tầng 17 gọi Hạ Nhiễm lại. Một tay anh ta bưng chồng hồ sơ, đứng trước thang máy ngăn Hạ Nhiễm lại: “Ninh Viễn, có chuyện gì sao?”

Ninh Viễn không nhìn ánh mắt đánh giá của người khác, không chút kiêng dè lôi cô vào thang máy vắng vẻ, đẩy từ sau lưng cô: “ông chủ có việc tìm cô, một lát nữa cô đi với tôi”.

Hạ Nhiễm ngốc, rõ ràng lúc ngoài thang máy mấy đồng nghiệp đã xầm xì với nhau, ánh mắt nhìn cô và Ninh Viễn có chút ý vị thâm trường. Lâm Khả đứng bên cạnh Hạ Nhiễm, nghe thấy mấy lời Ninh Viễn nói, ánh mắt sáng ngời lập tức đẩy tay Hạ Nhiễm nói: “Nhất định sẽ đi”.

Hạ Nhiễm chớp mắt, ra hiệu cho Lâm Khả không nói, sau đó lắc đầu nói với Ninh Viễn: “Là chuyện rất quan trọng sao? Có thể gọi điện thoại hay không, chúng tôi đã hẹn chiều nay đi ăn rồi”.

”Cái này. . .” Ninh Viễn có chút khó xử, ông chủ chỉ giao cho anh việc dắt người qua, cũng không nói nếu bị từ chối thì phải xử lý thế nào. Ninh Viễn lúng túng nhìn Lâm Khả: “Ông chủ chỉ nói gọi cô tới, có gì nghi vấn có thể gọi cho ngài ấy”.

Thang máy đã dừng lại một lúc lâu, Lâm Khả nhân cơ hội này đẩy Hạ Nhiễm vào, chính mình dẫn đầu đi ra ngoài, vừa nói vừa bày ra bộ dáng khẳng khái không từ việc nghĩa nói: “Trợ lý Ninh, Hạ Nhiễm liền nhờ anh vậy. Tôi còn có chút việc. Hạ Nhiễm, hôm nào chúng ta lại đi ăn”.

Hạ Nhiễm nhìn bóng lưng Lâm Khả mất hút ở cửa thang, còn có thể thấy cô ấy vẫy tay với cô ở phía xa. Có bạn xấu như vậy thật khó sống lâu mà.

Hạ Nhiễm cắn răng, quay đầu tức giận nói với Ninh Viễn: “Đi, đi gặp ông chủ lớn”.

Ninh Viễn không phụ mong đợi dẫn Hạ Nhiễm chạy một mạch tới bệnh viện, dẫn người tới trước cửa phòng VIP bệnh viện liền dừng lại. Hạ Nhiễm trở mắt nhìn Ninh Viễn đưa đồ cho mình, sau đó không chút hổ thẹn nói: “Ông chủ chỉ kêu mình cô vào, tôi đi mua cơm chiều trước”.

Ninh Viễn rời đi nhanh như chớp, Hạ Nhiễm nhìn theo phương hướng anh ta rời đi mà lau mồ hôi trên trán. Cô kéo tay kéo cửa, nhìn vào trong khiến cô có chút giật mình.

Cố Tần Thần nằm nghỉ trên giường trắng, mặt mũi tái nhợt. Anh mặc quần áo bệnh nhân màu lam nhạt, không còn dáng vẻ tiêu sái thường thấy, lại có thêm chút ý vị như sương như khói.

Hạ Nhiễm đóng cánh cửa sau lưng lại, chậm rãi đi tới gần anh. Laptop bị anh để tùy ý trên bàn, còn chưa kịp tắt, đang ở trạng thái chờ. Cô để tài liệu trong tay xuống, ngón tay không chú ý đụng vào bàn phím, màn hình máy tính mở ra trang chủ, là microblog của anh.

Trên đó còn một câu cô chưa kịp xem: anh muốn gặp em.

Bốn chữ này, Hạ Nhiễm không biết lúc anh gõ nó có tâm tình như thế nào. Là một câu nói thật đơn giản, ngữ khí kiên định như cũ. Cô chỉ nhìn thoáng qua liền thu tay về, đầu ngón tay không ngừng run rẩy.

Anh nói: anh muốn gặp em.

Sau đó, cô liền đứng ở đây.

59. Chương 40: Đừng Nhúc Nhích, Để Anh Ôm Một Lát.

Lời nói ái muội lại bá đạo như vậy cứ mãi luẩn quẩn trong lòng Hạ Nhiễm.

Mặt trời ngả về Tây, ánh tà dương chiếu vào phòng bệnh, nhất thời cả gian phòng chìm trong ánh nắng vàng của chiều tà. Hạ Nhiễm còn chưa kịp nâng tay lên đã bị người nắm lấy, dùng lực kéo nàng ngã xuống lòng ngực nam nhân đang nằm trên giường, cầm cô đụng vào bộ ngực cứng rắn, khiến cô phát ra tiếng kêu đau đớn.

Đau đớn lan tràn toàn thân, sau khi khiếp sợ còn có thể cảm nhận được trái tim trong lồng ngực anh đang nhảy bang bang. Một, hai, ba... chỉ vồn vện ba giây đồng hồ, tim anh lại nhảy lên rối loạn.

Cố Tần Thần ôm chặt người trong ngực, cười khê. Bởi vì trước ngực còn có một cô gái nhỏ, tiếng cười của anh có vẻ trầm thấp ám ách. Đôi môi đậm bạc ở chỗ cô không nhìn thấy khê cong, ria mép đụng vào cái trán trơn bóng của Hạ Nhiễm, ma sát qua lại.

Hai người cứ an tĩnh như vậy, Cố Tần Thần cậy mạnh thành công ôm chặt cô một phút. Hai tay Hạ Nhiễm bị ép lại giữa cô và Cố Tần Thần, đành lúng túng để trên cơ bụng anh, mà lúc này nửa người trên của cô đề lên người anh, nửa người dưới lại không thể động đậy.

Cầm đau đớn, cộng thêm thân thể không nhúc nhích được, khiến cô muốn mau chóng rời khỏi cái ôm của anh. Hạ Nhiễm nghiêng đầu, tầm mắt khê đảo nhìn anh, xuyên qua cánh tay đong cong cong của anh nhìn ra ngoài, gương mặt bị ngập đổ bừng kêu lên: “Cố Tần Thần, anh buông em ra”.

Cảm giác bị người trong ngực đẩy ra, Cố Tần Thần thả lỏng một chút, bàn tay to từ trên vai cô hạ xuống đặt ngang hông Hạ Nhiễm, một tay khác nâng mặt cô lên, bức bách cô nhìn mình, khoe miệng đang cong cùng hạ xuống: “Lá gan càng lúc càng lớn nhỉ, ngay cả xưng hô ông chủ cũng bỏ đi”.

Hạ Nhiễm không nói, sững sờ nhìn anh, cách xưng hô không phải trọng điểm để xoắn xuýt. Nửa ngày sau cô mới phản ứng kịp: “Ông chủ, mong anh buông tay ra trước, được không?”

“Bây giờ mới gọi ông chủ, có phải có chút muộn không?” Ánh mắt cô sáng ngời mà giảo hoạt. Lúc anh tỉnh liền đảo mắt tìm cô, cũng không biết mình tỉnh lúc nào, có khi là lúc cô đụng vào máy tính, cũng có khi là từ lúc cô mở cửa đi vào.

Trong lúc anh mong được gặp cô nhất, cô rút cuộc cũng xuất hiện trước mặt anh, hiện diện trong thế giới của anh.

Hạ Nhiễm cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi, bọn họ quả nhiên không hợp ở chung một chỗ, cô gằn giọng: “Cố Tần Thần...”

“Không cho gọi tên anh”. Cố Tần Thần hình như tức giận, ngẩng mặt, không cho cô phát ra tiếng.

Rõ ràng là cảnh cáo, cũng giống như đang nặng nề trách móc. Hạ Nhiễm ngẩng người: “Yêu cầu của anh thật nhiều”.

Nghe thấy cô nhỏ giọng oán hận, Cố Tần Thần áp cô lên ngực mình, lồng ngực nhấp nhô, nhìn đỉnh đầu của cô, vô lực thở dài: “Đừng động, để anh ôm em một lát”.

Anh nói xong, cùi chỏ của cô khê động, đôi mắt Cố Tần Thần khép hờ bỗng nhiên mở to, anh cho rằng cô lại muốn giãy khỏi mình, giọng điệu nửa khẩn cầu nửa thương lượng: “Một lát thôi”.

Chỉ một lát...

Lời nói như vậy, cùng với ngữ khí trầm thấp, gương mặt Cố Tần Thần trắng bệch, Hạ Nhiễm trong một khắc này có chút cảm động, trong đầu cô lúc này chỉ có một suy nghĩ: đẩy anh ra. Nhưng thân thể cô lại không nghe theo đầu có điều khiển, cứ vậy mà yên tĩnh ghé vào người anh, để anh ôm lấy cô.

Tầm mắt Hạ Nhiễm tránh ánh mắt như muốn nuốt người của anh, nhìn ngũ quan Cố Tần Thần, góc cạnh rõ ràng, hàng mi đen rừ xuống nổi bật trên gương mặt tái nhợt, rồi dừng lại trên nút áo của đồ bệnh nhân.

“Anh sao rồi?”

Thanh âm Hạ Nhiễm vô cùng nhẹ nhàng, có chút không rõ ràng, giống như có chút run rẩy cũng có chút quan tâm. Cố Tần Thần lắng lắng nghe, không trả lời ngay câu hỏi của cô. Hai tay anh chống người ngồi dựa vào gối đầu giường, thuận tay kéo người trước ngực ngồi xuống bên cạnh.

Anh nhìn cô: “Em đang quan tâm anh sao?”

Nói xong, anh lại không đợi cô trả lời, nâng tay vờn về mái tóc dài của cô, ngữ khí vô cùng ôn nhu nói: “Anh rất tốt”.

Cố Tần Thần quyết định không nghe Hạ Nhiễm trả lời, cho dù là có hay không, trong tim anh vĩnh viễn chỉ có một đáp án. Nếu không thể thay đổi cô, vậy anh càng phải nỗ lực.

Hạ Nhiễm ngồi một bên giường, tay bị anh nắm lấy, cô muốn rút tay ra nhưng bị biểu tình bình tĩnh tự nhiên lật tài liệu cô mang tới làm cô bại trận. Anh nghĩ nắm liền để anh nắm, dù sao sự việc ăn đậu hủ như này cũng không phải ngày một ngày hai. Cô vốn cứ an tĩnh ngồi đây, cho đến khi anh mở miệng thả người, có điều nơi khóe mắt nhìn thấy trên bàn tay nổi gân xanh của anh có dấu đỏ, cuối cùng Hạ Nhiễm cũng không nhịn được mà quan tâm.

“Nếu tốt rồi, anh vẫn còn phải nằm viện sao?”

Lời này của Hạ Nhiễm giống như đang đi trong sa mạc khô nóng gặp được một hồ nước trong suốt. Cố Tần Thần kích động, tay nắm tay cô cũng ấm hơn, nâng mắt nhìn cô một cái lại tiếp tục ra vẻ nghiêm túc nhìn văn kiện trong tay: “Bây giờ không phải rất tốt sao?”

Có lẽ Hạ Nhiễm không biết, đối với Cố Tần Thần, giờ phút này quả thật rất tốt. Bởi vì có cô ở đây, bởi vì cô quan tâm anh. Hai nguyên nhân này đều có ý nghĩa khác nhau. Về trước, cô có thể yên tĩnh ngồi bên cạnh anh về sau, trong mắt anh, trong tai anh đều thấy rõ cô lo lắng cho anh.

“Ông chủ, không phải anh bệnh tới chảy não luôn rồi chứ?” Nào có người nào lại cảm thấy bị bệnh nằm viện là chuyện tốt, Hạ Nhiễm yên lặng liếc anh một cái sau đó tránh đi sự đụng chạm của anh.

Cảm xúc nóng rực từ mu bàn tay truyền tới trong lòng, cô đột nhiên thu tay mình lại, nắm lấy tay anh, kinh ngạc hô: “Thật nóng!”

Cố Tần Thần bị cô sờ, trong tim rung động, văn kiện cần ký gấp trong tay căn bản không thể tập trung xem đành để xuống. Cố Tần Thần nắm tay Hạ Nhiễm, mười ngón tay đan xen, cầm lấy tay đặt lên môi mình, cẩn nhẹ đầu ngón tay Hạ Nhiễm. sau đó, anh im lặng hôn lên tay cô, khóe miệng cong lên, ý vị thâm trường nói: “Em là đang nghi ngờ ông chủ của mình giả bệnh sao? Hạ Nhiễm, lá gan của em càng lúc càng lớn nhỉ”.

Bị anh đùa như vậy, Hạ Nhiễm còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, nhiệt độ nóng bỏng trên mặt cơ hồ tản ra ngoài, bên tai đỏ bừng, lại dùng tay khác đánh anh: “Anh đang làm gì! Mau buông ra!”

Cố Tần Thần cứ vậy nắm lấy tay cô, để cô đánh lên vai anh. Nói dễ nghe là đánh, thật ra là vô cùng ái muội.

Mặt trời sớm đã lặn xuống nơi chân trời, gian phòng bởi vì không có bật đèn mà trở nên tối hơn, anh không nhúc nhích nhìn cô, mái tóc dài rơi xuống che đi bộ dáng then thừng khiến Hạ Nhiễm càng thêm mê người.

Cố Tần Thần động tình, anh hơi cúi người dựa vào người Hạ Nhiễm, ngón tay chạm vào cái cổ trắng nõn của cô, cảm xúc lạnh lạnh lướt qua vai cô. Thân thể Hạ Nhiễm dựa vào anh có chút run rẩy. Cố Tần Thần hạ mắt, tự nhiên vén tóc cô ra sau.

Lòng bàn tay anh lướt qua xương quai xanh, hõm vai, rồi nhẹ nhàng khoát sau cổ cô. Mười ngón tay giao nhau không biết đã buông ra từ khi nào, trong lúc cô đang ý loạn tình mê liền thuận lợi đặt lên sống lưng cô. Đôi mắt Hạ Nhiễm như có sương mù, lại trở mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ nhích từng tý một tới gần, càng ngày càng gần.

Hơi thở ấm áp của anh phả vào mũi cô, anh nhẹ nghiêng đầu chạm vào môi cô. Đôi môi ấm chạm vào môi khô của cô, không phải kiểu chuồn chuồn lướt nước, cũng không phải nụ hôn sâu say đắm. Cố Tần Thần khẽ liếm môi cô, trong lúc cô khẽ mở để thở liền cạy miệng Hạ Nhiễm tiến vào.

Nụ hôn nhẹ nhàng mà dụ hoặc ập tới, ngón tay thon dài vô thức quăn quanh tóc cô. Trời đất xoay chuyển, Hạ Nhiễm rốt cuộc cũng hiểu rõ ý nghĩa của câu này, trong lúc Cố Tần Thần hôn cô, cô chậm rãi nhắm mắt lại, phòng tuyến được dựng lên trong lòng cũng dần tan rã.

Cố Tần Thần hít thở thâm trầm dung nhập vào hơi thở của cô, sau lưng là lòng bàn tay có chút ướt át của anh, Hạ Nhiễm vô tri vô giác mà nghiêng hợp với anh.

“Vợ à, trẻ con không nên nhìn” Cửa bị tùy tiện mở ra, thanh âm bướng bỉnh của Tiêu Sơn quanh quẩn trong phòng bệnh VIP.

Hạ Nhiễm hoảng hốt, đột nhiên hoàn hồn, không chút lưu tình đẩy người ra, gương mặt ngượng ngùng đỏ bừng nhìn đám người ngoài cửa. Tên cầm đầu với bộ dáng kích động - Tiêu Sơn, một tay đẩy cửa vào, một tay che mắt La Xuyên, trên miệng còn hùng hồn nói: “Hình như chúng ta tới không đúng lúc”.

Hồ An đi sau Tiêu Sơn càng làm bộ ôm vợ Lý Sa Sa vào trong ngực, hưng trí dào dạt mà châm ngòi thổi gió: “Không phải là không đúng lúc, sợ là tới muộn chút nữa càng là tình huống lửa phát hơn nữa”.

Da mặt Hạ Nhiễm vốn mỏng, bị người trêu ghẹo càng thêm đỏ mặt. Ánh mắt cô đảo qua La Xuyên và Lý Sa Sa xin giúp đỡ, hai người này lại bày ra bộ dáng phụ xướng phụ tùy. Hạ Nhiễm cắn răng, trừng Cổ Tần Thần, rồi lại giống như con rùa đen hận không thể chôn đầu xuống đất.

”Khụ” Cổ Tần Thần bị Hạ Nhiễm đẩy ra, dù bận tới mắt vẫn thông dong ho nhẹ một cái, hai mắt dừng tại đỉnh đầu Hạ Nhiễm vô cùng sủng ái.

Không khí tốt bị người khác phá hoại, tâm lý Cổ Tần Thần còn chưa hạ hỏa, đảo mắt nhìn mấy người này, lãnh đạm nói: “Ai cho các người tới?”

“Nghe nói cậu bị bệnh, đặc biệt tới thăm”. Không chút hổ thẹn, bốn người này công khai dâng hoàng, khệnh khạng vào phòng bệnh, Tiêu Sơn lấy trong tay Lý Sa Sa ra một bó hoa tươi, đặc biệt đưa cho Hạ Nhiễm đang ngồi bên cạnh Cổ Tần Thần: “Đây, em gái giúp anh cắm hoa này vào bình đi”.

Hạ Nhiễm bị trêu chọc như vậy, tâm tình muốn chết cũng có. Cô hung dữ trừng Tiêu Sơn, ném hoa lên ngực Cổ Tần Thần: “Em đi toilet”.

Cô xoay người, trong ánh mắt tha thiết của mọi người vội vã chạy ra ngoài.

60. Chương 41: Thời Khắc Đây, Cổ Tần Thần Nắm Tay Nàng, Thật Chặt, Thật Chặt.

Cửa phòng bệnh đóng lại, Hạ Nhiễm ẩn ẩn cảm thấy phía sau lưng có mấy ánh mắt nóng như lửa đang nhìn mình. Cô lúng túng, mặt đỏ ửng chuồn ra khỏi phòng bệnh, men theo hành lang dài đi ra ngoài. Trong đầu cô không ngừng vang lên tiếng cười không trượng nghĩa, bỏ đá xuống giếng của bạn bè, còn có tiếng ầm nhẩn kêu rên của Cổ Tần Thần khi cô ra ngoài.

Nhất thời thất thần, Hạ Nhiễm vô thức rẽ vào một góc lại đụng vào một nam nhân đang từ toilet đi ra. Chân cô lão đảo, thân thể theo bản năng ngã hướng ra sau, trong lúc hoảng loạn cô nhanh chóng nắm lấy ống tay áo của người đó. Chỉ là chất liệu của bộ Tây phục mà người đó mặc lại không bình thường, tay cô mới chạm vào tay áo hần liền bị kéo xuống.

Trơ mắt nhìn mình càng lúc càng gần với mặt đất bẩn, Hạ Nhiễm buông tha cho ý nghĩ giãy dụa, lúc gần ngã sắp xuống cô lại còn nghĩ đập xuống là móng mình hay là cái ót.

Trong lúc Hạ Nhiễm nhắm mắt nhận mệnh, nam nhân bị cô đụng vào lại nhanh tay lẹ mắt lui về phía sau, đồng thời giơ tay nắm lấy tay nhỏ của cô. Không khí yên tĩnh xung quanh vang lên tiếng vang trầm đục, cái lưng rắn chắc của anh ta bị đập vào vách tường trắng phía sau, mà cả người cả tay Hạ Nhiễm cứ thế bị kéo vào một vòng ôm xa lạ.

Khi Hạ Nhiễm còn chưa phục hồi tinh thần sau khi thoát khỏi cảnh nguy hiểm, thanh âm ôn nhu của nam nhân vang lên từ đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng quan tâm: “Cô có ổn không?”

Thanh âm này, quanh quẩn bên tai, lại giống như đã từng quen thuộc.

Ánh đèn màu trắng thật chói mắt, Hạ Nhiễm hoảng sợ mở to mắt nhìn nam nhân đang cau mày trước mặt. gương mặt trắng nõn trơn bóng, ánh mắt ôn nhu, mặt mày như ngọc, đây không phải Trần Tử Ngang sao?

Đuôi lông mày của anh ta khi thấy Hạ Nhiễm đã chậm rãi giãn ra, khóe miệng hơi cong lên, lộ ra nụ cười lễ phép: “Hạ tiểu thư, cô có ổn không?”

Nghe thấy anh ta hỏi lại lần nữa, Hạ Nhiễm lập tức lui ra một khoảng cách với anh ta, lúng túng gật đầu nói: “Tôi ổn, cảm ơn anh”.

“Không sao”. Trần Tử Ngang đáp lại, hai mắt nhanh chóng quét một vòng từ trên xuống dưới, xác định Hạ Nhiễm thật sự không bị thương mới hỏi tiếp: “Hạ tiểu thư, sao cô lại ở đây?”

Bị Trần Tử Ngang hỏi như vậy, lúc này Hạ Nhiễm mới nghĩ tới oan gia đang nằm trong phòng bệnh, cô cúi đầu, mắt đảo một vòng, mới chọn một câu trả lời ngắn gọn: “Ông chủ công ty bị bệnh, tôi tới thăm”.

“Cố tổng bị bệnh?” Trên gương mặt trong sáng của Trần Tử Ngang in rõ mấy chữ to: không tin được, nghĩ lại ngày hôm qua anh ta còn nhìn thấy Cố Tần Thần hăng hái trong hội nghị, lúc trò chuyện cũng không thấy có gì khác lạ.

“Anh ấy sao rồi?”

“À, bây giờ đỡ nhiều rồi”. Hạ Nhiễm đáp lại, còn không khỏi oán thầm trong lòng, có thể nói chuyện, có thể mắng chửi người rồi, còn có thể... hôn cô, như vậy bệnh cũng không phải rất nặng.

Nghe Hạ Nhiễm nói xong, Trần Tử Ngang khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, tầm mắt lại bị người bước ra từ phòng bệnh ở đầu hành lang bên kia hấp dẫn.

“Trần Tổng, sao anh lại ở chỗ này? Chẳng lẽ anh cũng bị bệnh sao?”

Mắt sáng như đuốc, Trần Tử Ngang chăm chú nhìn cánh cửa, thấy Hạ Nhiễm cũng theo tầm mắt của anh ta nhìn sang, liền ra vẻ ung dung nói: “Không phải, tôi tới thăm một người bạn”.

Hạ Nhiễm nghiêng người tránh đi, một tay ôm lấy cánh tay kia, cô thấy đôi mắt đen của Trần Tử Ngang dính chặt lên người cô ấy, áo blouse dài màu trắng khiến gương mặt trắng nõn của cô ấy có thêm chút tự tin thông dong. Cho dù bọn họ đứng cách xa nhau mấy chục thước, cô cũng có thể cảm nhận được thái độ thân thiện của cô gái đó. Hạ Nhiễm nhìn cô ấy, lại nhìn Trần Tử Ngang đang trầm tư, không rõ nguyên nhân, hỏi: “Bạn anh? Là vị bác sĩ này sao?”

Trần Tử Ngang nhìn chằm chằm áo trắng lui tới trên hành lang dài, người cũng đã sớm đi vào phòng bệnh khác, ngẩn ngơ một hồi, anh ta mới đầy thâm ý nhìn Hạ Nhiễm an tĩnh đứng sau, nhẹ nhàng đồng ý: “phải”.

Có lời khẳng định, Hạ Nhiễm ngoài ý muốn quay đầu nhìn anh ta, vừa lúc đó anh ta cũng nói: “Ở London, hai người có gặp qua rồi”.

London? Chẳng lẽ chính là cô gái đưa lưng về phía cô? Hạ Nhiễm cuối cùng cũng hiểu, Trần Tử Ngang nhất định không biết lúc này anh ta nhìn cô ấy chăm chú, mang nhiều thâm tình, lại có chút thương tiếc.

Hạ Nhiễm cảm động tiến lên vỗ vai anh ta: “Tôi cảm thấy cô ấy rất tốt, anh cần phải nỗ lực hơn nữa”.

Thanh âm Hạ Nhiễm nhẹ nhàng ôn nhu, không có dáng vẻ kịch cỡm, cũng không phải đồng tình, chỉ giống như một người bạn bình thường đang vỗ vai anh ta. Trần Tử Ngang bị hành vi đùa giỡn của cô làm bật cười, con ngươi âm đạm cũng sáng lên, nhìn cô khen ngợi: “Được”.

“Hai người đang làm gì?”

Hạ Nhiễm cười ngây ngô với Trần Tử Ngang, đột nhiên có tiếng chất vấn vang lên. Đó là thanh âm của Cố Tần Thần, tiếng anh khàn khàn lại có chút trầm ổn, biểu tình trên mặt Hạ Nhiễm khẽ cứng, cô chậm rãi quay lại nhìn, Cố Tần Thần mặc đồ bệnh nhân không biết đã xuất hiện lúc nào.

Hạ Nhiễm nghĩ anh mặc đồ này khiến trên người không có khí phái như trước, nhưng lại có một hương vị khác. Hai tay anh khoanh trước ngực, lông mi đen dày hơi giương lên, đầu lông mày nhướng cao khiến ánh mắt có chút sắc bén, hờn giận liếc nhìn Trần Tử Ngang.

Rất nhanh, Cố Tần Thần lại khôi phục dáng vẻ không có biểu tình như trước, lướt qua Trần Tử Ngang, nhìn Hạ Nhiễm chằm chằm: “Không phải em đi toilet sao?”

Cô nhìn anh, lập tức trở nên biết điều: “Không phải anh ở trong phòng sao?”

”Mười phút. Anh tới nhìn xem có phải em lạc đường không?”

“Ông chủ, ngay cả thời gian đi toilet cũng phải quy định sao?” Dưới sự dẫn dắt của Cố Tần Thần, hai người liền trực tiếp xem nhẹ Trần Tử Ngang đang đứng một bên, anh một câu em một câu mà nói chuyện.

Anh lạnh nhạt phun ra một chữ: “Muốn”.

Sau đó, Cố Tần Thần khép hồ mắt đánh giá khoảng cách giữa hai người, khoe miệng hơi cong, tay vươn ra đưa về phía cô, ra lệnh: “Tới bên cạnh anh”.

Tuy rằng biết rõ Hạ Nhiễm và Trần Tử Ngang không có quan hệ gì, nhưng nhìn thấy khoảng cách giữa mình và cô lớn hơn khoảng cách giữa cô và hắn ta, trong lòng Cố Tần Thần vô cùng không vui.

Đúng, chính là không vui. Cho nên lúc Hạ Nhiễm vô thức lắc đầu, gương mặt kiêu chể tính tình của Cố Tần Thần liền đen, lại gờ lên nụ cười lễ độ ôn tồn, cùng cô thương lượng nhưng thật ra thì đe dọa nói: “Tới đây, hoặc anh qua đó”.

Trần Tử Ngang nhìn một màn này, vẫn không nói gì, chỉ yên tĩnh đứng một bên mà nhìn. Khi Hạ Nhiễm đưa ánh mắt cầu giúp đỡ nhìn anh ta, anh ta bước lên một bước nhỏ, dưới cái nhìn chăm chú của Cố Tần Thần, lấy thân mình cao lớn của bản thân che đi thân mình nhỏ nhắn của Hạ Nhiễm: “Cố tổng, có phải có chút quá đáng rồi không?”

Lúc Trần Tử Ngang bước lên một bước, một tay Cố Tần Thần áp lên khuỷu tay kia cũng nắm chặt lại, hai mắt bén nhọn, dời tầm nhìn từ Hạ Nhiễm tới anh ta, ngữ khí bình tĩnh vô ba nói: “Tôi không biết hóa ra Trần tổng là người thích lo chuyện bao đồng như vậy”.

Trần Tử Ngang vốn không muốn tham dự chuyện của hai người họ, nhưng bây giờ thấy Cố Tần Thần để ý như vậy, anh cảm thấy có hứng thú, ở lại giúp họ trình diễn tiết mục người mình thích lại thân thiết với người khác trước mặt mình. Mà lần này, vai nam nữ chính đổi rồi. Nghĩ nghĩ, anh cũng không để ý nói: “Chỉ là thuận tiện thôi”.

”A a.”

Cố Tần Thần cười khế khiến Hạ Nhiễm không ngừng đổ mồ hôi hột. Hai nam nhân đứng bên cạnh cô, trên mặt đều mang theo nụ cười nhạt, lại đều lạnh lẽo không chút tình cảm. Khí chất nam nhi lan tỏa bốn phía quá mạnh mẽ, Hạ Nhiễm nhìn Trần Tử Ngang đứng trước mình, lại nhìn Cố Tần Thần ở đối diện, khi cô mới nhìn tới thân thể thẳng tắp của anh, tay đã bị người kéo qua.

Cố Tần Thần ôm tay Hạ Nhiễm, một tay đẩy tay Trần Tử Ngang đang vươn ra, cúi đầu nhìn người trong ngực, thấp giọng nói: “Xin lỗi, chuyện của chúng tôi không cần Trần tổng phí tâm...”

Chuyện của chúng tôi...

Hạ Nhiễm sững sờ ngẩng đầu nhìn Cố Tần Thần, trong mắt anh có chút dao động, môi mím lại, ánh mắt cảnh cáo cô. Bàn tay to phủ trên vai cô, càng khiến Hạ Nhiễm cảm thấy áp lực, anh ghé miệng vào tai cô, cẩn thận nói nhỏ: “Lát về anh thu thập em sau”.

Mỗi tiếng nói, mỗi cử động của Cố Tần Thần đều tràn ngập bá đạo và ham muốn chiếm lấy mãnh liệt, Trần Tử Ngang thu tay lại, khẽ lắc đầu nói: “Anh đang cường ép cô ấy”.

“So với buông tay thì tốt hơn”.

Câu nói nhợt nhạt không có cảm tình được Cố Tần Thần nói nhẹ vô cùng. Hạ Nhiễm trong lòng anh đang thất thần nên không nghe thấy, mà Trần Tử Ngang ở đối diện lại nghe thấy rõ ràng.

Lúc Cố Tần Thần hai mươi tuổi nói với Trần Tử Ngang, có lẽ buông tay sẽ cho cả hai có cơ hội có được hạnh phúc, tối thiểu là cô sẽ hạnh phúc. Ba mươi tuổi, Cố Tần Thần lại dùng ngữ khí trầm thấp như vậy nói rằng cường ép tốt hơn là buông tay.

Trần Tử Ngang nhìn Cố Tần Thần đè trán Hạ Nhiễm lại, đem hai tay giấy giũa của cô ép chặt trong lòng, bộ dạng hung ác không tha, trong mắt lại tràn ngập cưng chiều.

Sau khi nói xong mấy câu thâm ý, Cố Tần Thần cường ngạnh kéo Hạ Nhiễm xoay người về phòng, mới đi được vài bước, ánh mắt lại dừng trên bóng lưng cô gái cách đó không xa. Đột nhiên Cố Tần Thần bỏ người trong ngực xuống, xoay người đi tới chỗ Trần Tử Ngang đang đứng: “Đã biết mục đích mình tới nơi này, vì sao còn trốn ở một góc mà nhìn cô ấy?”

Cố Tần Thần nói xong xoay người đi, Trần Tử Ngang nhìn bóng lưng hai người họ, ở chỗ bọn họ không thấy nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi”.

Cách đó không xa, Hạ Nhiễm nhìn Cố Tần Thần đi nhanh tới chỗ mình, lại thấy thân thể Trần Tử Ngang khẽ run, tuấn mi nhíu lại, khóe môi động động không biết đang nói gì, cuối cùng lại chỉ nhíu mày nhìn bọn họ.

“Còn không bỏ được?”

Hạ Nhiễm đang suy nghĩ, lại thấy thanh âm thăm dò bất minh của Cố Tần Thần vang lên. Cô mím môi, muốn phản bác lại, nhưng bàn tay đã bị một bàn tay khô ráo khác nắm lấy.

“Một lát nữa giải thích rõ ràng cho anh”.

Cố Tần Thần nói lạnh băng, lực chú ý của Hạ Nhiễm vẫn dừng lại ở hai bàn tay nắm nhau. Cô đã từng thấy một câu nói như vậy, mười ngón tay đang vào nhau đại biểu hai người tâm liên tâm, nếu một bên gắt gao nắm chặt tay người còn lại, bởi vì người đó sợ hãi đối phương sẽ rời xa mình.

Mà lúc này, Cố Tần Thần nắm tay cô rất chặt, rất chặt.

61. Chương 42: Nếu Em Chạy, Anh Liên Trì Lương Em. Trì Gấp Đồi

Lúc Hạ Nhiễm bị Cố Tần Thần mang về phòng bệnh, gian phòng tối thui không một bóng người.

Nắm cửa phòng trong tay Cố Tần Thần, mở ra rồi đóng lại. Hạ Nhiễm giống như con gà bị anh xách lên rồi ném trên giường, một mình anh đứng đó, đặc biệt hiên ngang, nhìn xuống cô: “Bây giờ có thể giải thích”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thu hồi tầm mắt, lại cúi đầu nhìn váy và giày cao gót của mình.

Bộ dáng an tĩnh biết điều, lại lộ ra chút quật cường và cố chấp. Cô không biểu hiện ra, không có nghĩa anh không biết. Cố Tần Thần nhận lúc cô cúi đầu, xoay người mở đèn phòng lên. Ánh sáng trong nháy mắt tràn ngập căn phòng, Hạ Nhiễm nâng tay che mắt, qua khe hở của các ngón tay nhìn anh.

Có chút ngoài dự đoán, Cố Tần Thần vậy mà tươi cười đứng trước mặt cô nhìn cô, khóe miệng anh hơi cong, thật khiến cô không chịu nổi mà yêu thích. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người cười cũng có thể làm người khác mê muội như vậy, anh vươn tay, xoa xoa đỉnh đầu cô, động tác mềm nhẹ mang theo chút lưu luyến, than thở nửa ngày mới nói: “Em thật khiến anh lo lắng đề phòng”.

Ngữ khí ôn nhu quá mức, vô cùng vô hại, Hạ Nhiễm quay đầu tránh tay anh, cãi bướng nói: “Em không phải con nít”.

Phản bác của cô đổi lại tiếng cười của anh, Cố Tần Thần cũng không ngại phiền toái vén gọn mái tóc hỗn độn của Hạ Nhiễm. Thần sắc anh nghiêm túc, gần từng chữ nói: “Anh chưa bao giờ xem em là con nít”.

Anh nhìn cô từ khi còn nhỏ tới lúc lớn lên, lại nhìn cô hồ đồ bước vào xã hội. Trước năm mười lăm tuổi, có lẽ anh chỉ thích trêu chọc cô. Sau đó, trong lúc bất tri bất giác lại yêu cô, sau đó nữa trong những năm tháng cô không biết tới về lên một tương lai cho hai người, cho người sẽ cùng anh đi về phía trước.

Hạ Nhiễm sao có thể biết được, những ngày tháng anh nỗ lực vì tương lai, lao thẳng tới đích vì chuyện cổ tích về nàng công chúa còn chưa xảy ra. Cô chỉ cần lớn lên, anh chỉ cần nghiêm túc chờ đợi.

Hạ Nhiễm nhìn Cố Tần Thần nghiêm túc không thể không nghiêm túc theo, tim đập loạn nhịp, tùy ý để anh đùa nghịch tóc mình, sững sốt hỏi: “Sao anh lại phải lo lắng đề phòng?”

Cô hỏi anh, tay Cố Tần Thần đột nhiên dừng lại, không để cô giãy dụa, tay anh dừng lại trên gò má cô, nhẹ nhàng mơn trớn da thịt trắng nõn của cô.

Thanh âm Cố Tần Thần ám ám nói: “Anh cho rằng em đã về”.

Lúc anh thấy cô ngượng ngùng chạy ra khỏi phòng bệnh, trong lòng liền cảm thấy vui mừng khó nói thành lời. Anh biết, cô đối với hành vi thân mật của anh cảm thấy ngượng ngùng, không phải tức giận. Lúc Tiêu

Sơn và Hồ An triều ghẹo, anh ko bình tĩnh nổi, nhanh chóng đuổi người, lại chờ mãi cũng không thấy cô trở về.

Cố Tần Thần đang cười, lại có chút cay đắng. Hạ Nhiễm không khỏi nghĩ lại biểu tình bình thường của anh, người đứng trước mặt cô lúc này có biểu tình thật phong phú, hoặc vui, hoặc buồn, hoặc tức giận, hoặc dờ khóc dờ cười.

Cô ngẩng đầu, mũi đỏ ửng, tùy tay kéo tay anh ra, nhỏ giọng nói: “Anh còn ở đây, em có thể đi chỗ nào?”

“Nếu em dám chạy, anh liền trừ lương em”. Gương mặt lạnh lùng cũng có chút ửng hồng, lông mày giãn ra, giọng nói vẫn đứng đắn như thường: “Trừ gấp đôi”.

Người này đã sinh bệnh còn không quên trừ tiền lương của cô. Hạ Nhiễm quay mặt đi, không thèm nhìn con người không nói đạo lý này nữa. Trong lúc cô còn đang nghĩ phải nói gì, liền thấy một bình thủy tinh treo trên giá ở đầu giường, cùng với ống tiêm nằm lẻ loi tro trên gối.

Tầm mắt quay lại, cầm lấy tay phải bị Cố Tần Thần liều lĩnh rút kim ra, vết bầm tím đập vào mắt cô.

Hạ Nhiễm hít khí lạnh, mũi đột nhiên thấy ngứa tới muốn khóc. Tay phải Cố Tần Thần bị thương, cũng là bàn tay đó ở hành lang nắm chặt lấy bả vai cô, lại ở trên đường mười ngón tay đan nhau.

Cô mấp máy môi, còn chưa mở miệng hỏi thăm đã bị người ôm vào trong ngực. Cố Tần Thần cố chấp ôm cô ngồi trên giường, đầu cô dựa vào ngực anh, hô hấp hai người giao hòa còn vương lại vị thuốc tây.

Cố Tần Thần ôm cô, bàn tay to chậm rãi giữ lấy ót cô, ngữ khí chậm chạp xem thường: “Từ hôm anh hôn em, anh đã nói sẽ phụ trách với em, em còn nhớ sao?”

Mấy ngày rồi, đây là lần đầu anh ôm cô, Hạ Nhiễm sớm đã không nghĩ được gì. Cô cũng không quan tâm nhiều nữa, trong đầu là hình ảnh nam nhân lạnh lùng và bàn tay vì rút ống kim mà tím bầm. Cứ như vậy, lặp đi lặp lại trong đầu. Cô hấp háy mũi, ôn nhu trả lời: “Nhớ”.

Cố Tần Thần hạ mắt nhìn cô, hai tròng mắt lưu chuyển thâm tình, có chút vô lại hỏi: “Nếu nhớ sao lại trốn anh?”

“Em không có...”

Hạ Nhiễm thừa nhận từ đêm đó trở đi, cô thật sự ngay cả ý nghĩ từ chức để trốn tránh anh cũng có. Nhưng cô còn chưa làm gì, anh liền bị bệnh rồi.

“Anh nên xử lý em thế nào đây?”

Tiếng thở dài của Cố Tần Thần vờn trên đỉnh đầu Hạ Nhiễm, cả thể xác và tinh thần cô đều ngẩn ra, cô hé mắt nhìn thân thể anh hơi cong xuống. Cố Tần Thần buông bàn tay đang ôm cô ra, tinh tế miêu tả gương mặt cô, hầu kết nơi cổ khẽ động, đôi môi mỏng kiên định cương nhu mở ra hợp lại, dự hoặc nói: “Chúng ta ở chung đi, có được không?”

Hạ Nhiễm nhìn Cố Tần Thần, chỉ thấy hàng mi dài che đi đôi mắt long lanh sáng ngời của anh. Thái độ khác thường của Cố Tần Thần cũng không bức bách cô, ngữ khí đề thấp hỏi thăm, thanh âm từ tính dào dạt lộ rõ khát vọng.

Giờ khắc này, cho dù là nam nhân nào cũng rất khó cự tuyệt.

Không liên quan tới yêu hay không, Hạ Nhiễm giống như bị mê hoặc, cô gật đầu. Hai tay không tìm được vòng qua eo gầy của anh, lại lần nữa tựa đầu vào ngực anh.

Được Hạ Nhiễm đáp lại, nội tâm Cố Tần Thần sớm đã vui mừng tới điên, nhưng bề ngoài lại vẫn tự nhiên bình tĩnh như cũ. Trong cổ có chút ngứa, Cố Tần Thần che miệng ho vài tiếng.

Ho khan liên tiếp, Hạ Nhiễm dựa trên lồng ngực anh chỉ nghe được thanh âm nặng nề.

Cảm thấy thân thể Cố Tần Thần run rẩy mãnh liệt, Hạ Nhiễm nằm trong lòng anh hơi cau mày, muốn rời khỏi, thân thể vừa động liền bị Cố Tần Thần áp xuống.

Trong phòng bệnh VIP là giường lớn với cái chăn mỏng, thân thể nhỏ gầy của Hạ Nhiễm cứ vậy bị Cố Tần Thần đẩy ngã lên giường, cô vừa lúng túng lại vừa tức giận. Cô nằm trên giường bệnh, lúc này trong đầu chỉ có một ý niệm, Cố Tần Thần thật nặng quá.

Hạ Nhiễm bị anh đè có chút không thở được, hai tay dùng sức đẩy anh ra, anh lại không có phản ứng gì. Cô nóng vội, nhanh chóng vỗ hai cái lên lưng anh, miệng còn không ngừng nhắc: "Cố Tần Thần, để em đứng lên".

Cố Tần Thần vẫn áp trên người cô không nhúc nhích, Hạ Nhiễm nằm dưới thân anh phí sức, không dễ dàng gì mới chống đỡ trên vai anh, dùng sức thở: "Cố Tần Thần, anh muốn ngạt chết em sao?"

Người bên trên vẫn không nói lời nào.

Lúc này Hạ Nhiễm mới ngẩng đầu nhìn Cố Tần Thần đang nghiêng đầu một bên, đôi mắt anh khép kín, sắc mặt trắng bệch. Cố ghé vào tai anh kêu hai tiếng, anh vẫn không có phản ứng.

Nước mắt Hạ Nhiễm chảy ròng, không biết sức lực từ đâu tới, cô liền đẩy Cố Tần Thần qua một bên, vội vàng nâng đầu anh lên. Hạ Nhiễm vừa lay người Cố Tần Thần, vừa khàn giọng kêu: "Cố Tần Thần, Cố Tần Thần, Cố Tần Thần, anh tỉnh dậy đi".

Dưới sức lực của cô Cố Tần Thần chỉ hơi chau mày, đôi môi mỏng không có huyết sắc càng mím chặt lại. Thấy vậy, Hạ Nhiễm liền hết hoảng.

Cô luống cuống chân tya ấn chuông đầu giường, trên mặt dần dụa nước mắt.

Hạ Nhiễm không ngừng ấn chuông, bác sĩ và điều dưỡng cũng vào phòng kịp lúc, bọn họ thấy Hạ Nhiễm mặt đầy lệ ngồi trên giường ôm Cố Tần Thần còn tưởng rằng bệnh nhân xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Y tá vội an ủi Hạ Nhiễm, rồi phối hợp với bác sĩ tiêm cho Cố Tần Thần.

Cuối cùng, bác sĩ chẩn đoán Cố tiên sinh bởi vì sốt và thân thể không đủ chất mà té xỉu, sau đó Hạ Nhiễm còn vươg nước mắt đỏ mặt cảm ơn bác sĩ và y tá. Chờ bọn họ đi rồi, Hạ Nhiễm đóng cửa lại, ngồi đối diện nhìn nam tử đang ngủ say, lúc này cô mới nín khóc, khẽ cười.

Cố Tần Thần tỉnh lại lần nữa đã là hai giờ sau.

Anh mở to mắt, bắt đầu quét quanh phòng tìm kiếm thân ảnh quen thuộc, lại thấy Hạ Nhiễm đang mở to mắt ghé vào người anh nhìn anh, trong đôi mắt to có chút kinh hỉ lóe qua.

"Anh tỉnh rồi?" Hạ Nhiễm vui vẻ lay lay Cố Tần Thần, vươn tay sờ trán anh: "Cũng được, hạ sốt rồi".

Nói xong, cô tức giận trừng anh: "Ai bảo anh cậ mạnh, không uống thuốc, không truyền nước".

Cố Tần Thần không lên tiếng, nhìn cô thật lâu. Bởi vì mới khóc, Hạ Nhiễm nhân lúc Cố Tần Thần đang ngủ mà vào toilet tẩy trang, vẻ mặt không son phấn lúc này càng có vẻ sinh động xuất trần.

Một lúc sâu, anh mới chỉ đồng hồ trên bàn, chậm rãi hỏi: "Em chưa ăn tối sao?"

"Chưa". Hạ Nhiễm lắc đầu, anh như vậy khiến cô lo lắng sao có thời gian ăn cơm chứ. Bây giờ anh hỏi như vậy cô mới nhận ra, chú ý tới hai hộp bento để trên bàn. Có lẽ là Ninh Viễn mua tới, còn chưa kịp ăn thì anh ngất đi rồi.

Hạ Nhiễm nói thầm : "Anh cũng chưa ăn?"

Cố Tần Thần không cau mày, sắc mặt giống như đang chỉ trích cô không chịu ăn cơm. Hạ Nhiễm thu hồi tầm mắt, nuốt nước bọt, lập tức nói: "Tí nữa về nhà em liền ăn cơm".

Cô nói lời này khiến Cố Tần Thần tự nhiên lại thấy tức giận, không nề hà nhìn cô chăm chăm.

Trong chốc lát anh mới thu hồi tầm mắt, cầm lấy điện thoại di động trên đầu giường, tùy tay bấm dây số, điện thoại bên kia thông rồi, anh chậm rãi nói: "Bác Trương, lát nữa bác tới đây, phiền bác mang hai phần cơm chiều".

"Này, em nói..."

Cố Tần Thần luôn nói ngắn gọn, mới giao việc cho bác Trương xong liền cúp điện thoại, biết rõ còn cố hỏi: “Nói cái gì?”

“ ... ”

62. Chương 43: Da Thịt Thân Cận, Lần Này Coi Như Em Chủ Động Một Lần

Cố Tần Thần luôn nói ngắn gọn, giao việc xong cho bác Trương liền cúp điện thoại, điện thoại di động còn nằm trong tay, biết rõ còn cố hỏi: “Nói cái gì?”

“ ... ” Cô còn gì để nói chứ? Hạ Nhiễm trừng mắt nhìn gương mặt tuần tú của anh, rút điện thoại trong tay anh ra, để lên bàn, lưỡi biếng nói: “Cố tiên sinh, anh nói là được”.

Biết được tính tình chịu đựng này của Hạ Nhiễm, Cố Tần Thần luôn không lo lắng cô sẽ tạo phản. Hai mắt anh khép hờ, khóe miệng nhợt nhạt lại có chút vui mừng, trông vô cùng mê người.

Tâm tình anh bây giờ rất tốt, ngón tay thon dài quấy nhiễu tay Hạ Nhiễm đang để trên ga giường màu trắng. Tay Hạ Nhiễm đang cong lại, dưới sự khiêu khích của anh chậm rãi mở ra, tùy ý ngón tay anh xẹt qua lòng bàn tay của cô, một trận tê dại truyền tới tim.

Đôi môi anh hơi mở, có ngụ ý nói: “Em không thấy mình còn có việc chưa nói rõ với anh sao?”

Nam nhân trước mặt hơi cong miệng, bộ dáng vẫn đậm phong khinh, suy nghĩ có chút không giống người thường. Hạ Nhiễm âm thầm tinh tế chọn lọc từ ngữ từ trong câu nói của anh, cô luôn cảm thấy trong đó có chút hương vị của “Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị”.

Hạ Nhiễm hơi sững sờ, hỏi lại anh: “Sao? Em có việc gì cần nói rõ với anh sao?”

Bộ dáng Hạ Nhiễm mê man, khiến Cố Tần Thần bình tĩnh tự nhiên cũng có chút xúc động muốn dạy dỗ cô. Nghĩ như vậy, ngón tay anh đang trêu chọc cô gia tăng khí lực, ngữ điệu vẫn nhẹ nhàng mà chắc chắn như cũ: “Có”.

Trong khi Hạ Nhiễm vẫn đang nghĩ mãi không ra, âm thanh ầm áp trầm thấp của Cố Tần Thần lại vang lên, lần này thì đơn giản nói ra trọng điểm: “Ví dụ như, nói cười với nam nhân khác”.

Lực sát thương của câu này quá lớn, nhất là khi nó nói ra từ miệng Cố Tần Thần. Lúc anh vừa nói ra câu này, Hạ Nhiễm cũng không rõ lắm ý anh là gì. Tầm mắt cô dời từ tay mình lên trên, đối mặt với đôi mắt đen như mực lại hàm chứa ý muốn chiếm hữu mãnh liệt, rốt cuộc cũng rõ đây là nam nhân hẹp hòi.

Cố Tần Thần càng chứng chạc đảng hoàng, Hạ Nhiễm lại càng thấy anh đang trêu đùa cô, cô rút tay mình ra, nghiêng đầu nhìn hoa tươi Tiêu Sơn mang tới, cánh hoa hồng nhạt vì thiếu nắng mà có chút khô héo cũng không giảm đi vẻ mỹ lệ của nó. Cô nghịch nghịch cánh hoa, cảm thấy chưa thỏa mãn liền nghịch bình hoa. Tay cô chơi bình hoa, trong miệng vẫn còn pha trò: ‘Xin hỏi em cùng nam nhân nói đùa lúc nào?’

“Á à”.

Cố Tần Thần vui vẻ cười khê, cả người biếng nhác, dựa đầu vào đầu giường, ánh mắt thâm thúy như muốn nhìn rõ linh hồn cô: “Nói không biết ngược, lúc trước tán gẫu với người ta vẫn chưa thỏa mãn sao?”

Chữ trước đó trong miệng anh, không phải đi một vòng để ám chỉ việc cô gặp Trần Tử Ngang sao, trong đầu Hạ Nhiễm luôn nghĩ Cố Tần Thần là nam nhân bảy thước, ở trong thương giới làm Boss lớn hết như cá gặp nước, tuy cố ý ra vẻ không việc gì, cũng giỏi giả vờ rằng việc không liên quan tới mình, bây giờ đụng tới đề tài mẫn cảm, nguy trạng thế nào cũng không thể làm ra vẻ thiên y vô phùng.

Miệng lưỡi sắc bén, chanh chua cay nghiệt như vậy, chỉ vì anh uống dấm chua.

Khóe miệng Hạ Nhiễm khê cong, cô cố nhịn cười nhưng không được, suýt chút nữa còn cười thành tiếng.

Thấy động tác trên tay Hạ Nhiễm khựng lại, Cố Tần Thần liếc nhìn vẻ tươi cười không thềm che dấu của cô, cười tới nổi cả bả vai cô cũng run rẩy. Cố Tần Thần bắt mắt nhíu mày, đề tài nghiêm túc đứng đắn như vậy, anh cảm thấy không có gì đáng cười cả. Lúc ôm cười tới ôm bụng, anh mới kiêu ngạo hỏi cô: “Buồn cười sao?”

Không phải buồn cười, là vô cùng buồn cười.

Thấy sắc mặt anh không tốt, khoe miệng Hạ Nhiễm cũng không dám toe toét như cũ: “Anh không thích sao?”

Bên ngoài phòng bệnh, gió lớn. Gió thổi màn cửa bằng lụa mỏng phát ra âm thanh nho nhỏ, đánh vỡ sự yên tĩnh của đêm đêm. Đôi mắt anh nhu tình hư nước, nhìn đôi mày xinh đẹp của cô nhếch lên, gương mặt quyến rũ mềm mại cười duyên đáng. Cố Tần Thần không không chế được trái tim nhảy loạn trong lồng ngực, nữ nhân xinh đẹp này ở trước mặt anh, khiến anh kim lòng không đậu mà rung động.

Cố Tần Thần giơ tay xoa xoa đầu cô, cười khê rồi gật đầu: “Thích”.

Cố Tần Thần cười lên thật sự rất ấm áp, đối với Hạ Nhiễm đơn thuần mà nói rất có sức hấp dẫn, làm cho cô đắm đuối, khơi dậy sự yêu thích được giấu ở nơi kín đáo nhất.

Hoa si một hồi, Hạ Nhiễm giật mình, sau lưng liền thấy lạnh lẽo, quả nhiên không ngoài dự đoán, người nào đó đã kéo cô sát lại gần, bá đạo nói: “Có thể cười, nhưng chỉ có thể cười như vậy với anh”.

Bởi vì cô nhần mày một cái liền quấy nhiễu tâm tư người khác.

Anh không cách nào xác định, sẽ có người giống như anh vậy, không chống cự được, bó tay chịu trời.

“Nghe được không? Trần Tử Ngang không được, Hồ An cũng không được, Tiêu Sơn...”

Đôi mắt đen như mực phát ra ánh sáng, rất có khí thế đại nam nhân, từng chữ mạnh mẽ: “Càng không được”.

Hạ Nhiễm bị anh hù mà sửng sốt, nửa ngày mới phản ứng kịp, một ngón tay còn chỉ lên đầu mũi anh, cảm thán nói: “Cố Tần Thần, bây giờ em mới phát hiện, anh thật hết sức bá đạo, hơn nữa còn nhỏ mọn”.

Hương cảm chướng lan tỏa thấm vào ruột gan, lặng lẽ hút đi tâm can anh, trong phút chốc, Cố Tần Thần cười nhẹ, cổ họng khô khốc khàn khàn khiến tiếng cười của anh nawjg nè: “Bây giờ em mới biết sao? Hồi hận cũng không kịp rồi”.

Ý tứ Cố Tần Thần cô rất rõ. Anh dùng phương thức của mình nói cho cô biết, từ khi cô đồng ý ở chung với anh, liền phải chấp nhận tính cách đại nam tử này, còn thêm cảm ham muốn chiếm hữu mãnh liệt của anh nữa.

Đây là đoạn tình cảm thứ hai của cô, cảm giác khác mỗi tình đầu ngây ngô. Lúc ấy cô nhìn thấy bạn trai của mình nói nói cười cười với cô gái khác, tâm tình giống như món đồ chơi mình thích bị người khác nhâm nhi chiếm lấy, tuy nói không phải rất thoải mái nhưng cũng không phải không tiếp thu được.

Không thể không thừa nhận, phản ứng của Cố Tần Thần khiến đoạn tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng cô có chút ngộ ngộ. giống như, một chút ngoài dự liệu này lại khiến cô thích thú.

Hạ Nhiễm mím môi nhìn anh, thổi phù một tiếng: “Anh nhìn bộ dáng ăn dấm chua của mình đi, rất dễ thương”.

Một câu nói khiến tâm tình Cố Tần Thần khó nhịn, gương mặt vốn lạnh nhạt bỗng nhiên thay đổi. Ánh mắt Cố Tần Thần thay đổi, cổ giấu đi vẻ giảo hoạt. Anh nắm chặt bờ vai gầy của cô, cúi người nhích lên, không nói hai lời liền cắn lên xương quai xanh đang hở ra của cô.

“Tê ----“, xương quai xanh có chút đau, Hạ Nhiễm hút ngậm khí, đẩy nam nhân đang ghé đầu trước ngực cô đẩy ra. Bông hoa vắt ngang trước bọn họ oanh liệt hy sinh, da thịt trắng nõn của Hạ Nhiễm cũng không thể ngăn được một loạt dấu răng in lại.

Đối với hành vi của Cố Tần Thần, Hạ Nhiễm giận một bụng hỏa. Cô phần hận trừng anh: “Anh là chó sao?”

Cố Tần Thần xem nhẹ lửa giận của Hạ Nhiễm, hết sức hài lòng nhìn ấn ký mình lưu lại trên xương quai xanh của cô: “Đây là trừng phạt dành cho em”.

Lại còn biện hộ, Hạ Nhiễm thật sự bị người này kích thích tới điên rồi, cô vươn tay nhéo bấp thịt nơi cánh tay cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh biến thái à? Em chọc anh khi nào?”

“Em còn chưa chọc anh sao?” Cánh tay anh căng thẳng, Hạ Nhiễm dùng lực không giảm chút nào, Cố Tần Thần lại mỉa mai cười, thành thật nghiêm túc liệt kê tất cả tội ác của Hạ Nhiễm.

Rất nhiều chuyện, nếu anh không nói Hạ Nhiễm đều quên mất.

Từng chuyện một được nói tới. Cố Tần Thần chỉ trích cô lúc về nước chỉ nói cho Tiêu Sơn biết, không nói cho anh. Cô thật muốn phun nước miếng mà, cô ra nước ngoài tới bốn năm, ngay cả số di động của bạn tốt còn không có, làm sao thông báo cho anh được?

Còn có một việc, lại thêm bất thường, Cố Tần Thần nói cô ở trước mặt anh, ở trước cửa KTV mất đi mây lại với Trần Tử Ngang, ánh mắt thâm tình. Chuyện này cô chẳng muốn giải thích, rõ ràng là lúc cô đi ra khỏi phòng mới nhìn thấy Trần Tử Ngang, mới gặp lần đầu lấy đầu ra ánh mắt thâm tình chứ?

Hai chuyện đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, những chuyện này đều là ít muối vừng mà thôi. Hơn nữa, lúc đó quan hệ của cô và anh cũng không tốt như vậy.

Nam nhân ba mươi tuổi rồi sao có thể tới mức này, chỉ có một từ có thể hình dung tâm tình của Hạ Nhiễm lúc này: “Ấu trĩ”.

Cô chọc chọc bờ vai rắn chắc của Cố Tần Thần, bộ dạng vô phương cứu chữa nhìn anh: “Cố Tần Thần, vừa mới nói bộ dáng ăn dấm của anh rất dễ thương, câu khích lệ này em thu lại. Còn nữa, anh thật ấu trĩ vô cùng.”

Anh để tâm mấy chuyện này lâu như vậy, trong khi Hạ Nhiễm lại thấy nó không đáng nhắc tới. Vô quyết dày có móng tay nhọn, Cố Tần Thần cắn cô coi như thỏa mãn rồi, gương mặt soái khi tươi cười, bàn tay to lại sờ sờ mặt cô ăn đậu hủ: “Bộ dáng em tức giận cũng rất dễ thương”.

Bàn tay xoa nắn mặt cô không ôn nhu tí nào, Hạ Nhiễm không an phận ngửa cổ ra, tay nắm lấy tay anh để lên miệng, ra sức cắn.

Hạ Nhiễm trừng mắt to như chuông đồng, thích hợp với gương mặt tức giận của cô, so với Cố Tần Thần càng giống con chó nhỏ đang gặm cục xương thối ngào ngạt hơn. Mí mắt Cố Tần Thần không động, cũng không có phản kháng gì mà ngồi im. Bộ dạng cao lớn chói lọi, khóe miệng còn mỉm cười ôn nhu.

“Cắn đủ?”

Hạ Nhiễm cảm thấy miệng cô cũng đi luôn với tay rồi, lúc này Cố Tần Thần mới lau đi nước miếng vì kích động mà dính nơi khóe miệng cô, thấy cô đỏ mặt liền thu lại nụ cười nói: “Thịt anh rất ngon đi, nước miếng cũng chảy rồi”.

Nam nhân chính là nam nhân, cho dù hình tượng của hắn có ôn tồn lễ độ đến đâu, không tùy tiện nói cười thế nào, ở trước mặt người mình thích tuyệt đối sẽ không buông tha cho bất kỳ cơ hội nào mà chêu chọc người ta.

Hạ Nhiễm bị anh chọc đến mang tai đỏ bừng, Cố Tần Thần nhìn lúc cô ngẩn ngơ nhìn trời, nhanh chóng hôn một cái lên lòng bàn tay cô: “Da thịt thân cận, lần này coi như em chủ động một lần”.

Lúc nói mấy lời này, mặt Cố Tần Thần như tắm gió xuân. Cách đó mấy mét, bác Trương im lặng dùng tay véo đùi mình, xác định một màn trước mắt là thật mới hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng bị ông tùy tiện mở ra, khẽ gọi một tiếng: “Cậu chủ”.

Phòng bệnh đột nhiên có âm thanh của người thứ ba, Hạ Nhiễm và Cố Tần Thần đều sửng sốt. hai người quay đầu lại nhìn bác Trương đứng ở cửa, tay còn giơ lên hai hộp cơm giữ ấm. Một người cảm thấy mình và Cố Tần Thần thân thiết bị người khác nhìn thấy, xấu hổ chết được. Một người lại thông dong tự nhiên hơn nhiều, chỉ là tâm lý cũng không có bao nhiêu vui sướng, sao hôm nay bác Trương lại không biết nhìn sự việc thế này.

Thế là, Hạ Nhiễm đỏ mặt đứng lên khỏi giường bệnh, Cố Tần Thần khôi phục vẻ mặt trầm ổn, ra hiệu cho bác Trương đi vào.

“Cậu chủ, đây là cơm chiều, đặc biệt làm theo mấy món cậu thích”. bác Trương để hộp giữ ấm lên bàn, tầm mắt chuyển từ gương mặt tái nhợt của Cố Tần Thần lên Hạ Nhiễm đang cố gắng coi như bản thân không

tồn tại, kinh ngạc nói: “Đây không phải nha đầu Hạ Nhiễm sao?”

Hạ Nhiễm bị điểm danh, lúng túng ngẩng đầu, nhìn về mặt vui vẻ ngạc nhiên của bác Trương, ngây ngô cười: “A, là cháu, bác Trương khỏe”.

Bác Trương hiền lành nhìn nữ tử duyên dáng trước mặt, không khỏi cảm khái: “Tốt, tốt, tiểu cô nương cũng lớn như vậy rồi, sao lâu rồi không thấy cháu qua nhà chơi. Mẹ cháu thường nhắc tới món thịt kho tàu cháu thích ăn”.

Bao lâu rồi cô không tới Cổ Gia? Hạ Nhiễm không nhớ rõ, hình như là từ trước khi cô ra nước ngoài, bác Trương vậy mà còn nhớ kỹ cô khiến Hạ Nhiễm rất cảm động, Có điều ông nhắc tới thịt kho tàu làm Hạ Nhiễm thấy kinh hồn tang đảm.

Cái này...

Dưới yêu cầu mãnh liệt của hai vị đại gia Hạ Thế Hiền và Cố Ngôn Truyền, hai nhà Cổ Hạ mỗi tháng đều tụ họp một lần ở một trong hai nhà. Hơn nửa số đó an bài tại phòng khách nhà Cố Ngôn Truyền. Không thể không nói, tài nấu nướng của mẹ Cố tương đối tốt, ít nhất là rất hợp với khẩu vị của Hạ Nhiễm.

Trong lúc Hạ Nhiễm đang càn quét bàn ăn nhà họ Cố, Cố Tần Thần học đại học ở Bắc Kinh phá lệ về nhà nhân dịp nghỉ hè. Cố Ngôn Truyền giết dây con trai đang ngồi cạnh Hạ Nhiễm, anh thấy cô đang múa đũa liền ý vị thâm trường nói một câu: “Chẳng trách lại béo như vậy”.

Lúc đó, Hạ Nhiễm nghĩ tới miếng thịt trong bụng mình, yên lặng thu đũa đang đặt ở đĩa thịt gà về. Từ đó về sau, khi Hạ Nhiễm đi cùng bố mẹ tới Cổ gia ăn cơm, cô chỉ đựng đũa tới chỗ thức ăn trước mặt mình.

Bởi vì lần đó thấy cô thích ăn thịt kho tàu, sau đó mỗi lần gặp mặt, chú Cố và dì đều kêu mẹ Trương làm một phần thịt kho tàu

Hương vị thịt kho tàu và ký ức đó như vẫn còn mới mẻ.

Sự nhiệt tình của bác Trương khiến Hạ Nhiễm khó mà nói ra sự đau lòng trong lòng mình, tươi cười trên mặt cô cứng ngắc, liếc nhìn Cố Tần Thần đang bắt động thanh sắc, hoàn toàn không muốn mở miệng nói chuyện.

Cô hung dữ trừng anh, lúc này mới quay đầu cười, lại gật đầu nói: “Đúng vậy, mẹ Trương nấu bữa tối rất ngon”.

Hai người trao đổi ánh mắt cũng không tránh được bác Trương thông minh lanh lợi, ông liền tưởng tới một màn lúc trước khi ông vào, trong chớp mắt có gì đó rõ ràng. Tươi cười trên mặt ông càng thêm vui vẻ, sủng nịnh nói với Hạ Nhiễm: “Có rảnh nhớ tới nhà chơi, để mẹ Trương làm đồ ăn ngon cho cháu”.

Bác Trương nói xong, dưới mệnh lệnh của Cố Tần Thần đem tất cả công vụ và đồ đạc đóng gói tốt rồi mang về. Chỉ để lại hộp cơm giữ ấm cho Hạ Nhiễm và Cố Tần Thần.

Khi tất cả món ăn đều được bày ra, người nào đó như vô ý đẩy một khay đồ ăn ra chỗ cô, khéo miệng cong lên nói: “Ăn đi, em thích thịt kho tàu nhất mà”.

63. Chương 44: Chương 32

Ngày hôm sau, Cố Tần Thần làm thủ tục xuất viện.

Sáng sớm, đi qua cây cầu cao cao của thành phố C, qua kính chiếu hậu của xe con, Ninh Viễn ngồi ghế tài xế không chỉ một lần lén lút đánh giá ông chủ đang ngồi ở hàng ghế sau, bộ dạng không khác gì thường ngày, ngón tay thon dài nhanh nhẹn đang gõ laptop. Mọi thứ vẫn bình thường, nhưng có một chỗ khác chính là tâm tình của ông chủ hôm nay xem ra tốt lắm.

Về điểm này, chỉ cần nhìn khóe môi khẽ cong lên của Cố Tần Thần là rõ.

“Ông chủ, trực tiếp về công ty sao?”

Nghe thấy trợ lý dò hỏi, chủ nhân được hỏi đến lúc này mới ngược mắt nhìn bên ngoài, xe đang chậm rãi xuống cầu hòa vào dòng xe cộ, hai bên đường sạch sẽ là những viên chức đang đi bộ tới lui, Cố Tần Thần trầm mặc vài giây, sau đó mới nói với trợ lý: “Phía trước có một cửa hàng bán đồ ăn sáng, dừng ở đó một chút”

“Vâng”.

Ánh sáng chói lóa chiếu vào trong xe, nam tử phía sau thu hồi tầm mắt, cũng không tiếp tục làm việc với laptop mà lấy điện thoại ra nghiêm túc đùa nghịch.

Sáng sớm, đầu Hạ Nhiễm bù xù, cuộn tròn trong chăn không ngừng hắt hơi, một tay cô rút khăn lau mũi, một tay với lấy điện thoại không ngừng run lên, trừ một tin nhắn tổng đài, còn lại đều là tin nhắn của Cố Tần Thần.

Từ tin đầu tiên: “Rời giường chưa?” đến tin cuối cùng không còn kiên nhẫn: “Còn hai mươi phút, đến muộn trừ lương”. Tâm tình Hạ Nhiễm từ nóng hổi biến thành lạnh cóng, cô ném điện thoại lên gối, kéo lê thân thể mệt mỏi đi tới phòng tắm.

“hắt xì ____” một âm thanh vang dội từ trong nhà truyền ra, Vương Vũ Hồng và Hạ Thế Hiên mới chạy bộ ở công viên về, mở cửa liền thấy con gái mắt lim dim, đang ngồi ở bậc cửa mang giày.

“Nhiễm Nhiễm, tối hôm qua con lại đá chăn mền sao?” Vương Vũ Hồng ném khăn lông trắng cho ông chồng đã đổ dếp xong đang ngồi một bên, sờ trán con gái, xác định không bị sốt mới cùng ngồi xuống cởi giày.

“Không có ạ, tối qua rõ ràng con ngủ ngon giấc, sáng dậy liền cảm mạo...” Hạ Nhiễm đeo một chiếc giày đế bằng vào chân, chuẩn bị lấy áo khoác trên giá áo mặc vào, đột nhiên nghĩ tới hôm qua Cố Tần Thần mặt mũi tiêu tụy nằm trên giường bệnh, còn có nụ hôn sâu triển miên của họ... Anh cúi đầu ngậm chặt môi cô, đôi mắt hơi đóng lại có chút lạnh tình, chói mắt như thế, mê hoặc tâm trí cô, lại để cô từ từ trầm luân vào nụ hôn của anh.

Cảm mạo đúng là bệnh truyền nhiễm mà.

Chỉ cần nghĩ tới, mặt Hạ Nhiễm liền nóng lên, cái hắt xì vang dội cuối cùng cũng kéo cô về hiện thực. Mặt Hạ Nhiễm đỏ ửng, tai cũng hồng lên, đầu mũi còn bộ dáng sưng đỏ, Hạ Thế Hiên luôn có thói quen bỏ mặc con gái “Tự sinh tự diệt” cũng không nhẫn tâm nhìn thế.

”Lớn như vậy rồi còn không để ba mẹ bớt lo. Đợi lát nữa uống thuốc xong rồi hãy đi làm”, tuy miệng nói nhỏ nhưng ông Hạ lại nhanh chân bước qua phòng khách, đi vào thư phòng lấy thuốc cảm mạo.

Dưới sự giám sát của cha mẹ, Hạ Nhiễm liều lĩnh bị muộn, thật sự uống xong thuốc cảm mới đi ra khỏi nhà.

Đội nàng đi rồi, Hạ Thế Hiên còn chưa tắm rửa đã bị vợ cưỡng ép ấn người vào sofa, vẻ mặt Vương Vũ Hồng phờ phạc rũ rượi nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng chặt, một tay chống cằm, oán than dậy trời dậy đất: “Em cảm thấy con gái chúng ta tử trận rồi”.

Trái ngược với vẻ mặt lo lắng của vợ, Hạ Thế Hiên lại có vẻ bình tĩnh tự nhiên, hay tay gác lên ghế sofa, chân bắt chéo bày ra bộ dáng chăm chú lắng nghe: “Sao nói vậy?”

“Lúc em đổi giày, thấy xương quai xanh con bé có dấu hồng”. Dấu vết này qua một đêm đã không còn quá rõ ràng, nhưng da Hạ Nhiễm trời sinh mềm mại, dấu vết đó lại nằm ở chỗ tương đối mẫn cảm, mất sắc của Vương Vũ Hồng chỉ cần liếc nhìn là nhìn ra ẩn ký này.

Từ khi được chồng nhắc nhở rằng tiểu tử nhà họ Cố có lòng khác với con gái mình, Vương Vũ Hồng càng nghĩ càng không bỏ ra được. Đặc biệt là lúc này không cần thận nhìn thấy ẩn ký trên người con gái, bà liền có cảm giác khuê nữ trắng nõn nà nuôi hai mấy năm, giống như nông dân trồng cải trắng, không biết từ bao giờ đã bị nhà người ta bắt đi rồi.

Hạ Thế Hiên kéo tay vợ qua, để tay bà trong tay mình, hiểu ý mà xoa xoa tay Vương Vũ Hồng: “Tử trận là sớm hay muộn thôi, ai bảo chỉ số thông minh của con gái mình không như người bình thường, huống gì tâm tư nhỏ của nó có thể qua mắt tiểu tử thối nhà họ Cố sao”.

“Anh nói mấy lời này, thật khiến em hoài nghi, rốt cuộc ai mới là ruột thịt của anh hả?” Vương Vũ Hồng quỳnh lên, đem tay mình từ trong tay chồng giặt ra, nghiêng người đưa lưng cho ông, vẻ mặt hiện rõ nét giận hờn.

Đuôi lông mày Hạ Thế Hiền hơi nhíu lại, giống như sự kinh ngạc của vợ cũng không làm ông giặt mình, thân thể hơi ngửa ra sau nằm lên sofa, ý vị thâm trường nói: “Tối hôm qua lúc tôi ở thư phòng luyện chữ, lão Cố có gọi điện thoại tới”.

“Ông ta nói gì với anh?”

“Nói tiểu tử nhà ông ta thành công rồi, đem khuê nữ chúng ta nắm trong tay”. Nói như vậy, sắc mặt Hạ Thế Hiền cũng dần dần tối tăm, không châm chích ai cả, tối hôm qua ông nghe điện thoại liền thấy lão gia hỏa Cố Ngôn Truyền ở trong điện thoại cười lớn tiếng, ông chỉ tiếc con gái mình đúng là rèn sắt không thành thép, nhanh như vậy đã bị tiểu tử Cố Gia nắm được, khiến ông thua Cố Ngôn Truyền một ván.

Ngữ khí Hạ Thế Hiền rất nghiêm túc, đuôi lông mày bốc khói không giống như đang nói đùa, Vương Vũ Hồng phân tâm hơn nữa, dựa vào ghế sofa, thở dài thật sâu mới nói: “Xem ra, sự việc đã ngã ngũ rồi, chờ Nhiệm Nhiệm tan tâm về, em lại hỏi xem”.

Bà già cho ông được ba mươi năm, cũng xem như nhìn tiểu tử Cố Gia lớn lên, nói về diện mạo quả thật không thể xoi mói, nhân phẩm tất nhiên là giống hai vợ chồng Cố gia, chính trực, có trách nhiệm. Lúc Hạ Nhiệm còn nhỏ, bà và Hạ Thế Hiền đều rất hy vọng tương lai con gái có thể gả vào một gia đình như nhà họ Cố, vì thế liền bồi đắp tư tưởng cho con gái trở thành thiếu nữ nãi nãi Cố gia.

Có điều từ khi còn nhỏ Hạ Nhiệm đã bài xích tiểu tử Cố gia, nhìn trái nhìn phải, hai mắt đều thấy không phải người, Lên tiểu học lại nói cổ tiểu tử chỉ biết đọc sách không nói đạo lý, học trung học thì ghét bỏ tên nhóc và nó có cách biệt thế hệ. Tới khi Hạ Nhiệm lên đại học, chỉ cần nhắc tới tên của tiểu tử Cố gia, nó liền mắng tiểu tử đó như gà chọi trên đấu trường

Bây giờ, còn chưa được bao lâu, thế nào lại...

”Thôi, đừng quên lúc trước chúng ta đã ước định với bọn lão Cố, ai cũng không được can thiệp vào chuyện này. Em cứ chờ xem, hươu chết về tay ai còn chưa biết được”. Hạ Thế Hiền thu hồi bộ mặt không vui, đứng dậy đi rửa mặt, lúc đi còn quay đầu lại nói với vợ: “Đừng quên, là tiểu tử Cố gia động tâm trước, con gái chúng ta vẫn chiếm thế thượng phong”.

Sau khi Hạ Thế Hiền xoay người đi vào phòng rửa mặt, Vương Vũ Hồng ngồi trên ghế sofa thở dài: “Cái này có dùng được sao, cuối cùng không phải cũng là ngoan ngoãn dâng cho người ta”.

Mà Hạ Nhiệm đang đuổi xe đi làm, một đường này không ngừng hất xì.

Cho dù Hạ Nhiệm vội vàng thế nào vẫn cứ đến muộn, cô mới rửa ra khỏi thang máy liền thấy Phương thư ký giẫm giày cao gót đi tới chỗ mình. Vẻ mặt cô ấy nghiêm túc và trang trọng khiến Hạ Nhiệm vô thức lui về phía sau một bước, cửa thang máy sau lưng cô vừa lúc khép lại kẹp chặt lấy người cô, cánh tay tê rần khiến cô nhanh chóng bước lên mấy bước, cũng không biết có phải cô quét dọn không sạch không mà sàn nhà còn trơn nước, Hạ Nhiệm trượt chân, cả người ngã lên sàn nhà.

Hai đầu gối quỳ xuống đất, hai tay trái phải chống đỡ trên mặt đất, thân thể đau đớn vô cùng. Thanh âm lúc cô ngã sấp xuống không phải rất lớn, nhưng bởi vì đang giờ làm việc, mọi người trong phòng đều vô cùng im lặng, không khí yên tĩnh khiến thanh âm ngã xuống của cô liền trở nên rõ ràng hơn, tầm mắt mọi người đều hướng về phía thang máy.

Sự tập trung này có nhiều ý nghĩa, có quan tâm, có nghi ngờ, còn có cười nhạo, ngoài ra, thư ký Phương đi tới bên cạnh cô, dùng tư thái người trên nhìn xuống cô, Hạ Nhiệm đau tới nhíu mày, cúi đầu nhìn thoáng qua lòng bàn tay sưng đỏ của mình, không nhận được than thở một tiếng: Thật là đủ xui xẻo.

“Phiên dịch Hạ, cô muốn ngồi ở đây bao lâu nữa?”

Nếu câu nói này không phải từ miệng một cô gái nói ra, lạnh lùng chất vấn như vậy ngược lại rất giống phong cách của Cố Tần Thần. Hạ Nhiệm hót một hơi, tròng mắt khê đảo, chạm tới giày cao gót màu đen

trước mặt, khóe môi không nhin được khe giật, lập tức thay đổi thành vẻ mặt an tĩnh, thông dong cười: “Thư ký Phương, chào buổi sáng”.

Thư ký Phương vòng tay trước ngực, ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, đuôi lông mày tinh xảo của cô ta nhếch lên, giọng điệu nghiêm khắc nói: “Tôi nghĩ trước khi nói lời này, cô nên nhìn lại đồng hồ trên tay mình, bây giờ ở Bắc Kinh là tám giờ hai mươi sáu phút năm mươi bốn giây”.

“Rất không vui, cô lại tới muộn”.

Giống hệt như khi ở tòa án, bồi thẩm đoàn tuyên bố người bị tình nghi đã phạm tội, một phát đi xuống, không chút lưu tình phán tội cho Hạ Nhiễm. Cho dù tính tình cô tốt đến đây, cũng không có mấy ai chịu nổi loại tuyên bố này, thậm chí còn không có cơ hội mở miệng phản bác. Hạ Nhiễm cảm thấy có chút hụt hơi, đuôi mày nhăn lên thấy rõ. Cô nhất thời vọng động, liền chỉ vào thư ký Phương: “Ý của cô là gì?”

“Hạ Nhiễm, cô không nhận sao?”

Hai người giằng co, nhìn nhau đều thấy không thuận mắt, đồng thời có một thân ảnh quen thuộc từ phòng làm việc đi ra. Lâm Khả thuận thế nắm tay Hạ Nhiễm, cẩn thận đỡ cô dậy, dùng ánh mắt ra hiệu cho Hạ Nhiễm nhẫn nhịn. Đồng thời còn ghé vào tai cô nói: “Nhịn đi”.

“Tôi không có ý gì, chỉ là xử lý theo lẽ công bằng”. Phương Đình Đình hiển nhiên nghe được câu oán giận của cô, kiêu ngạo ngẩng đầu: “Nếu cô không phục, vậy có thể đi vào văn phòng của ông chủ mà nói”.

Ngày hôm qua, dưới mí mắt mọi người, Hạ Nhiễm và trợ lý của ông chủ lên xe của ông chủ, cũng không ai quản là vì lý do gì. Một người mới vừa vào công ty, hoàn toàn không có kinh nghiệm công tác, lại hết lần này đến lần khác được ông chủ xem trọng, vậy thì chỉ có hai khả năng.

Một là, cô ta có thân thể không bình thường; còn cái còn lại, chính là có thủ đoạn.

Có thể thấy rõ, cái thứ hai khiến người ta tin hơn.

Phương Đình Đình là người thông minh, cô ta chuẩn xác khiến Hạ Nhiễm bị người ghen ghét, hơn nữa thành công tập trung ánh mắt của tất cả mọi người, để mọi người tự đánh giá.

Hạ Nhiễm vẫn cắn môi không còn chút huyết sắc nào, giãy dụa ra khỏi tay Lâm Khả, một hồi sau cũng lựa chọn thỏa hiệp, không can tâm nói với người phía trước: “Đi làm trễ là do tôi không đúng, tôi nguyện ý bị phạt”.

Thanh âm của cô thật thấp, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người nói lại lần nữa: “Tôi nguyện ý bị phạt”.

Cách đám người đang thì thầm với nhau, Cố Tần Thần từ trong phòng làm việc đi ra liền nhìn thấy Hạ Nhiễm hơi cúi đầu, thân thể hơi cong đặc biệt quật cường.

“Tự tập ở đây làm gì?”

Thanh âm nam nhân trầm thấp vang lên, mọi người làm ở bằng ta đang tụ tập ở thang máy thì nghe thấy, lập tức kính cẩn trở lại chỗ làm việc của mình, thở cũng không dám thở mạnh.

64. Chương 45: Lúc Anh Không Có Mặt, Em Phải Tự Bảo Vệ Chính Mình!

Thân ở thương trường, Cố Tần Thần đã sớm luyện qua một thân không kinh hãi trước bất kỳ sự việc nào. Nhân viên vây xem nào nhiệt xung quanh đều tản đi, sắc mặt anh bình thản không gợn sóng nhìn chiếc váy bông Hạ Nhiễm bị bẩn, ánh mắt có chút biến đổi, có chút ướm đỏ.

“Chuyện gì đây?”

Hỏi thăm đơn giản, cũng không có quát mắng cao giọng, lúc hỏi câu này, giọng điệu Cố Tần Thần cực kỳ trầm thấp, không khí như muốn ngưng tụ thành tầng băng mỏng. Hạ Nhiễm cho rằng anh hỏi mình, vô thức nắm chặt tay Lâm Khả, muốn nói lại thôi, lại thấy anh nghiêng đầu hỏi Phương Đình Đình, trong thanh âm cũng không có gì khác lạ: “Thư ký Phương, cô có cần giải thích một chút sao?”

Người bị hỏi đến, khoe mắt có chút khinh thường đảo qua Hạ Nhiễm đang cúi đầu, cho tới khi đối mặt với Cố Tần Thần liền thu hồi bộ dáng mỉa mai, bày ra bộ dáng hoàn mỹ, lên tiếng: “Vâng, ông chủ”.

Thư ký Phương tường thuật, nói rất nhẹ nhàng: “Phiên dịch Hạ tới muộn, tôi có nói mấy câu. Có điều, hình như cô ấy có chút không phục”.

“Tôi không có”.

Trước giờ Hạ Nhiễm không có tranh chấp cãi vã với ai bao giờ, cho dù là lúc đi học hay bây giờ đi làm cũng vậy. Từ lúc cô vào công ty vẫn luôn né tránh Phương Đình Đình. Người sáng suốt đều thấy được, từ lúc cô vào Mạc Sâm tới giờ, Phương Đình Đình liền khắp nơi gây khó dễ cho cô. Hạ Nhiễm cô không ngốc, nhưng cũng không muốn gây chuyện thị phi.

Có điều, lúc này cô đã nhận lỗi rồi, cũng chủ động nói cam nguyện chịu phạt. Vì sao bây giờ Phương Đình Đình cứ nắm lấy không tha? Cô có thể nhận phạt, nhưng không có lý do gì để phải gánh thêm tội. Đau đớn trong lòng bàn tay truyền tới, đầu ngón tay Hạ Nhiễm khẽ động, hai tròng mắt trong suốt trợn lên, bình tĩnh nói: “Việc đến muộn, tôi thừa nhận, cũng nguyện ý bị phạt”.

Trong mắt Hạ Nhiễm có chút quật cường, như ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mắt Cố Tần Thần, chói tới nỗi anh không mở mắt ra nổi. Từ khi anh nhận thức được mọi việc, cô giống như cỏ dại chó trên đồng ruộng, không phải hoa tươi diễm lệ, cũng chỉ cần tắm một đêm sương liền có thể nảy mầm.

Bề ngoài Hạ Nhiễm có vẻ yếu đuối, không ai biết nội tâm cô có bao nhiêu kiên định, trừ anh.

“À, đã như vậy, sao thư ký Phương lại nói cô không phục?” Lời nói này của Cố Tần Thần có thâm ý khác, nhìn qua là đang chất vấn Hạ Nhiễm, nhưng ngầm ý lại chỉ Phương Đình Đình.

Thanh âm mạnh mẽ, gương mặt đậm mạc giống như chỉ một giây sau anh liền có thể nổi trận lôi đình.

Phương Đình Đình đang ngẩng cao đầu dưới câu hỏi của anh liền có chút hoảng, hai tròng mắt Cố Tần Thần sâu không thấy đáy, khiến người ta không cách nào thăm dò ý tưởng của anh. Việc khiến Phương Đình Đình kiêu ngạo nhất chính là cô là người ở bên cạnh Cố Tần Thần lâu nhất, đã làm thư ký cho Cố Tần Thần ròng rã bốn năm. Bốn năm này, cô ở bên cạnh anh nhìn rất nhiều đồng nghiệp tới rồi lại đi, mỗi người đều có ý đồ riêng, chỉ mình cô là kiên định.

Bây giờ, trong mắt Cố Tần Thần, hóa ra Phương Đình Đình cô cũng chỉ như họ?

Phương Đình Đình gặp Cố Tần Thần năm hai mươi bốn tuổi, bây giờ cô đã hai mươi tám. Người đàn ông này dưới sự mài giũa của thời gian vẫn tuần lãng trầm ổn, cô ở bên cạnh anh từ sáng đến chiều tối, anh ngoại trừ trợ cấp tiền lương cũng chỉ lưu lại cho cô một bóng dáng cao ngất không hơn.

“Là do tôi hiểu nhầm Hạ Nhiễm”. Có thể làm thư ký bên cạnh Cố Tần Thần luôn là người thông minh, Phương Đình Đình tất nhiên biết ông chủ muốn cô nói gì, mà từ trước tới giờ cô luôn chỉ có một đáp án, chính là phối hợp. Cô nghiêng người tránh tầm mắt Cố Tần Thần, nói với Hạ Nhiễm: “Xin lỗi!”

Tiếng xin lỗi này du dương vang lên, Hạ Nhiễm nhìn Cố Tần Thần không đổi sắc, lại quay đầu nhìn Lâm Khả, thấy được cái liếc mắt của cô ấy, cuối cùng cô vẫn chọn lựa dàn xếp ổn thỏa: “Không sao!”

Hạ Nhiễm mới nói xong, Cố Tần Thần chấp tay sau lưng, tới gần cô hỏi: “Cô tới muộn bao lâu?”

Hạ Nhiễm trả lời: “Nửa tiếng”.

“Tôi phòng làm việc của tôi một chuyến”.

Cố Tần Thần ném lại câu đó rồi đi, Hạ Nhiễm liền để Phương Đình Đình Và Lâm Khả lại, theo sau anh vào văn phòng.

Phòng làm việc của tổng tài rộng rãi mà yên tĩnh, nam tử tuần lãng bất phàm ngồi trên ghế sofa, hai chân thon nhỏ trắng nõn thẳng tắp, men theo mắt cá chân của nữ tử nhìn lên, trên đầu gối còn hiện rõ hai vết bầm tím ghê người.

Gương mặt anh tuần nhẫn lại, tuần mi tức giận cau lại một chỗ, còn cô gái rầm rì lẩm bẩm kêu đau đang bị cưỡng ép ngồi trên ghế này, trừ Hạ Nhiễm không có người thứ hai.

Hai tay Hạ Nhiễm chống sau người, một bên kêu đau một bên nhìn Cố Tần Thần đang giúp cô xử lý miệng vết thương. Anh dùng một tay cố định đùi Hạ Nhiễm, tay khác cẩn thận đề trên chỗ da rách giúp cô tiêu độc. Hạ Nhiễm xem nhẹ khí lạnh tỏa ra quanh người anh, cố gắng kiềm chế cảm xúc. Nói thật, lúc anh cúi đầu chuyên chú làm việc, đúng là đẹp vô cùng, tú sắc khả xan (1) mà.

(1) Tú sắc khả xan () đẹp đến mức nhìn không là thấy no rồi.

Ngày thường cô đều không dám hó hé, bây giờ Hạ Nhiễm coi như có cơ hội quang minh chính đại đánh giá anh, gương mặt góc cạnh được phác họa rõ ràng trong lòng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm.

Phát hiện được tầm mắt của cô, khước mắt dài nhỏ của Cố Tần Thần không chút giấu vết khẽ nhếch lên, không ngoài ý muốn đụng vào tầm mắt của Hạ Nhiễm. Nhìn lên người ta lại bị bắt gặp khiến Hạ Nhiễm có chút quần bách, hai tay chống đỡ sau người vì trốn tránh mà như đang tự đánh chân mình.

Cho dù Cố Tần Thần đã tận lực nhẹ nhàng, động tác trên tay cũng vô cùng chậm rãi, nhưng Hạ Nhiễm vẫn giãy dụa vì đau, bông vải và nhíp vẫn không ngừng chạm đến miệng vết thương khiến cảm giác đau đổ ập vào người, đau tới nỗi răng cô đánh vào nhau.

“Ai....., anh nhẹ chút!”

“Đáng đời”.

Tâm tình vừa mới tốt của anh liền bắt đầu tam tối.

“Anh đang trả đũa em sao?”

“Anh không rảnh rỗi như vậy”. Muốn trả đũa cô, thủ đoạn này cũng quá trẻ con rồi.

Cố Tần Thần nhếch môi, để cái nhíp qua một bên, lại lấy thuốc cầm máu bôi lên, động tác lần này càng thêm ôn nhu, sợ lại làm đau cô. Nha đầu Hạ Nhiễm này không học được gì tốt, tính tình tùy ý thích náo loạn, bị thương một chút liền nâng chân đẹp eo anh, động tác chuẩn xác nhanh chóng.

Có điều cô làm vậy lại động tới vết thương nơi đầu gối, Cố Tần Thần là lần đầu thấy người tự chuốc lấy khổ.

Cố Tần Thần bị Hạ Nhiễm đập một cái, theo quán tính liền ôm lấy đầu gối, tay còn lại nắm lấy cổ chân cô, cậy mạnh giữ người cô lại, đe dọa: “Em còn động nữa, anh có rất nhiều biện pháp thu thập em, cứ thử xem!”

Trán Hạ Nhiễm toát mồ hôi lạnh, cô cắn môi dưới, không thể không khuất phục trước cường quyền, giống như con rùa đen rụt đầu, ngữ khí cũng hạ xuống, sợ hãi hỏi: “Anh tức giận?”

“Không có”.

“Có!”

“Anh nói không có!”

“Vậy tại sao anh nghiêm mặt?” Hạ Nhiễm lén lút nhìn Cố Tần Thần, rõ ràng trên mặt anh viết bốn chữ: “Ta đang tức giận” to đùng.

Anh không tiếp tục trả lời câu hỏi của cô, tập trung vào động tác trên tay.

Không nói thì không nói, Hạ Nhiễm chớp mắt, nín lấy tay áo Cố Tần Thần, bày ra bộ dạng đáng thương, vẻ mặt tội nghiệp nói: “Thật sự rất đau”.

Giọng Hạ Nhiễm rất ủy khuất, Cố Tần Thần giúp cô cầm máu, động tác trên đầu gối hơi khựng lại, sắc mặt vốn âm trầm càng không tốt, hừ lạnh: “Bảo em đừng đến muộn em lại không nghe!”

Anh nói như vậy, Hạ Nhiễm liền nghĩ tới mấy tin nhắn liên tiếp sáng nay. Trong lòng có chút hối hận, nhưng rất nhanh liền tự động quét sạch. Việc đến nước này, người bị thương là cô, người bị đau cũng là cô, Hạ Nhiễm cũng muốn ngụ biện cho mình: “Việc này không liên quan tới việc đến muộn”.

“Đi không nhìn đường”.

Cố Tần Thần nói, lại giúp cô bôi thuốc đỏ lên chỗ bầm tím, lực đạo không phải rất nặng, mà giống như đan vuốt ve da thịt cô vậy, một tắc một tắc, rất gần rất gần.

Cảm xúc thô ráp rất kích thích, Hạ Nhiễm đỏ mặt cúi đầu, ấp úng nói: “Không phải, là vì sàn nhà trơn”.

Anh không nhìn cô, chỉ đáp: “Có tật giật mình?”

Cố Tần Thần bày ra bộ dáng “Em đừng cho rằng anh không hiểu em” khiến Hạ Nhiễm càng thêm ngột ngạt, anh như vậy giống như đang nhắc nhở cô, Phương Đình Đình châm chích cô, Cố Tần Thần không thể không biết? Biết liền thôi đi, còn giúp người ngoài bắt nạt cô, Hạ Nhiễm ghen oán khí trong lòng, hất tay Cố Tần Thần đang bôi thuốc ra, quay mặt nói: “Này, anh nói xem anh rốt cuộc có phải bạn trai của em không, người nào lại nhân lúc bạn gái bị thương mà bỏ đá xuống giếng chứ!”

Thân thể Cố Tần Thần khẽ run, lẳng lặng nhìn tay cô, động tác trên tay cũng đột nhiên dừng sức. Hạ Nhiễm đau tới nổi nước mắt cũng rơi, hai tay cô không ngừng đánh anh, hai chân càng không nghe lời mà động đậy. Cô càng như vậy, Cố Tần Thần càng dùng sức, cử động tác của cô lại, mãi mới ôm được Hạ Nhiễm đàn giàn dựa nước mắt vào lòng.

Tay dính thuốc ôm lấy bờ vai gầy yếu của cô, tay không ngừng vỗ nhẹ lên lưng cô, dịu dàng nói: “Ngoan, không đau”.

“Anh thử xem, coi có đau chết anh không!”

Hạ Nhiễm bị anh ôm vào ngực, vết thương trên đùi vẫn còn đau, liền thấp giọng nức nở nói bên tai Cố Tần Thần. Nước mắt lóng lánh lướt qua gò má, tí tách rơi xuống Tây phục màu đen của anh, nhất thời khiến nó ảm ướt một mảnh, cô lại nhân lúc anh chưa chuẩn bị mà đâm vào bụng anh một cái.

“Anh cũng đau”.

Cố Tần Thần nhận lấy oán khí của cô phát tiết lên người mình, để Hạ Nhiễm động tay động chân, cũng không đau mấy. Anh giúp cô xoa nhẹ máu bầm hai bên chân, hẳn là rất đau. Nghĩ nghĩ, Cố Tần Thần không khỏi hít ngậm khí, động tác trên tay càng nhanh, bàn tay to ấm của anh phủ sau đầu cô, thở dài nói: “Lúc anh không ở bên cạnh, em phải tự bảo vệ mình”.

Cô gái nhỏ trong ngực anh, tính tình quật cường. Anh muốn dùng năng lực của mình bảo hộ cô, cô lại thề son sắt nói với anh, không cho anh dùng danh nghĩa bạn trai mà ở trong công ty chiều chuộng cơ. Cô còn nói, muốn dùng năng lực của mình đứng bên cạnh anh, tự dùng sức lao động của mình để anh cô bằng con mắt khác.

Có điều, sao cô lại có thể không biết, từ lúc đầu đã đem lòng yêu cô, bây giờ sao có thể dừng quan tâm yêu chiều cô chứ? Nói thật, lúc nhìn thấy bộ dáng mỏng manh không chịu nổi gió của cô lại quật cường vô cùng, lúc ấy anh từ trong phòng làm việc đi ra, nếu không phải cố gắng kiềm chế, đã sớm chạy nhanh tới chỗ cô, ôm cô vào ngực. Cho đám người bắt nạt cô biết cô không phải người bọn họ có thể động tới.

Anh muốn bảo hộ cô, lại không muốn cô bị áp lực, thật đúng là khảo nghiệm người ta mà.

“Ai...”

Cảm giác cô không giãy dựa nữa, Cố Tần Thần mới kéo Hạ Nhiễm ra nhìn cô chằm chằm, thấy nước mắt còn trên mặt cô, liền dùng tay nhẹ nhàng lau đi: “Thật hết cách với em, đến muộn còn dấu vết, còn muốn động tay động chân với cấp trên sao”.

Tiếng thở dài vô lực của Cố Tần Thần rơi vào tai Hạ Nhiễm, cô giật nảy mình, cảm giác cô hòng ghen cứng, câu này nói ra giống như oán hận, lại có hơn nữa hàm ý sùng nịnh.

Cô lau nước mắt dính trên quần áo anh: “Cái đó đều có tiền căn hậu quả”.

Anh nhéo mặt cô: “Coi như em có bản lĩnh”.

65. Chương 46: Không Thể Nói Lý Với Nhà Tư Bản, Nhưng Có Thể Hẹn Hò Với Nhà Tư Bản

Anh nói câu này có chút ôn nhu, ngược lại khiến Hạ Nhiễm ngại ngùng, cô lúng túng lấy tay sờ trán mình, tận lực xem nhẹ tầm mắt nóng rực của anh.

Trong chốc lát, Cố Tần Thần thu lại tươi cười, trầm giọng nói: “Duỗi tay ra anh xem”.

Trên mặt anh không có chút vui vẻ nào, mắt đen thẳm nhìn cô. Tuy bình thường Cố Tần Thần luôn có bộ dáng người sống chờ lại gần, nhưng hiếm khi biểu lộ tâm tình bản thân trước mặt người khác như bây giờ, Hạ Nhiễm không nhìn lầm, anh tức giận, hơn nữa còn vô cùng tức giận.

Nhưng trong sự tức giận ấy, càng nhiều hơn là tâm tình phức tạp khó nói thành lời.

Biết được điều này, Hạ Nhiễm ngoan ngoãn giơ hai tay ra trước mặt anh. Hai tay trắng nõn mềm mại, nhưng trong lòng bàn tay đã nổi lên những nốt đỏ nhạt.

Ánh mắt Cố Tần Thần bắt tri bắt giác trở nên tối tăm, anh nắm nhẹ hai tay cô, hỏi: “Đau không?”

Lúc này lực chú ý của anh hoàn toàn tập trung trên hai đầu gối cô mà bỏ qua đôi tay bị sần nhà chà sát.

Thật ra lúc té xuống sàn nhà thì tay cô có đau thật, nhưng bây giờ cũng đỡ hơn rồi, Hạ Nhiễm cũng không còn thấy đau như trước. Nhưng bị anh nắm chặt như vậy, cảm giác mát lạnh lướt qua mu bàn tay khiến nội tâm cô không nhịn được có chút ủy khuất chua xót, vô thức gật đầu: “Lúc này rất đau”.

Cố Tần Thần không nói lời nào nhìn mũi cô háp háy, nghĩ muốn nói gì đó sau lại lựa chọn trầm mặc. Anh cúi đầu nghiêm túc xoa thuốc lên tay cô, đôi mắt đỏ đem gậy vẩy cô để lại, đỡ lấy người từ trên ghế sofa đứng dậy: “Không sao rồi!”

Hạ Nhiễm vừa đứng dậy, Cố Tần Thần liền nói tiếp: “Đứng cho vững, còn một việc chưa xử lý”.

Cố Tần Thần nói câu này rất nghiêm túc, Hạ Nhiễm bất mãn lắc đầu, nhưng lại bị anh giữ chặt người, trong lúc cô còn chưa biết anh định làm gì, Cố Tần Thần đã mở cửa ra một nửa, sau đó đưa lưng về phía cửa lớn, thanh âm cũng cao hơn hẳn: “Tiền lương tháng này bị trừ, lần sau còn làm trái quy định công ty nhất định phải nghiêm trị. Cô rõ chưa?”

Giọng nói anh lớn, vẻ mặt lại nghiêm khắc, Hạ Nhiễm không tin được trừng mắt nhìn anh, miệng mấp máy: “anh đang nói gì đó?”

Người này căn bản là cố ý, khóe miệng hơi cong, đành hoảng ra lệnh: “Trở về chỗ làm của cô đi, năm phút nữa đem việc hoàn thành cho tôi, văn kiện lát nữa cần dùng tự mình đưa tôi phê duyệt”.

Thanh âm Cố Tần Thần trầm thấp, nhưng vì cửa mở nên nghe vào tai không còn chút độ ảm nào, dĩ nhiên người đang công tác bên ngoài cũng nghe rõ một hai.

Ba giây đồng hồ sau, họ liền nhìn thấy Hạ Nhiễm khập khiễng cà nhắc, vẻ mặt tức giận ra khỏi phòng làm việc Tổng tài. Vừa đi vừa mắng: “Đồ tư bản, không phải người”.

Một loạt hành vi này, khiến mọi người vốn đang chăm chú nhìn vào phòng tổng tài liền thu về, ngay cả Phương Đình Đình cũng nhịn không được dừng việc trong tay, những người khác đang bày vẽ mặt dè bủ cũng đột nhiên lạnh mặt, chau mày. Tầm mắt mọi người rất nhanh thu về, Phương Đình Đình cầm văn kiện trong tay ngượng ngùng nhìn cửa lớn đóng lại.

”Hạ Nhiễm, cô không sao chứ?” Thấy Hạ Nhiễm đi tập tễnh, Lâm Khả nhanh chóng nhích lại gần, thuận tay đem thuốc cầm máu để lên bàn cô.

Hạ Nhiễm yên lặng, hít một hơi nói: “KHÔNG sao, chỉ là danh chính ngôn thuận bị trừ tiền lương”.

”ông chủ kêu cậu vào chỉ vì trừ lương sao?” Lâm Khả cô không phải người bát quái, chỉ có điều lúc ông chủ ra khỏi phòng làm việc giải cứu Hạ Nhiễm, cô cũng mơ hồ nghĩ thấy trong không khí có hương vị khác.

Cho dù Lâm Khả cũng nghe được mấy lời dạy dỗ Cố Tần Thần nói với Hạ Nhiễm, nhưng cô cũng tin ông chủ và Hạ Nhiễm thật sự thanh bạch.

Câu hỏi này khiến Hạ Nhiễm nghĩ tới lúc Cố Tần Thần bôi thuốc giúp cô, sau đó lúc cô cắn răng chuẩn bị rời khỏi phòng anh, anh liền nhẹ nắm tay cô nói: “Cho em chút trừng phạt người khác mới không nghĩ nhiều”.

Đây chính là cho người ăn một khối đường, sau đó giữa đường lại cướp về nói rằng không nên ăn quá nhiều.

Hạ Nhiễm mím môi, vẫy tay nói: “Còn bị dạy bảo”.

Hạ Nhiễm phất tay, giống như đang tự quạt gió cho mình, ánh mắt che che giấu giấu, khóe miệng Lâm Khả đột nhiên tươi cười như nghe được chuyện gì đó hay ho: “Cậu và ông chủ...”

“KHÔNG có quan hệ gì cả”. Nói xong, Hạ Nhiễm xé giấy nắp trên bàn, vội vàng rời đi: “Tở đi báo cáo công việc trước”.

Trong lúc Lâm Khả cười cười như ngẫm hiểu, Hạ Nhiễm lại lần nữa gõ cửa phòng tổng tài, đem bản giấy nháp loạn thất bát tao ném trước mặt Cố Tần Thần: “Này, văn kiện gấp mà ông chủ cần”.

Người nào đó nhìn cũng không nhìn, chỉ “Ân” một tiếng.

Hạ Nhiễm vốn còn muốn ồn ào, lại chỉ nhận được đáp án như vậy, sững sờ nhìn người đang cúi mũi làm việc: “Sau đó thì sao?”

Anh nhìn cô một cái, nâng cằm ra hiệu cho cô nhìn chỗ ghế sofa: “Sau đó, ăn bữa sáng trên bàn đi”.

Sáng hôm đó, Hạ Nhiễm ngồi trong phòng làm việc Cố Tần Thần, một bên gặm bánh bao thịt, một bên hàm hồ hỏi người đang bận làm việc: “Sao anh biết em chưa ăn sáng?”

Anh trả lời rất hiển nhiên: “Đoán”.

Nuốt miếng cuối cùng vào bụng, cô đột nhiên nghĩ tới lúc ở London anh bảo Ninh Viễn mua bữa sáng cho cô, không khỏi tò mò: “Sao anh không mua sữa đậu nành và bánh quẩy?”

Mấy ngày Cố Tần Thần nằm viện, mặc dù bọn Tiểu Sơn có giúp đỡ anh xử lý công việc một ít, nhưng vẫn còn lại nhiều việc, Cố Tần Thần mới cầm tài liệu từ chỗ trợ lý Trần Tử Ngang xem một lần, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô: “Mấy đồ nhiều dầu mỡ đó, tốt nhất em ăn ít một chút”.

Chính trong thời khắc đó, Hạ Nhiễm đối với việc anh cắt xén tiền lương của mình cũng không còn canh cánh trong lòng nữa. Cô đột nhiên cảm thấy, nói chuyện yêu đương với tên tư bản này cũng có nhiều điều tốt đẹp, đặc biệt người này lại là ông chủ của cô.

Anh ấy sẽ mua bữa sáng cho cô, còn bôi thuốc cho cô, thậm chí còn vì cô mà làm trái với ước nguyện ban đầu.

Tâm tình tốt của Hạ Nhiễm vẫn duy trì cả ngày. Sau khi dùng xong bữa sáng, cô lén lút lên microblog đăng một bài, sau đó tích cực làm việc, một điểm cũng không hàm hồ.

Có điều Hạ Nhiễm cũng biết, cô vừa mới viết: “Không thể giảng đạo lý với nhà tư bản, nhưng nhất định phải nói chuyện yêu đương”. Microblog của cô liền bị bạn tốt điên cuồng nhao nhao khuyên nhủ.

La Xuyên: Oa oa, ta cũng muốn nói chuyện yêu đương với nhà tư bản.

Tiêu Sơn: Chung ta vẫn nên giảng đạo lý thôi.

Hồ An: quả nhiên ôm cây đợi thỏ.

Mà lúc này, nhà tư bản trong phòng làm việc, sau khi xong việc nhìn lướt qua điện thoại di động, cũng không để lại bình luận. Có điều, khóe môi anh nhếch lên, lập tức nhắn tin cho Hạ Nhiễm:

“Sau khi tan việc chờ anh”.

Tin nhắn mới được gửi không lâu, điện thoại liền rung lên: “Không muốn, sẽ bị mọi người hiểu lầm”.

Đọc tin nhắn xong, Cố Tần Thần cơ hồ có thể tưởng tượng bộ dáng Hạ Nhiễm méo miệng bên ngoài, vừa đáng yêu vừa đáng giận. Nghĩ nghĩ, lông mày anh giãn ra: “Nếu vậy anh liền để Ninh Viễn đi thông báo, ngày mai toàn bộ công ty đều biết qua hệ của chúng ta”.

Uy hiếp ~ đây là uy hiếp trắng trợn mà.

Hai tay Hạ Nhiễm chống trên bàn, nhìn điện thoại mà cảm giận bất bình, đáp lại ba chữ: “Coi (như) anh giỏi”.

Trời dần về chiều, thân ảnh tuấn lãng cao ngất đứng trước bàn làm việc, hai tay để trong túi quần, ánh mắt lười nhác nhìn ra ngoài cửa sổ, đăm đăm nhìn xuống bên dưới.

Cửa sổ lớn sát đất, nụ cười trên môi Cố Tần Thân lan tới ánh mắt.

Trải qua hai lần dạy dỗ trước, lần này Hạ Nhiễm học khôn, trước khi Cố Tần Thân đi tìm cô, cô liền chuẩn ra khỏi công ty, cách đó hai con đường mới gọi Cố Tần Thân tới đón mình.

Nam nhân nghe điện thoại, trầm mặc lưỡng lự vài giây, sau đó mới thở dài nói: “Đứng tại chỗ chờ anh”.

Mới tắt điện thoại không bao lâu, Hạ Nhiễm liền nhìn thấy chiếc Bingley của Cố Tần Thân trong dòng xe cô tới lui. Cô gấp gấp chui vào xe, để anh giúp mình cài dây an toàn.

“Chúng ta đi đâu?”

Động tác cài dây an toàn của Cố Tần Thân rất thành thạo, ngón tay thon dài lại lần nữa nắm lấy tay lái, đánh cái cua, phun ra hai chữ: “Hẹn hò”.

Hẹn hò?

Hạ Nhiễm nghiêng đầu nhìn gương mặt nghiêm túc của Cố Tần Thân rồi cúi đầu nhìn vết bẩn trước vạt váy trắng của mình, nếu hẹn hò, có phải cô nên về rửa mặt thay đồ trang điểm một phen không!

“Này, em bị thương, có phải không tiện không?”

Cố Tần Thân nghiêm túc lái xe, quay qua nhìn cô, có thâm ý khác nói: “Nhảy từng từng qua hai con đường, lúc này mới nhớ mình bị thương sao?”

Câu nói này có hàm ý khác, Cố Tần Thân đây là đang so đo việc cô không ngoan ngoãn ở công ty chờ anh.

Hạ Nhiễm bị anh nói mặt liền đỏ lên, Cố Tần Thân đây là đang nói anh nắm rõ cô như lòng bàn tay, đừng mở đùa giỡn khôn vặt trước mặt anh.

Cho dù trong xe đã mở điều hòa, cô vẫn cảm thấy nóng. Lúng túng hạ kính xe xuống, nuốt nước miếng nói: “Thật nóng nha!”

Mỗi một hành động của Hạ Nhiễm đều bị Cố Tần Thân thu vào trong mắt, bộ dạng này của cô thật khiến anh muốn trêu đùa, anh lại nâng kính vừa bị cô hạ xuống, nói: “Có mở điều hòa, đừng để anh phải tốn tiền”.

Anh nói xong câu này, Hạ Nhiễm quyết định lát nữa ăn tối, cô nhất định phải ăn xả láng, tuyệt đối không cô phụ tâm ý của Cố Tần Thân.

Có điều, hiện tức không hoàn hảo như Hạ Nhiễm nghĩ.

Bởi vì tối hôm đó phát sinh rất nhiều chuyện ngoài ý muốn. Thứ nhất là cô cho rằng Cố Tần Thân sẽ mang cô đi ăn ở một nhà hàng xa hoa, cuối cùng hai người lại vào một quán lẩu tự chọn giá hai trăm tệ một người.

Quán lẩu trang hoàng rất tốt, chẳng hỗn loạn giống mấy quán khác, nhưng hương vị dầu và mùi lẩu vẫn tràn ngập trong sảnh.

Cô cẩn thận bước từng bước một, lúng túng kéo người bên cạnh: “Chỗ này?”

“Phải”. Cố Tần Thân gật đầu, quay đầu giống như thể bây giờ mới phát hiện Hạ Nhiễm đang nhú mào, hỏi thăm: “Sao vậy, không thích chỗ này?”

Hạ Nhiễm gật đầu, nhưng đôi mắt thâm thúy của anh vẫn nhìn cô mãi, cô đành lắc đầu: “Không phải!”

Nói thật, Hạ Nhiễm không phải không thích chỗ này, mà là cô không nghĩ Cố Tần Thân sẽ tới đây ăn. Nói thể nào thì đáng về ông chủ đi ăn ở mấy quán ven đường cũng khiến người ta kinh hãi, bộ dáng của anh và chỗ quán lẩu náo nhiệt âm ỹ như chỗ này quả thật rất khó phối hợp cùng một chỗ.

Hơn nữa cô còn thấy anh quen thuộc dẫn cô vào chỗ, chào hỏi thân thiện với ông chủ quán lẩu, Hạ Nhiễm giật mình, hình như cô hiểu anh quá ít.

66. Chương 47: Gặp Lại Môi Tình Đầu

Hạ Nhiễm ngồi xuống chỗ Cố Tần Thần chỉ, anh đứng ở quầy bên kia nói chuyện gì đó với chủ quán, khi quay đầu lại thì liếc nhìn cô một cái. Sau đó cô nhìn thấy chủ quán tuổi xấp xỉ Cố Tần Thần nhìn cô cười, nụ cười mang theo thiện ý cũng có chút ý vị thâm trường.

Hạ Nhiễm không nghĩ nhiều, lập tức đáp lại bằng một nụ cười mỉm.

Nhẹ nhàng, rất lễ phép.

Lúc này, Cố Tần Thần đã đi về phía cô, ngồi xuống đối diện, giống như giới thiệu nói: “Cậu ấy là bạn học của anh”.

Cố Tần Thần tốt nghiệp đại học H ở Bắc Kinh, không nói tới chuyên nghiệp, người ngoài chỉ nghe tới tên trường đều nghĩ tới bạn học không phải nhân viên quan trọng của chính phủ cũng là xuất ngoại du học. Lúc đầu, Hạ Nhiễm còn thấy không tin được, nhưng nghĩ thấy mỗi người có ý chí riêng, cũng không còn thấy quá kinh ngạc nữa.

Hạ Nhiễm chống cằm, nghiêm túc đánh giá nam nhân đã xoay người đi vào phòng bếp, bình luận: “Bạn học của anh đều có bộ dạng phong nhã”.

Nói như vậy, khiến Hạ Nhiễm nghĩ tới năm anh nghỉ phép từ trường về, mang theo bạn cùng phòng về, bộ dạng đều tuấn nhã thanh tú. Chỉ là lúc đó cô còn nhỏ, không biết thẩm mỹ, chỉ biết chôn đầu ăn thịt kho tàu. Bây giờ Hạ Nhiễm nghĩ lại, có một ngày, bạn cùng phòng của anh tới thành phố C nhìn thấy cô, đều ăn ý nói: “Này, kho tàu cô nướng”.

Cố Tần Thần không có gì khác thường, hờ hững nói: “Phải không?”

Hạ Nhiễm gạt đầu, không chú ý nói: “Ừ, bộ dáng tao nhã, khiến người khác nhìn vào rất thoải mái”.

Từ xa nhìn lại, mặt mũi thanh tú, cảm giác tuy rằng không giống như Hạ Nhiễm nói, nhưng cũng không khác biệt mấy.

Nói xong, tay Cố Tần Thần đặt trên bàn khê động, anh đan chéo tay để trước người, ra vẻ lãnh đạm gạt đầu: “Ừ”.

Mấy lời anh nói ra, có vẻ không có hứng thú, Hạ Nhiễm cũng không tiếp tục đề tài này, mà chuyển sự chú ý lên đồ ăn nhân viên phục vụ đang mang ra. Một đĩa thịt dê tươi được đặt lên bàn, bên cạnh là lẩu viên ương bốc khói, Hạ Nhiễm nghe người đối diện hỏi cô: “Vây bộ dáng của anh thế nào?”

Không biết có phải vì Cố Tần Thần đột nhiên hỏi vậy hay không, hoặc khí nóng bốc lên từ Cố Tần Thần đang ra vẻ ung dung trầm tĩnh khiến Hạ Nhiễm bật cười hì hì, vươn tay xoa bóp mặt Cố Tần Thần: “Cố Tần Thần, anh nghiêm túc sao?”

Bị một cô gái nhỏ hai mươi tuổi néo mặt, biểu tình trên mặt nam nhân vẫn nghiêm túc, đôi mày rậm sắc nét khiến gương mặt anh có điểm trầm, lại còn đặc biệt nghiêm túc nói: “Em thấy anh không nghiêm túc bao giờ chưa?”

Đều nói con gái khi yêu sẽ trở nên ngốc, con trai khi yêu sẽ dễ thương hơn. Hạ Nhiễm im lặng khoảng ba giây, xác định Cố Tần Thần thật là nam nhân như vậy, nỗ lực kìm nén nụ cười, đánh giá anh một hồi, rồi mới mở miệng bình luận: “Bộ dáng không đẹp trai”.

Cố Tần Thần nhận được đánh giá như vậy, xem ra cũng không có ảnh hưởng tới sắc mặt hòa hoãn trên mặt anh, anh ra khỏi chỗ mình, đi một phòng hình tứ giác tới chỗ cô. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt thâm thúy nhìn cô chăm chăm, gương mặt anh tuấn góc cạnh trước mặt cô, tim cô cũng không ngừng tăng tốc.

Đang thâm tình nhìn nhau, Cố Tần Thần lại sờ sờ trán cô, khoe miệng cong lên: “Anh đi toilet trước”.

Nói xong câu đó, Cố Tần Thần đứng thẳng dậy, mở nút thắt đằng trước của Tây phục, không nhanh không chậm đi tới toilet.

Bên cạnh nồi lẩu, Hạ Nhiễm dùng tay che mặt, thật là xấu hổ chết đi được. Mới vừa rồi cô cho rằng anh hôn cô, sắc mặt đắc ý hả hê của Cố Tần Thần như đang nói với cô: “Đồng chí Hạ Nhiễm, đừng tự lừa mình, em đã bị sắc đẹp của anh dụ hoặc”.

Cố Tần Thần từ toilet trở về, liền thấy bạn gái nhỏ của mình đang ngồi vây quanh nồi lẩu, vẻ mặt hồng nhuận ăn từng miếng thịt, đáng vẻ ngây thơ chân thành. Anh đột nhiên dừng bước, đứng ở chỗ không xa nhìn cô. Rất nhiều năm trước, cũng trong mùa này, rõ ràng toàn thân dinh dính ẩm ướt vì thời tiết, mồ hôi ứa ra, lại có thể ngồi trên sàn nhựa bật to quạt cho mát, lại ồn ào muốn ăn lẩu.

“Đây là cô gái nhỏ cậu hay nói tới sao?” Phía sau có một thanh âm vang lên, Cố Tần Thần nghiêng người nhìn người đứng bên cạnh mình từ lúc nào, chính là ông chủ tiệm này.

Cố Tần Thần gật gật đầu, coi như trả lời cho anh ta. Anh đứng yên một hồi, liền bước lại gần người đang ăn say sưa.

“Không cho ăn cay”

Đối diện truyền tới tiếng cảnh cáo nghiêm khắc, Hạ Nhiễm không dễ dàng gì mới đợi được thịt chín, đã bị Cố Tần Thần cướp đi chén thịt: “CÓ ai tới quán lẩu mà không ăn cay chứ!”

Hạ Nhiễm lại vói đũa vào chén, muốn gấp lấy miếng thịt bị ớt nhuộm đỏ au, ai biết động tác của Cố Tần Thần còn nhanh hơn cô. Cô còn chưa kịp phục hồi tinh thần, thịt đã vào trong miệng anh, Hạ Nhiễm tro mắt nhìn đôi môi mỏng của Cố Tần Thần mở ra khép lại, nhai nát rồi nuốt xuống.

“Thịt này là của em”.

“Phải không? Nhưng tiền do anh trả”. Ngay cả em cũng là của anh.

Trả lời thật nhanh, lý lẽ hào hùng, đây cũng không phải lần đầu tiên bọn họ hện hò.

Hạ Nhiễm nghiêng răng, nhếch môi: “Anh...”

Cố Tần Thần chủ động lấy một bát tương để trước mặt mình, nhúng tương, lấy ít xá lách cho vào nồi lẩu nấu, sau đó lại múc cho Hạ Nhiễm một chén: “Đầu gối em bị thương da, kiêng chua cay, cả mấy thực phẩm kích thích nữa, ăn nhiều rau dưa”.

Cô bị thương có một chút, không cần chuyện bé xé ra to như vậy, một hai ngày nữa là chẳng sao rồi. Anh làm như vậy, Hạ Nhiễm cảm thấy bản thân không thể để mưa dầm thấm lâu, ra sức lắc đầu: “Không ăn”.

Anh nhìn cái miệng nhỏ đang chu lên của cô, lại lần nữa gấp một miếng thịt mỡ cho cô: “Còn cái này?”

Hạ Nhiễm vẫn nhìn nồi lẩu đỏ rực cay cay của mình, nuốt vài ngụm nước miếng, đôi đũa trước mặt định thu về, cô liền lên tiếng ngăn cản: “Ăn”.

Khẩu vị Cố Tần Thần luôn nhạt, một nồi lẩu thêm chút muối anh còn cảm thấy không sai. Hai người chậm rì rì ăn xong, một người kiên nhẫn một người lại không vui sướng dùng bữa.

“Hạ Nhiễm?”

Hạ Nhiễm bị Cố Tần Thần cưỡng ép, thật sự phải ăn mấy miếng rau dưa vô vị, sau đó liền bị một nam nhân tới gần gọi tên, tầm mắt cô chuyển qua người đứng sau Cố Tần Thần, suýt nữa ngã khỏi ghế.

Gương mặt đó có bao nhiêu quen thuộc, tuy rằng đã mấy năm không gặp. Nhưng ngũ quan nam tử nầy nở thể nào, Hạ Nhiễm vẫn có thể nhận ra anh ta liền. Hạ Nhiễm có chút khó tin nhìn hắn, tầm mắt vô thức chuyển qua Cố Tần Thần. Chỉ thấy anh quay đầu nhìn phía sau, chớp mắt liền quay lại, đôi mắt nhìn cô chằm chằm.

Đây coi như cuộc tương phùng lúng túng nhất trong đời Hạ Nhiễm, người đi tới chỗ bọn họ không phải ai khác, chính là bạn trai của mối tình đầu niên thiếu không lo lâu của cô – Lý Vĩ. Mà nam nhân đang ngồi đối diện cô, cũng là người phá hoại mối tình đầu này.

Quan hệ thật phức tạp...

Trong lúc Hạ Nhiễm còn đang kinh ngạc, Lý Vĩ đã tới trước mặt cô, nói: “Hạ Nhiễm, đã lâu không gặp, dạo này em khỏe không?” khiến Hạ Nhiễm hồi phục tinh thần.

Việc đầu tiên Hạ Nhiễm làm chính là lén lút, chăm chú nhìn sắc mặt Cố Tần Thần, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ. Cô hắng giọng, bình tĩnh gật đầu: “Em khỏe, còn anh?”

“Anh cũng rất tốt”, Lý Vĩ hứng thú nhìn Hạ Nhiễm, anh không nghĩ xa cách nhiều năm như vậy rồi, bọn họ còn có thể gặp lại nhau, hơn nữa còn tại thành phố C. Năm đó bọn họ chia tay vội vàng, sau khi tốt nghiệp xong, nghe nói cô ra nước ngoài, anh còn cho rằng hai người sẽ gặp thể gặp lại nhau. Anh chỉ bàn đối diện, nói với Hạ Nhiễm: “Anh sớm đã thấy em, nhưng không xác định, em càng lúc càng xinh đẹp”.

“À... Thật sao? Cảm ơn anh”. Lúc này Hạ Nhiễm chỉ mong mình lập tức biến mất, một bên là bạn trai cũ tươi cười cửu biệt tương phùng, một bên là bạn trai hiện tại lộ sắc mặt không vui. Trường hợp lúng túng như vậy, bầu không khí cũng khẩn trương hơn. Cô có cảm giác chỉ cần mình hô hấp nhiều một chút, không khí cũng có thể đóng băng luôn.

“Trước giờ anh chưa từng nói dối em”. Lý Vĩ ôn nhu cười, đột nhiên lấy điện thoại ra, nói với Hạ Nhiễm: “Chúng ta trao đổi phương thức liên lạc đi”.

Hạ Nhiễm thấy thế, bị dọa tới lập tức xua tay: “Không cần đâu”.

Tuy rằng bọn họ từng qua lại một thời gian, trước kia nàng cũng thật sự mê luyến anh ta không thôi, nhưng thời gian thật sự là thuốc giải hiệu quả. Bốn năm đã qua, đoạn tình cảm này sớm chỉ còn là ký ức. Gặp lại, mặc dù có chút thương tiếc, nhưng chỉ là thương tiếc thanh xuân đã qua thôi.

“Dù sao trước kia chúng ta vẫn là.... Cho dù không thể... Nhưng vẫn có thể làm bạn”.

Lý Vĩ chỉ nói một nửa, bỏ một nửa, lại còn ý vị thâm trầm nhìn Cố Tần Thần ngồi đối diện Hạ Nhiễm. Nam tử đang ngồi thân ảnh cao ngất, lại có tây trang phụ trợ nhìn càng thêm thon dài, anh cúi đầu nhìn mình quần jean áo thun, có vẻ tươi sáng. Nam nhân này so với anh có thêm sự thuần thực và khí phách, không biết vì sao lại khiến anh có cảm giác đã từng gặp ở đâu.

Nếu Lý Vĩ anh đoán không sai, quan hệ của Hạ Nhiễm và người đàn ông này không bình thường, lòng hư vinh của nam nhân khiến Lý Vĩ mở miệng hỏi: “Em và bạn trai cùng ra ngoài ăn tối sao?”

”Không phải. . .” Hạ Nhiễm vô thức buột miệng nói ra, nói xong liền hối hận. Lúc này cô vừa muốn nói, cũng không phải thế này... không phải bạn trai sao?

Cố Tần Thần vốn đang bảo trì trầm mặt, nghe cô nói vậy, mày nhíu lên, vẻ mặt hờ hững nhìn mối tình đầu của Hạ Nhiễm, khóe môi hơi mím lại, như cười như không nói: “Anh muốn ăn cùng sao?”

Nhận được ánh mắt nhắc nhở mãnh liệt của Cố Tần Thần, bạn trai nhỏ Lý Vĩ khẽ giật mình, lúc lấy lại bình tĩnh nhìn Cố Tần Thần thì mắt người này vẫn thản nhiên. Nhất định là Lý Vĩ anh nhìn lầm rồi, anh tỉnh táo lại, nói: “Cái này không cần, tôi đi với bạn rồi”.

Nói xong liền lấy giấy bút từ tay nhân viên phục vụ, lưu loát viết xuống giấy số di động của mình, đưa cho Hạ Nhiễm: “Đây là số di động của anh, có rảnh thì liên hệ”.

Hạ Nhiễm cầm tờ giấy, còn chưa kịp từ chối, Lý Vĩ đã mỉm cười xoay người rời đi. Khóe miệng cô giật giật, tự động tình với tình cảnh của mình hôm nay.

Xảo ngộ với mối tình đầu, không hề nghĩ ngờ đây chính là điều ngoài ý muốn thứ hai của đêm nay. Bữa cơm tối xuất hiện nhiều điều ngoài ý muốn khiến Hạ Nhiễm ăn không thấy ngon, nuốt cũng thấy khó.

Còn Cố Tần Thần, Hạ Nhiễm không biết khẩu vị anh ra sao, chỉ biết từ đầu tới cuối người này không hề mở miệng, chỉ một mực yên lặng ăn hoặc gắp đồ ăn cho cô.

67. Chương 48: Hạ Nhiễm, Em Sẽ Không Có Cơ Hội Rời Khỏi Anh.

Sau bữa cơm chiều quáai dị, Hạ Nhiễm vẫn ngồi trên xe Cổ Tàn Thần, yên lặng coi anh lái xe. Anh không nói lời nào, cô cũng ngại mở miệng.

Bọn họ đều biết, những lúc thế này, vẫn nên để đối phương tỉnh táo lại đã.

Xe đi qua mấy giao lộ, Cổ Tàn Thần vẫn im lặng, điểm đến không rõ ràng, phương hướng cũng không rõ ràng. Hạ Nhiễm chưa xốt mở mắt nhìn anh, cuối cùng vẫn không nhin được gọi: “Cổ Tàn Thần...”

Từ sau khi anh trở thành ông chủ của cô, chỉ khi Hạ Nhiễm tức giận hoặc không vui mới gọi tên anh, nhưng càng về sau quan hệ giữa bọn họ càng trở nên ái muội, từ đó Hạ Nhiễm cũng kêu tên anh.

Anh không đáp, chỉ nhìn cô. Sau đó lại tập trung nhìn về phía trước, mắt không chớp.

Hạ Nhiễm không xác định được tâm tình của anh lúc này, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Cổ Tàn Thần, anh tức giận sao?”

Người đang lái xe khẽ run, mí mắt không nói.

“Vậy là tức giận rồi”.

Nếu đổi lại là cô, để Cổ Tàn Thần ở trước mặt cô gái khác không thừa nhận quan hệ của bọn họ, cô cũng sẽ tức giận. Cho nên, Hạ Nhiễm có thể lý giải tâm tình của Cổ Tàn Thần lúc này, chỉ là cô muốn nhận lỗi, nhưng không biết phải mở miệng thế nào. Anh lái xe tấp vào lề, Hạ Nhiễm bám riết không tha, tiếp tục nói: “Anh muốn em làm thế nào mới chịu nói chuyện với em?”

Chỗ xe dừng là ngay dưới cột đèn đường, Cổ Tàn Thần tắt máy xe, bên trong một mảnh hắc ám, chỉ có ánh đèn xuyên qua cửa thủy tinh chiếu lên mặt người, mịt mờ mịt mờ.

“KHÔNG nói sao? EM cũng không nói!”

Cô không thích anh nhất ở chỗ này, cứ biểu tình không mặn không nhạt như vậy, khiến cô không đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

“Biết mình sai ở đâu rồi sao?”

Trong xe rất yên tĩnh, nam nhân hung hồn nói một câu.

“Anh vừa nói gì?” Hạ Nhiễm cho rằng mình nghe lầm, nghiêng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Đối với vị bạn trai cũ vừa xuất hiện lúc này, Cổ Tàn Thần căn bản không cho vào mắt, có điều Hạ Nhiễm lại không thừa nhận quan hệ của bọn họ, khiến tâm tình Cổ Tàn Thần rất không tốt.

Cổ Tàn Thần nâng tay xoa xoa lông mày cô, sờ sờ mặt cô, nhếch môi cười vang từng trận, lại sợ cô không nghe rõ, liền nói từng chữ vô cùng rõ ràng: “Trở về tự viết kiểm điểm ba ngàn chữ”.

Hạ Nhiễm: “Sao?”

Kiểm điểm ba ngàn chữ? Anh nghiêm túc sao?

Thấy vẻ mặt cô vẫn không hiểu, thanh âm Cổ Tàn Thần nhẹ xuống, ngữ khí lại nặng hơn: “KHÔNG phải lúc này em ở trước mặt hắn ta phủ nhận rất nhanh sao?”

P phủ nhận cái gì thì không cần nói ra. Cô biết, anh cũng biết.

Đây còn nói là không tức giận, có lần mới nhìn không ra bộ dáng nàng dâu nhỏ đang giận dữ của anh. Hạ Nhiễm chủ động nhận sai, hơn nữa còn phải tranh thủ xử lý nhẹ nhàng.

Thế là cô ghé người vào cánh tay Cổ Tàn Thần, cò kè mặc cả nói: “Em biết sai rồi, có thể không viết kiểm điểm không?”

Người nào đó tỏ thái độ công bằng chấp pháp nói: “Ngày mai đi làm giao cho anh”.

Ba ngón tay nhỏ giờ ra, Hạ Nhiễm nhỏ giọng nói: “Ba trăm chữ”.

Cố Tần Thần lắc đầu, khẳng định: “Ba ngàn”.

Hạ Nhiễm cũng lắc đầu: “Một ngàn! Em chỉ có thể viết được nhiều đó thôi”.

“Ba ngàn”.

“Vậy một ngàn rưỡi, Cố Tần Thần, nhiều hơn nữa em không viết”.

“Được, thành giao”.

Hạ Nhiễm nhìn nam nhân vốn đang âm trầm, giờ đã nhớn nhot tự đắc mở cửa xuống xe, đột nhiên phát hiện, hình như cô trùng kế của anh.

Anh đi vòng qua phía đối diện, mở cửa xe, đưa tay về phía cô: “Tới đây”.

Tay cô bị anh nắm lấy, Hạ Nhiễm lúc này mới phát hiện chỗ này rất quen thuộc. Trên băng ghế dài có người đang nghỉ ngơi, cũng có vợ chồng già nhàn nhã tản bộ, còn có con sông nhỏ chảy xuôi, chỗ bọn họ đang đứng chính là ở công viên bên ngoài tiểu khu cô sống.

Hạ Nhiễm chậm rãi đi với anh, cảm nhận để giày giẫm lên những viên đá cuội: “Em ở đây lâu như vậy, cũng không phải chưa từng tới chỗ này, không biết ban đêm lại tốt như vậy”.

Cố Tần Thần đi với cô một hồi, mới cảm giác được chân cô bước càng lúc càng nhỏ, anh liền ngừng lại: “Đau chân sao?”

Hạ Nhiễm gật đầu, đã thấy anh ngồi nửa người trước mặt cô, nhẹ nhàng kéo tay cô để trên vai anh.

“Leo lên, anh công em”.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua hai người, Hạ Nhiễm dán người lên lưng Cố Tần Thần, mặt dán sát lên da cổ anh, gió thổi qua gò má cô mới chạm tới da thịt anh, Cố Tần Thần nhướng mày, dừng lại một chút hỏi cô: “Lạnh sao?”

Hạ Nhiễm lắc đầu, lại vui mình sâu hơn, hai tay ôm anh cũng dùng lực hơn, lúc Cố Tần Thần dừng bước, cô mới nhỏ giọng nói một câu: “Thật xin lỗi”.

Cô muốn nói, thật xin lỗi Cố Tần Thần, em không thể lập tức thích ứng với sự ấm áp của anh.

Cô còn muốn nói, thật xin lỗi, em sẽ chậm rãi nỗ lực làm bạn gái tốt của anh, hơn nữa, còn có thể tự bảo vệ bản thân thật tốt.

Thiên ngôn vạn ngữ như vậy, lời nói tới môi, cô lại chỉ có thể không ngừng lặp lại một câu: “Thật xin lỗi, Cố Tần Thần”.

Cố Tần Thần ngẩn người, sau đó liền cười nhẹ, anh nâng người phía sau lên, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước. Anh đi bộ, nghe cô nói một câu, sau đó chính anh cũng đáp lại: “Không sao”.

Đây thật là câu nói khiến người ta cảm động nhất thế gian, trong đêm nay, Hạ Nhiễm mới triệt để hiểu rõ, không phải câu: “Đừng tìm người thích nói lời xin lỗi”, mà là trong khi bạn nói ra lời xin lỗi, đối phương sẽ nói với bạn không sao đâu.

Chỉ vắn vện một câu: “Không sao đâu”.

Hạ Nhiễm nằm trên lưng Cố Tần Thần, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, vừa vắn có cơn gió nhẹ thổi qua, cô nâng tay lau nước mắt, cười nói: “Vừa rồi em cảm động tới khóc”.

Nhưng Cố Tần Thần chỉ nhẹ nhàng nói: “Là do gió thổi”.

“Một chút tình thú cũng không có”. CÔ đầm nhẹ lên vai anh, lại tựa đầu vào vai anh, lầm bầm lầu bầu nói: “Anh ấy là mối tình đầu của em”.

“Ừ”. Cố Tần Thần cup mắt, sự việc năm đó anh vẫn canh cánh trong lòng, trong đêm nay coi như triệt để bỏ xuống. Trừ bỏ người này không ưu tú như anh, ở trong mắt Hạ Nhiễm, anh không thấy có sự lưu luyến với hắn.

Thật vui mừng, thời gian để cho cô chậm rãi lớn lên, cũng đồng thời khiến cô quên đi một vài người.

“Lúc đó em rất thích anh ấy”. Hạ Nhiễm nhớ lại, nghĩ một lát liền cười: “Cảm thấy anh ấy rất đẹp trai, rất hài hước, giống như ánh mặt trời vậy”.

Thuận theo lời cô nói, Cố Tần Thần hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, em bây giờ cảm thấy anh còn đẹp trai, còn có mị lực hơn anh ấy”. Câu này tuyệt đối là thổi phồng mà, Hạ Nhiễm nghiêng mặt, hôn một cái lên má Cố Tần Thần: “Tuy rằng hồi đó em rất ghét anh đi mách lẻo với ba em, nhưng bây giờ em không còn thích anh ấy nữa”.

Nụ hôn ẩm ướt hạ xuống trên mặt Cố Tần Thần, anh bị đánh úp, tinh thần liền nhộn nhạo, cánh tay buông lỏng buông cô ra, sau đó kéo cô lại trước người mình.

Anh nghiêm túc, lại gấp gấp nhìn cô: “Em bây giờ còn chán ghét anh sao?”

Ánh mắt Cố Tần Thần lúc này thật sự như độc được mê hoặc lòng người, Hạ Nhiễm ngơ ngẩn nhìn anh, lắc đầu: “Sẽ không”.

Đôi môi khô khốc của anh khẽ động, gian nan hỏi ra vấn đề mà bản thân anh vẫn luôn tránh né: “Vậy em thích anh không?”

Đến từng này tuổi rồi, câu hỏi như vậy có chút ngô nghê, nếu là lúc bình thường, có khi cả đời này Cố Tần Thần cũng không hỏi như vậy, nhưng ánh mắt Hạ Nhiễm lúc này giống như một hồ nước sâu, trong suốt thấy đáy. Anh nhìn cô, không khỏi mất hồn, lại nói tiếp: “KHÔNG thích cũng không sao”.

Anh kéo tay cô, dùng sức ôm cô vào lòng: “Chỉ cần em ở bên cạnh anh, thế là tốt rồi”.

Anh đã chờ nhiều năm như vậy, sao lại không chờ được một chút này chứ. Không sao cả, chỉ cần cô vẫn ở đây, anh liền chờ tới khi cô thích anh, chờ tới khi cô yêu anh.

Mấy năm nay ánh mới rời khỏi Vạn Hào, ở thành phố C mà gây dựng sự nghiệp của riêng mình. Bận rộn cũng tốt, nhàn rỗi cũng được, anh đều bố trí thời gian đi quanh thành phố C này.

Mục đích, chỉ có một, chính là chỗ của cô.

Cô gái mười sáu tuổi, chính là độ tuổi thanh xuân đầy sức sống, nét mặt cô tươi như hoa. Cả thành phố đều mưa bụi mênh mông, Hạ Nhiễm che ô vải giẫm nước đi ra khỏi trường, anh liền cứ vậy lái xe đi theo sau cô.

Một gương mặt trẻ tuổi xa lạ xuất hiện ngoài cửa xe, cách một con đường đi cùng với cô gái trước mặt, tay nắm vô lăng của Cố Tần Thần đột nhiên căng thẳng. Hạ Nhiễm cười vang trong mưa, nam hài bên cạnh giúp cô mở ô, dùng tay giúp cô phủi đi lá rụng trên tóc.

Anh nhìn, cũng không dễ gì để kiềm chế xúc động không xuống xe, lại ở bên ngoài tiểu khu Hạ gia nhìn thấy cậu con trai này nâng cằm Hạ Nhiễm, trong khi cô đỏ mặt thì hôn xuống môi cô.

“Hai người đang làm gì?” Anh vẫn là không khống chế được mà xuống xe, đóng cửa xe lớn tiếng vô cùng. Hạ Nhiễm từ xa nhìn anh, tưởng rằng cánh cửa xe cũng muốn rớt xuống.

Cố Tần Thần đi từng bước tới chỗ bọn họ, gương mặt trắng nõn của Hạ Nhiễm càng thêm tái nhợt, cô đẩy nam hài đó đi trước. Sau đó khi Cố Tần Thần còn chưa tới, cô liền quay người chạy vào tiểu khu.

Anh muốn đuổi theo cậu con trai, dạy dỗ cậu ta một trận. Có điều khi đứng tại cửa tiểu khu lại có chút do dự, bởi vì anh thấy Hạ Nhiễm đang dầm mưa mà chạy. Bóng lưng của cô rất nhỏ, từ từ biến mất trong tầm mắt anh. Cho tới khi anh đi tới hàng hiên, liền có cảm giác không nói ra được. Bảo bối Cố Tần Thần anh vẫn chờ lại bị người khác ngấp nghé, cảm giác rất không tốt, thậm chí giống như là còn có khả năng bị đoạt đi.

Tuy rằng đây vẫn chỉ là tên tiểu mao đầu còn chưa ráo máu.

Đây cũng coi như là sự kiện mà Cố Tần Thần mất lý trí nhất trong đời mình. Anh nói với Hạ Thế HIên chuyện Hạ Nhiễm yêu sớm, sau đó hợp sức với Hạ Thế HIên hợp mưu đem Hạ Nhiễm ra nước ngoài, mà chuyện đi này một lần là bốn năm.

Hạ Nhiễm bị Cổ Tần Thần ôm, nghe anh ở bên tai cô nói chỉ cần em tốt là được, tâm lý ê ẩm khiến cô rơi lệ. Hai tay anh ôm lấy eo cô, cô ôm anh càng chặt hơn coi như đáp lại, lỗ tai kề sát lồng ngực anh, nghe tim anh đập: “Anh vẫn ở đây”.

Cổ Tần Thần chấn động, giọng nói trầm thấp cường ngạnh nói với cô: “Hạ Nhiễm, rốt cuộc em cũng không có cơ hội rời khỏi anh”.

“Sao?” Hạ Nhiễm ngẩng đầu, không hiểu ý của anh.

Một giây sau, chỉ thấy anh chậm rãi ôm lấy cô, giống như viên đá ném xuống mặt hồ rồi chìm, hai tay Hạ Nhiễm để trên ngực anh, không hợp thời điểm nói một câu: “Còn phải viết kiểm điểm sao?”

Trước hoa dưới trăng, lúc cả tinh thần và thể xác đều trầm luân, vậy mà cô chỉ nhớ tới kiểm điểm. Cổ Tần Thần vô lực ngẩng đầu, ngược lại nắm tay cô dắt đi, kéo cô về nhà.

Cô đi với anh, nghe thấy anh phê bình: “Nghĩ cũng không cần nghĩ”.

68. Chương 49: Con Thỏ Nhỏ Tới Miệng, Cũng Có Thể Nhảy Rất Xa

Mạc Sâm tiến hành xây dựng khách sạn, cũng cùng lúc đó khởi động dự án xây dựng khu du lịch sinh thái nghỉ dưỡng ở thành phố A, hợp tác với Vạn Hào.

Trong thời gian này, nhân viên trên dưới Mạc Sâm đều vô cùng bận rộn. trong hoàn cảnh thi hành chính sách mới, du lịch nghỉ dưỡng và du lịch sinh thái kết hợp, không những là sự phát triển của công ty mà còn coi như là dấu hiệu thêu hoa trên gấm cho sự phát triển đặc sắc trong ngành du lịch của thành phố A. Nếu có thể thành công, đôi bên đều cùng có lợi.

một núi không thể có hai hổ, cho nên năm đó Cổ Tần Thần mới xuôi theo dòng nước, dứt khoát rời khỏi Vạn Hào mà lập công ty riêng. Bọn họ đều rõ đạo lý này, nên lúc đầu Vạn Hào hợp tác với Mạc Sâm không phải chỉ là thỏa hiệp giữa Trần Tử Ngang và Cổ Tần Thần, mà là đôi bên thăm dò và giao phong với nhau.

“Ông chủ, quản lý Tiêu tới”. Phương Đình Đình dẫn Tiêu Sơn vào phòng làm việc, Cổ Tần Thần gật đầu, cô ta liền im lặng ra ngoài đóng cửa lại.

Phòng làm việc vô cùng im lặng, Cổ Tần Thần nhìn thấy người tới, vẫn tùy ý kẹp bút máy trong tay, thân thể hơi dựa ra phía sau, từ đầu tới cuối vẫn duy trì tư thái trầm mặc, lại xoay người lấy ra một chồng tư liệu trong ngăn kéo để lên bàn, không mặn không nhạt nói: “Phụ trách hạng mục lần này, cậu cho rằng ai thích hợp?”

Ngắm cả nửa ngày, Tiêu Sơn dời tầm mắt khỏi phương án trên bàn, cảm thấy chắc chắn: “Hạng mục lần này cậu muốn tôi tham gia vào?”

Cổ Tần Thần không phủ nhận, chân mày sắc bén: “Ừ, theo ý tớ cậu rất thích hợp”.

“Có thích hợp hay không không phải cậu nói là được”. Tiêu Sơn đóng tập văn kiện lại, kéo ghế dựa qua một bên ngồi xuống, đồng thời nói đùa: “Lần trước chỗ đấu giá từ thiện cậu cũng nói tớ đi thì hợp hơn, lý do là...”

Cổ Tần Thần chỉnh cravat, khoan thai giúp Tiêu Sơn nói tiếp nửa câu sau: “Tạo phúc cho nhân loại”.

“Đúng, chính là lý do chết tiệt này. Kết quả một phân tiền cậu cũng không bỏ ra, còn khiến tớ tự bỏ tiền mua thanh danh cho công ty”. Tối hôm đó, Tiêu Sơn hần hễ rõ ràng cùng để trên choker, thuận tiện lấy việc Hạ Nhiễm về nước nói cho Cổ Tần Thần biết, còn khoe khoang nói rất nhiều. Kết quả người này lại bất động thanh sắc dùng số (1) của hắn không ngừng tăng giá

(1) Mỗi người khi đăng ký đấu giá đều sẽ có được một con số đại diện. Khi người chủ trì nêu ra giá tối thiểu/ tối đa, mọi người sẽ giơ số lên và nói số tiền bỏ ra. Người chủ trì buổi đấu giá chỉ gọi số chứ không nói tên người. Ví dụ: số XX ra giá ABC.

Thế cho nên, tối hôm đó, Tiểu Sơn tự khoét tiền mồ hôi nước mắt, bán sức lao động khênh về một đồng đồ. Nếu không phải lúc đó Cố Tần Thần luôn lạnh nhạt, biểu tình không đổi nói với trợ lý bên cạnh: “Hình như vừa rồi tôi không cẩn thận gờ sai số bài”. Tiểu Sơn sẽ cho rằng Cố Tần Thần đang đùa giỡn mình.

Khỏe miệng Cố Tần Thần khê cong, chậm rãi đốt một điếu thuốc, mang theo mấy phần lười nhác, phun ra một vòng khói sương trắng, trào phúng nói: “Đáng đời cậu”.

“Tớ biết ngay là cậu cố ý báo thù mà”. Tiểu Sơn cười xấu xa, trong mắt có chút giảo hoạt, rút một điếu từ gói thuốc lá trên bàn, cũng từ đốt một điếu.

“Lần này là vì cái gì?”

Cố Tần Thần buồn tẻ vô vị dập thuốc, ngẩng đầu nhìn Tiểu Sơn, nhìn mặt hắn đang cau có: “Cậu hiểu rõ hơn ai khác mà”.

Hạng mục ở thành phố A, người đầu tiên Cố Tần Thần nghĩ tới chính là La Xuyên – bạn gái của Tiểu Sơn. Hạng mục lần này chính là ở thành phố cha mẹ La Xuyên sống. Người trong công ty, không ai hiểu rõ nơi đó hơn Tiểu Sơn.

Tiểu Sơn dở khóc dở cười, trên trán cũng nổi gân xanh, thô tục mắng: “Mẹ nó, cậu cố ý”.

Tiểu Sơn và La Xuyên quen nhau đã mấy năm, cho dù La Xuyên luôn liến thoắng tuyên bố với mọi người muốn độc thân mấy năm nữa, nhưng Tiểu Sơn luôn không vui, để một bông hoa như vậy ở ngoài, mỗi ngày hắn đều phải lo lắng không cẩn thận liền bị người ta dắt đi. không dễ dàng gì mới được cha mẹ hai bên đồng ý, đã bắt đầu bàn bạc tới lễ kết hôn. Mấy ngày nữa sẽ làm lễ đính hôn, hai người cũng vui vẻ quang minh chính đại bắt đầu ở chung.

Nghĩ tới tối hôm qua, Tiểu Sơn hắn còn khoe khoang ban đêm có mỹ nhân làm bạn. Bây giờ, không phải là chết yểu rồi sao.

Thấy vẻ mặt Tiểu Sơn cay đắng, Cố Tần Thần thu hồi nụ cười lãnh đạm, tâm tình bỗng nhiên tốt vô cùng, cúi đầu đặt trên bàn liền chống cằm, tùy ý nói: “Biết cậu cực khổ, tiền thưởng tăng gấp đôi”.

Việc khai phá khu du lịch sinh thái cũng không dễ như trong tưởng tượng, bằng không sao Cố Tần Thần lại làm liền mấy cái hội nghị. Vùng đó phát triển không cân bằng, việc xây dựng lợi ích kinh tế cho thành phố là chuyện lửa xém lông mày.

“Tiền thưởng cái rắm”. Tiểu Sơn biết chuyện Cố Tần Thần đã quyết định sẽ không thu lại. Cho dù như vậy, hắn vẫn ở phòng làm việc của tổng tài, cùng bạn tốt diễn một trận cường bức dụ dỗ, giả vờ đáng thương, thủ đoạn gì cũng có thể dỡ ra.

“Tớ sẽ không đi, đi ít nhất cũng hơn nửa tháng, cậu định không cho lão tử kết hôn sao?”

“Cố Tần Thần, cậu cũng quá tổn thương người khác rồi”.

“Có loại bạn bè như cậu sao hả?”

“Cố tổng, cầu cậu thay người đi”.

“Lão đại, em cam đoan từ nay về sau sẽ nhất nhất nghe theo lời anh sai bảo, không châm chọc, không cười đùa. Đừng đem tôi đi lưu đày mà!”

Cố Tần Thần vẫn trầm ổn như cũ, bất động thay sắc, mắt híp lại cười cười, khỏe môi nhếch lên, uy hiếp: “Nếu vậy, lần này cậu đi nước ngoài khảo sát đi”.

Tiểu Sơn ngậm miệng, cắn môi: “Vậy còn không bằng thành phố A”.

“Ừ, cứ như vậy”.

nói xong, Tiểu Sơn liền cảm thấy mình bị Cố Tần Thần cho vào tròng, trong lòng cho dù không thích cũng không có cách nào khác. Cúi đầu mắng: “Kháo”.

Sau đó Tiêu Sơn cầm tài liệu rời khỏi phòng tổng tài, tức giận về chỗ làm việc của mình. Đặt mông ngồi xuống chỗ công tác, anh ta vứt tài liệu qua một bên, nói với thư ký của mình: “Việc nghỉ phép của cậu không cần nhắc tới, đi công tác ở thành phố A với tôi. Cơ bản là hai ba tháng nữa cũng không về được”.

Thư ký của Tiêu Sơn sững sờ, trong lòng thầm bi thương cho ngày nghỉ của mình, đột nhiên thấy cấp trên kịch liệt mắng nhỏ: “Cố Tần Thần chó má, lão tử coi thử con thỏ nhỏ đến miệng của cậu nhảy được bao xa”.

Thư ký hần chỉ từng nghe qua vệt tới miệng còn bay

Nhưng quản lý nói, con thỏ nhỏ đến miệng, còn nhảy được xa xa...

Đầu óc thư ký hỗn loạn.

Mà lúc này, Ninh Viễn bên cạnh Cố Tần Thần cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Sau khi Tiêu Sơn ra khỏi phòng làm việc, Cố Tần Thần liền kêu anh ta vào, cũng không nói gì cầm lấy tờ giấy A4, chăm chú xem.

Mím môi, khẽ cong tay, ngũ quan sắc nét kéo căng giống như đũa ăn nhẩn chuyện gì đó. Xuất phát từ sự hiếu kỳ, Ninh Viễn khẽ bước lên trước tìm tòi, ánh mắt dừng lại trên hàng chữ bằng bút máy chỉnh tề trên tờ giấy.

Nếu không nhìn kỹ, chỉ chớp mắt một cái, giữa những hàng chữ tự nhiên tùy ý là mây bay nước chảy, Ninh Viễn suýt nữa cho rằng đó là do Cố Tần Thần viết. không phải do anh thường thấy nét chữ mạnh mẽ đầy khí lực, mà là nét chữ trên giấy tương đối thanh mảnh giống như của con gái.

Giống như vậy, nhưng lại là hai loại chữ viết bất đồng.

Ninh Viễn còn chưa cân nhắc tử tế, Cố Tần Thần đặt tờ giấy qua một bên, dặn hần: “Cậu chuẩn bị một chút, lấy tài liệu chỗ thư ký Phương, hội nghị buổi tối không cần cô ta đi cùng”.

“Vâng”.

Cố Tần Thần đem bao thuốc lá trên bàn bỏ vào ngăn kéo, đứng dậy chỉnh trang lại Tây phục của mình, giống như thuận tiện nhắc tới, đậm mạc nói: “Đúng rồi, hạng mục ở thành phố A do quản lý Tiêu phụ trách, kêu cô ta đi cùng”.

cô ta này, hiển nhiên là chỉ Phương Đình Đình.

một câu nói, liền khiến thư ký Phương luôn nhắm vào Hạ Nhiễm rời khỏi văn phòng tổng công ty. Dụng tâm của ông chủ rất rõ ràng, lại không để cho người khác bắt được nhược điểm.

“Vâng”. Ninh Viễn gật đầu, liền cùng Cố Tần Thần đi ra ngoài.

Mới đi được một nửa, Cố Tần Thần đột nhiên ngừng lại, ngoái đầu lại nhìn bàn làm việc phía sau, ánh mắt u ám nhìn xuống mặt bàn sạch sẽ.

Hai tay không tự giác khẽ động, anh quay đầu nói với Ninh Viễn: “Cậu xuống lầu trước chờ tôi”.

một tờ giấy A4 quen thuộc đang mở ra, chữ bút máy rõ ràng đập vào tầm mắt Cố Tần Thần. Khiến người ta chú ý nhất là ba chữ: giấy kiểm điểm được viết thật to.

Tiếp theo đó, là nội dung dở khóc dở cười:

Thời gian: năm xxxx ngày x tháng x, địa điểm: quán lẩu.

Nguyên nhân kiểm điểm: lần đầu tiên hẹn hò lại gặp bạn trai đầu, lại không thừa nhận Cố tiên sinh là bạn trai tôi, còn không nghiêm túc bày ra thái độ nhận sai. Dưới đây lược mất một ngàn chữ.

Mục đích: cầu Cố tiên sinh thân ái tha thứ cho bạn gái ngu muội vô tri.

Thân ái, kính chào.

Hạ Nhiễm.

Ma xui quỷ khiến Cố Tần Thần lại xoay người trở lại chỗ làm, lấy phong thư nhận lỗi một ngàn năm trăm chữ, nghĩ tới lúc đi làm cô cùng chờ thang máy với anh, sau đó im lặng nhét tờ giấy vào túi áo anh. Còn nói: “anh phải xem thật kỹ, em viết rất nghiêm túc”.

Cố Tần Thần theo quán tính cong khoe môi, mắt nhếch lên, răng sáng bóng loáng. anh cười, chói mắt hết như ánh mặt trời.

Đây chính là thành quả cô gái nhỏ ngày nhớ đêm mong chiến đấu hai ngày mới ra. Ký ức tốt đẹp thời niên thiếu liền dâng lên, bộ dáng thiên chân khả ái cũng hiện ra trên giấy. anh vô lực lắc đầu, chỉnh lại tờ giấy trắng chỉnh tề, sau đó lại cẩn thận gấp lại.

Rất nhanh, một nhìn tứ giác nhỏ liền hiện ra trong tay Cố Tần Thần, anh lấy ví tiền mình ra, nhét tờ giấy vào bóp.

Tắt đèn, đóng cửa phòng làm việc, sau đó xoay người rời đi.

Đi đến bên ngoài khu làm việc bên ngoài, Cố Tần Thần đảo mắt nhìn qua Hạ Nhiễm đang cúi đầu làm việc, vẻ trẻ con rút đi, làm nổi lên đuôi lông mày hiền hòa, khiến người khác nhìn như rất gần lại thật rakhông quá thân cận. Nhất thời, bóng dáng anh biến mất trong thang máy.

anh đi rồi, di động trước mặt Hạ Nhiễm khẽ run, cô mở máy ra xem, là tin nhắn của Cố Tần Thần, khiến trong lòng cô cảm thấy ấm áp. anh cũng chỉ nói đơn giản: “anh ra ngoài công tác, tạm thời nhớ về nhà sớm”.

Hạ Nhiễm nhìn điện thoại, cười cười, sau đó nhắn lại: “Ừ, được.”

Người đang ngồi trong xe, lòng mày căng thẳng, ánh mắt nhìn chòng chọc điện thoại không có chút phản ứng, mãi như vậy cho tới khi công việc kết thúc.

Buổi tối, cô nương nào đó tắm rửa xong liền thấy có điện thoại, cao hứng phấn chấn nhận, liền nghe thấy giọng đối phương rét buốt hỏi cô: “Sao không trả lời tin nhắn của anh”.

cô nương nào đó nhìn thoáng qua điện thoại, bất bình tức giận nói: “Em trả lời rồi”.

anh chàng nào đó nghi ngờ hỏi lại: “Trả lời cái gì?”

“Được”.

anh chàng nào đó vẫn không hài lòng: “Chỉ có một chữ sao?”

“anh còn muốn mấy chữ nữa?”

“không chỉ một chữ”. anh chàng nào đó ngừng một lát, đổi tay cầm điện thoại, nói tiếp: “Em nhắn lại, anh lưu lại”.

Sau đó rất tiêu sái mà cúp điện thoại.

cô nương nào đó cầm điện thoại, cả nửa ngày cũng chưa phục hồi được tinh thần, khoe miệng giật giật, tức giận đánh hai chữ: “Chị anh”.

Năm phút đồng hồ sau, vị nào đó lại gọi điện thoại tới, vẫn cùng câu nói: “Vì sao không trả lời tin nhắn của anh?”

cô nương nào đó trợn trắng mắt: “không dư tiền”.

69. Chương 50: Lần Sau Khi Anh Bị Bệnh, Em Đừng Đến Thăm, Anh Sẽ Không Tự Kiểm Chế Được

Đêm tối, trời càng lúc càng âm u, sương mù tầng tầng lớp lớp, ánh trăng mềm mại hòa với ánh vàng của đèn đường chiếu vàng cả một mảng đường. Ánh trăng nhu hòa, đậm đậm, lẳng lẳng, bao phủ nam tử tuần lẳng, anh tựa nửa người vào xe, hơi gió điện thoại lên, suy nghĩ một lát: “Phí di động lần trước em mượn Tiêu Sơn đã trả chưa?”

“Chưa, em quên mất. Có điều, sao anh biết em mượn Tiêu Sơn?”

Lúc cô vừa về nước, bởi vì không có tiền mà mượn của Tiêu Sơn một chút, tuy Tiêu Sơn tỏ ý cô cứ dùng tùy ý, nhưng Hạ Nhiễm vẫn vô cùng trọng nghĩa mà nói chờ có việc sẽ trả.

Bây giờ cô có việc rồi, nhưng còn chưa được lĩnh lương mà!

Giống như sớm đã đoán được cô sẽ nói như vậy, Cố Tần Thần ở đầu dây bên kia cũng không phản ứng gì lớn, còn tỏ vẻ như vô tình nhắc tới: “Hắn đòi nợ anh”.

Tiêu Sơn bị Cố Tần Thần đào hố, trên phương diện tâm lý muốn tìm chút ưu đãi từ Cố Tần Thần, an ủi về tình thần không bằng an ủi về vật chất.

Thân tâm đều vui mừng.

Thế là, tất cả nợ ở nước ngoài của Hạ Nhiễm đều bị đưa vào danh nghĩa của Cố Tần Thần. Lần đòi nợ này, là đòi luôn từ khi Hạ Nhiễm còn bé tới lớn, chỉ cần liên quan tới vấn đề lợi ích, Tiêu Sơn đều đưa từng cái hóa đơn một cho Cố Tần Thần.

Giống như, Hạ Nhiễm khi nào, ở đâu ăn vụng kẹo que mà Tiêu Sơn mang từ nước ngoài về, dùng tiền mua đồ trang điểm của La Xuyên vào việc khác, còn có mấy chi phí khác nữa.

Hạ Nhiễm thổi phồng một tiếng rồi bật cười, cô thật sự rất thích hành vi của Tiêu Sơn: “Sau đó thì sao? Anh đáp lại thế nào?”

“Em xuống dưới đi, anh nói cho em biết”.

Thanh âm Cố Tần Thần trong điện thoại trầm thấp lại khàn khàn, mang chút mỉa mai hoặc khó nói thành lời. Giống như lực hấp dẫn vậy, mỗi phút mỗi giây đều khiến cô có cảm giác thanh âm của anh tới gần mình.

“Anh đừng nói là, anh đang đứng dưới lầu nhà em nhé...”

Nghi vấn của cô rất nhanh được Cố Tần Thần xác thực, đôi môi mỏng của anh, cách điện thoại di động, nhẹ nhàng phun ra một chữ “ừ”.

Hạ Nhiễm mờ mịt đứng dậy khỏi giường, còn không kịp mang dép lê, chân trần đi tới cửa sổ. Trước cửa sổ có tấm rèm mỏng bằng lụa, gió thổi phất phơ khiến tấm rèm mềm mại lướt qua đầu ngón tay cô.

Hạ Nhiễm không tin, qua màn cửa mỏng nhìn xuống đất, cô duỗi tay ra muốn đụng vào rồi lại co lại, tiếng hít thở của cả hai truyền qua điện thoại, có chút nóng bỏng.

Ánh trăng màu bạc chiếu vào phòng, bên ngoài cửa sổ là màn đêm yên tĩnh, tất cả dẹt thành một cái vồng lớn mềm mại, đem tất cả cảnh vật gói vào bên trong. Dưới ánh đèn lớn ven đường, Cố Tần Thần đứng dựa vào xe, tay còn cầm điện thoại, ngẩng đầu, tầm mắt Hạ Nhiễm cứ thế nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, rõ ràng lại xa cách, giường như có thể nhìn thấy đáy mắt nhau.

Tay Hạ Nhiễm gắt gao nắm chặt một góc rèm, nỗ lực kiềm chế xúc động muốn chạy tới trước mặt anh, cách nhau năm tầng lầu, khoe miệng cô cong lên, hỏi anh: “nửa đêm rồi anh không về nhà ngủ, chạy tới dưới lầu nhà người khác làm gì?”

Anh ngẩng đầu, vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt sáng ngời: “Nhớ em”.

Trước kia, cô không ở bên cạnh anh, anh quả thật chỉ có thể nhớ cô. Bây giờ cô ở bên cạnh anh, anh dường như phát điên vì cô. Cho nên, trước kia chỉ có thể nhấn nài nhìn hình của cô, bây giờ lòng tham của anh liền muốn cô lúc nào cũng ở trước mặt mình.

Hạ Nhiễm giật mình, không nghĩ người đàn ông đứng dưới lầu sẽ nói mấy lời nói, cô che miệng, khẽ cười, vừa thích thú vừa cảm động.

Hạ Nhiễm nói: “Cố Tần Thần, bây giờ em mới biết anh chẳng có chút lãng mạn nào. Sao có thể dùng bộ mặt như vậy mà nói mấy lời lãng mạn như vậy chứ?”

Người dưới lầu nghe cô nói câu này, tay vô thức giơ lên sờ mặt mình, cảm xúc lạnh buốt khiến anh phục hồi tinh thần. Thu tay lại, khoe miệng Cố Tần Thần cong lên, cười: “Em thích sao?”

Cũng không biết có phải vì trêu đùa cô không, khóe miệng anh vẫn ản ản ý cười. Hạ Nhiễm không nghĩ anh lại hỏi như vậy, gật gật đầu: “Không thích”.

“Xuống đây”. Anh vẫy vẫy tay, ngữ khí trầm xuống, không cho cô cự tuyệt.

Anh như vậy, cô cũng khó mà từ chối.

”Kéo kẹt ——” gian phòng giữa tác động của cô mà phát ra tiếng run rẩy, chân trước Hạ Nhiễm mới bước ra khỏi phòng ngủ, còn chưa ra khỏi cửa phòng, đèn phòng khách đột nhiên bật sáng.

Một luồng ánh sáng đập thẳng vào mắt, Vương Vũ Hồng chẳng biết đã ngồi trên ghế sofa từ lúc nào, nhìn Hạ Nhiễm hỏi: “Tối khuya còn ăn mặc chỉnh tề như vậy, con định đi đâu?”

“À, à..” Hạ Nhiễm lúng túng bỏ tay nắm cửa ra, vuốt vuốt tóc mai hai bên, thần sắc kích động né tránh ánh mắt tìm tòi của mẹ già: “Con có đi đâu đâu, vì buổi tối ăn no, con muốn đi quanh phòng cho xuôi cơm”.

Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là có chuyện, Vì vậy, Hạ Nhiễm thật sự duỗi tay duỗi chân đi vòng vòng trong phòng khách.

Bởi vì buổi trưa ngủ quá nhiều, Vương Vũ Hồng nhất thời cũng không buồn ngủ, liền ra phòng khách rót nước uống, vừa uống vừa đảo mắt nhìn con gái đang đi quanh quanh ghế sofa trong phòng khách. Sau khi quan sát tỉ mỉ, Vương Vũ Hồng phát hiện một vấn đề, tuy rằng Hạ Nhiễm tỏ vẻ bình tĩnh thông dong, có điều ánh mắt lại vô ý hữu ý mà nhìn về hướng ban công.

Vương Vũ Hồng miễn cưỡng cảm thấy có gì đó không thích hợp, để chén trong tay xuống, đi về hướng ban công. Hạ Nhiễm âu sầu nhìn mẹ mình, tâm tình liên lộn bộn, cao giọng gọi: “Mẹ”.

Không ngoài dự đoán, Lúc Vương Vũ Hồng nhanh chóng tiếp cận mục tiêu đã bị Hạ Nhiễm nắm tay lại, cả người bà gục lên thân cô, khóe miệng cũng cười cười.

Bây giờ Hạ Nhiễm chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là không để mẹ mình phát hiện Cố Tần Thần ở dưới lầu. Quan hệ giữa cô và Cố Tần Thần, một khi bị truyền ra, hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Cô kéo tay Vương Vũ Hồng đi về phía phòng bà: “Mẹ, muộn rồi, nên đi ngủ thôi”.

“Mẹ chưa buồn ngủ, con ngủ trước đi”. Vương Vũ Hồng vỗ vỗ tay Hạ Nhiễm, quay người ngồi vào ghế sofa, cầm lấy điều khiển, mở TV lên.

Đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn, Hạ Nhiễm cảm thấy không yên, ngọt ngào ngồi bên cạnh Vương Vũ Hồng, rút gối ôm sau lưng ra ôm vào lòng, tỏ vẻ vô cùng phấn khích nói: “Con cũng không buồn ngủ, mẹ, con xem với mẹ”.

“Được”. Tuy rằng hoài nghi, Vương Vũ Hồng cũng chỉ nhàn nhạt nhìn Hạ Nhiễm một cái, không nói gì chăm chú nhìn màn hình TV.

Lúc này trên truyền hình đang chiếu tin tức đêm khuya, nếu không có gì khác thường, giờ này ba người nhà họ Hạ sớm đã lăn trên giường mà chìm vào mộng đẹp. Có điều, lúc này, phòng khách Hạ gia, hai mẹ con đang ngồi với nhau. Một người cầm điều khiển, một người cầm điện thoại, đều có suy tư.

Hạ Nhiễm cẩn thận, dè dặt nhìn Vương Vũ Hồng, lại nhìn thoáng qua điện thoại. Thế cục như vậy đã mấy phút rồi, cũng không biết Cố Tần Thần còn chờ cô không. Azzzzz.

Hạ Nhiễm thở dài, Vương Vũ Hồng cũng biết con gái chịu không nổi nữa rồi: “Nhiễm Nhiễm, con có phải có chuyện gì giấu mẹ không?”

Hạ Nhiễm không biết, ba mình và ba Cố Tần Thần hôm trước đã gặp nhau. Hơn nữa, Hạ Thế Hiên còn thua cái tẩu lâu năm mà ông trân quý cho ba Cố Tần Thần.

Thanh âm Vương Vũ Hồng bên tai, Hạ Nhiễm ngồi trên ghế sofa một lúc, do dự một hồi, nhưng ngữ khí của mẹ rõ ràng đã biết gì đó, cô kinh ngạc nhìn mẹ mình: “Mẹ, mẹ biết chuyện gì sao?”

Vương Vũ Hồng chỉ cười không nói, tùy tay tắt tivi, ánh mắt bà giả hoạt nhìn Hạ Nhiễm đang vô cùng ngượng ngùng. Bà xoa xoa đầu con gái, xoay người đi vào phòng ngủ: “Đi đi, chỉ được mười phút, đừng để tên tiểu tử Cố gia cho rằng con gái mẹ là rau cải trắng, dễ dàng cướp đi như vậy”.

” . . .”

Xem mẫu thân đại nhân biết mất sau cửa phòng ngủ, Hạ Nhiễm có chút không biết phải làm sao. Nghĩ trước nghĩ sau, cô bất giác lại bất cười, nếu cô là rau cải trắng như lwoif mẹ nói, vậy Cố Tần Thần đẹp trai anh tuần là gì?

Đáp án, không cần nói cũng biết.

Vừa đi xuống lầu, Hạ Nhiễm liền lộ ra lúm đồng tiền tươi như hoa, Cố Tần Thần thẳng lưng nhìn khoe miệng cô ửng ửng nụ cười, khẽ run lên. Một chân bước lên trước, bàn tay to kéo cô lại, sờ trán cô, sờ sờ mặt, còn có nhìn chăm chăm đôi môi mọng nước mê người. hần kết Cố Tần Thần khẽ trượt, ỨC CHẾ KHÔNG ĐƯỢC, cuối cùng tay anh chỉ yên tĩnh đặt nơi cần cổ trắng nõn của cô.

Hai tay anh áp lên cổ Hạ Nhiễm, rất nhẹ, sợ dùng lực sẽ làm cô đau, khom người cho hai trán chạm vào nhau, hô hấp nóng rực phả lên mặt cô, anh nhìn hai mắt cô tròn tròn có chút sợ hãi lại có chút tình ý, trên mặt rõ ràng ngưng ngưng, ôn nhu nói với anh: “Cố Tần Thần, anh chờ lâu không. Em vừa mới...”

Anh thấp giọng “ừ” một cái. Sau đó, khẽ hôn lên môi cô, đem mấy lời cô định nói đánh gãy, buông tay nhỏ của cô ra, nhẹ giọng nói: “Lần trước em bị cảm mạo, sao không nói với anh?”

Tay bị anh nắm lấy, mấy sợi tóc nơi đầu vai tùy ý Cố Tần Thần vén ra sau, Hạ Nhiễm lấy tay còn tự do kéo kéo vạt áo anh, kinh ngạc hỏi: “Có phải chuyện của em anh đều biết không?”

Anh cười cười, không trả lời, ngược lại hỏi lại vấn đề vẫn chưa được thỏa mãn: “Lần sao anh bị bệnh, em đừng đến thăm”.

Hạ Nhiễm không hiểu: “Tại sao?”

“Bởi vì anh sẽ không kiểm chế được”. Cố Tần Thần chừng chặc đằng hoàng, thuận tay vuốt vuốt tóc cô, sau đó lại sờ sờ vành tai cô: “Anh sợ sức đề kháng của em không tốt, khiến em cũng bị bệnh”.

Mặt Hạ Nhiễm đỏ bừng, đánh nhẹ vào ngực anh: “Cố tiên sinh, anh có thể đứng đắn một chút không?”

Lúc này, cô cũng tương đối rõ ràng, cha mẹ đều biết chuyện của cô và Cố Tần Thần, việc Cố Tần Thần biết thân thể cô không tốt cũng là dễ hiểu.

Nghe cô nói như vậy, Cố Tần Thần thấp giọng cười khàn, lại thu lại nụ cười, thanh âm lo lắng: “Nếu anh không hỏi, có phải em quyết tâm không nói với anh không?”

“Sáng hôm đó em có chút cảm mạo, cũng đã uống thuốc rồi. Hơn nữa còn có tranh chấp với thư ký PHương, chính em cũng quên”. Hạ Nhiễm ngẩng đầu, sắc mặt nam nhân đã có vẻ không tốt: “Thật sự chỉ bệnh chút thôi, chỉ hắt hơi vài cái”.

Cố Tần Thần trầm mặc một hồi, nghe cô nói như vậy, lại nhìn sắc mặt hồng nhuận của cô, tâm cũng thả xuống. mắt anh lại nhìn Hạ Nhiễm đang mặc váy không tay, lông mày lập tức nhíu lại, nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô, bọc cô lại thật chặt: “Sáng mai dậy sớm, anh tới đón em”.

Hạ Nhiễm cảm thấy ấm áp hẳn, khẽ gật đầu, sau đó mới ý thức được một vấn đề: “Ngày mai không phải cuối tuần sao?”

“Ừ. Ngày mai có một hoạt động, chúng ta cùng tham dự”.

“Hoạt động gì?”

Hạ Nhiễm hỏi xong liền thấy khoe môi Cố Tần Thần cong lên, cười cười, ửng ửng có chút gian xảo. Anh chỉ trả lời một câu: “Làm lễ đưa tiễn Tiêu Sơn”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tien-sinh-than-men>